Scarlet
The Lunar Chronicles
marissa meyer

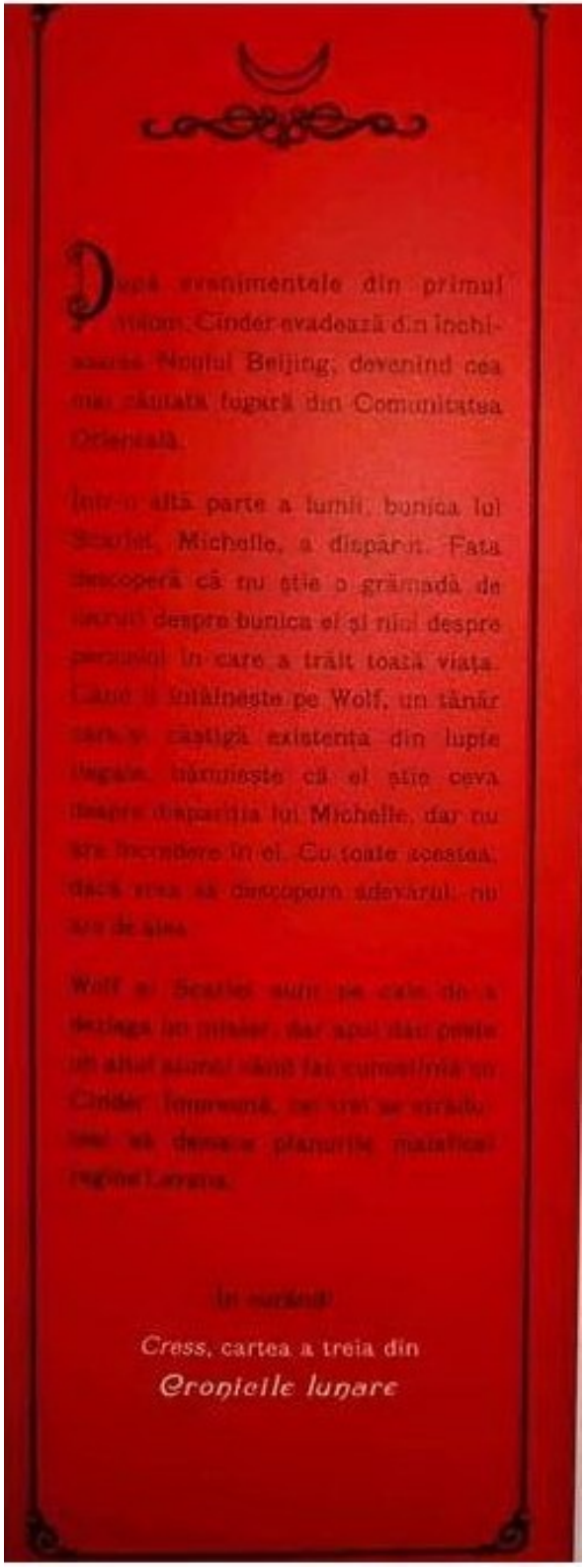

După evenimentele din primul volum, Cinder evadează din închisoarea Noului Beijing, devenind cea mai căutată fugară din Comunitatea Orientală.

Într-o altă parte a lumii, bunica lui Scarlet, Michelle, a dispărut. Fata descoperă că nu ştie o grămadă de lucruri despre bunica ei şi nici despre pericolul în care a trăit toată viaţa. Când îl întâlneşte pe Wolf, un tânăr care îşi câştigă existenţa din lupte ilegale, bănuieşte că el ştie ceva despre dispariţia lui Michelle, dar nu are încredere în el. Cu toate acestea, dacă vrea să descopere adevărul, nu are de ales.

Wolf şi Scarlet sunt pe cale de a dezlega un mister, dar apoi dau peste un altul atunci când fac cunoştintă cu Cinder. Împreună, cei trei se străduiesc să dejoace planurile maleficei regine Levana.

În curând:

Cress, cartea a treia din Cronicile lunare

Marissa Meyer

Cronicile lunare

Cartea a II-a
Scarlet

Traducere din limba engleză şi note de
SHAUKI AL-GAREEB

© EPICWAVE
Editura Epica, Bucureşti, 2019

Cartea întâi

Ea nu ştia că lupul era un animal sălbatic şi nu se temea de el

Unu

Scarlet tocmai cobora spre aleea din spatele Tavernei Rieux, când, de pe scaunul din dreapta, ecranul ei portabil scoase un sunet, iar apoi se auzi o voce robotică:

— Com pentru mademoiselle Scarlet Benoit, din partea Departamentului de Persoane Dispărute al secţiei de poliţie din Toulouse.

Cu inima cât un purice, Scarlet viră. Reuşi ca prin urechile acului să nu lovească tribordul navei de peretele din piatră şi frână brusc. Opri motorul şi înşfăcă ecranul portabil căzut. Lumina lui albăstruie strălucea pe panoul de control al carlingii.

Poliţiştii găsiseră ceva.

Poliţia din Toulouse trebuie să fi găsit ceva!

— Accept comul! strigă ea, strângând aprig ecranul portabil între degete.

Se aştepta la un link video din partea inspectorului care se ocupa de cazul bunicii ei, dar nu primi decât un text sec, o înşiruire de cuvinte:

28 AUGUST 126 T.E.

RĂSP. CAZ ID #AIG00155819, ÎNREGISTRAT LA 11 AUGUST 126 T.E.

PRIN PREZENTUL COMUNICAT, O INFORMĂM PE SCARLET BENOIT DIN RIEUX, FRANŢA, F.E., CĂ LA DATA DE 28 AUGUST 126, ORA 15:42, CAZUL PERSOANEI DISPĂRUTE MICHELLE BENOIT DIN RIEUX, FRANŢA, F.E., A FOST ÎNCHIS DIN LIPSĂ DE DOVEZI DE VIOLENŢĂ SAU ACTIVITATE CRIMINALĂ, CONCLUZIE: PERSOANA A PLECAT DIN PROPRIE INIŢIATIVĂ ŞI/SAU S-A SINUCIS.

CAZ ÎNCHIS.

VĂ MULŢUMIM CĂ AŢI ALES SERVICIILE NOASTRE DE INVESTIGAŢII!

Apăru un anunţ video din putea poliţiei, reamintindu-le tuturor celor care pilotau nave de livrări să conducă prudent şi să poarte centurile de siguranţă cât timp motoarele erau pornite.

Scarlet privi îndelung micul ecran, până ce cuvintele se transformară într-un vârtej alb şi negru, iar pământul păru să fugă de sub navă. Carcasa de plastic care acoperea partea din spate a portabilului trosnea în strânsoarea ei tot mai puternică.

— Ce idioţi! sâsâi ea în nava goală.

Cuvintele *CAZ ÎNCHIS* parcă o luau în râs.

Scoase un strigăt şi izbi portabilul de panoul de control al navei, sperând să-l facă bucăţi. După trei lovituri puternice, ecranul pâlpâia uşor.

— *Imbecililor!*

Aruncă portabilul pe podea şi se trânti pe spate în scaun, strângându-şi buclele între degete.

Fix în acel moment, centurile de siguranţă i se strânseră pe piept, lăsând-o fără suflare. Scarlet le desfăcu şi deschise portiera, coborând împleticit în întunericul aleii. Mirosul de prăjeală şi de whisky care emana dinspre tavernă aproape că o asfixie când trase aer în piept, pentru a-şi potoli furia.

Avea să meargă la secţia de poliţie mâine, la prima oră. Acum era prea târziu. Avea să le vorbească raţional, calm şi să le explice de ce concluzia lor era greşită. Avea să-i convingă să redeschidă cazul.

Scarlet îşi trecu încheietura pe deasupra scanerului de lângă uşa portbagajului şi trase de ea mai tare decât permitea sistemul hidraulic.

Avea să-i spună inspectorului că trebuia să caute în continuare. Avea să-l facă s-o asculte. Să înţeleagă că bunica ei nu plecase din proprie iniţiativă şi că, în mod categoric, *nu* îşi pusese capăt zilelor.

Şase lăzi de plastic, pline cu legume de grădină, stăteau înghesuite în partea din spate a navei, dar Scarlet abia dacă le vedea. Mintea ei era la kilometri distanţă, în Toulouse, plănuind viitoarea conversaţie. Avea să facă apel la toata puterea ei de convingere, la toată puterea ei de argumentare.

Bunicii i se întâmplase ceva. Ceva nu era în regulă, iar dacă poliţia nu continua să caute, Scarlet avea de gând să-i dea în

judecată şi să se asigure că toţi inspectorii ăia de doi bani urmau să fie concediaţi şi nu aveau să mai lucreze vreodată şi...

Luă câte o roşie lucioasă în fiecare mână, se răsuci pe călcâie şi le azvârli cu putere în peretele de piatră. Roşiile se făcură fărâme, împroşcând suc şi seminţe peste mormanele de gunoaie care aşteptau să intre în compactor.

Asta o făcea să se simtă mai bine. Scarlet mai înşfăcă una, imaginându-şi reticenţa inspectorului când ea avea să-i explice că dispariţia bruscă *nu* era un comportament normal pentru bunica ei. Îşi imagină roşia explodând în mutra lui arogantă şi...

O uşă se deschise tocmai când a patra roşie îşi găsea sfârşitul. Scarlet înlemni, cu braţul întins. Proprietarul tavernei se rezemă de tocul uşii. Chipul îngust al Lui Gilles lucea în timp ce măsura din ochi mâzga portocalie, cu aspect mocirlos, care se scurgea pe peretele clădirii.

— Sper că alea nu sunt roşiile *mele*.

Scarlet îşi retrase mâna din coş şi o şterse de jeanşii ei pătaţi. Simţea căldura care dogorea din obrajii ei, auzea bubuitul haotic al propriului puls.

Gilles îşi şterse sudoarea de pe capul aproape chel şi se încruntă – expresia pe care o arbora cel mai des.

— Deci?

— Roşiile nu sunt ale tale, mormăi ea.

Era adevărat: teoretic, îi aparţineau ei până când patronul le plătea.

Gilles mârâi:

— Atunci, o să-ţi scad trei univi din plată, fiindcă trebuie să curăţ mizeria aia. Dacă ai terminat cu aruncatul la ţintă, poate binevoieşti să aduci aici o parte din lăzile alea. De două zile servesc salată veştedă.

Intră în restaurant, lăsând uşa deschisă. Zgomotul de vase şi râsetele se revărsau pe alee, bizare în normalitatea lor.

Lumea lui Scarlet se năruia, însă nimeni nu băga de seamă. Bunica ei dispăruse, dar nimănui nu-i păsa.

Se întoarse la portbagaj şi apucă marginile lăzii cu roşii, aşteptând să se calmeze. Cuvintele comului încă îi bombardau gândurile, dar acestea se mai limpeziseră. Primul val de ostilitate al fetei putrezea laolaltă cu roşiile strivite.

Când reuşi să respire normal, fata stivui lada peste cea cu cartofi roşii şi le scoase din navă.

Ajutoarele de bucătar o ignorau pe Scarlet în timp ce ea se ferea de stropii care ţâşneau din cratiţe, croindu-şi drum spre

camera frigorifică. Împinse coşurile pe rafturile însemnate cu marker – cuvinte tăiate şi rescrise de zeci de ori de-a lungul anilor.

— *Bonjour*, Scarling!

Scarlet se răsuci, desprinzându-şi părul de pe gâtul lipicios.

Émilie radia în pragul uşii, cu privirea luminată de un secret. Făcu un pas înapoi când văzu expresia lui Scarlet.

— Ce...

— Nu vreau să vorbesc despre asta!

Trecând pe lângă chelneriţă, Scarlet intră din nou în bucătărie, iar Émilie o urmă.

— Atunci, nu vorbi. Mă bucur că eşti aici, spuse fata, apucând-o pe Scarlet de cot când ieşiră iar pe alee. El s-a întors.

În pofida buclelor blonde, angelice, care încadrau chipul lui Émilie, rânjetul ei sugera gânduri deloc inocente.

Scarlet apucă un coş cu păstârnac şi ridichi, înmânându-l chelneriţei. Nu răspunse, pentru că nu se simţea în stare să-i pese cine era *el* şi de ce conta că se întorsese.

— Minunat! mormăi ea, umplând cu ceapă roşie un coş.

— Nu-ţi aminteşti, aşa-i? Haide, Scar, luptătorul despre care îţi povesteam alaltă... Aaa, cred că, de fapt, i-am zis Sophiei.

— Luptătorul?

Scarlet strânse pleoapele. O durere de cap începea să-i pulseze în frunte.

— *Pe bune*, Ém?

— Nu fi rea! E drăguţ! Săptămâna asta a venit aici aproape în fiecare zi şi se aşază întruna în zona mea, iar asta clar înseamnă ceva, nu crezi?

Când Scarlet nu răspunse, chelneriţa lăsă coşul jos şi scoase un pachet de gumă din buzunarul şorţului.

— E foarte tăcut, nu ca Roland şi gaşca lui. Cred că-i timid... şi se simte singur.

Băgă o gumă de mestecat în gură şi-i oferi una lui Scarlet, care refuză.

— Un luptător care pare timid? făcu Scarlet. Tu auzi ce spui?

— Trebuie să-l vezi ca să înţelegi. Are nişte ochi care pur şi simplu...

Émilie îşi făcu vânt cu mâna, ca şi cum ar fi luat-o cu călduri.

— Émilie!

Gilles apăru din nou în uşă.

— Nu mai da din gură şi vino-ncoace! Masa patru te vrea pe tine.

Gilles îi aruncă o privire urâtă lui Scarlet, avertizând-o astfel că avea să-i scadă şi mai mulţi univi din plată, dacă nu înceta să-i distragi angajaţii, apoi intră în tavernă fără să aştepte un răspuns. Émilie scoase limba la el.

Sprijinind pe un şold coşul cu cepe, Scarlet închise portbagajul şi păşi pe lângă chelneriţă.

— *El* e la masa patru?

— Nu, e la masa nouă, bombăni Émilie, ridicând încărcătura de rădăcinoase.

În timp ce traversau din nou bucătăria plină de aburi, Émilie exclamă:

— Of, ce proastă sunt! Toată săptămâna am vrut să-ţi trimit un com ca să te întreb ce-ai mai aflat despre *grand-mère*[1]. Ai noutăţi?

Maxilarul lui Scarlet se încleştă, iar cuvintele înştiinţării îi zumzăiră în cap, ca nişte viespi: *caz închis*.

— Nicio veste, zise ea, apoi lăsă conversaţia să se piardă în zarva bucătarilor care ţipau unii la alţii.

Émilie o urmă până la camera de depozitare şi lăsă lada jos. Scarlet îşi făcu de lucru rearanjând coşurile, înainte ca ospătăriţa să poată spune ceva optimist. Dând să intre în tavernă, Émilie o încurajă:

— Încearcă să nu-ţi faci griji, Scar! O să se întoarcă.

Pe Scarlet începea să o doară maxilarul din cauză că strângea din dinţi. Toată lumea vorbea despre dispariţia bunicii sale de parcă femeia ar fi fost o pisică vagaboandă care se întoarce acasă doar atunci când i se face foame. *Nu-ţi face griji! O să se întoarcă!*

Trecuseră mai bine de două săptămâni. Bunica ei pur şi simplu dispăruse fără să trimită vreun com, fără să-şi ia rămas-bun, fără niciun semn sau avertizare. Ba chiar ratase şi aniversarea de optsprezece ani a lui Scarlet, deşi cu o săptămână înainte de eveniment cumpărase ingredientele pentru tortul cu lămâie, preferatul fetei.

Niciunul dintre muncitorii de la fermă nu o văzuse plecând. Niciun muncitor android nu înregistrase nimic suspect. Ecranul ei portabil rămăsese acasă, dar nu oferea niciun indiciu în comurile arhivate, în calendar sau în istoricul căutărilor. Faptul că plecase fără el dădea de bănuit. Nimeni nu pleca nicăieri fără portabil.

[1] Bunică (în franceză).

Dar partea cea mai rea nu era ecranul portabil abandonat sau tortul care nu fusese pregătit.

Scarlet găsise şi cipul de identitate al bunicii.

Cipul ei de identitate. Înfăşurat într-o bucată de pânză pătată de sângele bunicii şi lăsat, precum un pacheţel, pe blatul din bucătărie.

Inspectorul îi spusese fetei că asta fac oamenii când dau bir cu fugiţii şi nu vor să fie găsiţi: îşi scot cipul de identitate. O spusese de parcă tocmai rezolvase misterul, dar Scarlet bănuia că majoritatea răpitorilor cunoşteau acest truc.

Doi

Scarlet îl zări pe Gilles în spatele plitei fierbinţi, turnând sos beşamel peste un sendviş cu şuncă. Ocoli plita, strigând pentru a-i atrage atenţia, şi se alese cu o privire extrem de neprietenoasă.

— Am terminat, anunţă ea, întorcându-i încruntătura. Vino să semnezi actele de livrare.

Gilles puse o porţie de *frites*[1] lângă sendviş şi împinse farfuria în direcţia ei, de-a lungul tejghelei de metal.

— Du asta la primul separeu şi îţi pregătesc actele până te intorci.

Scarlet se zbârli.

— Gilles, eu nu lucrez pentru tine.

— Fii recunoscătoare că nu te trimit pe alee, cu o perie de curăţat.

Îi întoarse spatele. Cămaşa lui, cândva albă, se îngălbenise după ani de muncă.

Pe Scarlet o mâncau degetele să înşface sandvişul şi să i-l arunce în cap, ca să vadă cum s-ar fi simţit făcând-o, în comparaţie cu tirul cu roşii, însă văzu cu ochii minţii chipul sever al bunicii sale. Cât de dezamăgită ar fi fost să se întoarcă acasă şi să descopere că Scarlet pierduse unul dintre cei mai loiali clienţi ai lor din cauza unei crize de furie!

Luând farfuria, Scarlet ieşi valvârtej din bucătărie şi, îndată ce uşa batantă se închise în urma ei, aproape că fu doborâtă de un ospătar. Taverna Rieux nu era un loc drăguţ: podele murdare, mobilier oribil, iar în aer plutea un miros greu, de grăsime şi

[1] Cartofi prăjiţi (în franceză).

prăjeală. Dar într-un orăşel în care alcoolul şi bârfa se numărau printre cele mai răspândite moduri de petrecere a timpului liber, restaurantul era întotdeauna plin, mai ales duminicile, când fermierii din zonă uitau de arat şi de semănat pentru 24 de ore.

În timp ce aştepta să se creeze o breşă în mulţime, atenţia fetei poposi pe monitoarele din spatele barului. Toate trei difuzau aceleaşi înregistrări care înţesau reţeaua încă de ieri. Toată lumea discuta despre balul anual al Comunităţii Orientalei unde regina lunară fusese unul dintre invitaţii de onoare şi unde o fată cyborg se infiltrase, făcuse câteva candelabre să explodeze şi încercase s-o asasineze pe regina aflată în vizită... sau poate că încercase să-l asasineze pe împăratul proaspăt încoronat. Fiecare părea să aibă câte o teorie. Instantaneele de pe ecrane o înfăţişau în prim-plan pe fata cu faţă murdară şi cu şuviţe de păr umede scăpate din coada neîngrijită. Era un mister cum de intrase la balul regal.

— Ar fi trebuit să-i curme suferinţa când a căzut pe scările alea, îşi exprimă părerea Roland, un client fidel de-al tavernei, care arăta ca şi când ar fi fost la bar de la amiază.

Întinse un deget spre ecran, prefăcându-se că trage cu pistolul, şi continuă:

— Eu, unul, i-aş fi zburat creierii şi i-aş fi urat călătorie sprâncenată.

Auzind în jurul ei murmure de aprobare ce susţineau comentariul lui Roland, Scarlet îşi dădu ochii peste cap, dezgustată, şi ţâşni spre primul separeu.

Îl recunoscu pe loc pe chipeşul luptător descris de Émilie – pe de-o parte, datorită abundenţei de cicatrice şi vânătăi de pe pielea lui măslinie, iar pe de altă parte, deoarece era singurul străin din tavernă. Arăta mult mai neîngrijit decât lăsase de înţeles descrierea înflăcărată a lui Émilie: părul îi stătea în toate direcţiile, în smocuri ciufulite, şi în jurul unui ochi avea o vânătaie recentă. Pe sub masă, picioarele i se bâţâiau de parcă ar fi fost o jucărie cu cheiţă.

Avea dinainte trei farfurii aproape goale, cu excepţia câtorva pete de grăsime şi bucăţele de salată de ouă. Frunzele de salată şi feliile de roşii erau neatinse.

Scarlet nu-şi dădu seama că se zgâia la el până ce privirea lui o întâlni pe a ei. Ochii tânărului erau nefiresc de verzi, precum strugurii necopţi. Scarlet strânse mai tare farfuria între degete şi înţelese brusc entuziasmul lui Émilie. *Are nişte ochi...*

Făcându-şi loc prin mulţime, Scarlet aşează sendvişul pe masă.

— Ai comandat *croque-monsieur*[1]?

— Da, mulţumesc!

Vocea lui o sperie nu pentru că era sonoră sau aspră, cum se aşteptase, ci fiindcă era mai degrabă groasă şi şovăielnică.

Poate că Émilie avea dreptate. Poate că luptătorul chiar era timid.

— Eşti sigur că nu vrei să-ţi aducem tot porcul? întrebă ea, strângând de pe masă cele trei farfurii. Aşa, chelnerii n-ar mai fi nevoiţi să facă întruna ture între bucătărie şi masa ta.

Băiatul făcu ochii mari şi, pentru o clipă, Scarlet se aşteptă s-o întrebe dacă nu se putea aranja treaba cu porcul. Dar apoi privirea lui coborî spre sendviş.

— Aveţi mâncare bună aici.

Scarlet îşi înăbuşi un pufnet dispreţuitor. „Mâncare bună” şi „Taverna Rieux” erau două sintagme care nu se potriveau.

— Se pare că luptele îţi fac poftă de mâncare, comentă ea.

El nu-i răspunse. Îşi făcea de lucru cu paiul din pahar şi Starlet observă că masa se cutremura din pricina picioarelor neastâmpărate ale băiatului.

— Atunci... poftă bună! îi ură ea, luând tacâmurile.

Dar apoi se opri şi întinse farfuriile spre el.

— Eşti sigur că nu vrei să mănânci roşiile? Sunt foarte bune, le-am cultivat în grădina mea. Şi salata la fel. Dar nu era aşa de ofilită când am cules-o. Nu contează. Mai bine nu mănânci salata. Dar nu vrei roşiile?

Încordarea de pe chipul luptătorului se mai risipi.

— Nu am gustat niciodată roşii.

Scarlet ridică o sprânceană.

— *Niciodată?*

După un moment de şovăială, tânărul lăsâ paharul din mână şi luă două bucăţi de roşie, pe care le vârî în gură.

Expresia îi îngheţă pe chip în timp ce mesteca. Păru să mediteze o clipă, cu privirea pierdută, înainte să înghită.

— Nu e cum mă aşteptam, spuse el, ridicând iar ochii către Scarlet. Dar nu sunt groaznice. Vreau să mai comand câteva. Se poate?

Scarlet strânse farturiile mai bine şi împiedică un cuţit de unt să alunece.

---

[1] Sendviş cu şuncă şi caşcaval, care se serveşte prăjit.

— Ştii, de fapt eu nu lucrez...

— Începe! anunţă un client de lângă bar, stârnind un murmur entuziasmat, care se răspândi prin tavernă.

Scarlet ridică privirea spre monitoare. Acestea înfăţişau o grădină luxuriantă, plină cu bambuşi şi crini care străluceau după ploaie. Lumina roşiatică a balului se revărsa pe scara impunătoare. Camera de supraveghere se afla deasupra intrării, întoarsă spre umbrele lungi care se întindeau pe alee. Era frumos. Tihnit.

— Pun pariu pe zece univi că o fată e pe cale să-şi piardă piciorul pe scările alea! strigă cineva, stârnind un ropot de râsete la bar. Se bagă careva? Haideţi! Care sunt şansele să se-ntâmple asta?

O clipă mai târziu, fata cyborg apăru pe ecran. În rochia ei argintie, infoiată, ţâşni pe uşă şi coborî treptele în goană, spulberând liniştea grădinii. Scarlet era cu sufletul la gură. Ştia ce urma să se întâmple, dar tot se schimonosi când fata se împiedică şi căzu. Se prăbuşi pe trepte şi ateriză într-o poziţie incomodă, la baza lor, pe aleea pietruită. Cu toate că înregistrarea nu era însoţită de sunet, Scarlet îşi închipuia că adolescenta gâfâia în vreme ce se rostogolea pe spate, încremenind apoi cu gura căscată şi cu ochii aţintiţi spre uşă. Câteva umbre se iviră pe trepte şi un şir de siluete nedesluşite apărură deasupra ei.

Fiindcă auzise de nenumărate ori relatarea evenimentului, Scarlet căuta din priviri piciorul de cyborg, rămas pe trepte. Lumina sălii de bal se reflecta în carcasa lui metalică. Piciorul bionic al fetei.

— Se zvoneşte că persoana din stânga e regina, spuse Émilie.

Scarlet tresări, fiindcă nu o auzise pe chelneriţă apropiindu-se.

Prinţul – ba nu, acum era împărat – coborî pe trepte şi se aplecă pentru a ridica piciorul. Fata încerca să-şi acopere gambele cu poalele rochiei, dar nu reuşi să ascundă cablurile care atârnau din ciotul metalic, asemenea unor tentacule moarte.

Scarlet ştia ce susţineau zvonurile: fata nu doar că fusese confirmată drept lunară – o fugară şi un pericol pentru societatea pământeană –, dar, pe deasupra, reuşise să-l farmece pe împăratul Kai. Unii erau de părere că-şi dorea putere, alţii, că-şi dorea avuţie. Unii credeau că fata încerca să stârnească războiul

care amenințа să izbucnească de atâta amar de vreme. Dar, indiferent care fuseseră intenţiile fetei, Scarlet simţi un val de compasiune. La urma urmei, era doar o adolescentă, chiar mai tânără decât ea, şi arăta cu adevărat jalnic aşa, întinsă la baza scărilor.

— Ce ziceai tu despre curmarea suferinţei? întrebă unul dintre tipii de la bar.

Roland întinse un deget spre ecran.

— Exact! N-am văzut în viaţa mea ceva mai dezgustător!

O persoană aflată aproape de capătul barului se aplecă, astfel încât să-l poată privi pe Roland printre ceilalţi clienţi, şi vorbi:

— Nu sunt de acord. Mie mi se pare destul de drăgălaşă aşa, cum se preface că e neajutorată şi nevinovată. Poate că, în loc s-o trimită înapoi pe Luna, ar trebui s-o lase să locuiască la mine.

Sugestia lui fu primită cu hohote de râs. Roland izbi cu palma în bar, făcând un castron să zăngănească.

— N-am nicio îndoială că piciorul ăla metalic ar fi un tovarăş de pat chiar reuşit! declară el.

— Porcule! murmură Scarlet, dar comentariul ei se pierdu printre râsetele zgomotoase.

— Nu m-ar deranja s-o încălzesc! adăugă altcineva, iar mesele se scuturară de urale şi hohote.

Furia îi urca din nou în gât, iar Scarlet trânti farfuriile pe masa din separeu. Ignoră expresiile uimite din jurul ei şi îşi făcu loc prin mulţime, ajungând în spatele barului.

Barmanul privi uluit cum fata împinse la o parte câteva sticle de alcool şi se urcă pe tejgheaua care se întindea dintr-un capăt în altul al peretelui. Întinzând mâna, fata deschise un panou aflat sub un raft plin cu pahare de coniac şi smulse cablul de reţea. Cele trei ecrane se înnegriră, iar grădina palatului şi fata cyborg dispărură.

Un val de proteste se stârni imediat.

Scarlet se întoarse către cei din bar, dărâmând din greşeală o sticlă de vin de pe tejghea. Sticla se sparse de podea, dar Scarlet nu o băgă în seamă şi flutură cablul spre mulţimea înfuriată.

— Ar trebui să aveţi un dram de respect! Fata aia o să fie executată!

— Fata aia e o lunară! strigă o femeie. *Ar trebui* să fie executată!

Atitudinea generală fu întărită cu încuviinţări din cap, iar cineva aruncă o coajă de pâine în umărul lui Scarlet. Fan îşi puse mâinile în şolduri.

— Are doar şaisprezece ani.

Un torent de argumente izbucni în jurul ei. Bărbaţi şi femei se ridicau în picioare deopotrivă, strigând că lunarii sunt malefici şi că fata aia încercase să omoare un lider al Uniunii!

— Hei, hei, oameni buni, calmaţi-vă! Lăsaţi-o în pace pe Scarlet! strigă Roland, încurajat de whisky-ul dat pe gât.

Bărbatul întinse mâinile spre mulţimea agitată.

— Ştim tu toţii că se trage dintr-o familie de nebuni, continuă el. Mai întâi, gâsca aia bătrână a şters-o de-acasă, iar acum Scar susţine drepturile lunarilor!

O paradă de râsete şi batjocuri mărşăluia pe la urechile lui Scarlet, dar înăbuşite de tumultul propriului sânge, care îi clocotea în vine. Fără să ştie cum coborâse de pe tejghea, se pomeni brusc la jumătatea barului. Dărâmă sticlele şi paharele, iar pumnul ei făcu fulgerător cunoştinţă cu urechea lui Roland.

Bărbatul strigă şi se răsuci spre ea.

— Ce...

— Bunică-mea nu e nebună!

Fata îl înşfăcă de cămaşă.

— Asta i-ai spus poliţistului care te-a interogat? Că e nebună?

— Fireşte că asta i-am spus! strigă el, iar răsuflarea lui o învălui într-o duhoare de alcool.

Scarlet strânse cămaşa până ce pumnii începură s-o doară.

— Şi pun pariu că n-am fost singurul. Stă închisă în casa aia veche, vorbeşte cu animalele şi cu androizii de parc-ar fi oameni, fugăreşte oamenii cu puşca...

— S-a întâmplat *o singură dată...* iar tipul ăla vindea escorte!

— Nu mă mir deloc că lui Buni Benoit i-a filat şi ultima lampă. Era de aşteptat.

Scarlet îi făcu vânt lui Roland. Se împletici în spate, nimerind în Émilie, care încerca să se strecoare între ei. Chelneriţa ţipă şi se prăbuşi pe o masă, încercând să se ferească din calea lui Roland.

Acesta îşi recăpătă echilibrul şi parcă nu se putea hotărî dacă să rânjească sau să se burzuluiască.

— Ai grijă, Scar! Altminteri, ai să sfârşeşti exact ca babeta...

Picioarele unei mese seârţâră pe gresie şi apoi luptătorul îl apucă pe Roland de gât, ridicându-l de la podea.

Taverna amuţi. Nepăsător, clientul necunoscut îl ţinea pe Roland în aer de parcă ar fi fost o păpuşă, ignorându-i bolboroseala.

Scarlet rămase cu gura căscată, lipită de tejgheaua barului.

— Cred că-i datorezi scuze, vorbi calm luptătorul, adresându-se lui Roland.

Un gâlgâit scăpă de pe buzele acestuia. Picioarele lui se zbăteau, căutând podeaua.

— Hei, dă-i drumul! strigă un bărbat, sărind de pe scaun. Îl omori!

Îl apucă pe luptător de încheietura mâinii, dar parcă înşfăcase o bară de fier, căci mâna băiatului nici nu se clinti. Înroşindu-se, bărbatul îi dădu drumul şi se pregăti să lovească, dar, îndată ce-şi luă avânt, mâna liberă a tânărului se ridică şi pară.

Scarlet păşi în spate, clătinându-se, şi observă în treacăt, pe antebraţul luptătorului, un tatuaj cu litere şi cifre fără noimă SCOH962.

Acesta părea în continuare supărat, dar acum în expresia lui apăruse şi un strop de amuzament, de parcă tocmai îşi amintise regulile unui joc. Îl coborî pe Roland înapoi pe podea, dând drumul totodată gâtului şi mâinii celuilalt bărbat.

Roland îşi recăpătă echilibrul pe un scaun.

— Care-i problema ta? rosti el gâtuit, frecându-şi beregata. Eşti nebun?

— Ai fost nerespectuos.

— *Nerespectuos?* răcni Roland. Tocmai ai încercat să mă omori!

Gilles apăru valvârtej din bucătărie, ţâşnind pe uşile batante.

— Ce se petrece aici?

— Tipul ăsta a sărit la bătaie, răspunse cineva din mulţime.

— Şi Scarlet a stricat ecranele!

— Nu le-am stricat, tâmpitule! urlă fata, nesigură cine anume o acuzase.

Gilles privi pe rând ecranele moarte, pe Roland, care încă îşi freca gâtul, cioburile de pe podea. Se încruntă la luptător.

— Tu, spuse el, gesticulând. Ieşi afară din taverna mea!

Scarlet simţi un gol în stomac.

— El n-a făcut...

— Scarlet, nu începe! Câte lucruri mai ai de gând să distrugi azi? Nu cumva *încerci* să mă faci să renunţ la serviciile tale?

Scarlet se zbârli, încă roşie la faţă.

— Poate c-ar fi mai bine să-mi iau înapoi marfa şi să vedem dacă clienţilor tăi o să le placă să mănânce de azi înainte legume stricate.

Ocolind barul, Gilles înşfăcă furios cablul din mâna lui Scarlet.

— Chiar crezi că deţii singura fermă din Franţa? Scar, eu comand de la tine doar pentru că n-am chef ca bunică-ta să-mi facă zile fripte!

Scarlet strânse din buze, frustrată, cât pe ce să-i aducă aminte că bunica ei nu mai era aici, aşa că poate *chiar trebuia* să comande de la altcineva, dacă asta voia.

Gilles era din nou atent la luptător.

— Am zis să ieşi de-aici!

Ignorându-l, băiatul îi întinse o mână lui Émilie, care, pe jumătate ghemuită, încă se sprijinea de o masă. Faţa i se înroşise, fusta îi era udă leoarcă de bere, dar ochii îi scăpărară amorezaţi când îi permise tânărului s-o ajute să se ridice.

— Îţi mulţumesc! şopti ea, iar cuvintele răsunară în tăcerea nefirească.

În cele din urmă, luptătorul îşi întoarse privirea spre mutra încruntată a lui Gilles.

— Plec, dar încă nu mi-am plătit consumaţia.

Şovăi o secundă, pe urmă adăugă:

— Pot să plătesc şi paharele sparte.

Scarlet clipi.

— Poftim?

— N-am nevoie de banii tăi! urlă Gilles, jignit.

Scarlet era şocată, pentru că îl auzea des plângându-se în legătură cu finanţele şi cu faptul că furnizorii îl storceau de bani.

— Vreau să ieşi din taverna mea!

Ochii verzi ai luptătorului ţâşniră spre Scarlet, iar pentru o clipă, ea simţi cum între ei se înfiripa o legătură.

Amândoi erau proscrişi. Nedoriţi. *Nebuni*.

Inima ei bătea cu putere, iar fata îşi alungă din minte gândul. Tânărul acesta provoca numai probleme. Se *bătea* pentru a-şi câştiga traiul sau, poate, chiar şi pentru a se distra. Nu ştia care variantă era mai rea.

Întorcându-se cu spatele, luptătorul dădu din cap, parcă cerând scuze, apoi se îndreptă spre ieşire. Scarlet se gândi că, în pofida semnelor de violenţă de pe trupul lui, în clipa aceea nu părea mai ameninţător decât un căţel dojenit.

Trei

Scarlet trase lada cu cartofi de pe raftul cel mai de jos, dându-i drumul cu un bufnet pe podea, pe urmă potrivi deasupra lada cu roşii. Cepele şi napii poposiră alături. Trebuia să facă din nou două drumuri până la navă, iar asta o înfuria la culme. Halal retragere demnă!

Apucă mânerele lăzii de dedesubt şi o ridică.

— Ce crezi că faci? întrebă Gilles, din pragul uşii, cu un prosop pe umăr.

— Le iau înapoi.

Oftând adânc, proprietarul se rezemă de perete.

— Scar... Nu vorbeam serios adineauri, când am spus lucrurile alea.

— Zău? Mie nu mi s-a părut.

— Uite ce, vă plac şi pe tine, şi pe bunica ta. Da, ea cere mult prea mult pe marfă, tu poţi fi o adevărată pacoste, iar uneori amândouă sunteţi un pic nebune...

Ridică mâinile, împăciuitor, când o văzu pe Scarlet zbârlindu-se.

— Hei, *tu* eşti cea care s-a cocoţat pe bar şi a început să ţină discursuri, aşa că nu încerca să negi.

Scarlet strâmbă din nas.

— Dar e adevărat că bunica ta are o fermă grozavă, iar din mâinile tale încă ies cele mai bune roşii din Franţa, an de an. Nu vreau să renunţ la voi.

Scarlet înclină lada, iar roşiile se rostogoliră şi se loviră unele de altele.

— Scar, pune-le înapoi. Deja am semnat actele de livrare.

Plecă înainte ca fata să-şi piardă iar cumpătul.

Suflându-şi o şuviţă roşcată de pe faţă, Scarlet puse lăzile jos şi împinse cu piciorul cartofii înapoi la locul lor, sub rafturi. Îi auzea pe bucătari chicotind pe seama celor întâmplate. Judecând după cum îl povesteau, evenimentul căpătase deja proporţii legendare. Potrivit bucătarilor, luptătorul spărsese o sticlă în capul lui Roland, lăsându-l lat, şi în acelaşi timp sfărâmase un scaun. L-ar fi doborât şi pe Gilles, dacă Émilie nu l-ar fi calmat cu unul dintre zâmbetele ei fermecătoare.

Fără niciun chef de a corecta versiunea lor asupra întâmplării, Scarlet îşi şterse palmele de jeanşi şi intră iar în bucătărie. Între ea şi angajaţii tavernei se lăsă o tăcere glacială în timp că fata se îndrepta spre scanerul de lângă uşa din spate. Gilles se făcuse nevăzut şi chicotele lui Émilie se auzeau dinspre zona meselor. Se întreba cât de repede aveau să se împrăştie zvonurile prin oraş. *Scarlet Benoit o apără pe fata cyborg! Lunara! În mod clar i-a filat şi ultima lampă, la fel ca... exact ca...*

Scarlet îşi trecu încheietura mâinii pe sub scanerul vechi. Din obişnuinţă, citi comanda de livrare afişată pe ecran, asigurându-se că Gilles n-o fraierea, aşa cum încerca adesea, şi observă că el chiar scăzuse trei univi din plata pentru roşiile strivite. 687 UNIVI DEPUŞI ÎN CONTUL FURNIZORULUI: FERMELE ŞI GRĂDINILE BENOIT.

Ieşi pe uşa din spate fără să-şi ia rămas-bun.

Deşi după-amiaza încă era caldă şi însorită, umbra de pe alee era răcoroasă, în comparaţie cu bucătăria înăbuşitoare, iar Scarlet se răcori puţin în timp ce aranja lăzile în partea din spate a navei. Rămăsese în urmă cu programul de livrări şi urma să ajungă foarte târziu acasă. Trebuia să se trezească mult mai devreme, pentru a merge la secţia de poliţie din Toulouse. Altminteri, avea să piardă o zi întreagă. O zi în care nimeni nu făcea nimic pentru a-i găsi bunica.

Două săptămâni. Două săptămâni întregi de când bunica ei se afla cine ştie unde, singură. Neajutorată. Uitată. Poate... poate chiar moartă. Poate răpită şi omorâtă, abandonată în vreun canal întunecat şi umed. Şi de ce? *Decedecedece?*

Lacrimi de frustrare îi împăienjeneau ochii, dar clipi pentru a le alunga. Trântind uşa portbagajului, ocoli nava şi înlemni.

Luptătorul era acolo, cu spatele lipit de clădirea din piatră. O privea.

Luând-o prin surprindere, o lacrimă fierbinte i se scurse din ochi. O şterse înainte de a i se prelinge pe obraz. Scarlet se zgâia şi ea la tânăr, cugetând dacă poziţia lui era ameninţătoare sau nu. Băiatul se afla la zece paşi distanţă de botul navei şi expresia lui părea mai degrabă şovăielnică decât periculoasă. Şi totuşi nu păruse periculoasă nici atunci când aproape că-l strangulase pe Roland.

— Voiam să mă asigur că eşti bine, spuse el.

Scarlet îşi răsfiră degetele pe capota navei, iritată de felul în care îi zbârnâiau nervii, de parcă nu se puteau hotărî dacă trebuia să-i fie frică de el sau să se simtă flatată.

— Mi simt mai bine decât se simte Roland acum, răspunse ea. Când am ieşit din tavernă, gâtul începea să i se învineţească.

Ochii lui scăpărară spre uşa bucătăriei

— Merita să păţească mai rău de-atât.

Scarlet ar fi vrut să zâmbească, dar nu mai avea energie, după ce o cheltuise ca să-şi ţină în frâu furia şi frustrarea pe care i le adusese după-amiaza asta.

— Aş vrea să nu te fi amestecat deloc, îi zise Scarlet. Aveam situaţia sub control.

— Sigur că da...

Miji ochii spre ea, de parcă încerca să potrivească piesele unui puzzle, apoi zise:

— Mă temeam că o să scoţi pistolul ăla şi o să-l ameninţi. O astfel de scenă nu te-ar fi ajutat deloc. La zvonurile despre nebunie mă refer.

Scarlet se înfioră şi duse instinctiv o mână la spate, unde ţinea un mic pistol – în clipa asta, îl simţea cald pe piele. Bunica ei i-l dăduse când fata împlinise unsprezece ani, împreună cu un avertisment paranoic: *Nu ştii niciodată când va dori cineva să te ducă într-un loc în care nu vrei să ajungi.* O învăţase pe Scarlet cum să-l folosească, iar de atunci, oricât de ridicol sau de inutil ar fi părut, fata nu mai pleca de acasă fără el.

Şapte ani mai târziu, era destul de sigură că nimeni nu observase vreodată pistolul ascuns sub hanoracul roşu pe care îl îmbrăca de obicei. Nimeni nu băgase de seamă, până acum.

— Cum de ţi-ai dat seama? îl întrebă Scarlet.

Luptătorul ridică din umeri, cu o mişcare încordată şi smucită.

— Am văzut patul armei când te-ai căţărat pe tejghea.

Scarlet ridică partea din spate a hanoracului suficient cât să scoată pistolul din betelia jeanşilor. Încercă să inspire calm, dar aerul era încărcat de duhoarea de ceapă şi de gunoi de pe alee.

— Îţi mulţumesc că-ţi faci griji, dar sunt în regulă. Trebuie să plec. Am rămas în urmă cu livrările... în urmă *cu toate*.

Se îndreptă spre portiera pilotului.

— Mai ai roşii? se interesă luptătorul.

Scarlet se opri.

Necunoscutul se făcu şi mai mic printre umbre, părând sfios.

— Tot îmi mai e foame, murmură el.

Scarlet ar fi putut jura că simţea mirosul de pulpă de roşii pe zidul din spatele lui.

— Îţi plătesc pentru ele, adăugă iute băiatul.

Ea clătină din cap.

— Nu-i nevoie. Avem destule.

Merse din nou în spatele navei, stând cu ochii pe el, şi redeschise portbagajul. Înşfăcă o roşie şi un mănunchi de morcovi.

— Uite, ăştia sunt buni şi cruzi, spuse ea, azvârlindu-i legumele.

El le prinse cu uşurinţă. Roşia dispăru în pumnul său mare şi în cealaltă mână strânse tulpinile pline de frunze ale morcovilor. Îi studie din roate unghiurile.

— Ce sunt ăştia?

Lui Scarlet îi scăpă un hohot uimit.

— Morcovi. Chiar nu ştii?

Din nou, băiatul părea stingherit de conştientizarea faptului că spusese ceva neobişnuit. Îşi încovoie umerii, încercând zadarnic să se facă şi mai mic.

— Mulţumesc!

— Mama ta nu te-a obligat niciodată să-ţi mănânci legumele din farfurie, nu-i aşa?

Privirile lor se întâlniră şi stanjeneala apăru imediat între ei. Ceva se sparse în tavernă, făcând-o pe Scarlet să tresară. Urmă un val de râsete.

— Nu contează, îi spuse fata. Sunt bune, o să-ţi placă.

Închise portbagajul şi ocoli din nou nava, spre portieră, trecându-şi codul de identitate pe deasupra scanerului navei. Portiera se deschise, ca un zid ridicat între ei, iar proiectoarele se aprinseră brusc. Lumina lor accentua vânătaia pe care o avea luptătorul în jurul unui ochi, făcând-o să pară mai întunecată. El dădu înapoi, ca un infractor surprins în lumina unui reflector.

— Mă întrebam dacă n-ai nevoie de un ajutor la fermă, se interesă el, iar cuvintele răsunară aproape nedesluşit, în graba lui de a le rosti.

Scarlet tăcu, înţelegând brusc de ce o aşteptase, de ce trăsese de timp atât de mult. Îi privi îndelung umerii laţi, braţele vânjoase. Era clădit pentru muncă fizică.

— Îţi cauţi de lucru?

El schiţă un zâmbet şi îi arunci o privire năstruşnică.

— Luptele se plătesc bine, dar nu sunt un loc de muncă adevărat. Mă gândeam că m-ai putea plăti cu mâncare.

Scarlet râse.

— După ce am văzut ce apetit ai, cred că mi-aş pierde şi câmaşa de pe mine dacă te-aş tocmi.

Se îmbujoră îndată. Fără îndoială, în clipa asta el şi-o imagina fără cămaşă. Totuşi, spre uimirea ei, chipul lui rămase senin şi impasibil, iar ea se grăbi să continue, înainte ca băiatul să reacţioneze.

— Cum ziceai că te cheamă?

Tânărul dădu iarăşi din umeri, stânjenit.

— În ringul de luptă mi se zice Wolf.

— *Wolf?* Ce nume... prădalnic!

El încuviinţă, extrem de serios.

Scarlet îşi stăpâni un zâmbet.

— Ar fi bine să omiţi din CV partea cu luptele.

El se scărpină în cot. Pe antebraţul lui, tatuajul misterios abia se zărea în întuneric, iar fata se gândi că poate îl făcuse să se simtă prost. Poate că pentru el „Wolf” era o poreclă îndrăgită.

— Mie mi se spune Scarlet. Da, precum părul[1]. Ce observaţie isteaţă!

Expresia lui se îmblânzi.

— Care păr?

Scarlet îşi puse braţul pe portieră, sprijinindu-şi bărbia.

— Bună glumă!

Pentru o secundă, păru aproape mulţumit de sine, iar Scarlet se trezi că începea să-l îndrăgească pe acest necunoscut, această anomalie: un luptător cu voce blândă.

O mustrare de cuget îi tulbură gândurile. Pierdea vremea, în timp ce bunica ei era cine ştie unde. Singură. Înspăimântată. Moartă, într-un canal.

Scarlet strânse mai tare între degete marginea portierei.

— Îmi pare rău, dar nu mai avem posturi libere, îi zise ea. N-am nevoie de alţi muncitori.

Sclipirea din ochii lui se stinse şi, într-o clipită, era iar stânjenit. Agitat.

— Înţeleg. Mulţumesc pentru mâncare!

Lovi cu piciorul suportul unui artificiu folosit, care zăcea pe jos – o rămăşiţă de la sărbătoarea păcii, de aseară.

— Ar trebui să te duci la Toulouse sau chiar la Paris. Există mult mai multe locuri de muncă la oraş, iar pe-aici oamenii nu sunt tocmai amabili cu străinii, după cum probabil ai observat.

El înclină capul, iar ochii săi verzi luciră şi mai tare în raza proiectoarelor. Părea aproape amuzat.

— Mersi pentru sfat!

[1] În engleză, *scarlet* înseamnă „stacojiu”, „roşu-aprins”. (N. red.)

Răsucindu-se, Scarlet se trânti pe scaunul pilotului.

Când porni motorul, Wolf îi vorbi:

— Dacă te răzgândeşti în privinţa slujbei, de obicei mă poţi găsi la casa părăsită a familiei Morel. Nu mă descurc grozav cu oamenii, dar mă pricep destul de bine la munca de fermă.

Schiţă un zâmbet amuzat şi completă:

— Animalele mă iubesc.

— O, sunt convinsă! spuse Scarlet, pe un fals ton de încurajare, după care închise portiera şi murmură: Căror animale de curte nu le plac lupii?

Patru

Captivitatea lui Carswell Thorne avusese un început dificil, dacă se lua în calcul catastrofala răzmeriţă a săpunului şi tot ce se mai întâmplase. Dar, de când fusese mutat la izolare, devenise întruchiparea gentlemanului perfect, iar după şase luni de comportament vrednic de laudă, o convinsese pe singura femeie gardian din întreaga închisoare să-i împrumute un ecran portabil.

Era destul de sigur că n-ar fi izbutit dacă femeia gardian n-ar fi fost convinsă că el era un idiot capabil doar să numere zilele şi să caute poze deocheate în care apăreau doamnele pe care le cunoscuse personal ori pe care şi le imaginase în asemenea ipostaze.

Iar gardianul avea dreptate, fireşte. Tehnologia era un mister pentru Thorne, iar el n-ar fi putut face nimic folositor cu portabilul nici dacă ar fi avut un manual de instrucţiuni care să explice, pas cu pas, „cum să evadezi din închisoare folosind un ecran portabil”. Nu reuşise să-şi acceseze comurile, să citească ştirile sau să găsească vreo informaţie despre închisoarea Noului Beijing şi despre oraşul înconjurător.

Pe de altă parte, chiar apreciase pozele obraznice, deşi extrem de cenzurate, pe care le găsise în reţea.

În cea de-a două sute douăzeci şi opta lui zi de captivitate, îşi admira colecţia de poze şi se întreba dacă *señora* Santiago încă era căsătorită cu bărbatul ăla care mirosea a ceapă, când un scrâşnet îngrozitor întrerupse liniştea celulei.

Ridică privirea, mijind ochii spre tavanul alb, neted şi lucios.

Sunetul încetă. Urmară paşi, bufnete, apoi alte scrâşnete.

Thorne se aşeză picior peste picior pe patul din celulă şi aşteptă. Zgomotul se auzea din ce în ce mai tare şi mai aproape, se opri brusc şi pe urmă reîncepu. Dură un timp până când Thorne recunoscu acel zgomot nou şi straniu, dar, după ce ascultă şi cugetă îndelung, se convinse că era sunetul unei bormaşini.

Poate că un deţinut îşi renova celula.

Sunetul se opri, dar ecoul persista, vibrând în pereţi. Thorne aruncă o privire în jur. Celula lui era un cub cu panouri albe, netede şi strălucitoare, pe toate cele şase laturi. Conţinea patul lui alb, un pisoar care intra şi ieşea din perete la apăsarea unui buton şi pe el, în uniforma lui albă.

Dacă cineva renova, el spera că celula lui avea să fie următoarea pe listă.

Sunetul izbucni din nou, mai strident de data asta, iar apoi un şurub lung străpunse tavanul şi căzu cu un zăngănit pe podea. Alte trei îl urmară. Thorne întinse gâtul, să vadă mai bine, şi un alt şurub se rostogoli sub patul lui.

O clipă mai târziu, o placă pătrată căzu zgomotos din tavan, urmată de două picioare care atârnau şi de un strigăt uimit. Picioarele erau îmbrăcate într-o salopetă albă, de bumbac, la fel ca a lui Thorne, dar, spre deosebire de ale lui, tălpile acelor picioare erau goale.

Una era acoperită de piele.

Cealaltă avea un înveliş metalic reflectorizant.

Cu un gâfâit, fata se lăsă să cadă şi aterizâ, ghemuită, în mijlocul celulei.

Sprijinindu-şi coatele pe genunchi, Thorne se aplecă, încercând să se uite mai bine la nou-venită fără să se mişte din poziţia lui sigură, de lângă perete. Fata ere zveltă, bronzată, cu păr şaten şi drept. La fel ca piciorul stâng, mâna ei stângă era de metal.

Recăpătându-şi echilibrul, fata se ridică şi îşi scutură salopeta.

— Scuză-mă, spuse Thorne.

Ea se răsuci spre el, speriată.

— Se pare că ai nimerit în celula greşită. Ai nevoie de îndrumări ca să te întorci la a ta?

Ea clipi.

Thorne surâse.

Fata se încruntă.

Iritarea ei o făcea să pară şi mai drăguţă, iar Thorne îşi lăsă bărbia în palmă, studiind-o. Nu mai întâlnise niciodată un cyborg, darămite să fi flirtat cu unul! Dar toate au un început.

— Celulele astea n-ar trebui să fie ocupate, spuse ea.

— Circumstanţele mele sunt speciale.

Ea îl studie câteva secunde, încreţindu-şi fruntea.

— Eşti închis pentru crimă?

Rânjetul lui se lăţi.

— A, nu. Am stârnit o răzmeriţă în curte.

Îşi aranjă gulerul, după care adăugă:

— Protestam din pricina săpunului.

Tânăra era tot mai nedumerită, iar Thorne observă că trupul ei rămăsese într-o poziţie de apărare.

— Săpunul de aici, explică el, întrebându-se dacă fata îl auzise. Usucă pielea prea tare.

Ea nu spuse nimic, iar Thorne preciză:

— Am pielea sensibilă.

Când ea deschise gura, el se aşteptă la câteva cuvinte compătimitoare, dar nu risună decât un „ha” dezinteresat.

Ridicându-se, trase un şut panoului din tavan, aflat sub picioarele ei, apoi se răsuci, inspectând celula. Strâmbă din buze enervată.

— Proasto! bombăni ea, apropiindu-se de peretele din stânga lui Thorne şi lipind o palmă de el. Trebuia să fi ajuns în camera de lângă celula asta.

Genele ei fluturară deodată, ca şi când i-ar fi intrat praf în ochi. Mârâind, se lovi cu palma în tâmplă de câteva ori.

— Evadezi! constată Thorne.

— Nu chiar acum, strecură ea printre dinţi, clătinând uşor din cap. Dar, da, asta voiam să fac.

Chipul i se lumină când zări portabilul din poala lui.

— Ce model de portabil e ăla?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse el şi i-l întinse, Încropesc un portofoliu cu pozele femeilor pe care le-am iubit.

Dezlipindu-se de perete, fata înşfăcă ecranul portabil şi îl răsuci. Vârful unui deget al mâinii bionice se deschise, dând la iveală o mică şurubelniţă. Nu îi luă mult să desfacă placa de dedesubt a portabilului.

— Ce faci?

— Îţi iau cablul video.

— De ce?

— Al meu s-a stricat.

Fata scoase un cablu galben din ecran şi lăsă portabilul să cadă în poala lui Thorne, apoi se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate. Thorne privi uluit cum fata îşi dădu părul într-o parte şi desfăcu un capac de la baza propriului craniu. O clipă mai târziu, degetele ei scoaseră de acolo un cablu asemănător cu acela pe care îl luase de la el, dar al ei avea un capăt înnegrit. Faţa fetei se strâmba de concentrare cât timp instală noul cablu.

Cu un oftat de satisfacţie, închise panoul şi aruncă vechiul cablu lângă Thorne.

— Mersi!

Tânărul făcu o grimasă şi se feri.

— Ai un ecran portabil în *cap?* se miră el.

— Cam aşa ceva.

Fata se ridică, şi îşi trecu din nou o palmă de-a lungul peretelui.

— Ah, e mult mai bine aşa! Acum, zi-mi cum aş putea să…

Lăsând fraza în aer, apăsă pe butonul din colţ. Un panou alb, lucios, alunecă în perete, propulsând pisoarul în încăpere, cu o precizie de ceasornic. Fata îşi vâri degetele prin spaţiul liber rămas între dispozitivul de prindere şi perete, cotrobăind.

Îndepărtându-se de cablul aruncat pe patul lui, Thorne îşi alungă din gând imiginea fetei deschizând placa din propriul craniu, invocă în minte întruchiparea gentlemanului perfect şi încercă să poarte o conversaţie politicoasă în timp ce ea lucra. O întrebă de ce era în închisoare şi complimentă finisajul excelent al extremităţilor ei metalice. Dar fata îl ignoră, iar asta îl făcu să se întrebe, în treacăt, dacă stătuse atât de mult timp departe de populaţia de sex feminin, încât era posibil să-şi fi pierdut farmecul.

Puţin probabil.

Câteva minute mai târziu, fata părea să fi găsit ce căuta, iar Thorne auzi din nou sunetul bormaşinii.

— Când te-au închis, spuse Thorne, nu s-au gândit că închisoarea asta ar putea avea nişte probleme de securitate?

— Pe atunci nu avea. Mâna asta e destul de nouă.

Tăcu şi privi cu atenţie un colţ al deschizăturii, ca şi când încerca să privească prin perete.

Poate că fata avea vedere cu raze X. Thorne ar fi putut găsi câteva întrebuinţări pentru *aşa ceva*.

— Lasă-mă să ghicesc, zise el. Te-au condamnat pentru intrare prin efracţie?

După o tăcere prelungă, în care examinase mecanismul de retractare al pisoarului, fata strâmbă din nas şi răspunse:

— Două capete de acuzare pentru trădare, dacă vrei să ştii. Opunere la arestare şi utilizarea ilicită a bioelectricităţii. A, şi ar mai fi imigrarea ilegală, dar, sincer, cred că au cam exagerat cu acuzaţia asta.

Thorne se uita la ceafa ei, mijind ochii, iar pleoapa ochiului stâng începu să-i zvâcnească.

— Câţi ani ai?

— Şaisprezece.

Şurubelniţa din degetul fetei începu să se rotească din nou. Thorne aşteptă ca scrâşnetele să înceteze.

— Cum te cheamă?

— Cinder, răspunse ea, urmată de o altă repriză de zgomote.

Când încetară, tânărul spuse:

— Eu sunt căpitanul Carswell Thorne. Dar de obicei mi se zice pur şi simplu...

Alte scrâşnete.

— Thorne. Sau „căpitane”. Sau „căpitane Thorne”.

Fără să-i răspundă, Cinder îşi strecură din nou mâna prin deschizătură. Părea că încerca să răsucească ceva, dar probabil că nu reuşea, pentru că, după o secundă, se dădu înapoi şi pufni frustrată.

— Bag seamă că ai nevoie de un complice, zise Thorne, aranjându-şi salopeta. Din fericire pentru tine, eu sunt un geniu al infracţiunilor.

Cinder îi aruncă o căutătură urâtă.

— Pleacă de-aici!

— În situaţia de faţă, e cam greu să plec.

Ea oftă şi curăţă pulberea de plastic alb de pe şurubelniţă.

— Ce-ai de gând să faci după ce evadezi? întrebă el.

Fata îi întoarse spatele. Scrâşnetele continuară o vreme, pe urmă ea făcu o pauză pentru a-şi roti capul, încercând să scape de o crampă.

— Pentru a ieşi din oraş, cel mai uşor ar fi s-o iau pe la nord.

— Of, micuţa mea infractoare naivă! Crezi că nu se vor aştepta să faci asta?

Cinder înfipse şurubelniţa în despărţitură.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai distragi atenţia?

— Ne-am putea ajuta reciproc.

— Lasă-mă în pace!

— Am o navă.

Ochii fetei ţâşniră spre el pentru o fracţiune de secundă – o privire de avertisment.

— O navă spaţială, completă Thorne.

— O navă spaţială, rosti ea tărăgănat.

— Ne-ar putea duce la jumătatea drumului către stele în mai puţin de două minute şi se află chiar la periferia oraşului. E foarte uşor de ajuns la ea. Ce zici?

— Zic că, dacă nu taci şi nu mă laşi să-mi văd de treabă, n-o să ajungem nicăieri.

— Am priceput, spuse Thorne, ridicând împăciuitor mâinile. Gândeşte-te cu căpşorul ăla frumos la ce ţi-am zis.

Cinder se încordă, însă continua să lucreze.

— Dacă mă gândesc mai bine, la o aruncătură de băţ de aici exista cândva un restaurant chinezesc excelent. Aveau nişte minirulouri cu carne de porc de te lingeai pe degete. Delicioase şi suculente.

Thorne saliva.

Schimonosindu-se, Cinder începu să-şi maseze ceafa.

— Dacă avem timp, poate ne oprim să luăm nişte gustări pentru drum. Mi-ar prinde bine să mă tratez cu ceva bun după ce am suferit mâncând porcăriile fără gust pe care ăştia le numesc mâncare.

Îşi linse buzele, dar, dind îşi concentră din nou atenţia asupra fetei, văzu că expresia ei de durere se accentuase. Pe frunte îi apăruseră stropi de sudoare.

— Te simţi bine? întrebă Thorne, apiopimdu-se de ea. Ai nevoie de un masaj?

Ea îi dădu braţul la o parte.

— *Te rog*, îi zise ea întinzând mâinile, ca să-l ţină la distanţă. Fata trase adânc aer în piept.

În timp ce Thorne o privea, imaginea ei începu să pâlpâie asemenea valurilor de căldură care emanau din şinele cu levitaţie magnetică. Tânărul făcu un pas în spate şi respiraţia i se iuţi. O furnicătură îi invada creierul şi gonea de-a lungul nervilor.

Era... frumoasă.

Ba nu – divină.

Ba nu – *perfectă*.

Pulsul îi bubuia în urechi şi prin mintea lui pluteau gânduri de veneraţie şi devotament. Dorinţa de a i se preda. Gândul de a i se supune.

— Te rog! repetă ea, ascunzându-se după mâna metalică.

Tonul ei era disperat. Fata se rezemă de perete şi îi porunci:

— Nu mai vorbi! Lasă-mă în pace.

— Bine.

În mintea lui era haos: cyborg, deţinută, *zeiţă*.

— Sigur. Cum doreşti.

Cu ochi înlăcrimaţi, Thorne se împletici şi se lăsă să cadă pe pat.

Cinci

În timp ce scotea lăzile goale din partea din spate a navei, ducându-le în hangar, Scarlet fierbea de furie. Îşi găsise ecranul portabil pe podeaua navei şi îl băgase în buzunar. Mesajul expediat de secţia de poliţie ardea, lipit de piciorul ei, în timp ce umbla de colo colo dusă pe gânduri, terminându-şi treburile de seară.

Poate că în acel moment cel mai mult era furioasă pe ea însăşi: la atât de puţin timp după ce aflase că poliţia clasase cazul bunicii, atenţia îi fusese distrasă – chiar dacă numai pentru câteva clipe – de un chip frumos şi de un strop de pericol. Curiozitatea ei faţă de luptător o făcea să simtă că trădase toate lucrurile importante din viaţa ei.

Colac peste pupăză, Rolland, Gilles şi toţi ceilalţi ticăloşi de la tavernă credeau că bunica ei era nebună şi exact asta le spuseseră poliţiştilor. Nu că era cea mai muncitoare fermieră din provincie, Nu că pregătea cele mai bune eclere de pe acel mal al râului Garonne. Nu că îşi slujise ţara, ca pilot de navă militară, vreme de douăzeci şi opt de ani şi că pe şorţul ei preferat, în carouri, încă purta o medalie primită pentru servicii deosebite.

Nu. Le spuseseră poliţiştilor că era nebună.

Iar acum încetaseră căutările.

Dar situaţia asta avea să se schimbe curând. Bunica ei era pe undeva, iar Scarlet avea s-o găsească, chiar dacă, pentru a reuşi, trobuia să dezgroape secrete urâte şi să-i şantajeze pe toţi inspectorii de poliţie din Europa.

Soarele apunea cu repeziciune, alungind umbra lui Scarlet pe alee. Dincolo de porţiunea cu pietriş, lanurile şopotitoare de porumb şi de sfedă-de-zahăr se întindeau cât vedeai cu ochii, unindu-se cu primele stele. La vest se zărea o casă de piatră, cu două ferestre care luceau portocalii – singurul vecin pe o rază de câţiva kilometri.

Mai bine de jumătate din viaţa ei, ferma asta fusese paradisul lui Scarlet. De-a lungul anilor, începuse să o iubească tot mai mult, aşa cum nu crezuse că o persoană poate iubi vreodată cerul şi pământul. Ştia că bunica ti simţea la fel. Cu roate că nu-i plăcea să se gândească la asta, era conştientă că într-o bună zi avea să moştenească ferma, iar uneori se închipuia îmbătrânind acolo. Fericită şi mulţumită, având mereu pământ sub unghii şi o casă veche, care avea constant nevoie de reparaţii.

Fericită şi mulţumită. La fel ca bunica ei.

Ea n-ar fi plecat aşa, din senin. Scarlet era convinsă de asta. Duse lăzile în hambar, stivuindu-le în colţ, astfel încât androizii să le umple din nou mâine, apoi înşfăcă găleata cu mâncare pentru găini. Păsările se agitau printre picioarele ei.

Când dădu colţul hambarului, se opri brusc.

În casă era aprinsă o lumină, la al doilea etaj.

În dormitorul bunicii.

Găleata îi alunecă dintre degete. Găinile cârâiră şi fugiră care încotro, apoi se adunară din nou în jurul mâncării împrăştiate.

Scarlet păşi peste ele şi fugi, cu pietrişul alunecându-i sub încălţări. Inima i se umfla în piept, ameninţând să explodeze. Plămânii ei ardeau când deschise larg uşa din spate. Urcă treptele două câte două. Lemnul vechi gemea sub greutatea ei.

Uşa de la dormitorul bunicii era deschisă şi fata înlemni în prag, gâfâind.

Camera parcă fusese devastată de un uragan. Fiecare sertar fusesu smuls din comodă, iar hainele şi obiectele de toaletă zăceau aruncate pe podea. Cuverturile de pe pat erau mototolite, azvârlite pe jos, iar salteaua zăcea trasă într-o parte. Ramele digitale de lângă fereastră fuseseră scoase din priză, lăsând în urmă pete întunecate pe perete, acolo unde soarele nu reuşise să decoloreze varul.

Un bărbat stătea îngenuncheat lângă pat, cotrobăind printr-o cutie plină cu vechile uniforme militare ale bunicii. Sări ca ars când o văzu pe Scarlet şi aproape că-şi lovi capul de grinda joasă, din lemn de stejar, care traversa tavanul dintr-un capăt în altul.

Lumea se învârtea cu ea. Scarlet mai că nu-l recunoscu – trecuseră ani buni de când îl văzuse ultima oară, dar ai fi zis că fuseseră mai degrabă zeci de ani, ţinând cont de cât de mult îmbătrânise. Barba îi acoperea maxilarul, de obicei ras. Părul îi

era turtit într-o parte şi zbârlit în cealaltă. Era palid şi uscăţiv, de parcă nu mai mâncase ca lumea de câteva săptămâni.

— Tată?

Bărbatul strângea la piept o jachetă albastră de pilot.

— Ce cauţi aici?

Scarlet cercetă din nou haosul din jur, cu inima încă bubuindu-i în piept.

— Ce *faci?*

— E ceva pe-aici, răspunse el cu voce aspră. A ascuns ceva.

Aruncă jachetei o privire, apoi o aruncă pe pat. Îngenunchind, începu să cotrobăie din nou prin cutie.

— Trebuie s-o găsesc.

— Ce să găseşti? Despre ce vorbeşti?

— A plecat, şopti el. Nu se mai întoarce. N-o să ştie niciodată, iar eu trebuie s-o găsesc. Trebuie să aflu de ce.

Mirosul de coniac pluti până la ea şi inima fetei se îndârji. Nu ştia cum aflase el despre dispariţia bunicii, dar să presupună atât de iute că orice speranţa era inutilă şi să creadă că avea dreptul la vreun lucru de-al ei, după ce le abandonase pe amândouă... Să se facă nevăzut atâţia ani fără să trimită măcar un com, iar pe urmă să apară acolo, beat, şi să cotrobăie prin lucrurile bunicii ei.

Scarlet simţi brusc nevoia să sune la poliţie, dar era supărată *şi pe poliţişti*.

— Ieşi afară! Ieşi din casa noastră!

Netulburat, bărbatul începu să îngrămădească hainele înapoi în cutie. Cu faţa arzând, Scarlet ocoli patul şi îl apucă de mână încercând să-l ridice în picioare.

— Încetează!

El sâsâi şi se prăbuşi pe podeaua veche de lemn. Se feri de ea aşa cum s-ar fi ferit de un câine turbat, ţinându-şi braţul cu cealaltă mână. În privirea lui se citea nebunia.

Surprinsă, Scarlet făcu un pas în spate, apoi îşi puse pumnii în şolduri.

— Ce s-a întâmplat cu braţul tău?

Fără să răspundă, bărbatul îşi ţinea în continuare, grijuliu, braţul la piept.

Strângând din dinţi, Scarlet păşi spre el şi îl apucă de încheietura mâinii. El scânci şi încercă să-şi tragă braţul, dar ea îl ţinu ferm şi îi ridică mâneca până la cot. Fata icni şi îi dădu drumul, dar braţul bărbatului atârna mai departe în aer, de parcă uitase să şi-l retragă.

Pielea era acoperită de arsuri; cercuri aranjate într-un şir ordonat, perfect. Una după alta, îi acopereau antebraţul de la încheietură la cot; unele erau acoperite de ţesut cicatrizat încreţit, altele – înnegrite şi pline de băşici. Pe încheietura lui văzu o crustă acolo unde cândva fusese implantat cipul lui de identitate.

Lui Scarlet i se întoarse stomacul pe dos.

Cu spatele lipit de perete, tatăl ei îşi îngropă faţa în saltea, ferindu-şi ochii de Scarlet şi de arsuri.

— Cine ţi-a făcut asta?

Braţul lui căzu pe burtă. Nu răspunse.

Scarlet se desprinde de perete şi fugi în baie. Se întoarse o clipă mai târziu, aducând un tub de unguent şi pansamente. Tatăl ei nu se mişcase.

— Ei m-au obligat s-o fac, şopti el, iar valul de isterie începea să-l părăsească.

Scarlet îi ridică braţul şi începu să panseze rana, cât mai delicat cu putinţă, în pofida faptului că mâinile îi tremurau.

— Cine te-a obligat? Ce te-a obligat să faci?

— N-am putut să scap, continuă el, ca şi când n-ar fi auzit-o, Mi-au pus o mulţime de întrebări. Şi nu ştiam. Nu ştiam ce vor. Am încercat să le răspund, dar nu ştiam...

Scarlet ridică ochii. Tatăl ei îşi întorsese capul de la ea şi privea pierdut aşternuturile răvăşite. Era înlăcrimat. Tatăl ei... plângând. Era o privelişte aproape mai şocantă decât arsurile. Pieptul i se strânse ca într-o gheară şi fata înlemni. Îi bandajase arsurile, până la jumătatea antebraţului. Îşi dădu seama că nu îl cunoştea pe acest bărbat trist şi distrus. Era numai o umbră a tatălui său, altădată un individ charismatic, egoist, de nimic.

Furia şi ura care înfloriseră în urmă cu câteva minute se transformară într-o milă dureroasă.

Cum de ajunsese în halul ăsta?

— Mi-au dat vătraiul, continuă el, cu ochii mari şi pierduţi.

— Ţi-au *dat...?* De ce...?

— Şi m-au dus la ea. Şi mi-am dat seama că ea avea răspunsurile, informaţiile. Ei voiau ceva de la *ea*. Dar ea pur şi simplu se uita... pur şi simplu se uita la mine în timp ce mă ardeam, şi plângea... Ei îi puneau aceleaşi întrebări, iar ea nu voia să le răspundă. Nu voia să le răspundă.

Bărbatul sughiţă şi se înroşi de furie.

— I-a lăsat să-mi facă asta.

Chinuindu-se să înghită, Scarlet termină de pansat arsurile şi se sprijini de saltea, cu picioarele tremurând.

— Ai văzut-o pe bunica?

Tatăl ei se întoarse brusc spre ea, din nou înnebunit.

— M-au ţinut o săptămână şi apoi mi-au dat drumul. Şi-au dat seama că ei nu-i pasă de mine. Nu a vrut să cedeze *pentru mine*.

Fără avertisment, se repezi spre Scarlet, în genunchi, şi o înşfăcă de braţe. Ea încercă să se ferească, dar el o ţinea strâns, înfigându-şi unghiile în pielea ei.

— Scar, ce ar putea fi atât de important, mai important decât propriul ei fiu?

— Tată, trebuie să te linişteşti! Spune-mi unde o pot găsi.

Întrebările se ciocneau în mintea ei. Unde era? Cine o ţinea captivă? *De ce?* Tatăl ei o cerceta cu atenţie, panicat şi tremurând. Clătină uşor din cap şi îşi plecă privirea.

— Ei ascunde ceva, murmură el. Vreau să ştiu ce anume. Ce ascunde, Scar? Şi unde?

Se răsuci cu spatele, pentru a cotrobăi printr-o comodă cu cămăşi vechi de bumbac, printre care era limpede că mai căutase. Acum transpira, iar în jurul urechilor părul i se umezise.

Scarlet se ajută de cadrul patului pentru a se ridica pe saltea.

— Tată, te rog!

Încerca să vorbească pe un ton liniştitor, deşi inima îi bătea atât de puternic, încât o durea.

— Unde e bunica?

— Nu ştiu.

Bărbatul zgâria cu unghiile spaţiul dintre comodă şi perete.

— Eram într-un bar din Paris. Probabil că mi-au strecurat un drog în băutură, pentru că apoi m-am trezit într-o cameră întunecată, care mirosea a mucegai şi a umezeală.

După ce îşi trase nasul, continuă:

— M-au drogat şi când mi-au dat drumul. Într-o clipă, mă aflam în camera aia întunecată, iar în următoarea eram aici. M-am trezit în lanul de porumb.

Înfiorându-se, Scarlet îşi trecu mâinile prin păr, până ce buclele i se încâlciră. Ei îl aduseseră *aici*, în acelaşi loc de unde îi răpiseră bunica. De ce? Oare aceşti oameni ştiau că Scarlet era singura lui rudă? Se gândeau că ea era cea mai indicată persoană să-l îngrijească?

N-avea nicio noimă. În mod clar, nu îi interesa starea de sănătate a tatălui ei. Şi atunci, ce motiv aveau? Oare faptul că îl lăsaseră aici era un mesaj pentru ea? O ameninţare?

— Trebuie să-ţi aminteşti ceva, spuse Scarlet, cu disperare în glas. Vreun amănunt despre încăperea aia sau vreun cuvânt spus de cineva. Le-ai văzut feţele? Ai putea să-i descrii unui psiholog criminalist? *Orice* amănunt e bun.

— Eram drogat, răspunse el imediat, pe urmă îşi încreţi fruntea, căznindu-se să-şi amintească.

Dădu să-şi atingă arsurile, însa apoi îşi lăsă mâna să-i cadă în poală.

— Nu m-au lăsat să-i văd.

Scarlet abia se abţinea să-l zgâlţâie şi să-i strige că trebuia să facă efortul să-şi amintească.

— Te-au legat la ochi?

— Nu. Mi-era teamă să mă uit.

Lacrimi de frustrare începeau să-i usture ochii şi Scarlet îşi lăsă capul pe spate, respirând rar. Cele mai cumplite temeri ale ei – bănuiala oribilă din adâncul minţii sale – se adevereau.

Bunica ei fusese răpită. De fapt, nu doar răpită, ci, pe deasupra, de către oameni nemiloşi şi brutali. Oare îi făceau rău aşa cum îl vătămaseră şi pe fiul ei? Ce aveau de gând să-i facă? Ce voiau?

O răscumpărare?

Dar atunci, de ce nu-i ceruseră nimic lui Scarlet până acum? Şi de ce îi răpiseră tatăl, ca apoi să-i dea drumul? N-avea nicio noimă...

Groaza îi întuneca gândurile pe măsură ce toate ororile cu putinţă se perindau prin imaginaţia ei. Tortură şi arsuri, încăperi întunecate...

— La ce te refereai când ai spus că ei te-au obligat? Ce anume te-au pus să faci?

— Să mă ard, şopti el. Mi-au dat vătraiul.

— Dar cum...

— Sunt prea multe lucruri care nu se leagă, îi zise el. Nu ştiu. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Ea nu vorbeşte despre el. Nu ştiu ce face ea aici, în casa asta mare şi veche. Ce s-a întâmplat pe Luna? Nu ştiu ce ascunde, dar sigur ascunde *ceva*.

Bărbatul trase uşor aşternuturile de pe pat, privind fără tragere de inimă pe sub cearşafuri.

— Vorbeşti în dodii, zise Scarlet şi vocea i se frânse. Trebuie să te străduieşti. Trebuie să-ţi aminteşti *ceva*.

Urmă o tăcere extrem de lungă. Afară, găinile cotcodăceau din nou, iar ghearele lor râcâiau pietrişul.

— Un tatuaj.

Scarlet se încruntă.

— Poftim?

Bărbatul puse un deget pe una dintre arsuri, pe partea interioară a antebraţului, imediat sub cot.

— Cel care mi-a dat vătraiul avea un tatuaj. Aici. Cifre şi litere.

Scarlet apucă strâns cuvertura mototolită, simţindu-se în pragul leşinului.

Cifre şi litere.

— Eşti sigur?

— S... C... – bărbatul clătină din cap. Nu-mi pot aminti. Mai era ceva.

Îşi simţea gura ca iasca, iar ura ei învinse senzaţia de ameţeală. Ştia tatuajul acela.

Se prefăcuse a fi amabil. Se prefăcuse că avea nevoie de o slujbă. De fapt, cu câteva zile – sau poate ore? – înainte, îi torturase tatăl. O ţinea prizonieră pe bunica ei.

Iar ea aproape că avusese încredere în el. Roşiile, morcovii... Se gândise că-l ajuta. Ferească stelele! *Flirtase* cu el, iar el ştiuse de la bun început. Îşi aduse aminte de acele momente de amuzament, de licărul din ochii lui şi simţi că i se face greaţă. Se amuzase pe seama ei.

Cu urechile ţiuindu-i, se uită la tatăl ei, care scotocea buzunarele unei perechi de pantaloni probabil neîmbrăcaţi de bunica de peste douăzeci de ani.

Se ridică. Sângele îi năvăli în cap, dar fata ignoră senzaţia. Îndreptându-se spre colţul camerei, înşfăcă ecranul portabil al bunicii din locul în care îl azvârlise tatăl ei.

— Poftim, spuse ea, aruncând portabilul pe pat. Mă duc la ferma Morel. Dacă nu mă întorc în trei ore, trimite un com poliţiei.

Năuc, tatăl ei întinse mâna şi luă portabilul.

— Credeam că familia Morel a murit.

— Mă asculţi? Vreau să încui toate uşile şi să nu pleci. Trei ore, apoi trimiţi com la poliţie. Ai înţeles?

Faţa lui căpătă din nou expresia aceea înspăimântată copilărească.

— Nu te duce acolo, Scar! Nu înţelegi? M-au folosit ca momeală ca s-o atragă, iar tu vei fi următoarea. Vor veni şi după tine.

Strângând din dinţi, Scarlet trase fermoarul hanoracului până sub bărbie.

— Am de gând să-i găsesc eu prima.

Şase

CARSWELL THORNE
ID #0082688359
DATA NAŞTERII: 22 MAI 106 T.E., REPUBLICA AMERICANĂ
URM. 437 DE APARIŢII ÎN PRESĂ, ORDINE CRONOLOGICĂ INVERSĂ
PUBLICAT PE 12 IANUARIE 126 T.E.: CARSWELL THORNE, FOST CADET AL FORŢELOR AERIENE ALE REPUBLICII AMERICANE, A FOST GĂSIT VINOVAT ŞI CONDAMNAT LA ŞASE ANI DE ÎNCHISOARE ÎN URMA UNUI PROCES EXPEDITIV, DE DOUĂ SĂPTĂMÂNI...

O înşiruire de text verde se derula în câmpul vizual al lui Cinder, trecând in revistă infracţiunile unui anume Carswdl Thume. tare. deşi abia împlinise douăzeci de ani, in uf mă cu câteva luni, incăkase legea de foarte multe ori: o acuzaţie de dezertare două acuzaţii de furt internaţional, Lina Je tentativă de furi. şase acuzaţii Jt mani pul are a unor bunuri furate şi irită una – furt de bunuri ale statului.

Ultima condamnare nici măcar nu părea să lie pe potrfva infracţiunii comise, furase o naveră spaţială J urmatei R*pu- bUcii Americane.

Aşadar, de nava asta era atât de mândru.

Deşi în prezent ispăşea o pedeapsă de şase ani în Comunitatea Orientală, pentru tentativa de furt al unui colier de jad, din a doua eră, tânărul era, de asemenea, căutat în Australia, şi desigur, în America lui de baştină. Avea să i se intenteze proces şi, fără îndoială, urma să stea după gratii în ambele ţări pentru fărădelegile comise.

Cinder îşi rezemă spatele de un panou de siguranţă, dorindu-şi să nu fi căutat acele informaţii. Evadarea ei din închisoare era o faptă suficient de gravă în sine. Şi mai grav ar fi fost să ajute la evadarea acestui infractor – unul *adevărat* –, într-o navă spaţială furată.

Fata privi prin deschizătura pe care o făcuse între camera echipamentelor mecanice şi celulă, Carswell Thorne stătea în

continuare pe patul său, cu coatele sprijinite pe genunchi, fără să facă nimic.

Cinder îşi şterse palma umedă de salopeta albă. Tărăşenia asta nu avea legătură cu Carswell Thorne, ci cu regina Levana, cu împăratul Kai şi cu *prinţesa Selene*, copila nevinovată pe care Levana încercase s-o omoare în urmă cu treisprezece ani, dar care fusese salvată şi adusă, ilegal, pe Pământ. În continuare, era cea mai căutată persoană din lume. Şi, din întâmplare, persoana asta era chiar Cinder.

Aflase toate astea în urmă cu mai puţin de 24 de ore. Doctorul Erland, care ştia adevărul de *câteva săptămâni bune*, hotărâse să o anunţe că testase ADN-ul ei, pentru a-i dovedi descendenţa, după ce regina Levana o recunoscuse la balul anual şi ameninţase să atace Pământul dacă Cinder nu era aruncată în închisoare pentru vina de a fi o imigrantă lunară ilegală.

Aşa că doctorul Erland se furişase în celula ei şi îi dăduse un picior nou (al ei i se desprinsese pe treptele palatului), o mână bionică de ultimă generaţie, cu accesorii extravagante, cu care încă nu se obişnuise, şi avusese parte de cel mai mare şoc din viaţa ei. Apoi îi spusese să evadeze şi să-l caute în Africa, de parcă aşa ceva nu era mai dificil decât instalarea unui procesor nou într-un Gard 3.9.

Acest ordin, deopotrivă simplu şi imposibil, îi dădea un alt subiect de gândire, pe lângă proaspăt descoperita ei identitate. Orice distragere era bine-venită, pentru că, atunci când se gândea la cine era ea cu adevărat, tot corpul îi încremenea, lăsând-o complet dezarmată, iar ăsta nu era deloc un moment potrivit să fie nehotărâtă. Indiferent ce urma să facă după evadare, Cinder avea o certitudine: dacă *nu* evada, avea să moară atunci când regina Levana urma să o revendice.

Aruncă din nou o privire spre deţinut. Dacă găsea o destinaţie apropiată şi, în plus, dacă avea o navă spaţială funcţională, putea evada.

El stătea în continuare cu mâinile în sân, respectându-i ordinul de a o lăsa în pace. Atunci când le rostise, Cinder simţise cuvintele în gură ca pe o flacără, simultan cu impresia că fierbea pe dinăuntru şi cu senzaţia de arsură pe piele. Supraîncălzirea era un efect secundar al noului ei har lunar – puteri pe care doctorul Erland reuşise să i le descătuşeze după ce, timp de mulţi ani, un dispozitiv implantat în coloana ei vertebrală o împiedicase să le folosească. Deşi lui Cinder încă i se părea

magic, de fapt era o caracteristică genetică pe care lunarii o aveau chiar de la naştere, permiţându-le să controleze şi să manipuleze bioelectricitatea altor fiinţe vii. Puteau să-i facă pe ceilalţi să vadă lucruri care nu erau reale sau să simtă emoţii pe care, de fapt, nu le aveau. Puteau să spele creierele, convingându-i pe ceilalţi să facă lucruri pe care altminteri nu voiau să le facă. Iar oamenii nu crâcneau şi nu se împotriveau.

Cinder încă învăţa cum să-şi folosească „harul” şi nu prea ştia cum reuşise să-l controleze pe Carswell Thorne. La fel, nu ştia cum reuşise să-l convingă pe unul dintre gardienii închisorii să o mute într-o celulă mai confortabilă. Nu ştia decât că îşi dorise să-l strângă de gât pe Thorne fiindcă nu tăcea, iar harul ei lunar îi ţâşnise de undeva, din ceafă, stârnit de stres şi de agitaţie. Pierduse controlul asupra lui preţ de o clipă şi în acea secundă băiatul făcuse exact ceea ce îşi dorise ea.

Tăcuse şi o lăsase în pace.

Instantaneu, se simţise vinovată. Nu ştia ce efect avea toată acea manipulare a minţii asupra unei persoane. Şi, mai mult decât atât, nu voia să fie unul dintre acei lunari care profită de puterile proprii pur şi simplu pentru că poate. Nu voia să fie lunară deloc.

Suflă ca să-şi îndepărteze o şuviţă de păr de pe faţă şi vârî capul prin gaura care se căscase atunci când smulsese pisoarul din perete.

Thorne ridică privirea când ea se opri brusc în faţa lui, cu mâinile în şolduri. Încă era buimac şi, cu roate că Cinder nu voia să recunoască, era destul de chipeş. Dacă băieţii cu maxilar pătrat, ochi albaştri şi gropiţe diavoleşti pot fi consideraţi atrăgători. Însă Thorne avea mare nevoie să se tundă şi să se bărbierească.

Cinder trase aer în piept, pentru a se linişti.

— Te-am obligat să faci ce voiam să faci, deşi n-ar fi trebuit. A fost un abuz de putere şi îmi cer iertare.

El îi privi mâna metalică şi şurubelniţa care se iţea din vârful unui deget.

— Eşti aceeaşi fată care a fost aici mai devreme? întrebă el cu voce surprinzător de clară, în ciuda accentului american pronunţat.

Se aşteptase ca el să rostească nedesluşit cuvintele, dat fiind că îi manipulase mintea.

— Fireşte că sunt.

— Aha, zise el, încruntându-se! Păreai mai frumuşică înainte.

Zbârlindu-se, Cinder se gândi să-şi retragă scuzele, dar în schimb îşi încrucişă braţele la piept.

— Tu eşti cadetul Thorne, nu?

— Căpitanul Thorne.

— În dosarul tău scrie că erai cadet atunci când ai dezertat.

Se încruntă, încă nedumerit, apoi se lumină la faţă şi îndreptă un deget spre ea.

— Ai un ecran portabil în cap?

Cinder se gândi preţ de o secundă ce să-i răspundă.

— Da, eram cadet, dacă vrei să ţii cont de mărunţişuri, spuse el. Dar acum sunt căpitan. Îmi place cum sună. Fetele sunt mult mai impresionate de titlul ăsta.

Neimpresionată, Cinder gesticulă spre camera mecanică aflată de cealaltă parte a peretelui.

— Am hotărât că poţi să vii cu mine, dacă reuşim să ajungem la nava ta. Încearcă să nu vorbeşti prea mult.

Thorne se ridică de pe pat înainte ca ea să termine de vorbit.

— Şarmul meu irezistibil te-a convins, aşa-i?

Oftând, Cinder se strecură prin gaură, având grijă să păşească peste ţevile desprinse din perete.

— Aşadar, nava asta... E cea pe care ai furat-o de la armata americană?

— Nu-mi place s-o consider „furată”. Nu au nicio dovadă că nu plănuiam s-o înapoiez.

— Glumeşti, nu?

Thorne dădu din umeri.

— Nici tu n-ai vreo dovadă.

Cinder miji ochii la el.

— Păi, plănuiai s-o înapoiezi?

— Poate...

O luminiţă portocalie clipea într-un colţ din câmpul vizual al lui Cinder – programarea ei de cyborg depistase minciuna.

— Mă gândeam eu, mormăi ea. Nava e detectabilă?

— Bineînţeles că nu! I-am înlăturat tot echipamentul de detectare, acum mult timp.

— Bun. Apropo...

Ridicându-şi mâna, Cinder retrase şurubelniţa şi, după două încercări, dădu la iveală un stilet dintr-un alt deget.

— Trebuie să-ţi scoatem cipul de identitate.

Thorne făcu un pas înapoi.

— Nu-mi spune că ţi-e frică, îl tichină fata.

— Fireşte că nu, spuse el râzând agitat, şi îşi desfăcu nasturii mânecii stângi. Chestia aia e sterilizată?

Cinder se încruntă.

— Vreau să zic... Sunt convins că eşti foarte curată şi aşa mai departe, doar că..., se bâlbâi Thorne.

Lăsă fraza în aer, şovăi, apoi întinse braţul şi adăugă:

— Nu contează. Încearcă să nu-mi tai vreo venă.

Aplecându-se, Cinder lipi lama de încheietura lui cât mai atent şi mai delicat cu putinţă. Acolo, zări o cicatrice aproape ştearsă, probabil de când îşi înlăturase un alt cip de identitate, fugind de poliţie.

Degetele i se contractară, dar altminteri băiatul rămase stană de piatră. Cinder scoase cipul însângerat şi îl aruncă în învălmăşeala de cabluri de pe podea, apoi tăie o bucată de material din mâneca lui şi îi pansă rana.

— Mi se pare mie sau ăsta e un moment important în relaţia noastră?

Cinder râse batjocoritor. Răsucindu-se, gesticulă spre un grilaj în apropierea tavanului. Era înconjurat de cabluri care şerpuiau din panoul de siguranţă şi dispăreau în zeci de găuri, de-a lungul pereţilor.

— Poţi să mă ridici până acolo?

— Ce-i aia? întrebă Thorne, împreunându-şi degetele pentru a improviza o treaptă.

— Conducta de aerisire.

Cinder se urcă pe palmele lui şi îi ignoră geamătul când Thorne o ridică – era de aşteptat, ştiind că piciorul ei de metal o îngreuna mult.

Scoase grilajul în câteva secunde. Îl aşeză pe nişte ţevi aflate deasupra capului său şi pătrunse în conductă fără să stea pe gânduri.

Accesă schiţa structurii interioare a închisorii, pentru a verifica direcţia corectă, în timp ce aştepta ca Thorne să se caţăre în urma ei. Aprinzând lanterna încorporată în mâna bionică, Cinder începu să se târască prin conductă.

Era anevoios şi incomod, pentru că piciorul ei stâng zgâria aluminiul conductei la fiecare câţiva centimetri. Se opri de două ori ca să tragă cu urechea, crezând că auzea paşi dedesubt. Era surprinsă că încă nu se dăduse alarma. Treizeci şi două de minute. Îşi părăsise celula în urmă cu treizeci şi două de minute.

Picături de sudoare i se scurgeau de pe nas, iar inima îi bătea nebuneşte, făcând ca timpul să se lungească la infinit, ca

şi când ceasul din capul ei s-ar fi stricat. Prezenţa lui Thorne îi stârnea o mulţime de îndoieli. Era destul de dificil să iasă ea de acolo. Cum avea să-l scoată şi pe el?

Un gând îi trecu prin minte iute ca fulgerul, înspăimântător şi limpede.

Putea să-l manipuleze.

Îl putea convinge că el voia să-i spună unde se afla nava şi cum să ajungă la ea, iar apoi l-ar fi convins că, până la urmă, nu mai voia să meargă cu ea. Îl putea trimite înapoi. El n-ar fi avut de ales.

— E totul în regulă? întrebă Thorne.

Cinder răsuflă apăsat. Nu. Nu avea să profite de el şi nici de altcineva. Până acum se descurcase foarte bine şi fără vreun har lunar, aşa că şi de acum înainte avea să se descurce la fel de bine.

— Scuze, murmură ea. Verificam schiţa. Aproape am ajuns.

— Schiţa?

Cinder îl ignoră. Câteva minute mai târziu, dădu colţul şi văzu un pătrat de lumină proiectat pe tavanul conductei. O cuprinse un sentiment de uşurare, de speranţă, când privi în jos, printre gratiile grilajului.

Dedesubt, văzu o întindere de beton cu o băltoacă de apă stătătoare şi, la nici şase paşi de ea, un alt grilaj, de data asta mai mare şi rotund.

Un canal de ape pluviale. Exact acolo unde schiţa anunţa că se afla. Erau la o înălţime destul de mare, dar, dacă reuşeau să nu-şi rupă picioarele, aproape că avea să fie floare la ureche.

— Unde suntem? şopti Thorne.

— La rampa subterană de încărcare, acolo unde aduc mâncarea şi proviziile.

Trecu, fără zgomot, dincolo de grilaj şi se întoarse, astfel încât ea şi Thorne să poată privi amândoi în jos.

— Trebuie să ajungem acolo, la canalul ăla de ape fluviale.

Thorne se încruntă şi gesticulă.

— Aia nu-i rampa de ieşire?

Cinder încuviinţă fără să se uite.

— De ce nu încercăm să ajungem *acolo?*

Se uită la el. Gratiile proiectau umbre stranii pe faţa lui.

— Adică să mergem pe jos până la nava ta? Îmbrăcaţi în uniforme albe de deţinuţi?

Tânărul se încruntă, dar răspunsul pe care îl pregătea fu amuţit de sunetul unor voci. Cei doi se feriră.

— Eu nu l-am văzut dansând cu ea. Soră-mea l-a văzut, spuse o femeie.

Cuvintele ei erau însoţite de paşi. Apoi o uşă rulantă se ridică pe nişte şine învechite.

— Rochia îi era udă leoarcă şi boţită ca un sac de gunoi.

— Dar de ce ar dansa împăratul cu un cyborg? întrebă un bărbat. Şi apoi ea a luat-o razna şi a atacat-o pe regina lunară... În niciun caz! Sora ta avea vedenii. Pun pariu că fata era doar o nebună care s-a furişat la bal. Probabil că se supărase din cauza vreunei nedreptăţi faţă de cyborgi.

Conversaţia fu întreruptă de huruitul unei nave de livrare.

Cinder îndrăzni să tragă cu ochiul din nou prin grilaj şi văzu o navă ajungând sub ei, dând cu spatele spre o rampă de încărcare închisă şi oprindu-se exact între Cinder şi Thorne, de o parte, şi canalul de ape fluviale, de cealaltă.

— ’Neaţa, Ryu-jûn! salută bărbatul când pilotul coborî din navă.

Restul salutărilor fură acoperite de şuierul sistemului hidraulic al unei platforme reglabile.

Profitând de zgomot, Cinder îsi folosi şurubelniţa pentru a scoate grilajul. Când îi făcu semn lui Thorne, acesta îl ridică grijuliu.

Pe ceafa lui Cinder se scurgeau broboane de sudoare, iar inima îi bătea atât de tare, încât credea că avea să-i sară din piept. Aruncă o privire de jur împrejurul rampei, căutând semne de viaţă, şi zări pe tavan, la nici o aruncătură de băţ, o cameră de supraveghere mobilă.

Îşi retrase imediat capul, simţind pulsul ţiuindu-i în urechi. Din fericire, lentila camerei fusese îndreptată în direcţia opusă, dar era imposibil să iasă amândoi de acolo fără să fie detectaţi. Apoi trebuiau să aibă de-a face şi cu cei trei muncitori care debarcau produsele livrate, iar cu fiecare moment care trecea creşteau şansele ca un gardian să le descopere celulele goale.

Închise ochii, încercând să-şi imagineze unde se afla camera de supraveghere, pe urmă îşi strecură braţul în afară. Mâna ei bâjbâi pe tavan – camera era mai departe decât i se păruse atunci când aruncase prima privire –, dar apoi o găsi. Puse mâna pe obiectiv şi strânse degetele. Pumnul ei din titan strivi plasticul ca pe o prună, scoţând un sunet spart satisfăcător, deşi i se păru asurzitor.

Ascultă, uşurată că mişcarea şi pălăvrăgeala de dedesubt continuau.

Nu aveau timp de pierdut. Peste un minut, vreun angajat de-al închisorii avea să-şi dea seama că o cameră fusese scoasă din funcţiune. Ridicând capul, Cinder făcu un gest spre Thorne şi se lăsă să cadă prin deschizătură.

Ateriză pe acoperişul navei de livrare, iar aceasta zdrăngăni şi se cutremură sub greutatea ei. Thorne o urmă după câteva secunde, aterizând cu un geamăt înăbuşit.

Vocile amuţiră.

Cinder se întoarse exact în clipa când tei trei ieşeau din zona de încărcare, cu expresii derutate. Îi zăriră pe ea şi pe Thorne pe acoperişul navei şi înlemniră. Cinder observă că muncitorii le studiau uniformele albe. Văzură braţul bionic.

Unul dintre bărbaţi duse mâna spre portabilul de la brâu.

Cinder întinse mâna spre el, spunându-i în minte că nu avea să ajungă la portabil, că nu avea să dea alarma. Îşi închipui mâna acestuia încremenită în aer, la doar câţiva centimetri de curea.

La comanda ei, mâna lui se opri brusc. Ochii bărbatului se umplură de groază.

— Nu mişcaţi! le porunci răguşit Cinder.

Vinovăţia deja îi strângea gâtlejul. Ştia că era la fel de panicată precum cei trei care stăteau în faţa ei. Teama de pe chipurile lor era cât se poate de clară.

Senzaţia de arsură reveni, răspândindu-se de la gât spre şira spinării, umeri şi şolduri, usturând-o acolo unde se unea cu protezele ei. Nu era dureroasă ori subită, ca atunci când doctorul Erland îi descătuşase pentru prima oară harul lunar, ci mai degrabă liniştitoare – aproape plăcută.

Îi simţea pe cei trei oameni stând pe platformă. Bioelectricitatea emana dinspre ei în valuri, trosnind, gata să fie controlată.

Întoarceţi-vă cu spatele!

Cei trei muncitori se întoarseră la unison, cu trupuri ţepene, stângace.

Închideţi ochii! Acoperiţi-vă urechile! Cinder şovăi, pe urmă adăugă: *Fredonaţi!*

Pe loc, glasurile celor trei oameni cere fredonau răsunară pe rampa de livrare. Spera să fie suficient pentru a masca zgomotul grilajului deschizându-se în podeaua din beton. Singura ei speranţă era ca ei să creadă că ca şi Thorne plecaseră prin ieşirea din rampă sau se furişaseră la bordul vreunei nave de livrare.

Când Cinder se întoarse spre Thorne, văzu că el se holba, cu gura căscată.

— Ce fac ăştia?

— Se supun, spuse ca posacă, detestându-se pentru faptul că îi manipulase.

Detesta zumzetul din urechile ei. Detesta acest har prea nefiresc, prea puternic, prea nedrept. Dar nicio clipă nu îi trecu prin cap să renunţe la controlul asupra lor.

— Haide, îl chemă ea, pe jumătate sărind, pe jumătate alunecând de pe navă.

Se strecură dedesubt şi găsi grilajul dintre roţile de aterizare. Deşi mâinile îi tremurau, Cinder reuşi să răsucească grilajul şi să-l ridice.

O baltă de apă puţin adâncă strălucea în întuneric.

Distanţa nu era mare, dar gândul de a ateriza cu picioarele goale în apa uleioasă îi făcea greaţă. Sări. Thorne apăru într-o secundă şi potrivi grilajul la loc.

În perete se căsca un tunel din beton înăuntrul căruia duhnea a gunoaie şi a mucegai. Strâmbând din nas, Cinder se lăsă pe vine şi intră de-a buşilea în el.

Şapte

Numărul iconiţelor de pe monitorul împăratului Kai creştea cu fiecare oră, nu doar fiindcă erau extrem de multe documente pe care noul împărat trebuia să le citească şi să le semneze, ci şi pentru că nu prea făcea eforturi să citească sau să semneze vreunul. Cu degetele în păr, tânărul privea căzut pe gânduri panoul încastrat al monitorului, acum ridicat în faţa lui, şi urmărea tot mai îngrozit cum se înmulţeau iconiţele.

La ora asta ar fi trebuit să doarmă, dar, după nenumărate ceasuri în care stătuse cu ochii pironiţi asupra umbrelor de deasupra patului, în cele din urmă renunţase şi se hotărâse să vină aici şi să încerce să se ocupe de documente. Îşi dorea cu disperare o distragere. Orice fel de distragere.

Ar fi făcut orice ca să alunge gândurile care îi roiau necontenit în minte.

Intenţia lui de a lucra nu îl ajuta cu nimic.

Inspirând adânc, Kai ridică privirea spre biroul gol. Fusese al tatălui său, dar camera i se părea prea extravagantă pentru un

loc rezervat muncii. Trei lampioane împodobite cu ciucuri atârnau din tavanul în nuanţe de roşu şi auriu, pictat manual, cu dragoni eleganţi. Un şemineu hulografic era instalat în peretele din stânga lui. O zonă de recreere, cu mobilier din lemn de chiparos sculptat, înconjura un minibar, în colţul din spate. Lângă uşă, rame foto proiectau materiale video fără sonor cu mama lui Kai, uneori intercalate cu fragmente din copilăria lui, iar alteori, cu toţi trei împreună.

De la moartea tatălui său nu se schimbase nimic, cu excepţia proprietarului încăperii.

Şi, probabil, cu excepţia mirosului. Lui Kai i se părea că-şi aminteşte aroma loţiunii după ras a tatălui său, dar acum se simţea mirosul distinct de clor şi alte chimicale – opera echipei de curăţenie care frecase fiecare colţişor, după ce tatăl lui se îmbolnăvise de letumoză, molima care omorâse sute de mii de oameni pe tot Pământul, în ultima decadă.

Atenţia lui Kai poposi asupra piciorului metalic care se odihnea pe colţul biroului său, cu articulaţiile pline de vaselină. Precum o roată care se învârte, mintea lui revenea la acelaşi gând.

Linh Cinder.

Puse jos stylusul pe care îl strângea între degete şi întinse mâna după piciorul metalic, dar degetele lui se opriră înainte să-l atingă.

Piciorul aparţinea acelei fete drăguţe care lucra ca mecanic, în piaţă. Fata cu care îi era atât de uşor să vorbească. Fata aceea extrem de sinceră, care nu se prefăcea a fi altfel decât era.

Sau cel puţin aşa crezuse el.

Kai strânse pumnii şi îşi retrase mâna, dorindu-şi să aibă pe cineva cu care să poată vorbi.

Dar tatăl lui nu mai era. Iar acum doctorul Erland dispăruse şi el. Demisionase şi plecase fără să-şi ia rămas-bun.

Îl mai avea pe Konn Torin, sfetnicul tatălui său. Acum era sfetnicul lui. Însă, în ciuda diplomaţiei şi logicii sale, Torin nu avea să înţeleagă niciodată. Nici măcar Kai nu era sigur că înţelegea ce anume simţea când se gândea la Cinder. Linh Cinder, care îl minţise în absolut toate privinţele.

Era cyborg.

Nu putea alunga amintirea aceea: piciorul ei desprins de trup zăcând la baza treptelor, şi mâna metalică incandescentă topind

rămăşiţele unei mănuşi de mătase. Mănuşi pe care el i le dăruise.

Ar fi trebuit să se simţi scârbit. Retrăind iar şi iar amintirea, *încerca* să se simtă scârbit de cablurile care scoteau scântei, de degetele ei murdare şi de faptul că avea receptori neurali falşi, care purtau mesaje către şi de la creierul ei. Nu era naturală. Probabil că fata fusese reparată din milă, iar el se întreba dacă familia ei plătise pentru operaţie sau dacă fusese finanţată de guvern. Se întreba cui i se făcuse atât de milă de ea, încât hotărâse să-i ofere o nouă şansă la viaţă când corpul ei omenesc fusese distrus. Se întreba ce anume provocase trupului el distrugeri atât de grave sau dacă nu cumva se născuse desfigurată.

Îşi punea tot felul de întrebări şi ştia că fiecare întrebare pentru care nu găsea răspuns ar fi trebuit să-l tulbure şi mai mult.

Dar nu se simţea tulburat. Nu faptul că ea era cyborg îi întorsese stomacul pe dos.

Începuse să fie contrariat mai degrabă în momentul când, în ochii lui, imaginea fetei începuse să pâlpâie, ca un monitor stricat. Kai clipise, iar în secunda următoare ea nu mai fusese un cyborg neajutorat, ud leoarcă de ploaie, ci negreşit cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Era superbă, cu ten bronzat, impecabil, ochi luminoşi şi o expresie atât de răvăşitoare, încât genunchii lui tremuraseră, ameninţând să cedeze.

Farmecul ei lunar fusese chiar mai impresionant decât al reginei Levana. Or, frumuseţea *acesteia* era dureroasă.

Kai ştia că asta se întâmplase: harul lunar al lui Cinder, pălind în timp ce el stătea aplecat deasupra ei, încercând să priceapă ce vedea.

Însa nu ştia de câte ori îşi mai folosise fata farmecul asupra lui. De câte ori îl mai păcălise? De câte ori îşi mai bătuse joc de el?

Sau oare fata murdară şi neîngrijită din piaţă fusese, la urma urmei, cea reală? Îşi riscase viaţa venind la bal pentru a-l avertiza pe Kai, cu piciorul ei bionic şubred...

— Nu contează, vorbi el adresându-se biroului gol, piciorului deconectat.

Oricine ar fi fost Linh Cinder, nu mai era problema lui. Curând, regina Levana avea să se întoarcă pe Luna, luând-o pe

Cinder cu ea, drept prizonieră. Era un aranjament pe care Kai îl aprobase.

La bal, fusese forţat să facă o alegere. Refuzase oferta Levanei de a încheia o alianţă matrimonială o dată pentru totdeauna. Era hotărât să nu-şi supună niciodată poporul conducerii unei împărătese fără inimă, iar în acel moment Cinder fusese ultima lui monedă de schimb. Pacea în schimbul cyborgului. Libertatea poporului său în schimbul fetei lunare care îndrăznise să-şi sfideze regina.

Nu ştia cât urma să reziste înţelegerea asta. Levana încă refuza să semneze tratatul de pace care ar fi încheiat o alianţă între Luna şi Uniunea Pământeană. Sacrificarea unei simple fete nu avea să potolească mult timp dorinţa Levanei de a fi ori împărătească, ori cuceritoare.

Iar data viitoare, Kai nu ar mai fi avut ce să-i ofere.

Ciufulindu-şi părul, Kai îşi întoarse atenţia asupra amendamentului de pe monitor şi citi prima frază de trei ori, asteptând să priceapă cuvintele. Trebuia să se gândească la altceva, la orice altceva; altfel întrebările fără sfârşit aveau să-l scoată din minţi.

O voce monotonă îi întrerupse şirul gândurilor, făcându-l să tresară:

— Sfetnicul Familiei Regale, Konn Torin, şi Preşedintele pentru Siguranţa Naţională, Huy Deshal, cer permisiunea de a intra.

Kai aruncă o privire la ceas. Era 06:22.

— Le acord permisiunea.

Uşa cabinetului se deschise. Cei doi bărbaţi erau îmbrăcaţi elegant, dar Kai nu-i mai văzuse niciodată atât de răvăşiţi. Era limpede că se treziseră în grabă şi cearcănele întunecate ale lui Torin îi dădeau de înţeles că acesta nu apucase să doarmă mai mult decât Kai.

Împăratul se ridică pentru a-i întâmpina şi atinse colţul monitorului pentru a-l închide înapoi în birou.

— Văd că amândoi v-aţi trezit devreme azi.

— Maiestatea Voastră Imperială, spuse Preşedintele Huy, plecându-şi adânc capul, mă bucur să vă găsesc treaz! Îmi pare râu să vă informez că în sistemul nostru de securitate a apărut o breşă care solicită atenţia voastră imediată.

Kai înlemni, gândindu-se îngrozit la atacuri teroriste, la protestatari scăpaţi de sub control... La regina Levana declarând război.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— În urmă cu aproximativ 48 de minute a avut loc o evadare din închisoarea Noului Beijing, spuse Huy:

Umerii lui Kai se încordară. Îl privi pe Torin.

— O evadare?

— Doi deţinuţi au fugit.

Kai îşi sprijini vârfurile degetelor de birou.

— Nu avem un protocol pentru astfel de cazuri?

— Teoretic, da. Dar... acesta e un caz excepţional.

— Cum aşa?

Ridurile care încadrau gura lui Huy se adânciră.

— Maiestatea Voastră, unul dintre evadaţi este Linh Cinder. Fugara lunară.

Pământul i se clătină sub picioare. Ochii lui Kai se îndreptară spre piciorul de cyborg, dar împăratul îşi ridică imediat privirea.

— Cum?

— Avem o echipă care analizează înregistrările camerelor de supraveghere, pentru a determina cum s-a întâmplat. Din câte ştim, a reuşit să farmece un gardian şi să-l convingă s-o mute într-o aripă separată a închisorii. De acolo, a pătruns în sistemul de ventilaţie.

Brusc stânjenit, Huy ridică la vedere două pungi transparente. Una conţinea o mână de cyborg, iar cealaltă, un cip mânjit de sânge.

— Au fost găsite în celula ei.

Kai deschise gura ca să spună ceva, dar ce vedea îl lăsă mut de uimire. Era deopotrivă intrigat şi tulburat de membrul metalic.

— Aia e *mâna* ei? De ce ar face aşa ceva?

— Încă nu cunoaştem toate detaliile. Dar ştim că şi-a creat drum spre rampa de încărcare a închisorii. Facem eforturi să supraveghem toate căile de evadare posibile, începând de acolo.

Kai se apropie de ferestrele panoramice care dădeau spre grdinile vestice ale palatului. Pe iarbă încă strălucea roua dimineţii.

— Maiestatea Voastră, spuse Torin, vorbind pentru prima oară, vă sfătuiesc să trimiteţi întăriri militare pentru a da de urma fugarilor şi a-i recupera.

Kai îşi masă fruntea şi întrebă:

— Militare?

Torin vorbi răspicat:

— E în interesul vostru să faceţi tot ce vă stă în putinţă pentru a o recupera.

Kai înghiţi cu greu. Ştia că Torin avea dreptate. Orice şovăială avea să fie percepută drept un semn de slăbiciune şi poate chiar ar fi sugerat că fusese complice la evadarea lor. Regina Levana ar fi fost furioasă.

— Cine e celălalt fugar? întrebă el, trăgând de timp pentru a înţelege toate implicaţiile.

Cinder: o lunară, un cyborg, o fugară pe care el pur şi simplu o condamnase la moarte.

Evadase.

— Carswell Thorne, răspunde Huy. Un fost cadet al forţelor aeriene ale Republicii Americane. A dezertat în urmă cu paisprezece luni, după ce a furat o navă militară de transport. În momentul de faţă nu-l considerăm un pericol.

Kai se apropie din nou de biroul său, văzând că profilul fugarului apăruse pe ecran. Se încruntă şi mai tare. Poate nu periculos, dar tânăr şi – categoric – chipeş. Fotografia lui din închisoare îl înfăţişa făcând cu ochiul către aparat, cu obrăznicie. Kai îl detestă pe loc.

— Maiestate, trebuie să luaţi o decizie, spuse Torin. Îmi acordaţi permisiunea de a trimite întăriri militare pentru a-i găsi pe fugari?

Kai se încordă.

— Da, desigur, dacă asta crezi că trebuie făcut.

Huy pocni din călcâie şi porni spre uşă.

Kai voia să-l cheme înapoi imediat, în timp ce o mie de întrebări îi invadau mintea. Ar fi vrut ca lumea să încetinească şi să-i lase mai mult timp pentru a pricepe întreaga situaţie, dar cei doi bărbaţi plecară înainte ca o chemare şovăitoare să-i scape de pe buze.

Uşa se închise, iar împăratul rămase singur. Aruncă o privire scurtă spre piciorul abandonat al lui Cinder, apoi se prăbuşi pe birou şi îşi lipi fruntea de monitorul rece.

Şi-l imagina pe tatăl său aşezat la birou, confruntându-se cu această situatie, şi ştia că el ar fî trimis comuri, făcând tot posibilul pentru a găsi fata şi a o aresta, întrucât acesta era cel mai bun lucru pentru Comunitate.

Dar Kai nu era ca tatăl său. El nu era atât de altruist.

Deşi ştia că greşea, în sinea lui dorea ca, indiferent unde plecase Cinder, ei să n-o găsească niciodată.

Opt

Membrii familiei Morel *chiar* muriseră cu toţii. Ferma lor zăcea abandonată de şapte ani, de când cei doi soţi care locuiseră acolo, împreună cu o liotă de şase copii, fuseseră târâţi la carantina bolnavilor de molimă din Toulouse, într-o zi de octombrie, lăsând în urmă o adunătură de clădiri care începeau să putrezească – ferma, hambarul, coteţul găinilor –, împreună cu o sută de acri de holde rămase în voia sorţii. Un hambar cu acoperiş boltit, care găzduise cândva tractoare şi baloturi de fân, rămăsese intact, înălţându-se solitar în mijlocul unui câmp în paragină.

O faţă de pernă veche şi prăfuită, vopsită în negru, încă flutura pe veranda din faţă, avertizându-i pe vecini să stea departe de casa contaminată. Mulţi ani, faţa de pernă rămăsese acolo, până ce huliganii care organizau lupte ilegale puseseră ochii şi mâna pe fermă.

Luptele erau deja în plină desfăşurare când sosi Scarlet. Trimise repede un com, din navă, către departamentul de poliţie din Toulouse. Ţinând cont de incompetenţa lor, avea să dureze cel puţin douăzeci sau treizeci de minute până ca ei să reacţioneze. Pentru ea, era suficient timp pentru a căpăta informaţia de care avea nevoie, înainte ca Wolf şi ceilalţi golani să fie arestaţi.

Trăgând în piept aerul rece al nopţii, intră în hambarul abandonat.

O mulţime agitată striga adunată de jur împrejurul unui ring improvizat, unde un bărbat îşi lovea adversarul în plină figură. Pumnul lui ţâşnea iar şi iar, cu înverşunare dezgustătoare. Nasul celuilalt luptător sângera. Mulţimea urla, încurajându-l pe cel care părea să câştige.

Scarlet se opri la marginea mulţimii, aproape de pereţii înclinaţi. Fiecare suprafaţă vizibilă era acoperită cu graffiti în culori vii. Pe jos erau împrăştiate paie atât de fărâmiţate, încât aproape că se transformaseră în praf. Şiruri de becuri ieftine atârnau de cabluri portocalii, iar o parte dintre ele abia mai pâlpâiau. Aerul încins duhnea a transpiraţie, a corpuri omeneşti şi se mai simţea un soi de aromă dulceagă, de la fâneţele din jurul hambarului, discordantă în restul mirosurilor.

Scarlet nu se aşteptase să găsească atât de mulţi oameni acolo. Erau mai bine de două sute, iar ea nu recunoştea pe

nimeni. Publicul nu era din orăşelul Rieux; cei mai mulţi probabil că veniseră din Toulouse. Zări *piercing*-uri, tatuaje şi modificări corporale chirurgicale. Trecu pe lângă o fată care avea părul vopsit în dungi ca de zebră şi pe lângă un bărbat în lesă, plimbat de un escort-droid cu rotunjimi voluptuoase. În mulţime se găseau inclusiv cyborgi. Ciudăţenia era şi mai izbitoare din pricina faptului că niciunul dintre ei nu-şi ascundea părţile bionice. Etalau totul cu mândrie: de la braţele din metal lustruit până la globii oculari reflectorizanţi, proeminenţi. Scarlet se zgâi curioasă când trecu pe lângă un bărbat cu un mic monitor implantat în bicepsul încordat, care râdea la vederea crainicului băţos de pe ecran.

Mulţimea mugi deodată, gutural şi vesel. Un bărbat care avea tatuate pe spate o coloană vertebrală şi o cutie toracică rămase în picioare, în ring. De unde stătea, Scarlet nu-i putea vedea adversarul fiindcă bărbatul era ascuns de mulţimea spectatorilor.

Fata îşi vârî mâinile în buzunarele hanoracului şi cercetă în continuare chipurile necunoscute, tendinţele bizare ale modei vizibile acolo. Ea atrăgea atenţia, îmbrăcată cu jeanşi simpli, rupţi în genunchi, şi cu hanoracul roşu, ponosit, pe care i-l dăruise bunica ei, în urmă cu câţiva ani. De obicei, într-un oraş în care oamenii se îmbrăcau la fel de neglijent ca ea, hanoracul ăsta avea efectul unui costum de camuflaj. Dar acum Scarlet era ca un cameleon într-o încăpere plină de varani. Oriunde se îndrepta, o urmăreau priviri curioase. Se zgâia la rândul ei, sfidătoare, şi îşi continua căutarea.

Când ajunse la peretele din spate al clădirii, plin de lăzi de plastic şi metal, încă nu îl zărise pe Wolf. Se retrase într-un colţ, pentru a vedea mai bine, şi îşi trase gluga pe faţă. Pistolul îi era lipit de şold.

— Ai venit! îi zise o voce.

Tresări. Era Wolf. Băiatul parcă se materializase din graffiti şi, deodată, stătea lângă ea. Ochii lui verzi reflectau pâlpâirile prăfuite ale becurilor.

— Scuză-mă! spuse el, făcând un pas înapoi. N-am vrut să te sperii.

Scarlet îi ignoră scuzele. În întuneric, zărea doar marginea tatuajului de pe antebraţul băiatului. Acum câteva ore, păruse cu totul lipsit de importanţă, dar acum îi era întipărit în memorie.

Cel care mi-a dat vătraiul avea un tatuaj...

Simţi că obrajii i se înfierbântau. Furia pe care se străduise să o îngroape în ea se ridica la suprafaţă. Fata se apropie de el şi îi trase un pumn în piept, fără să ţină seama de faptul că era cu un cap mai înalt. Ura îi dădea lui Scarlet senzaţia că i-ar fi putut strivi ţeasta cu mâinile goale.

— Unde-i?

Chipul lui Wolf era lipsit de orice expresie, iar braţele îi atârnau pe lângă corp.

— Cine?

— Bunică-mea! Ce i-ai făcut?

Băiatul clipi, deopotrivă derutat şi gânditor, de parcă ea vorbea într-o altă limbă şi lui îi era greu să traducă.

— Bunica ta?

Scrâşnind din dinţi, fata lovi şi mai tare cu pumnul în pieptul lui. El tresări, dar mai mult de uimire decât de durere.

— Ştiu că tu ai fost! Ştiu că tu ai luat-o şi că o ţii pe undeva. Ştiu că tu l-ai torturat pe tata! Habar n-am ce încerci să demonstrezi, dar o vreau înapoi, *acum!*

Wolf aruncă o privire scurtă pe deasupra capului ei.

— Îmi pare rău... Sunt chemat în ring.

Cu pulsul bubuindu-i în tâmple, Scarlet îl apucă de încheietura mâinii stângi şi scoase pistolul, lipind ţeava de tatuaj.

— Tatăl meu ţi-a văzut tatuajul, chiar dacă ai încercat să-l ţii drogat tot timpul. Mi se pare greu de crezut că există două tatuaje identice şi că tu ai apărut din întâmplare în viaţa mea, în aceeaşi zi în care răpitorii tatălui meu l-au lăsat să plece, după o săptămână de *tortură*.

Privirea lui se limpezi pentru o clipă, dar fu urmată de o încruntare profundă, care îi accentua o cicatrice, într-o parte a gurii.

— Cineva ţi-a răpit tatăl... şi bunica, spuse el tărăgănat. Cineva cu un tatuaj ca al meu. Dar l-au lăsat pe tatăl tău să plece azi?

— Mă crezi proastă? ţipă ea. Chiar încerci să mă convingi că n-ai avut nimic de-a face cu asta?

Wolf aruncă din nou o privire spre ring. Scarlet îl strângea mai tare, dar el nu făcea nicio mişcare ca să plece.

— Am fost zi de zi la Taverna Rieux, câteva săptămâni. Orice chelner de acolo ţi-o poate confirma. Şi am venit *aici* în fiecare seară. Oricine îţi poate spune acelaşi lucru.

Scarlet se încruntă.

— Oamenii ăştia nu prea par genul în care poţi avea încredere.

— Aşa e, încuviinţă el. Dar ei chiar mă cunosc. Priveşte. O să te convingi.

Încercă să se strecoare pe lângă ea, dar Scarlet se răsuci odată cu el, iar gluga îi alunecă de pe cap. Îşi înfipse unghiile în pielea lui.

— Nu pleci până nu...

Se opri, uitându-se la mulţimea strânsă lângă ring. Toată lumea se uita la ei, ba unii chiar o măsurau pe Scarlet din cap până-n picioare. În ring, un bărbat stătea rezemat de sfori, rânjind. Ridică din sprâncene când văzu că atrăsese atenţia lui Wolf şi a lui Scarlet.

— Se pare că lupul şi-a găsit o bucăţică gustoasă în seara asta, spuse el, cu vocea amplificată de difuzoarele aflate undeva deasupra capului său.

Un al doilea bărbat, aflat în spatele lui, în ring, o sorbea din ochi pe Scarlet. Era de două ori mai lat, cu un cap mai înalt decât cel care vorbise şi complet chel. În loc de păr, avea două şiruri de dinţi de urs implantaţi în scalp, ca nişte fălci deschise.

— Cred c-am s-o iau pe asta mică acasă după ce-i distrug câinelui mutra frumuşică!

Publicul râse auzind batjocurile bărbatului şi fluieră provocator. Cineva din apropiere îl întrebă pe Wolf dacă nu îi era teamă să-şi încerce norocul.

Netulburat, Wolf se răsuci spre Scarlet.

— N-a fost învins niciodată, spuse el, în chip de lămurire. Dar pe de altă parte, nici eu n-am fost.

Enervată la gândul că el avea impresia că o interesa această informaţie, Scarlet îi zise:

— Am trimis deja poliţiei un com şi vor sosi aici dintr-un minut în altul. Dacă-mi zici unde e bunica mea, poţi pleca, ba chiar poţi să-ţi previi prietenii, dacă doreşti. N-o să te împuşc şi n-o să spun poliţiei nimic despre tine. Doar... doar spune-mi unde se află. *Te rog!*

Băiatul se uita la ea de sus, calm, în pofida agitaţiei crescânde a spectatorilor. Începuseră să scandeze, dar Scarlet nu deslușea ce, din pricina sângelui care-i vuia în urechi. Pentru o secundă, se gândi că el avea să cedeze şi să-i răspundă. Ea urma să se ţină de cuvânt suficient cât să-şi găsească bunica şi s-o ducă departe de monştrii care o răpiseră.

Apoi avea să-i vină de hac. Odată ce bunica ei ar fi fost în siguranţă, acasă, plănuia să-i prindă pe el şi pe oricine îl ajutase, făcându-i să plătească pentru faptele lor.

Probabil că Wolf remarcase amărăciunea din ce în ce mai întunecată de pe chipul ei, căci se întinse spre mâna fetei şi îi desfăcu blând degetele. Scarlet îi lipi arma de coaste, deşi ştia că nu avea să-l împuşte. Nu înainte de a primi răspunsuri.

El nu părea îngrijorat. Poate că şi el ştia acelaşi lucru.

— Cred că tatăl tău a văzut un tatuaj *asemănător* cu al meu, zise el. Dar nu am fost eu.

Se îndepărtă de ea. Scarlet îşi coborî braţul, lăsând pistolul să-i atârne pe lângă trup, şi privi cum adunarea gălăgioasă îi făcu loc să treacă. Spectatorii erau intimidaţi, dar şi amuzaţi. Majoritatea zâmbeau şi îşi dădeau coate. Unii îşi croiau drum prin mulţime, scanând încheieturi, adunând banii pariaţi pe luptători.

Poate că Wolf nu fusese învins niciodată, dar era limpede că majoritatea pariaseră pe adversarul său.

Scarlet strânse pistolul până ce metalul cu model al patului îi lăsă o urmă în palmă.

Cineva cu un tatuaj asemănător cu al meu... Ce însemna asta? Wolf încerca s-o deruteze, hotărî Scarlet, când el sări peste frânghiile ringului, agil ca un acrobat. Prea multe coincidenţe.

Nu avea importanţă. Îi dăduse o şansă, dar poliţia avea să sosească acolo cât de curând şi să-l aresteze. Urma să obţină răspunsuri, într-un fel sau altul.

Tremurând de nervi, Scarlet vârî pistolul la loc în betelia blugilor. Bubuitul din tâmple i se potolise îndeajuns cât să înţeleagă ce scanda mulţimea:

— *Hunter! Hunter! Hunter!*

Ameţită din pricina căldurii şi adrenalinei aruncă o privire spre imensa spărtură căscată în clădire, prin care se zăreau buruieni şi spice de grâu luminate de lună. Observă o femeie cu părul tuns scurt uitându-se urât la ea, ca o iubită geloasă. Scarlet îi întoarse căutătura şi pe urmă îşi îndreptă atenţia spre ring. Zăbovind la marginea mulţimii, îşi trase din nou gluga pe cap, ascunzându-şi chipul.

Spectatorii dădură buzna în faţă, împingând-o mai aproape de ring.

Hunter îşi rupsese cămaşa, dezvăluindu-şi muşchii proeminenţi, şi acum întărâta mulţimea. Şirurile de dinţi implantaţi în scalpul său sclipeau în timp ce el alerga dintr-un capăt în altul al ringului.

Wolf era înalt, dar părea un copil pe lângă Hunter. Cu toate acestea, stătea calm în colţul lui, afişând o atitudine arogantă, cu un picior sprijinit de frânghii. Hunter îl ignora, plimbându-se de colo colo ca un animal în cuşcă. Mărâind. Înjurând. Întărâtând publicul la culme.

Cel care mi-a dat vătraiul.

Lui Scarlet i se puse un nod în gât. Avea nevoie de Wolf. Avea nevoie de răspunsuri. Dar în acel moment nu ar fi deranjat-o să-l vadă făcut praf în ring. De parcă i-ar fi simţit furia, privirea lui Wolf poposi asupra ei. Aroganţa de pe chipul lui se risipi imediat.

Scarlet spera că expresia ei dădea de înţeles foarte clar cu cine dintre luptători ţinea.

O hologramă prinse viaţă, atârnând deasupra capului prezentatorului. Cuvintele se învârteau încet şi pâlpâiau.

HUNTER (34) VS. WOLF (11)

— În această seară, campionul nostru invincibil, Hunter – strigă prezentatorul, iar mulţimea urlă –, va lupta cu un nou venit invincibil, *Wolf!*

Răsună un amestec de huiduieli şi ovaţii. Evident, nu toată lumea pariase împotriva lui.

Scarlet de-abia băga de seamă ce se vorbea, concentrată asupra holoramei. *Wolf [11].* Adică unsprezece meciuri câştigate, bănuia ea. Unsprezece lupte.

Unsprezece nopţi, poate?

Bunica ei lipsea de şaptesprezece zile. Dar nu spusese tatăl ei că-l ţinuseră închis o săptămână? Se încruntă, frustrată de rezultatul propriilor calcule.

— În seara asta mâncăm lup prăjit la cină! strigă Hunter.

Sute de mâini loveau marginea ringului, ca bubuitul unui tunet. Concentrarea lui Wolf se transformă în ceva însetat, dar răbdător. Holograma pâlpâi cu o licărire roşie, apoi se evaporă în sunerul unei sirene. Atbitrul coborî în mulţime, iar lupta începu.

Hunter dădu primul pumn. Lui Scarlet i se tăie suflarea. Mişcarea fusese aproape prea iute pentru a fi vizibilă, dar Wolf se feri cu uşurinţă şi ocoli umbra lui Hunter.

Celălalt luptător era impresionant de agil pentru dimensiunile lui, dar Wolf era şi mai agil. Reuşi să pareze o rafală de lovituri, până când, într-un final, pumnul lui Hunter îl izbi cu un trosnet greţos. Scarlet tresări.

Mulţimea izbucni în strigăte, îmbulzindu-se în jurul fetei. Frenezia era aproape palpabilă şi adunarea tânjea după sânge.

Mişcându-se ca după coregrafie, Wolf aplică o lovitură zdravănă în pieptul lui Hunter. O bufnitură puternică făcu pământul să se cutremure când Hunter căzu pe spate. Rămase la pământ o clipă, apoi sări în picioare. Wolf se îndepărtă puţin, aşteptând. De pe buze îi curgea sânge, dar asta nu părea să-l deranjeze. Ochii îi străluceau.

Hunter lansă un atac şi mai energic. Wolf primi un pumn în burtă şi se aplecă gemând. Urmă un upercut care-l proiectă împleticit către marginea ringului. Căzu într-un genunchi, dar se ridică înainte ca Hunter să se apropie.

Scuturâ din cap ca un câine, cu părul fluturând, apoi se ghemui, cu mâinile lui mari pe lângă corp, zgâindu-se la Hunter şi rânjind. Scarlet srrângea fermoarul hanoracului între degete, întrebându-se dacă acea mişcare explica porecla lui Wolf.

Când Hunter traversă din nou ringul, în viteză, Wolf se aruncă într-o parte şi îl lovi în spate. Hunter se prăbuşi în genunchi. Mulţimea huiduia. O lovitură laterală, de data asta în ureche, îl trimise pe Hunter grămadă la podea, prăvălit într-o rână.

Hunter dădu să se ridice, dar Wolf îl izbi în coaste, aruncându-l iar în mijlocul ringului. Oamenii se agitau, urlând şi strigând că fusese fault.

Wolf se dădu înapoi, permiţându-i lui Hunter să se ridice cu ajutorul frânghiilor şi să adopte din nou o poziţie de luptă. În ochii lui Wolf se zărea o expresie nouă, ca şi cum situaţia asta îi plăcea, iar când îşi scoase limba ca să-şi lingă sângele din jurul gurii, Scarlet se schimonosi.

Ca un taur furios, Hunter se repezi din nou. Wolf pară cu antebraţul o lovitură, dar primi o alta în coaste. În acelaşi timp, cotul lui ţâşni brusc, nimerindu-l pe Hunter în mandibulă. Scarlet pricepu că băiatul primise lovitura dinadins. Hunter se impletici în spate. Un călcâi în piept aproape că-l doborî. Wolf îi trase un pumn în nas şi un jet de sânge se prelinse pe bărbia adversarului. Urmă o lovitură de genunchi în şold care-l făcu să se încovoaie, gemând.

Scarlet tresărea la fiecare lovitură, simţind că i se întoarce stomacul pe dos. Nu ştia cum de suportau oamenii să urmărească aşa ceva, să se *bucure* de un asemenea spectacol.

Hunter căzu în genunchi şi Wolf ajunse în spatele lui într-o clipită, cu chipul schimonosit, apucându-l cu ambele mâini de cap.

...mi-a dat vătraiul...

Iar acest bărbat – acest monstru – o avea pe bunica ei.

Scarlet îşi duse ambele mâini la gură, înăbuşindu-şi strigătul, în timp ce urechile ei aşteptau să audă cum gâtul lui Hunter se frânge.

Wolf înlemni şi ridică ochii spre ea, clipind. Deodată, privirea lui goală şi sălbatică păru uluită. Îl uimea s-o vadă acolo. Pupilele i se dilatară.

Scarlet era cuprinsă de dezgust. Voia să privească în altă parte să fugă, dar pur şi simplu înţepenise. Apoi Wolf sări în spate, lăsându-l pe Hunter să cadă la podea, ca un sac de cartofi.

Sirena sună din nou. Explodă un amestec de ovaţii şi huiduieli, de încântare şi furie. Bucurie făţişă pentru că marele Hunter fusese învins. Niciunuia nu-i păsa de cruzimea oarbă din ring sau de faptul că aproape fuseseră martorii unei crime.

Când arbitrul sări în ring pentru a-l declara pe Wolf învingător, acesta îşi luă ochii de la Scarlet, trecu pe lângă bărbat şi sări peste frânghii. Mulţimea se feri, împingând-o pe Scarlet în spate. Abia reuşea să-şi menţină echilibrul şi mulţimea aproape că o călcă în picioare.

Împingând şi înghiontind, Wolf îşi croi drum prin zidul de oameni. Luând-o la fugă, ţâşni afară din hambar.

În depărtare clipeau lumini roşii şi albastre.

Oamenii începeau să se foiască derutaţi, comentând curioşi. Concluzia de pe buzele tuturor părea să fie că Wolf era un nou erou, însă unul sălbatic.

Nu trecu mult până ce o altă persoană observă luminile. Panicaţi, oamenii începură să scuipe cuvinte sfidătoare la adresa poliţiei, se îmbulzeau spre uşă şi se împrăştiau prin ferma abandonată.

Scarlet tremura. Îşi ridică gluga şi alergă împreună cu ei. Nu toată lumea fugea. Cineva din spatele ei încerca să facă ordine. Se auzi un foc de armă şi un râs diabolic. În faţă, fata cu păr ca de zebră stătea cocoţată pe o ladă, gesticulând şi râzând de laşii care fugeau de poliţie.

Scarlet ieşi în aerul nopţii şi gălăgia începu să se estompeze în jurul ei. Acum auzea sunetul sirenelor, amestecat cu ţârâitul

greierilor. Se răsuci pe călcâie în timp ce mulţimea înainta grăbită în jurul ei.

Nu-l zărea nicăieri pe Wolf.

Parcă îl văzuse cotind la dreapta. Nava ei era parcată la stânga. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, îngreunându-i respiraţia.

Nu putea pleca. Nu primise informaţia pentru care venise. Îşi spuse în sinea ei că avea să-l găsească din nou, după ce avea să-şi adune minţile, după ce avea să discute cu poliţiştii şi să-i convingă să-l găsească pe Wolf, să-l aresteze şi să afle unde o dusese pe bunica ei.

Vârându-şi mâinile în buzunare, porni în pas grăbit să ocolească hambarul, vrând să ajungă la navă.

Un urlet groaznic o făcu să încremenească, lăsând-o fără aer. Gălăgia încetă subit, ba chiar şi şobolanii oraşului se opriră în loc.

Scarlet mai auzise şi înainte urlete de lupi sălbatici care coborau în sate, în căutare de pradă uşoară pe la ferme.

Dar urletele lupilor n-o făcuseră niciodată să se înfioare aşa.

Nouă

— *Aaaaa! Ia-l de pe mine, ia-l de pe mine!*

Cinder se răsuci, sprijinindu-se de pereţii de beton curbaţi şi alunecoşi, pe urmă îndreptă lanterna în spatele ei. Thorne se zvârcolea şi se vânzolea în tunelul îngust, lovindu-şi spatele cu palmele, slobozind o mulţime de blesteme şi de ţipete deloc masculine.

Îndreptă lanterna spre tavan şi văzu o adunătură dc gândaci mişunând în toate direcţiile. Cinder se înfioră, dar se întoarse şi înaintă mai departe.

— E doar un gândac! strigă ea. N-o să te omoare.

— S-a băgat în uniforma mea!

— Vrei să taci? În faţă e o gură de canal.

— Spune-mi, te rog, că vom ieşi prin gura aia.

Cinder pufni, mai degrabă preocupată de deschizătura din sistemul de canalizare decât de sperietura tovarăşului ei de drum. Chiar dacă gândul de a avea un gândac sub haine o făcea să se infioare, se gândi că aşa ceva tot era de preferat decât să

meargă prin mocirla adâncă până la glezne. În plus, *ea* nu se plângea.

Trecură pe sub gura de canal şi Cinder îşi dădu seama că auzea din ce în ce mai tare curgerea apei.

— Aproape c-am ajuns în locul unde se unesc conductele principale, zise ea, nerăbdătoare să ajungă acolo, fiindcă în tunelul îngust era la fel de cald ca pe Marte, iar coapsele o dureau după ce mersese atâta vreme ghemuită.

Dar apoi îi ajunse la nas o duhoare atât de puternică, încât aproape că vomită.

De-acum nu mai înaintau doar prin apă.

— Oh, fir-ar să fie! comentă Thorne, oftând. Spune-mi că nu e ce cred eu că e.

Cinder strâmbă din nas. Se străduia să respire superficial. Mirosul devenea din ce în ce mai greu de suportat, pe măsură ce înaintau prin mocirlă şi ajunseră la punctul de intersecţie dintre canale, la marginea unui perete de beton.

Fasciculul lanternei încorporate în mâna lui Cinder scruta tunelul de sub ei, cercetând pereţii slinoşi, de beton. Tunelul principal avea să fie suficient de înalt încât ei să meargă în picioare. Lumina întâlni un grilaj metalic îngust care străjuia capătul celălalt, suficient de rezistent pentru a susţine greutatea lucrătorilor de la mentenanţă şi acoperit de excremente de şobolan. Între ei şi grilaj curgea un râu de ape menajere învolburat, lat de cel puţin doi metri.

Cinder se luptă cu un alt val de greaţă atunci când duhoarea înţepătoare îi invadă nările, gâtul şi plămânii.

— Eşti pregătit? întrebă ea, înaintând încet.

— Stai un pic! Ce faci?

— Tu ce crezi că fac?

Thorne se uită la ea, apoi coborî privirea spre canalul pe care abia dacă-l zărea în beznă.

— N-ai în mâna aia sofisticată vreo unealtă care să ne ducă pe partea cealaltă?

Ameţită din pricina respiraţiilor scurte şi agitate, Cinder îi aruncă o privire urâtă.

— Vai, cum de-am uitat de *cârligul meu de escaladă?* întrebă fata ironic.

Se întoarse, respiră iar aerul împuţit şi se scufundă în apa murdară. Strivi ceva vâscos între degetele de la picioare. Torentul i se izbea de picioare în timp ce înainta pentru a ajunge de partea cealaltă, cu apa până la coapse. Strâmbându-se de

scârbă în sinea ei, Cinder traversă apa cât de repede putu, reţinându-şi pornirea de a vomita. Greutatea piciorului ei bionic o ancora, astfel încât apa nu o dezechilibra, şi curând ajunse pe partea cealaltă, ridicându-se pe grilaj. Se lipi cu spatele de peretele tunelului şi îl privi pe aşa-zisul căpitan.

Tânărul se uita la picioarele ei cu dezgust nedisimulat.

Cinder privi în jos. Salopeta de un alb imaculat era acum maro-verzuie şi i se lipise de picioare.

— Uite ce-i, strigă ea, îndreptând lanterna spre Thorne, ori vii încoace, ori te întorci şi îţi ispăşeşti restul de pedeapsă în linişte! Orice-ai alege, trebuie să iei o decizie *acum!*

După un şuvoi de înjurături şi scuipături, Thorne coborî în apa murdară, ridicând braţele deasupra capului. Se strâmbă permanent cât înaintă pe vârfuri, spre grilaj, şi se săltă lângă Cinder.

— Aşa-mi trebuie, dacă m-am plâns de săpun!, mormăi el, lipindu-se de perete.

Grilajul înghioldea talpa goală a lui Cinder, aşa că fata îşi mută greutatea pe piciorul ei bionic.

— Foarte bine, cadet! Încotro?

— Căpitan, o corectă el.

Deschise ochii si privi tunelul, scrutând ambele direcţii, dar, dincolo de lumina palidă care se strecura prin cea mai apropiată gură de acces, canalul dispărea în întuneric. Cinder ajustă gradul de strălucire a lanternei, plimbând fasciculul de lumină pe suprafaţa înspumată a apei şi pe pereţii uzi, de beton.

— Nava e în apropierea vechiului parc Beihai, spuse Thorne scărpinându-se în barbă. Încotro e parcul?

Cinder încuviinţă şi porni spre sud.

Ceasul ei intern anunţa că mergeau de doar douăsprezece minute, dar ei i se părea că trecuseră ore. Grilajul îi glodea piciorul la fiecare pas. Pantalonii i se lipiseră de pulpe şi sudoarea îi curgea pe ceafă, păcălind-o uneori cu impresia că un păianjen căzuse pe salopeta ei şi făcând-o să se simtă vinovată că îl repezise pe Thorne mai devreme, din cauza gândacului. Deşi nu se vedea niciun şobolan, Cinder îi auzea zgrepţănând departe de lanterna ei, prin nenumăratele tuneluri care se întindeau dedesubtul oraşului.

Thorne vorbea de unul singur în timp ce mergeau, încercând să facă apel la memoria lui îmbâcsită. Nava se afla categoric aproape de parcul Beihai. În districtul industrial. La nici şase

cvartale distanţă de şinele cu levitaţie magnetică... Bine, poate la opt cvartale.

— Suntem cam la un cvartal distanţă de parc, spuse Cinder, oprindu-se în faţa unei scări metalice.

Un petic de lumină cobora până la ei.

— Partea asta duce spre Yunxinul de Vest, declară ea.

— Yunxin îmi sună oarecum cunoscut.

Cinder se inarmă cu răbdare şi începu să urce.

Treptele scării metalice îi pătrundeau în carnea tălpii, dar aerul era minunat dc proaspăt în vreme ce se apropia de vârf. Sunetul apei curgătoare era înlocuit de zumzetul şinelor cu levitaţie magnetică. Apropiindu-se de capacul canalului, Cinder se opri ca să asculte cu atenţie, căutând sunetul paşilor înainte de a impinge capacul la o parte.

Deasupra ei alunecă un planotor.

Cinder se feri, cu inima cât un purice. Îndrăzni să ridice capul şi zări lumini silenţioase deasupra vehiculului alb. Era un planotor de urgenţe. Amintiri despre androizi înarmaţi cu pistoale electrice de blocare a interfeţei neuronale o făcură să se cutremure, dar pe urmă planotorul cârmi şi ea văzu o cruce roşie pe o latură a vehiculului. Era un planotor medical, nu unul de poliţie. Cinder aproape că se prăbuşi de uşurare.

Se aflau în vechiul district de depozite, aproape de carantinele bolnavilor de molimă. Era de aşteptat ca locul să fie plin de planotoare medicale.

Privi în ambele sensuri, pe strada pustie. Cu toate că încă era devreme, deja se încălzise şi miraje capricioase se ridicau din asfalt, deşi cu două nopţi înainte fusese o furtună de vară, cu ploi torenţiale.

— Drumul e liber, anunţă ea.

Cinder se săltă pe şosea şi inspiră adânc aerul umed al oraşului. Thorne o urmă, iar uniforma lui era orbitoare în lumina soarelui, cu excepţia picioarelor, încă de un verde întunecat şi mirosind a apă menajeră.

— Încotro?

Ferindu-şi ochii de lumină cu antebraţul, Thorne scrută clădirile de beton, învârtindu-se în loc. Se întoarse spre nord. Îşi scărpină ceafa.

Optimismul lui Cinder se făcu ţăndări.

— Spune-mi că recunoşti vreo clădire, îl rugă fata.

— Da, da, recunosc, spuse el, dând din mână pentru a o face să tacă. Doar că n-am mai fost pe-aici de ceva timp.

— Păi, gândeşte un pic mai repejor, fiindcă nu suntem tocmai inobservabili.

Încuviinţând, Thorne porni pe stradă.

— Pe-aici.

După cinci paşi se opri, dus pe gânduri, şi se întoarse.

— Ba nu, pe-aici.

— Suntem morţi, declară Cinder.

— Ba nu, m-am prins acum. E pe-aici.

— Nu ştii adresa?

— Un căpitan ştie mereu unde e nava lui. E ca o legătură mentală.

— Ce bine ar fi dac-am avea un căpitan pe-aici.

Thorne nu o băgă în seamă. Păşea pe stradă cu o încredere absolută. Cinder îl urma, tresărind la fiecare sunet: gunoaie purtate de vânt pe stradă, un planotor traversând o intersecţie, la două străzi distanţă. Soarele se reflecta în ferestrele prăfuite ale depozitelor.

După ce străbătură trei cvartale pustii, Thorne încetini şi începu să studieze faţadele tuturor clădirilor pe lângă care treceau, frecându-şi bărbia.

Disperată, Cinder începu să se gândească la un plan de rezervă.

— Aici! strigă el.

Thorne traversă strada, spre un depozit care părea identic cu celelalte, cu uşi rulante uriaşe şi plin de graffiti colorate. Dând colţul clădirii încercă uşa principală.

— E încuiată.

Zărind scanerul de identificare de lângă uşă, Cinder blestemă.

— Fir-ar să fie!

Îngenuche şi scoase capacul de plastic al scanerului.

— S-ar putea să-l pot dezactiva. Crezi că au vreo alarmă?

— Sper! Doar n-am plătit chirie până acum pentru ca draga mea navă să stea într-un depozit neprotejat.

Cinder tocmai descărcase manualul de programare pentru acest model de scaner, când uşa de lângă ei se deschise larg şi un bărbat îndesat, cu barbişon castaniu şi subţire, păşi în lumina soarelui. Cinder înlemni.

— Carswell! strigă bărbatul. Tocmai m-am uitat la ştiri. Mă gândeam eu că s-ar putea să apari pe-aici.

— Alak, ce mai faci?

Un rânjet se lăţi pe faţa lui Thorne.

— Chiar am apărut la ştiri? Cum arătam?

Fără să-i răspundă, Alak îşi îndreptă atenţia asupra lui Cinder. Atitudinea lui prietenoasă dispăru, înlocuită de disconfort. Înghiţind în sec, Cinder închise panoul scanerului şi se ridică. Reţeaua ei se conectă la fluxul de ştiri pe care îl abandonase în timpul evadării. Evident, sub poza ei, pe care i-o făcuseră când intrase în închisoare, pâlpâia un şir de avertismente: DEŢINUTĂ EVADATĂ. CONSIDERATĂ ÎNARMATĂ ŞI PERICULOASĂ. DACĂ O VEDEŢI, TRIMITEŢI IMEDIAT UN COM LA ACEST LINK.

— Şi pe tine te-am văzut la ştiri, spuse Alak, aruncând o privire la piciorul ei metalic.

— Alak, am venit să-mi iau nava. Suntem pe fugă.

Cute adânci apărură la colţurile gurii lui Alak şi bărbatul clătină din cap, compătimitor.

— Carswell, nu te pot ajuta. Şi-aşa agenţii federali sunt cu ochii pe mine. Să tăinuiesc o navă furată e una, fiindcă pot să pretind că nu ştiam ce-i cu ea. Dar alta e să ajut un infractor condamnat... şi, pe deasupra, să-l ajut... pe unul din *ei*.

Strâmbă din nas privind-o pe Cinder, dar în acelaşi timp făcu un pas înapoi, ca şi cum îi era teamă de ce i-ar fi putut face ea.

— Dacă îţi iau urma până aici şi descoperă că te-am ajutat, voi avea mai multe probleme decât pot duce. Sfatul meu e să stai cuminte o vreme. N-am să le spun că te-am văzut. Dar n-am să te las să-ţi iei nava. Nu înainte ca toată tărăşenia asta să treacă. Înţelegi, nu?

Nevenindu-i să creadă, Thorne se înroşi la faţă.

— Dar... e nava mea! Sunt client, plătesc! Nu poţi să-mi interzici s-o iau.

— Fiecare îşi păzeşte pielea. Doar ştii foarte bine cum e.

Alak îşi mută din nou atenţia asupra lui Cinder, iar teama lui se transforma din ce în ce mai mult în repulsie.

— Luaţi-o din loc şi n-o să chem poliţia. Dacă apare pe aici o să le spun că nu te-am mai văzut de anul trecut, de când mi-ai lăsat nava în grijă. Dar, dacă mai zăboviţi mult timp pe aici, jur că le trimit chiar eu un com!

Abia termină de vorbit, că Cinder auzi un planotor pe stradă. Îi stătu inima în loc la vederea unui planotor de urgenţe alb – acesta nu avea o cruce roşie –, dar vehiculul dispăru pe altă stradă. Fata se răsuci spre Alak.

— Nu avem unde să ne ducem. Ne trebuie nava!

Bărbatul se mai îndepărtă de ea cu un pas, proţăpindu-se în pragul uşii. Mâna ei metalică îi tot distrăgea atenţia.

— Uite ce-i, fetiţo, spuse el pe un ton ferm. Încerc să vă ajut, deoarece Carswell e un client bun, iar eu nu-mi torn clienţii. Dar ţie nu-ţi fac nicio favoare. Te-aş trimite să putrezeşti în închisoare cât ai zice peşte. Asta merită cei din stirpea ta. Acum dispari din faţa depozitului meu, înainte să mă răzgândesc!

Disperarea creştea tot mai tare înăuntrul lui Cinder. Strânse pumnii şi un val de electricitate îi străbătu corpul orbind-o. O durere incandescentă îi izbucni în ceafă, inundându-i capul, dar, din fericire, fu de scurtă durată. Vedea puncte albe în faţa ochilor.

Gâfâind, îşi stăpâni valul arzător de energie şi îl văzu pe Alak dând ochii peste cap şi prăbuşindu-se în braţele lui Thorne.

Cinder se sprijini de perete, ameţită.

— Pe stelele mele! A murit?

Thorne gemu din pricina greutăţii lui Alak.

— Nu, dar cred că face un infarct!

— Nu e un infarct, murmură ea. El e... O să fie bine.

O spuse mai mult ca să se convingă pe sine. Dorea să creadă că aceste izbucniri accidentale ale harului ei lunar nu erau periculuase, că ea nu devenea spaima societăţii, aşa cum o considera toată lumea.

— Fir-ar să fie! Omul ăsta cântăreşte o tonă!

Cinder îl apucă pe Alak de picioare şi, împreună, îl târâră în clădire. Într-un birou din stânga se aflau două monitoare. Pe unul din ele se vedea exteriorul depozitului, tocmai când uşa se închidea în urma a doi fugari îmbrăcaţi în alb, ducând cu ei un bărbat inconştient. Pe celălalt ecran se vedea un crainic de ştiri. Sonorul era la minimum.

— O fi el un ticălos egoist, dar are gust în materie de bijuterii.

Thorne ridică mâna lui Alak, ţinând-o de degetul mare şi învârtind o brăţară placată cu argint de la încheietura bărbatului – un ceas portabil miniatural.

— Te rog, vrei să te *concentrezi?* îl apostrofă ea.

Cinder îl ridică pe Thorne în picioare. Întorcându-se, scrută imensul depozit. Se întindea cât toată strada şi era plin cu zeci de nave mari şi mici, noi şi vechi. Nave de transport, capsule spaţiale, aeronave private, nave pentru întreceri, feriboturi, nave de croazieră.

— Care dintre ele e?

— Hei, ia uite! A mai evadat cineva din închisoare.

Cinder privi spre monitor, care în clipa asta îl înfăţişa pe responsabilul cu siguranţa naţională vorbind cu un grup de jurnalişti. La baza ecranului se derulau cuvintele LUNARĂ EVADEAZĂ DIN ÎNCHISOAREA NOULUI BEIJING. E CONSIDERATĂ EXTREM DE PERICULOASĂ.

— Minunat! exclamă Thorne, dându-i lui Cinder o palmă pe spate şi aproape trântind-o la pământ. N-o să-şi bată capul cu noi, dacă au de prins o lunară.

Cinder îşi luă privirea de la ecran tocmai când lui îi pierea zâmbetul.

— Stai puţin. Eşti lunară?

— Iar *tu* eşti un geniu al infracţiunilor?

Rotindu-se pe călcâie, fata înaintă în depozit.

— Unde-i nava?

— Stai un pic, trădătoare mică! Să evadez din închisoare e una, dar să ajut o lunară sărită de pe fix mă cam depăşeşte.

Cinder se întoarse spre el.

— În primul rând, nu sunt sărită de pe fix. În al doilea rând, dacă n-aş fi fost eu, tu încă ai sta în celula aia, zgâindu-te la ecranul purtabil, aşa că-mi eşti dator. În plus, deja te consideri complice. Apropo, arăţi ca un idiot în poza aia.

Thorne urmări mâna ei, care îi arăta ecranul. Poza lui de deţinut era afişată lângă a fetei.

— Cred că arăt destul de bine –, protestă el.

— Thorne, *Căpitane*. Te rog!

Clipi la ea, cu un strop de aroganţă, apoi încuviinţă energic din cap:

— Bine. Hai să ieşim de-aici.

Cinder oftă uşurată, urmându-l pe Thorne prin labirintul de nave.

— Sper că nava ta nu e la mijloc.

— Nu contează, spuse el, ridicând un deget. Acoperişul se deschide.

Cinder ridică privirea spre locul în care părţile mobile ale tavanului se îmbinau.

— Convenabil!

— Şi... iat-o!

Nava lui era mai mare decât se aşteptase ea. Mult mai mare. O navă de transport Rampion 214, clasa 11.3. Cinder porni scanerul retinal şi descărcă schiţa navei. Rămase fără cuvinte când află toate lucrurile de care nava era capabilă. Camera motoarelor şi o platformă de cuplare, cu două capsule spaţiale,

ocupau partea de dedesubt, în timp ce nivelul principal găzduia zona de depozitare, cabina de comandă, bucătăria, şase camere pentru echipaj şi o baie comună.

Cinder o ocoli până ajunse la trapa principală şi văzu că blazonul Republicii Americane fusese acoperit în grabă cu vopsea, înfăţişând silueta unei femei goale stând întinsă.

— Drăguţ...

— Mersi! Eu am desenat-o, se lăudă Thorne.

Chiar dacă Scarlet se temea că pictura ar fi înlesnit identificarea lor, tot se simţea un pic impresionată.

— E mai mare decât mă aşteptam.

— Într-o vreme, găzduia un echipaj de doisprezece oameni, spuse Thorne, mângâind nava.

— Asta înseamnă că avem suficient spaţiu pentru a ne evita reciproc.

Cinder se îndreptă sub trapă, aşteptând ca Thorne s-o deschidă, dar când privi înapoi, îl descoperi frecându-şi drăgăstos tâmpla de burta navei şi gângurindu-i despre cât de mult îi dusese dorul.

Cinder tocmai îşi dădea ochii peste cap, când o voce necunoscută reverberă prin depozit:

— Aici!

Întorcându-se, văzu pe cineva aplecat deasupra trupului lui Alak, într-un pătrat de lumină. Purta uniforma inconfundabilă a armatei Comunităţii Orientale.

Cinder înjură.

— Trebuie să plecăm. *Acum!*

Thorne se aplecă sub trapă.

— Rampion, parola: Căpitanul e rege. Deschide trapa!

Nu se întâmplă nimic.

Panicată, Cinder ridică din sprâncene.

— Căpitanul e rege. Căpitanul e rege! Rampion, activează-te. Sunt Thorne, căpitanul Carswell Thorne. Ce nai...

Cinder îi făcu semn să tacă. Dincolo de corpul navei, patru bărbaţi îşi croiau drum prin depozitul aglomerat, iar razele lanternelor se reflectau în dispozitivele de aterizare.

— Poate că a rămas fără curent, sugeră Cinder.

— Cum să rămână fără curent? Doar n-a făcut decât să stea aici!

— Ai lăsat farurile aprinse? se răţoi ea.

Thorne pufni şi se ghemui, lipindu-se de navă. Paşii răsunau tot mai tare.

— Sau poate că e din cauza sistemului de control automat, cugetă Cinder, scormonindu-şi mintea.

Nu mai lucrase niciodată la un vehicul mai mare decât o capsulă, dar cât de diferite puteau fi?

— Ai cheia de anulare? îl întrebă fata.

Thorne clipi.

— Da, stai s-o scot din buzunarul uniformei de închisoare şi putem pleca.

Cinder îi aruncă o căutătură urâtă, dar tăcu atunci când un ofiţer trecu la două intervale distanţă de ei.

— Stai aici, şopti ea. Încearcă în continuare să intri şi decolează cât mai repede.

— Unde te duci?

Fără să-i răspundă, Cinder se furişă pe după navă. Avea schiţa afişată pe retină. Găsi trapa de acces şi o deschise făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, apoi se căţără în compartimentul trenului de aterizare, contorsionându-se pentru a evita firele şi cablurile care aglomerau spaţiul. Închise trapa în urma ei cu un clic surd, şi se trezi în întuneric. Nu fu deloc uşor să descuie a doua uşă interioară, dar, cu ajutorul lanternei şi al surubelniţei reuşi să se strecoare în compartimentul izolator şi apoi în camera motorului.

Raza lanternei sale trecu peste motorul uriaş. Găsi placa de bază a computerului pe liniile albastre care se suprapuneau peste câmpul ei vizual şi se strecură pentru a ajunge acolo. Scoţând cablul conector universal din mâna bionică, îl vârî în terminalul computerului principal.

Lumina lanternei scăzu în intensitate pe măsură ce energia lui Cinder era redirecţiontă. O înşiruire de text verde-deschis se derula în câmpul ei vizual.

ÎNCEPE DIAGNOSTICAREA SISTEMULUI COMPUTERIZAT, MODEL 135v8.2

5% . . . 12% . . . 16% . . .

Zece

Thorne sări ca ars când auzi un zdrăngănit deaupra capului.

Pe urmă răsună vocea unui bărbat:

— Ai auzit?

Thorne se ghemui între roţile de aterizare ale navei şi se lipi de o placă de metal.

— Căpitanul e rege, şopti el. Căpitanul e rege, căpitanul e re...

Un zumzet stins se auzea deasupra. Lumini de navigare palide pâlpâiau aproape de botul navei.

— Căpitanul e...

Mecanismele începură să huruie înainte ca Thorne să-şi încheie propoziţia. Trapa se deschise, iar rampa coborî pe podeaua de beton. Cu inima săltându-i în piept, Thorne se feri la ţanc pentru a nu fi strivit.

— Aici!

Raza unei lanterne poposi pe Thorne exact când băiatul sări pe rampa de coborâre.

— Rampion, închide trapa!

Nava nu reacţionă.

Se auzi o împuşcătură. Glonţul şuieră pe lângă luminile din plafonul navei. Thorne se ascunse în spatele uneia dintre lăzile din plastic care umpleau zona de depozitare.

— Rampion, *închide trapa!*

— *Încerc.*

Thorne înlemni, ridicând privirea spre ţevile şi tuburile care înţesau plafonul navei.

— Rampion?

Tăcerea care urmă fu întreruptă de zdrăngănitul rampei izbite de betonul de afară şi de tropăit de bocanci. Apoi rampa scârţâi din nou şi începu să se ridice la loc. O ploaie de gloanţe străpunse lăzile de plastic, ricoşând în pereţii metalici. Thorne îşi acoperi capul şi aşteptă până ce rampa se ridică suficient încât să-l ferească de gloanţe, pe urmă sări de după ladă şi fugi spre cabina de comandă.

Nava vibră când rampa se trânti la loc. O rafală de gloanţe se izbi de corpul navei.

Thorne se repezi spre luminile de urgenţă care încadrau cabina de comandă, împingând la o parte lăzile închise. Genunchiul i se izbi cu putere de un obiect, iar tânărul lăsă să-i scape câteva înjurături şi se prăbuşi pe scaunul pilotului. Geamurile erau murdare şi în depozitul întunecat se zăreau doar luminile slabe din biroul lui Alak şi razele lanternelor care cercetau nava, căutând o altă cale de acces.

— Rampion, pregăteşte-te de decolare!

Numai cele mai importante butoane de control şi ecrane se luminară pe panou.

Aceeaşi voce răsună din difuzoarele navei:

— Thorne, nu pot configura decolarea automată. Va trebui să decolezi manual.

Băiatul rămase cu gura căscată în faţa panoului.

— De ce îmi vorbeşte nava mea?

— Eu sunt, tâmpitule!

Ridică urechea spre difuzor.

— Cinder, tu eşti?

— Ascultă! Sistemul de control automat are un virus. Celula de energie e şi ea afectată. Cred că se poate descurca, dar va trebui să decolezi fără asistenţă computerizată.

Cuvintele fură însoţite de o altă rundă de gloanţe în trapa închisă a navei.

Thore înghiţi în sec.

— Fără asistenţă computerizată? Eşti sigură?

După o tăcere scurtă, vocea răsună iar şi lui Thorne i se păru că desluşeşte ţipătul alarmat al lui Cinder, dincolo de tonul ei plat.

— Ştii să piotezi, nu?

— Ăăă...

Thorne privi lung butoanele şi manetele din faţa lui şi răspunse şovăielnic.

— Da...

Se îndreptă de spate şi se întinse spre butonul de pe tavan. O clipă mai târziu, o rază de soare străpungea depozitul pe măsură ce plafonul se deschidea în două, la mijloc.

Ceva se izbi de navă, în lateral.

— Da, da, am priceput!

Thorne apăsă bulonul sistemului de pornire.

Luminile de bord scăzură în intensitate când motorul hurui şi prinse viaţă.

— Am pornit.

O altă izbitură răsună din afara trapei. Thorne acţionă câteva întrerupătoare, activă modul de levitaţie şi nava se înălţă câţiva centimetri în aer. Se ridică lin. Magneţii de sub oraş împingeau nava uşor, de parcă ar fi fost puful unei păpădii. Thorne răsuflă uşurat.

Dar pe urmă nava începu să se clatine.

— Hei, hei, hei, nu face asta!

Pulsul lui Thorne o luă razna în timp ce încerca să echilibreze nava.

— Celula de energie e pe ducă. Trebuie să activezi propulsoarele auxiliare.

— Să activez propulsoarele... Care din ele? A, gata, le-am găsit.

Motorul reînvie. Cu un nou val de energie, nava se înclină în partea opusă şi Thorne auzi un trosnet când se izbi de nava de alături. Rampion vibră şi începu să alunece din nou la pământ. O altă cascadă de gloanţe izbi bordul drept al navei. O picătură de sudoare alunecă pe spatele lui Thorne.

— Ce faci acolo?

— Încetează să-mi mai distragi atenţia, strigă el, apucând manetele.

Nava se înclină prea tare la dreapta.

— O să murim...

— Nu-i chiar atât de uşor! se plânse căpitanul.

Thorne îndreptă nava din nou.

— De obicei am un stabilizator automat care se ocupă de asta!

Spre surprinderea lui, nu primi niciun comentariu sarcastic.

O clipă mai târziu, un alt panou se aprinse. STABILIZAREA CONDUCTORILOR MAGNETICI, PUTERE FURNIZATĂ: 37/63... 38/62... 42/58...

Nava îşi recăpătă treptat echilibrul, tremurând în aer.

— Aşa! Bravo!

Cu degete albite de efort, Thorne strângea straşnic manetele în timp ce ridica botul navei spre acoperişul deschis. Torsul motorului se transformă într-un muget când nava se avântă în sus. Auzi un ultim val de gloanţe, apoi nava părăsi depozitul şi cabina de comandă fu inundată de lumina soarelui.

— Haide draga mea, murmură Thorne, închizând ochii.

Fără să opună rezistenţă, fără să tremure, nava lăsă în urmă câmpul magnetic protector al oraşului, recurse la puterea deplină a propulsoarelor şi ţâşni printre norii care leneveau pe cerul dimineţii.

Zgârie-norii impozanţi din centrul Noului Beijing dispărură, iar apoi n-au mai fost decât nava, cerul şi spaţiul nesfârşit.

Degetele lui Thorne rămaseră încleştate pe manete până când nava părăsi atmosfera Pământului. Ameţit, reglă puterea propulsoarelor. În cele din urmă, intră pe orbită şi abia atunci îşi îngădui să slăbească strânsoarea.

Se prăbuşi epuizat în scaun, tremurând. Vorbi abia după mult timp, fiindcă aştepta ca bătăile inimii să i se mai domolească.

— Bine lucrat, fată cyborg! o lăudă el. Dacă sperai să obţii un post permanent în echipajul meu, eşti ca şi angajată.

Difuzoarele rămaseră tăcute.

— Şi nu mă refer la o poziţie inferioară. Este disponibil şi postul de ofiţer secund. Mă rog, cam toate posturile sunt disponibile. Mecanic... Bucătar... Un pilot ar fi ideal, ca să nu mai trebuiască să trec din nou *prin asta*.

Aşteptă câteva secunde.

— Cinder? Mai eşti acolo?

Când nu primi niciun răspuns, se ridică din scaun şi ieşi poticnindu-se din cabina de comandă, trecu pe lângă zona de depozitare şi ieşi pe culoarul care ducea spre cabinele echipajului. Picioarele îi erau slăbite când se întinse după trapa care dădea către nivelul inferior al navei. Coborî în micul culoar ce despărţea camera motorului de platforma de cuplare a capsulelor. Ecranul de lângă camera motorului nu afişa niciun avertisment despre vidul spaţial sau compresii nesigure. Dar, pe de altă parte, nu îl avertiza nici că înăuntru s-ar afla vreo fată vie.

Thorne apăsă iconiţa de deblocare afişată pe ecran, trase zăvorul manual al uşii, apoi o deschise.

Motorul era gălăgios, fierbinte şi mirosea a cauciuc topit.

— Alo? strigă el în întuneric. Fată cyborg eşti aici?

Dacă Cinder răspunse, cuvintele se pierdură în zumzetul motorului. Thorne porunci:

— Lumini, porniţi!

O lumină roşie, de urgenţă, se aprinse deasupra uşii, aruncând umbre mohorâte pe uriaşul motor rotitor şi pe numeroasele cabluri şi încâlceli de fire care se întindeau sub el.

Thorne miji ochii, zărind ceva aproape alb.

Se târî în patru labe spre ea.

— Fată cyborg?

Cinder nu se mişca.

După ce Thorne se apropie mai mult, văzu că zăcea întinsă pe spate, cu părul întunecat în dezordine. Mâna ei robotică era conectată la portul unui panou electric expus.

— Hei, tu, zise el, aplecat deasupra fetei.

Îi ridică pleoapele, dar privirea ei era goală. Plecându-şi capul, Thorne lipi o ureche de pieptul ei, dar, dacă inima bătea, sunetul era acoperit de motorul gălăgios.

— Haide, mârâi el, întinzându-se după mâna bionică şi scoţând conectorul din port.

Cel mai apropiat panou de computer se stinse.

— Sistemul de control automat a fost dezactivat, anunţă o voce robotică, speriindu-l pe Thorne. Se iniţializează procedurile predeterminate ale sistemului.

— Bun plan, murmură el, apucând-o de glezne.

Thorne o târî uşor în hol şi o rezemă de perete. Indiferent din ce materiale fuseseră fabricate părţile ei de cyborg, erau mai grele decât carnea şi oasele.

Îşi lipi din nou urechea de pieptul ei. De data asta îl întâmpină o bătaie slabă.

— Trezeşte-te! spuse el, scuturând-o.

Lui Cinder îi căzu capul în piept.

Thorne se lăsă pe călcâie şi strânse din buze. Fata era îngrozitor de palidă şi de murdară după călătoria lor prin canale, dar, în lumina culoarului, vedea că respira.

— Ai vreun buton de pornire sau ceva asemănător?

Mâna ei metalică, din care încă atârna cablul conector, îi atrase atenţia. Apucând-o, o studie din toate unghiurile. Îşi aminti că fata avea o lanternă, o şurubelniţă şi un stylet în trei dintre degete, dar nu era sigur ce anume ascundea degetul ei arătător. Dacă adăpostea un buton de pornire, tânărul nu ştia cum să ajungă la el.

Dar, pe de altă parte, cablul conector…

— Aşa e!

Thorne sări şi aproape că se izbi de perete. Lovi cu degetul ecranul care deschidea uşa spre platforma de cuplare a capsulelor. Câteva lumini fluorescente se aprinseră, când intră.

O apucă pe Cinder de încheieturi şi o trase până la platforma de cuplare, dându-i drumul între două capsule-satelit mici care se iţeau, ca nişte ciuperci otrăvitoare, dintr-o învălmăşeală de cabluri şi unelte.

Gâfâind, scoase din perete cablul de încărcare al capsulei, apoi înlemni, privind când la cablul fetei, când la cel al navei. Înjură din nou şi le dădu drumul amândurora. Ambele erau de acelaşi tip. Până şi el îşi dădea seama că nu se puteau conecta.

Lovindu-şi tâmpla cu încheieturile degetelor, Thorne se forţa să gândească.

Şi deodată ştiu ce avea de făcut. Miji ochii la fată. Părea că păleşte tot mai mult, dar poate că era din cauza luminii.

— Oh..., făcu el, iar în minte îi răsări o nouă idee. O, frate! Nu cumva? Bleah! Dezgustător!

Alungându-şi senzaţia de greaţă, o trase delicat spre el, astfel că trupul fetei i se prăbuşi pe un braţ. Cu mâna rămasă liberă, bâjbâi prin părul ei încâlcit până descoperi un mic zăvor chiar la ceafă.

Se uită în altă parte când îl deschise, apoi îndrăzni să privească înăuntru cu coada ochiului.

O adunătură de cabluri, cipuri şi întrerupătoare care nu avea absolut nicio noimă pentru Thorne umpleau un compartiment mic aflat în partea din spate a craniului. Tânărul răsuflă uşurat, bucuros că panoul de control ascundea în totalitate ţesutul cerebral. La baza lui zări ceea ce părea a fi un mic port de conexiune, cam de aceeaşi mărime cu cablurile.

— Au, făcu Thorne, întinzându-se din nou după cablul capsulei şi sperând că nu era pe cale să facă o greşeală uriaşă.

Vâri capătul cablului de reîncărcare în panoul ei de control. Se potrivi perfect.

El îşi ţinu respiraţia.

Nu se întâmplă nimic.

Lăsându-se pe spate, Thorne o ţinea pe Cinder la distanţă de un braţ. Îi dădu la o parte părul de pe faţă şi aşteptă.

După câteva secunde, ceva zumzăi în craniul fetei. Sunetul se auzi mai tare, iar apoi încetă de tot.

Thorne înghiţi anevoie.

Umărul fetei zvâcni brusc. El o întinse pe podea, lăsându-i capul să atârne într-o parte. Piciorul ei zvâcni, aproape nimerindu-l pe Thorne în vintre, iar el se îndepărtă, lipindu-se cu spatele de dispozitivul de aterizare al capsulei.

Fata inspiră, ţinu aerul în piept câteva secunde, apoi îl dădu afară cu un geamăt.

— Cinder? Eşti vie?

Un şir de spasme îi cutreieră membrele artificiale, apoi fata se strâmbă de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie. Deşi pleoapele îi zvâcneau, reuşi să-l privească.

— Cinder?

Pata se ridică în capul oaselor. Falca şi limba i se mişcau fără sunet pentru o clipă, pe urmă vorbi cu greu:

— Procedurile sistemului de control automat... mi-au consumat aproape toată energia.

— Da, cred că asta s-a întâmplat.

Cinder se încruntă şi păru nesigură un moment, pe urmă întinse mâna spre cablul care încă îi era conectat în creier. Îl scoase de acolo şi trânti uşiţa panoului.

— Mi-ai deschis panoul de control? întrebi ea ceva mai clar şi cu un strop de furie.

Thorne se încruntă şi preciză!

— N-am *vrut* să-l deschid.

Expresia ei era iritată – nu complet furioasă, dar nici recunoscătoare. Se priviră îndelung, în timp ce motorul zumzăia de-a lungul culoarului şi, într-un colţ, o lumină începu să pâlpâie.

— Mă rog, bombăni Cinder, într-un târziu. Adevărul e că ai fost pe faţă.

Un zâmbet uşurat se întinse pe faţa lui Thorne.

— Avem parte de încă un moment important în relaţia noastră, nu-i aşa?

— Dacă „moment” înseamnă că, pentru prima dată de când ne-am cunoscut, nu-mi vine să te strâng de gât, atunci da, avem un moment.

Cinder se lăsă să cadă pe podea.

— Deşi poate că sunt prea obosită ca să mai vreau să strâng de gât pe cineva.

— OK, zise Thorne, întinzându-se pe jos, lângă ea, şi bucurându-se de duritatea rece a podelei platformei, de luminile enervant de puternice de deasupra, de duhoarea apelor menajere ce emana din hainele lor şi de minunata senzaţie de libertate.

Cartea a doua

Scufiţa Roşie era o bucăţică delicioasă,
iar lupul ştia că avea să fie şi mai gustoasă decât bătrâna

Unsprezece

Oul sfârâi când alunecă în untul topit, iar gălbenuşul de un galben intens se împrăştie uşor în albuş. Scarlet îndepărtă o pană de pe următorul ou înainte să-l spargă cu o mână, împingând în acelaşi timp spatula pe fundul tigăii. Albuşurile vâscoase deveneau opace, se înfoiau şi creau o peliculă pocnitoare aproape de marginile tigăii.

Alminteri, casa era tăcută. Imediat ce se întorsese acasă de la ferma Morel, verificase cum se simţea tatăl ei şi îl găsise tolănit în patul bunicii, aproape inconştient, având pe comodă o sticlă de whisky şterpelită din bucătărie.

Fata deşertase restul de whisky în grădină, împreună cu toate celelalte sticle de alcool pe care le putuse găsi, apoi petrecuse patru ore zvârcolindu-se în patul ei. Se gândea întruna la cele întâmplate cu o seară în urmă: arsurile de pe braţul tatălui ei, groaza de pe chipul său, disperarea lui de a găsi ceea ce ascunsese *grand-mère*.

Şi Wolf, cu tatuajul şi privirea lui pătrunzătoare, spunând pe un ton aproape convingător: *Nu am fost eu!*

Lăsând spatula în echilibru pe marginea tigăii, Scarlet scoase o farfurie din dulap şi tăie o felie groasă de pâine învechită. Orizontul începea să se lumineze încet-încet şi cerul limpede promitea o altă zi însorită, deşi vântul urlase toată noaptea, agitând lanul de porumb şi şuierând prin hornuri. Un cocoş cânta în curte.

Oftând, puse ouăle pe farfurie şi se aşeză la masa din sufragerie. Începu să mănânce. Întinse mâna liberă după ecranul portabil de pe masă şi se conectă la reţea.

— Caută, murmură ea, cu gura pe jumătate plină. Tatuaj S-L-O-H.

COMANDĂ IMPOSIBIL DE IDENTIFICAT.

Bodogănind, Scarlet tastă cuvintele şi înghiţi ultima bucată de ou. O înşiruire de linkuri apăru pe ecran: „Tatuaje periculoase”; „Modele de tatuaje”; „Metode de tatuaje virtuale”: „Ştiinţa din spatele eliminării tatuajelor”; „Ultimele noutăţi în tehnologia tatuajelor, aproape nedueroase!”

Încercă altfel: tastă TATUAJ SCOH962.

Niciun rezultat.

Muşcă dintr-o bucată de pâine.

NUMERE TATUAJE ANTEBRAŢ

O puzderie de imagini umplură ecranul: braţe subţiri şi musculoase, palide şi negricioase, acoperite cu desene de prost gust sau etalând simboluri minuscule pe încheietura mâinii. Numărul 13 şi cifre romane, date de naştere şi coordonate geografice. Primul an de pace, „1 T.E.”, era o alegere răspândită.

Scarlet lăsă restul pâinii pe farfurie şi se frecă la ochi. Ce să mai caute? „Tatuaje luptători”? „Tatuaje răpitori”? Tatuaje mafioţi”?

Cine erau oamenii ăia?

Se ridică şi puse de cafea. Apa începu să picure prin filtru.

— Wolf, şopti fata.

Pronunţă lent numele, parcă testându-i gustul. Pentru unii, lupul e o bestie, un prădător, o pacoste. Pentru alţii, un animal timid, adesea neînţeles de oameni.

Încă se simţea neliniştită. Nu-şi putea scoate din minte imaginea tânărului aproape omorându-şi adversarul dinaintea spectatorilor, apoi luând-o la goană spre câmpuri, ca ieşit din minţi. În clipa aceea crezuse că urletul pe care îl auzise fusese al unui lup adevărat, care umbla după pradă pe la ferme – cu siguranţă aşa ceva nu era o raritate după ce fusese promulgată legea de protejare a speciilor, în urmă cu câteva secole –, dar acum nu mai era atât de convinsă.

În ringul de luptă mi se zice Wolf.

Puse farfuria şi tigaia goală în chiuvetă, lăsând apa rece să curgă peste ele în timp ce studia, privind pe fereastră, umbrele unduitoare ale câmpurilor. Curând, ferma avea să prindă viaţă, plină de androizi, muncitori şi albine modificate genetic.

Scarlet îşi turnă cafea, adăugă puţin lapte proaspăt în cană şi se aşeză iar la masă.

LUPI

Pe ecran apăru imaginea unui lup cenuşiu, cu colţii dezveliţi şi cu urechile lăsate pe spate. În blana deasă avea fulgi de zăpadă.

Scarlet îşi trecu degetul de-a latul ecranului, înlăturând poza. Imaginile următoare erau mai paşnice: lupi tăvălindu-se alături de perechea lor, pui de lup dormind claie peste grămadă, lupi maiestuoşi, cu pete alb-cenuşii, furişându-se prin păduri tomnatice. Alese linkul unei asociaţii de conservare a speciilor de animale şi citi textul despre lupi, oprindu-se la pasajul despre urlete.

LUPII URLĂ PENTRU A ATRAGE ATENŢIA PROPRIEI HAITE SAU PENTRU A TRIMITE AVERTISMENTE LEGATE DE TERITORIU. LUPII CARE S-AU PIERDUT DE HAITA LOR URLĂ PENTRU A-ŞI GĂSI TOVARĂŞII. ADESEA, URLETUL MASCULULUI ALFA ESTE CEL MAI AGRESIV. AGRESIVITATEA LUI POATE FI DETECTATĂ ÎN URLETELE SALE JOASE, ASPRE CÂND SE APROPIE DE UN STRĂIN.

Un fior o scutură pe Scarlet atât de puternic, încât cafeaua i se revărsă peste buza căniii. Înjurând, se ridică pentru a lua un prosop şi şterse lichidul vărsat, enervată că se speriase de un articol tâmpit. Chiar credea că luptătorul ăla descreierat încercase să comunice cu *haita* lui?

Aruncă prosopul în chiuvetă şi luă portabilul, citind distrată restul articolului, pe urmă accesă un link despre ierarhia lupilor în cadrul haitei.

LUPII CĂLĂTORESC ÎN HAITE, GRUPURI CARE CUPRIND ÎNTRE ŞASE ŞI CINCISPREZECE MEMBRI, ŞI AU O IERARHIE. ÎN VÂRFUL STRUCTURII SOCIALE SE AFLĂ MASCULUL ALFA ŞI FEMELA ALFA, PERECHEA DOMINANTĂ. DEŞI CEL MAI ADESEA SUNT SINGURII LUPI DIN HAITĂ CARE SE ÎMPERECHEAZĂ ŞI CARE AU URMAŞI, TOŢI CEILALŢI MEMBRI AI HAITEI AJUTĂ LA HRĂNIREA ŞI CREŞTEREA PUILOR.

MASCULII ÎŞI STABILESC STATUTUL DE ALFA PRIN LUPTE RITUALICE: UN LUP ÎL PROVOACĂ PE UN ALTUL, REZULTATUL FIIND O LUPTĂ CARE VA STABILI SUPERIORITATEA ÎNVINGĂTORULUI. REPURTAREA UNOR VICTORII REPETATE

CÂŞTIGĂ RESPECTUL HAITEI ŞI HOTĂRĂŞTE, ÎN FINAL, CINE VA FI CONDUCĂTORUL ACESTEIA.

URMĂTORII ÎN IERARHIA HAITEI SUNT LUPII BETA, CARE VÂNEAZĂ ŞI ASIGURĂ PROTECŢIA PUILOR.

LUPUL OMEGA ARE CEL MAI DE JOS GRAD ÎN HAITĂ. ADESEA TRATAŢI CA NIŞTE ŢAPI ISPĂŞITORI, OCAZIONAL LUPII OMEGA SUNT HĂRŢUIŢI DE RESTUL HAITEI. ACEST FAPT POATE DUCE LA IZGONIREA LOR LA MARGINEA TERITORIULUI HAITEI ŞI, CÂTEODATĂ, LA PĂRĂSIREA DEFINITIVĂ A ACESTEIA.

Un val de cotcodăceli o făcu pe Scarlet să tresară.

Punând portabilul pe blat, privi pe fereastră. Avea inima cât un purice.

Umbra unui bărbat se întindea în curte, iar găinile fugeau din calea lui, spre coteţ.

De parcă o simţise, Wolf ridică privirea şi o zări pe Scarlet la fereastră. Fata se răsuci. Încercând să-şi stăpânească panica tot mai mare, fugi în vestibul şi înşfăcă puşca bunicii ei, aflată sub scară. Wolf nu se clinti când fata deschise uşa din faţă. Găinile deja începeau să se acomodeze cu prezenţa străinului şi se buluceau printre picioarele lui, în căutare de grăunţe.

Scarlet ridică ţeava armei. Dacă băiatul era surprins, n-o arăta.

— Ce doreşti? strigă ea speriind găinile, care se îndepărtară de el.

Lumina din casă se revărsa în jurul ei, pe pietriş. Umbra lui Scarlet se lungea pe alee, aproape atingând picioarele lui Wolf. Frenezia lui din timpul luptei dispăruse, îar acum vânătăile de pe faţă erau aproape invizibile. Părea calm şi netulburat din pricina puştii, dar nu făcu niciun pas spre Scarlet.

După o tăcere lungă, ridică mâinile de-o parte şi de alta a capului, cu palmele la vedere.

— Îmi pare rău! Iar te-am speriat.

Ca pentru a remedia situaţia, dădu înapoi. Doi, trei paşi.

— Ţine mâinile sus! spuse ea, impasibilă.

Degetele tânărului zvâcniră, dându-i de înţeles că pricepuse.

Scarlet se îndepărtă de uşă, dar se opri când pietrişul îi înţepă tălpile goale. Simţurile ei intrară în alertă; aştepta ca Wolf să facă o mişcare bruscă, dar era la fel de nemişcat precum casa de piatră din spatele ei.

— Am alertat deja poliţia, minţi ea, gândindu-se la ecranul portabil lăsat pe blatul din bucătărie.

Lumina se reflectă pentru o clipă în ochii lui, iar Scarlet îşi aduse aminte brusc că tatăl ei dormea la etaj. Era prea mult să spere că vocea ei ridicată l-ar fi trezit din beţie?

— Cum ai ajuns aici?

— Am mers pe jos. Mă rog, mai mult am alergat, răspunse el, cu mâinile încă ridicate.

Vântul îi răvăşea părul ciufulit.

— Vrei să plec?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Vreau să-mi spui ce cauţi aici. Dacă ai impresia că mi-e frică de tine...

— Nu încerc să te sperii.

Cu o căutătură urâtă, fata privi în lungul puştii, pentru a se asigura că încă îl avea în cătare.

— Voiam să discutăm despre ce mi-ai spus mai devreme. Despre tatuaj... şi despre ce s-a întâmplat cu bunica ta. Şi cu tatăl tău.

Scarlet strânse din dinţi.

— Cum ai aflat unde locuiesc?

Wolf se încruntă, nedumerit.

— Numele fermei e inscripţionat pe nava ta, aşa că am căutat-o. N-am venit să-ţi fac rău. Mi s-a părut că ai nevoie de ajutor.

— *Ajutor?*

Obrajii ei luară foc.

— Din partea psihopatului care mi-a torturat tatăl şi mi-a răpit bunica?

— N-am fost eu, se apără Wolf vehement. Mai există şi alte tatuaje asemănătoare cu al meu. Altcineva e făptaşul

— A, zău? Ca şi când faceţi parte dintr-un cult sau ceva asemănător?

O găină se lipi de piciorul ei şi o făcu să tresară. Abia reuşea să ţină puşca dreaptă.

— Sau ceva asemănător, zise el, ridicând din umeri.

Pietrişul trosni sub piciorul lui.

— Nu te apropia! urlă Scarlet.

Găina cotcodăci şi se îndepărtă.

— Trag, să ştii!

— Ştiu.

Un strop de bunătate licări în privirea lui, iar el gesticulă spre tâmplă.

— Să ţinteşti capul. De obicei, o astfel de împuşcătură e fatală. Sau, dacă simţi că îţi tremură mana, spre piept. E o ţintă mai mare.

— Capul tău arată destul de mare de-aici.

Wolf râse, iar asta îl transformă cu totul. Corpul i se relaxă, iar expresia îi deveni caldă.

Un mârâit dezgustat vibra în gâtlejul lui Scarlet. Acest băiat n-avea niciun drept să râdă, mai ales ţinând cont că bunica ei încă era dispărută.

Wolf îşi coborî braţele şi le încrucişă la piept. Înainte ca Scarlet să apuce să-i poruncească să le ridice din nou, băiatul vorbi:

— Speram să te impresionez aseară, dar se pare că totul s-a întors împotriva mea.

— De obicei nu sunt impresionată de tinerii incapabili să-şi stăpânească furia, care-mi răpesc bunica şi mă urmăresc şi...

— Nu ţi-am răpit bunica.

Pentru prima dată, tonul lui era aspru, iar Scarlet uită de tirada ei. Atenţia băiatului se îndreptă asupra găinilor care mişunau în pragul uşii.

— Dar, dacă făptaşul are într-adevăr un tatuaj ca al meu, e posibil să te pot ajuta să afli cine a fost.

— De ce te-aş crede?

El luă întrebarea serios şi cugetă îndelung la răspuns.

— N-am nicio dovadă în plus faţă de ce ţi-am spus aseară. Am fost la Rieux timp de aproape două săptămâni – omenii mă cunosc la tavernă, mă cunosc la lupte. Dacă tatăl tău m-ar vedea, nu m-ar recunoaşte. Nici bunica ta.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, de parcă obosise să stea nemişcat.

— Vreau să te ajut.

Încruntându-se, Scarlet privi în lungul ţevii duble. Poate că se număra printre cei care îi răpiseră bunica. Era lipsit de inimă. Era diabolic. Merita un glonţ între ochi.

— Dar era singura ei pistă.

— Ai să-mi spui totul. Totul.

Ridicând degetul de pe trăgaci, Scarlet coborî arma, astfel că acum era îndreptată spre coapsa lui.

— Şi-ai să-ţi ţii mereu mâinile la vedere. Chiar dacă îţi permit să intri în casa asta, nu înseamnă că am încredere în tine.

— Desigur, încuviinţă el, conformându-se. În locul tău, nici eu n-aş avea încredere în mine.

Doisprezece

Scarlet îi făcu semn să intre şi îl privi cu asprime în timp ce el se apropia de casă. Părea să se pregătească sufleteşte, studiind pereţii din stuc şi treptele din lemn închis la culoare. Apoi trecu pe lângă ea şi intră în hol. Fu nevoit să se aplece, astfel încât să nu-şi lovească creştetul de pragul de sus al uşii.

Scarlet închise uşa cu piciorul, refuzând să-l slăbească din ochi pe Wolf, care stătea nemişcat şi aplecat, încercând să se facă mic. Se uita la pozele digitale de pe pereţi, care o înfăţişau pe Scarlet în copilărie, ronţăind păstăi crude din grădină, câmpuri aurii de toamnă, pe bunica ei, cu patruzeci de ani mai tânără, în prima ei uniformă militară.

— Pe-aici.

Intrară în bucătărie. Scarlet privi poza tocmai când bunica ei dispăru din imagine. Zări ecranul ei portabil pe blat, încă afişând o poză cu un mascul alfa şi cu femela acestuia, şi îl vârî în buzunar.

Fără să-i întoarcă luptătorului spatele, sprijini puşca într-un colţ şi luă hanoracul roşu de pe spătarul unui scaun. Se simţi mai puţin vulnerabilă după ce îşi strecură braţele pe mâneci şi înşfăcă un cuţit din suportul lui.

Wolf privi iute spre cuţit, după care începu să studieze bucătăria. Ochii lui poposiră pe coşul din sârmă de lângă chiuvetă şi se dilatară de foame.

Şase roşii lucioase zăceau în coş.

Scarlet se încruntă când Wolf coborî privirea.

— Cred că ţi-e foame după ce ai *alergat* atât, murmură ea.

— Sunt OK.

— Ia un loc, îl invită ea, gesticulând spre masă.

Wolf şovăi doar o clipă înainte de a-şi trage un scaun. Nu îl apropie din nou de masă după ce se aşeză, ca şi când ar fi vrut să se asigure că avea suficient spaţiu pentru a sări şi a o rupe la fugă, la nevoie.

— Mâinile la vedere!

Uşor amuzat, se aplecă şi îşi răsfiră degetele pe marginea mesei.

— Nu-mi pot închipui ce crezi despre mine, după tot ce s-a întâmplat aseară.

Scarlet râse ironic.

— Zău? Nu-ţi poţi închipui?

Luă tocătorul şi îl trânti pe masă, în faţa lui Wolf.

— Să-ţi dau câteva indicii?

Wolf cobori privirea, frecând cu un deget o zgârietură veche din lemnul mesei.

— A trecut ceva timp de când mi-am pierdut ultima oară controlul în halul ăla. Nu ştiu ce s-a întâmplat, mărturisi el.

— Sper că nu te aştepţi să te compătimesc.

Refuzând să lase cuţitul jos sau să-i întoarcă spatele, Scarlet fu nevoită să mai facă două drumuri între blatul de bucătărie şi masă, înşfăcând mai întâi o pâine, apoi două roşii.

— Nu... Ţi-am spus de ce am venit aici. Toată noaptea am încercat să-mi dau seama ce n-a mers.

— Poate că problema a apărut când ai decis că luptele de stradă sunt o alegere profesională excelentă.

Tăcerea prelungă se destrămă când Scarlet, tot în picioare, tăie o bucată de pâine şi i-o aruncă lui Wolf, care o prinse cu uşurinţă.

— Ai dreptate, zise el, ciugulind coaja. Probabil atunci a început.

Înfipse dinţii în pâine, înghiţind-o aproape pe nemestecate.

Uluită de faptul că el nu prezenta nicio justificare, nicio scuză, Scarlet înşfăcă o roşie şi o puse pe tocător, simţind nevoia să-şi ţină mâinile ocupate. Înfipse cuţitul în ea, fără să dea atenţie seminţelor care se scurgeau pe lemn.

Îi întinse feliile de roşie, fără să se deranjeze să le pună pe o farfurie. Firimiturilor de pe masă li se alătură iute un suc roşu, apos.

Căzut pe gânduri, Wolf apucă feliile întinse.

— Mulţumesc!

Scarlet aruncă în chiuvetă codiţa roşiei şi îşi şterse mâinile de jeanşi. Afară, soarele se înălţa cu repeziciune şi găinile deveneau tot mai agitate, probabil întrebându-se de ce Scarlet nu le dădea micul dejun.

— E atât de tihnit aici! spuse Wolf.

— N-am de gând să te angajez!

Înşfăcând cafeaua rece şi uitată, Scarlet se aşeză, într-un final, faţă-n faţă cu Wolf. Cuţitul zăcea pe tocător, la câţiva centimetri de degetele ei. Aşteptă până ce el îşi linse ultimele picături de suc de roşii de pe degete.

— Deci ce-i cu tatuajul tău?

Wolf îşi privi antebraţul. Lumina din bucătărie îi făcea ochii să scânteieze aidoma unor pietre preţioase, dar de data asta Scarlet nu se fâstâci. Nu-i păsa decât dc răspunsurile pe care le ascundeau acei ochi.

Băiatul îşi intinse braţul pe masă, astfel încât tatuajul să fie în lumină, şi trase de piele, de parcă îl vedea pentru prima oară, SCOH962.

— Soldat Credincios al Ordinului Haitei, explică el. Membrul 962.

Dădu drumul pielii şi strânse din umeri, ghemuindu-se în scaun.

— Cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Scarlet se înfioră.

— Şi ce anume e Ordinul Haitei?

— O bandă. Sunt cunoscuţi drept Lupii. Le place să se creadă justiţiari, rebeli şi vestitori ai schimbării, dar... nu sunt cu mult mai răsăriţi decât delincvenţii, să ştii. Dacă îmi voi permite vreodată, o să pun să mi se şteargă tatuajul ăsta îngrozitor.

O rafală de vânt agita crengile stejarului care creştea în faţa uşii, iar frunzele măturau fereastra bucătăriei.

— Deci nu mai faci parte din Ordin?

Wolf clătină din cap.

Scarlet se încruntă la el, incapabilă să-l citească, să descifreze dacă spunea adevărul.

— Lupii, murmură ea, lăsând numele să i se întipărească în minte. Şi se-ntâmplă des să răpească oameni nevinovaţi din casele lor fără absolut niciun motiv?

— Au ei un motiv.

Scarlet trase de şnurul glugii hanoracului până ce aproape că se sugrumă singură.

— Care? Ce-ar putea ei să vrea de la bunica?

— Nu ştiu.

— Nu spune asta. Vor bani de răscumpărare? Ce vor?

Wolf îşi flexă degetele pe masă.

— Bunica ta a lucrat în armată, răspunse el, gesticulând spre culoar. În pozele alea, purta uniformă.

— A fost pilot în Federaţia Europeană, dar în urmă cu mulţi ani. Înainte să mă nasc eu.

— Atunci, poate că ştie ceva. Sau poate că asta cred ei.

— *Ce* anume să ştie?

— Secrete militare... Poate ceva despre arme ultrasecrete?

Scarlet se aplecă până când se lipi de masă.

— Parcă ai spus că sunt nişte delincvenţi oarecare. De ce i-ar interesa aşa ceva?

Wolf oftă.

— Delincvenţi care se consideră...

— Vestitori ai schimbării.

Scarlet îşi muşcă buza.

— Corect. Şi ce? Încearcă să răstoarne guvernul? Să stârnească un război?

Wolf privi pe fereastră. Luminile unei mici nave de pasageri se zăreau la marginea câmpului. Soseau muncitorii din tura de dimineaţă.

— Nu ştiu.

— Ba *ştii*. Eşti de-al lor!

Wolf zâmbi fără pic de umor.

— Pentru ei nu eram altceva decât un simplu comisionar. Nu mi se permitea să iau parte la planurile de nivel înalt.

Scarlet îşi încrucişă braţele.

— Atunci, dă-ţi cu părerea.

Băiatul clătină din cap.

— Ştiu că fură o mulţime de arme. Vor ca oamenii să se teamă de ei. Poate că vor să pună mâna pe arme militare.

— Bunica mea nu ştie nimic despre asta. Şi chiar dacă ştia înainte, când era pilot, acum nu ar avea cum să mai ştie.

Wolf ridică palmele în faţa ei, la vedere.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce alt motiv ar putea avea. Dar poate că *tu* poţi găsi vreo chestie în care e posibil să fi fost implicată.

— Nu. Mi-am tot scormonit mintea de când a dispărut, dar fără rezultat. Ea era numai... este bunica mea.

Scarlet gesticulă spre câmpurile de afară.

— Are o fermă. Îţi spune mereu verde-n faţă ce are de zis şi nu-i place să i se impună ce să gândească, dar nu are duşmani, cel puţin din câte ştiu eu. Sigur, oamenii din oraş o consideră un pic excentrică, însă toţi o îndrăgesc. E doar o femeie bătrână.

Fata cuprinse cana de cafea în palme şi oftă.

— Ştii măcar cum aş putea să-i găsesc? întrebă ea.

— Să-i găseşti? Nu! Ar fi sinucidere curată.

Scarlet se încordă.

— Nu tu hotărăşti asta.

Wolf se scărpină la ceafă.

— Cât timp a trecut de când au răpit-o?

Isteria ameninţa să o sugrume.

— Optsprezece zile. O au de *optsprezece zile*.

El stătea cu ochii pironiţi asupra mesei, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— E prea periculos.

Scaunul se izbi de podea când Scarlet se ridică brusc.

— Ţi-am cerut informaţii, nu o prelegere. Nu-mi pasă cât de periculoşi sunt. Ăsta-i un motiv în plus pentru a-i găsi! Îţi închipui ce-ar putea să-i facă în clipa asta, în vreme ce tu îmi iroseşti timpul? Ai idee ce i-au făcut tatălui meu?

O bufnitură răsună în casă şi Scarlet tresări abia reuşind să-şi menţină echilibrul când se împiedică de scaunul căzut. Holul era gol. Fata avea inima cât un purice.

— Tată?

Dădu fuga în vestibul şi deschise larg uşa din faţă.

— Tată!

Dar aleea era pustie.

Treisprezece

Scarlet fugi pe alee. Pietrişul îi rănea tălpile. Vântul îi răvăşea buclele, aruncându-i-le în faţă.

— Unde a plecat? întrebă ea, vârându-şi părul în gluga hanoracului.

Soarele se înălţase deasupra orizontului, scăldând lanurile în auriu şi umplând aleea de umbre unduitoare.

— Poate s-a dus să hrănească păsările, sugeră Wolf şi arătă cu mâna un cocoş care ciugulea pe lângă casă, îndreptându-se spre grădină.

Neluând în seamă pietricelele tăioase, Scarlet porni în pas alergător şi coti după casă. Vântul agita frunzele stejarului. Şopronul, hambarul şi coteţul găinilor erau tăcute. Nici urmă de tatăl ei.

— Probabil căuta ceva sau...

Lui Scarlet îi stătu inima în loc.

— Nava mea!

O luă la fugă, ignorând buruienile înţepătoare. Aproape că se lovi de uşa şopronului şi reuşi s-o deschidă tocmai când un zgomot puternic zgudui pământul.

— Tată!

Bărbatul nu se afla în navă, pregătindu-se să decoleze, aşa cum se temuse ea. În schimb, se urcase pe dulapurile aşezate

de-a lungul peretelui din spate, întinzându-se spre dulăpioarele de deasupra şi aruncând conţinutul lor pe jos: cutii de vopsea, prelungitoare, burghie.

Un suport pentru unelte se răsturnase, umplând podeaua de beton cu şuruburi şi piuliţe, iar două dulapuri metalice de pe peretele din spate erau larg deschise. În ele se întrezăreau câteva uniforme de pilot militar, salopete şi o pălărie de grădinărit, din paie, vârâtă într-un colţ.

— Ce faci?

Scarlet porni spre el, apoi se feri şi înlemni când o cheie franceză zbură pe lângă capul ei. Fiindcă nu o auzi căzând, se întoarse şi îl văzu pe Wolf strângând cheia în mână, la jumătate de metru de faţa lui, clipind surprins. Scarlet se răsuci iar.

— Tată, ce...

— E ceva aici! zise el, deschizând un alt dulăpior.

Bărbatul înşfăcă o cutie metalică şi o răsturnă, uluit când sute de cuie ruginite căzură zdrăngănind pe jos.

— Tată, încetează! Nu e nimic aici!

Îşi croi drum prin dezordine, mai îngrijorată de bucăţile de metal ascuţite şi ruginite decât de pietrişul colţuros de afară.

— Opreşte-te!

— Scar, există ceva aici.

Vârând un butoiaş metalic sub braţ, tatăl ei sări de pe blat şi se lăsă pe vine, încercând să smulgă capacul. Cu toate că şi el era desculţ, mulţimea de cuie şi de şuruburi împrăştiate nu părea să-l deranjeze.

— Ea are ceva, iar ei îl vor. Trebuie să fie aici. Undeva... Dar unde?

Mirosul înţepător al uleiului de motor umplu aerul când tatăl ei răsturnă butoiaşul, lăsând fluidul gălbui să gâlgâie şi să se reverse peste harababura de pe jos.

— Tată, lasă-l jos!

Scarlet înşăcă un ciocan de pe podea şi îl ridică deasupra capului.

— Jur c-o să te lovesc!

Într-un final, bărbătul îi aruncă aceeaşi privire sălbatică şi bântuită pe care o avusese noaptea trecută. Acesta nu era tatăl ei. Nu era nici vanitos, nici şarmant şi nici iubitor de plăceri – toate trăsăturile pe care ea i le admirase în copilărie şi i le dispreţuise în adolescenţă. Acest bărbat era distrus.

Şuvoiul de ulei se împuţină, devenind un pârâiaş.

— Tată, lasă butoiaşul jos. Acum!

Buzele lui tremurară când privi în altă parte, concentrându-se asupra micii nave de livrări aflate la o aruncătură de băţ de el.

— Îi plăcea să zboare, murmură el. Adora navele de zbor.

— Tată. *Tată!*

Ridicându-se, tatăl ei azvârli butoiaşul în geamul din spate al navei. Pe sticlă apăru o mică fisură, ca o pânză de păianjen.

— Nu-mi strica nava!

Scarlet lăsă ciocanul din mână şi fugi spre el, împiedicându-se de unelte şi resturi. Geamul se sparse la a doua lovitură şi tatăl ei începu să păşească printre cioburi.

— *Încetează!*

Scarlet îl apucă de mijloc şi îl trase afară din navă.

— Las-o baltă!

El se zbătu în strânsoare, lovind-o pe Scarlet cu genunchiul în coaste, şi amândoi căzură pe podea. Un bidon o împunse în coapsă, dar ea nu se gândea decât cum să-l apuce mai strâns, să-i imobilizeze braţele, care fluturau întruna. Mâinile lui erau pline de sânge, fiindcă se apucase de sticla spartă, şi mai avea o rană în dreptul coastelor.

— Scar, dă-mi drumul! Am s-o găsesc... Am s-o...

Tatăl ei ţipă când se trezi ridicat de lângă ea. Scarlet se agăţă de el, încercând în continuare să-l imobilizeze, dar apoi îşi dădu seama că Wolf era cel care îl săltase pe tatăl ei în picioare. Ea îi dădu drumul, gâfâind. Începu să-şi frece şoldul care zvâcnea de durere.

— Dă-mi drumul!

Întorcând capul, tatăl ei muşcă aerul. Wolf îi ignoră opintirile, îi prinse încheieturile cu o mână şi o întinse pe cealaltă spre Scarlet.

Nici bine nu-şi lăsă palma într-a lui, că tatăl ei începu din nou să ţipe:

— E unul dintre ei! Unul dintre *ei!*

Wolf o ridică pe Scarlet în picioare, după care se întoarse, folosindu-şi ambele mâini pentru a-l imobiliza pe bărbatul agresiv. Scarlet aproape că se aştepta să vadă spume la gura tatălui său.

— Tatuajul, Scar! E al lor! E al lor!

Scarlet îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Ştiu, tată. Încearcă să te calmezi! Pot să-ţi explic...

— Să nu mă duci iar acolo! Încă n-am găsit ce căutam! Mai am nevoie de timp! Te rog, nu mai vreau. Nu mai vreau...

Izbucni în suspine.

Wolf se încruntă, privind ceafa bărbatului, apoi înşfăcă un lanţ subţire, pe care celălalt îl purta la gât, şi îl rupse. Tatăl fetei tresări, iar când Wolf îi dădu drumul, se prăbuşi greoi la pământ.

Scarlet privea înmărmurită lanţul care atârna în pumnul lui Wolf: avea un pandantiv mic, argintiu, pe care nu-l recunoştea. Nu-şi amintea ca tatăl ei să fi purtat alte bijuterii în afară de inelul monogamiei, pe care şi-l scosese la câteva zile după ce mama ei îşi dăduse seama că inelul nu îşi servise scopul şi îl părăsise.

— Un transmiţător, explică Wolf ridicând pandativul, astfel că strălucirea lui argintie clipi în lumină – nu mai mare decât unghia de la degetul mic al lui Scarlet. L-au urmărit şi bănuiesc că au ascultat tot ce s-a vorbit.

Tatăl lui Scarlet îşi cuprinsese genunchii cu braţele şi se legăna pe podea.

— Crezi că ascultă şi-acum? întrebă Scarlet.

— Foarte posibil.

Un foc de artificii îi explodă în piept şi ea se întinse, apucând pumnul lui Wolf între mâinile ei.

— Nu e nimic aici! strigă ea pandantivului. Nu ascundem nimic! Aţi răpit persoana greşită! Aţi face bine să-mi aduceţi bunica înapoi, altminteri jur pe casa în care m-am născut că, dacă vă atingeţi chiar şi de un fir de păr de-al ei, chiar şi de un rid, *chiar şi de un pistrui de pe trupul ei*, o să vă găsesc pe toţi şi-o să vă sucesc gâtul, m-aţi înţeles? ADUCEŢI-O ÎNAPOI!

— Ai terminat?

Tremurând de furie, Scarlet încuviinţă.

Wolf aruncă transimţătorul pe jos. Luă ciocanul şi îl distruse cu o singură lovitură. Scarlet tresări când metalul se sfărâmă pe ciment.

— Oare ştiau că tatăl tău va veni aici? întrebă Wolf, ridicându-se.

— L-au lăsat în lanul nostru de porumb.

Vocea bărbatului se ridică între ei, uscată şi goală:

— Mi-au spus să-l găsesc.

— Ce să găseşti? întrebă Scarlet.

— Nu ştiu. Nu mi-au zis decât... că ea ascunde ceva. Ceva de valoare şi secret şi că ei îl vor.

— Stai un pic... Adică ştiai? întrebă Scarlet. Ştiai că ei ascultă, dar nu ai încercat să mă previi? Tată, ce s-ar întâmpla dacă aş fi spus sau aş fi făcut ceva care le-ar fi dat de bănuit? Ce

s-ar întâmpla dacă următoarea persoană după care *ar veni* aş fi eu?

— N-am avut de-ales, spuse el. Numai aşa s-au învoit să-mi dea drumul. Au zis că-mi voi recăpăta libertatea dacă găsesc ce ascunde bunica ta. Dacă găsesc vreun indiciu... Trebuia să ies de-colo, Scar, tu nu ştii cum a fost...

— Nu ştiu decât că bunica e la ei! Şi mai ştiu că eşti suficient de laş încât să-ţi scapi pielea şi să nu te sinchiseşti de ce i se întâmplă ei sau de ce mi s-ar putea întâmpla mie.

Scarlet îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca el să nege ori să-i ofere cine ştie ce scuză neverosimilă, aşa cum făcea întotdeauna, dar bărbatul rămase complet nemişcat. Complet tăcut.

Scarlet se înroşi de mânie.

— Eşti o ruşine pentru bunica... Pentru tot ce a luptat ea. Ea şi-ar risca viaţa ca să ne protejeze pe noi! Şi-ar risca viaţa chiar şi pentru un necunoscut, dacă ar fi nevoie. Dar ţie nu-ţi pasă decât de tine! Nu pot să cred că eşti fiul ei! Nu pot să cred că eşti *tatăl* meu!

El îşi ridică ochii bântuiţi spre ea.

— Te înşeli, Scarlet. Ea a privit în timp ce mă torturau. *Mă torturau.* Şi, cu toate astea, nu şi-a dezvăluit secretele.

O scânteie de sfidare pâlpâia pe chipul lui.

— Bunica ta ne-a ascuns ceva, Scar, iar asta ne-a pus în primejdie pe amândoi. Ea e cea egoistă.

— Nu ştii nimic despre ea!

— Ba *tu* nu ştii! O ridici în slăvi de când aveai patru ani şi de aia n-ai mai văzut adevărul! Ne-a trădat pe amândoi, Scarlet!

Cu pulsul bubuindu-i în tâmple, Scarlet îi arătă uşa.

— Ieşi! Peacă de la ferma mea şi să nu te mai întorci niciodată! Sper să nu te mai văd vreodată în faţa ochilor.

Tatăl ei păli, încât, cearcănele lui păreau nişte vânătăi. Încet, se ridică de la podea.

— Şi tu mă abandonezi? Propria mea fiică şi propria mea mamă! Amândouă vă întoarceţi împotriva mea?

— Tu ne-ai abandonat primul.

Scarlet îşi dădu seama că, după cinci ani în care nu-l mai văzuse, era tot atât de înaltă ca el: ea – clocotind pe dinăuntru; el, încruntându-se ca şi când ar fi vrut să-i pară rău, dar nu înţelegea această trăire.

— Adio, Luc!

— Vor veni din nou să mă caute, Scarlet. Şi o să fie vina ta.

— Să nu îndrăzneşti! Tu ai purtat transmiţătorul, tu ai fost cel gata să mă trădeze *pe mine*.

El îi susţinu privirea vreme îndelungată, de parcă aştepta ca ea să se răzgândească, să-1 primească înapoi acasă, înapoi în viaţa ei. Dar Scarlet se gândea la arsurile de pe braţul lui şi ştia că el ar fi trimis-o fără să şovăie la tortură, dacă aşa şi-ar fi scăpat pielea.

Într-un târziu, bărbatul coborî privirea şi, fără să se uite la fiica lui sau la Wolf, îşi târşâi picioarele prin dezordinea de pe podea şi ieşi din şopron.

Pumnii lui Scarlet erau strânşi. Trebuia să aştepte. Bărbatul avea să se ducă în casă, să-şi caute pantofii. Şi-l închipuia cotrobăind prin bucătărie, după mâncare, sau încercând să facă rost de câteva sticle de alcool rătăcite pe acolo. Nu era o idee bună să-l mai vadă înainte ca el să plece pentru totdeauna.

Laşul. Trădătorul.

— Te ajut eu.

Scarlet îşi încrucişă braţele, parcă vrând să se apere de blândeţea din glasul lui Wolf. Privi îndelung haosul din jurul ei şi declară:

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Vreau să zic c-o să te ajut să-ţi găseşti bunica.

Wolf îşi vâri capul între umeri, parcă surprins de propria popunere.

Se scurse mult timp până când Scarlet reuşi să-ţi schimbe cursul gândurilor: de la mustrarea lăuntrică adresată tatălui ei trădător la sensul vorbelor lui Wolf. Se uită la el clipind şi îşi ţinu respiraţia, imaginându-şi cuvintele lui captive într-o bulă care s-ar fi putut sparge dintr-o clipă în alta.

— O să mă ajuţi?

Băiatul încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Sediul Lupilor este la Paris. Probabil că acolo o ţin prizonieră.

Paris. Cuvântul acela însemna totul. Un indiciu. O promisiune.

Aruncă o privire navei şi geamului spart. Ura faţă de tatăl ei i se reînnoi, dar apoi se risipi degrabă. Nu era timp pentru aşa ceva. Acum zărea prima rază de speranţă, după două săptămâni care îi păruseră nesfârşite.

— La Paris, murmură ea. Putem lua trenul din Toulouse. Cât durează drumul? Opt, nouă ore?

Detesta gândul de a fi departe de nava ei, dar până şi trenul cu levitaţie magnetică, enervant de lent, avea să fie mai rapid decât dacă ar fi aşteptat până înlocuia geamul.

— Cineva trebuie să aibă grijă de fermă cât timp sunt plecată. Poate Émilie, după ce iese din tură. O să-i trimit un com, apoi mai rămâne doar să adun nişte haine şi...

— Scarlet, aşteaptă. Nu putem pur şi simplu să dăm buzna acolo. Trebuie să ne gândim bine înainte.

— Să dăm buzna? Nu putem *să dăm buzna?* Bunica e în mâinile lor de mai bine de două săptămâni!

Privirea lui Wolf se înnegură şi Scarlet tăcu, observând pentru prima dată neliniştea tânărului.

— Uite, spuse ea, umezindu-şi buzele, vom avea timp să facem un plan în tren. Dar nu mai pot să rămân aici nici măcar o secundă.

— Şi dacă tatăl tău are dreptate?

În continuare, umerii lui Wolf erau încordaţi.

— Dacă ea chiar a ascuns ceva aici? Dacă ei vin să caute acel lucru?

Scarlet clătină îndârjit din cap.

— Pot să caute cât doresc, dar nu vor găsi nimic. Tatăl meu se înşală. Eu şi *grand-mère* nu avem secrete.

Paisprezece

— Maiestate...

Kai se întoarse de la fereastra prin care privea încă de dimineaţă, ascultând discursul monoton al crainicilor şi al purtătorilor de cuvânt ai armatei, care relatau evadarea celei mai căutate condamnate din Comunitatea Orientală. Preşedintele Huy stătea în prag, cu Torin alături. Amândoi păreau extrem de abătuţi.

Kai înghiţi cu greu.

— Deci?

Huy făcu un pas in faţă.

— Au scăpat.

Lui Kai i se strânse inima. Făcu un pas şovăielnic spre biroul tatălui său ţi strânse spătarul scaunului.

— Am dat ordin să se utilizeze imediat forţele de rezervă. Sunt încrezător că-i vom găsi pe fugari şi că-i vom avea în custodie înainte de apus.

— Cu tot respectul, domnule preşedinte, nu prea *păreţi* încrezător.

Huy îşi umflă pieptul şi chipul lui căpătă o nuanţă rozalie.

— Sunt încrezător, Maiestate. Îi putem găsi. Dar e complicat, ţinând cont că e o navă furată. Tot echipamentul de urmărire montat în ea a fost înlăturat.

Torin oftă iritat.

— Fata s-a dovedit a fi mai isteaţă decât mi-am închipuit.

Kai îşi trecu o mână prin păr, încercând să ascundă o scânteie neaşteptată de mândrie.

— Mai există o problemă: fata e lunară, adăugă Huy.

— Cine o prinde va trebui să fie foarte atent, zise Kai. Trebuie să li se aducă tuturor la cunoştinţă că, fără îndoială, va încerca să le întoarcă minţile împotriva lor.

— Da, adevărat, dar nu la asta mă refeream. În trecut, am avut probleme cu detectarea navelor lunare. Se pare că au învăţat cum să ne dezactiveze radarele. Mă tem că nu ştim cum reuşesc s-o facă.

— Ne dezactivează radarele? întrebă Kai, uitându-se la Torin. Ştiai asta?

— Am auzit zvonuri, răspunse sfetnicul. Eu şi tatăl Domniei Voastre am ales să credem că doar asta erau: nişte zvonuri.

— Nu toţi contemporanii mei sunt de acord în această chestiune, interveni Huy. Însă eu, unul, sunt convins că lunarii ne dezactivează echipamentul. Nu ştiu dacă o fac prin abilităţile lor mentale sau cu ajutorul vreunui alt talent. În orice caz, Linh Cinder nu va ajunge departe. Ne vom folosi toate resursele ca s-o căutăm.

Domolindu-şi neliniştea lăuntrică, Kai afişă un chip lipsit de expresie.

— Să mă ţineţi la curent.

— Desigur, Maiestate. Mai există un lucru pe care cred că doriţi să-l vedeţi. Am terminat de verificat înregistrările camerelor de supraveghere din închisoare.

Huy gesticulă spre ecranul încastrat în biroul lui Kai.

Ocolind scaunul, Kai îşi suflecă mânecile lungi, brusc încălzit, şi se aşeză. Un com trimis de Consiliul pentru Siguranţa Naţională se învârtea în colţ.

— Acceptă comul.

Pe ecran rulă o înregistrare din închisoare, toată numai pereţi albi şi lucioşi. Se vedea un culoar lung, cu uşi netede şi scanere de identificare de o parte şi de alta. Un gardian apăru şi gesticulă spre o uşă. Îl urmă un bărbat scund şi bătrân, care purta o bască gri.

Kai tresări. Era Erland.

— Dă sonorul mai tare!

Vocea familiară a doctorului se strecură prin difuzor:

— Sunt directorul echipei de cercetare a letumozei a casei regale, iar această fată este cel mai important subiect de studiu al meu. Trebuie să-i prelev mostre de sânge înainte să părăsească această planetă.

Părând ofensat, bătrânul vârî o mână în geantă şi scoase o seringă. Geanta încă era umflată – conţinea şi alte lucruri.

— Domnule, am primit ordine stricte, spuse gardianul. Va trebui să obţineţi o autorizaţie oficială de la împărat, dacă vreţi să intraţi.

Kai se încruntă când doctorul băgă seringa înapoi în geantă. Ştia că doctorul Erland nu făcuse o asemenea cerere.

— Foarte bine. Dacă ăsta e protocolul, înţeleg, acceptă doctorul.

Apoi rămase pur şi simplu pe loc, liniştit. După câteva secunde, Kai îl zări zâmbind.

— Gata, ai văzut? Am obţinut autorizaţia necesară. Poţi deschide uşa.

Kai rămase cu gura căscată când gardianul se întoarse spre uşa celulei, îşi trecu încheietura mâinii deasupra scanerului şi tastă un cod. O lumină verde se aprinse şi uşa se deschise.

— Îţi mulţumesc frumos! zise Erland, trecând pe lângă gardian. Te rog să ne laşi singuri câteva clipe. N-o să dureze mult.

Bărbatul se supuse fără comentarii, închise uşa şi dispăru în direcţia din care venise, iar ecranul rămase gol.

Kai ridică ochii spre Huy.

— A fosf interogat acel gardian?

— Da, domnule, iar conform declaraţiei sale, îşi aminteşte că i-a refuzat doctorului accesul în celula fetei, iar apoi acesta a plecat. Gardianul a fost foarte derutat când i-am arătat filmarea. Pretinde că nu îşi aminteşte nimic.

— Cum e cu putinţă?

Huy îşi ţinea mâinile ocupate închizându-şi nasturii sacoului.

— Se pare, Maiestate, că doctorul Dmitri Erland l-a fermecat pe gardian, aşa încât acesta i-a permis să intre în celula prizonierei.

Simţind că i se face pielea de găină, Kui se lăsă pe spătarul scaunului.

— L-a fermecat? Crezi că e lunar?

— Asta e teoria noastră.

Kai ridică ochii spre tavan. Cinder, lunară. Doctorul Erland, lunar.

— E o *conspiraţie* cumva?

Torin îşi drese vocea, aşa cum obişnuia atunci când Kai lansa o teorie neverosimilă. Dar lui Kai întrebarea i se părea firească.

— În momentul de faţă analizăm toate posibilităţile, răspunse Torin. Cel puţin acum ştim cum a evadat.

— Avem un alt material – zise Huy –, care arată cum prizoniera îl farmecă pe gardianul din următoarea tură şi este mutată într-o altă celulă. În acea înregistrare video, are două picioare şi mâna stângă e diferită de cea pe care o avea când a fost încarcerată.

Kai se ridică din scaun.

— Avea o geantă, preciză împăratul, apropiindu-se de fereastră.

— Da. Doctorul Erland i-a adus nişte unelte, probabil cu scopul de a o ajuta să evadeze.

— De aia a plecat el.

Kai clătină din cap, întrebându-se cum de îl cunoştea Cinder pe Erland. Ce făcuseră ei, de fapt, în toate acele zile când ea venise să-l viziteze la spital? Plănuiseră, complotaseră, conspiraseră?

— Credeam că Cinder nu făcea altceva decât să-i repare med-droidul, murmură el ca pentru sine. Nici măcar nu m-am deranjat să pun întrebări. Pe stelele mele, ce prost am fost!

— Maiestate, spuse Huy, puţinele resurse pe care nu le folosim pentru a o căuta pe Linh Cinder au fost dedicate găsirii lui Dmitri Erland. Va fi arestat ca trădător al coroanei.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă întrerup, interveni Nainsi, androidul care cândva îi servise drept tutore lui Kai, în copilărie, dar care acum căpătase rolul mult mai important de asistent personal.

Androidul încetase să funcţioneze – nu se întâmplase în urmă cu mai puţin de patru săptămâni? – şi datorită acestei întâmplări

Kai o cunoscuse pe Linh Cinder, pe vremea când pentru el fata nu era decât un mecanic celebru.

— Maiestatea Sa regina lunară Levana a solicitat o întrunire imediat...

— Refuz să fiu anunţată de un android!

Huy şi Torin se răsuciră în loc exact în clipa când regina Levana intră valvârtej, aruncând flăcări din ochi, şi trase un dos de palmă peste singurul senzor albastru al lui Nainsi. Androidul cu siguranţă s-ar fi prăvălit pe spate dacă sistemul hidraulic de stabilizare încorporat n-ar fi intervenit la ţanc.

În urma reginei venea anturajul ei obişnuit: Sybil Mira, întâiul taumaturg, o femeie al cărei rol la curtea lunară părea să fie o combinaţie între un căţel de companie iubitor şi o servitoare veselă. Taumaturgul îndeplinea cu bucurie cele mai nemiloase porunci ale Levanei. Kai o văzuse o dată atacând şi aproape orbind o servitoare nevinovată, la cererea reginei, fără să stea pe gânduri.

Aceasta era urmată de un alt taumaturg, cu un rang inferior faţă de cel al lui Sybil. Avea tenul închis la culoare, ochi pătrunzători şi niciun alt scop – după cum i se părea lui Kai – în afară de a sta în spatele reginei, cu un aer arogant.

Urma paznicul personal al lui Sybil, bărbatul blond care o imobilizase pe Cinder în timpul balului, când Levana îi ameninţase viaţa pentru prima oară. Chiar şi după o lună de când erau musafiri în palatul lui, Kai tot nu îi ştia numele. Un al doilea paznic, cu părul roşu ca focul, o apărase pe Levana de un glonţ, la bal, aruncându-se în calea acestuia şi fiind nimerit în umăr. Totuşi, aparent, gloanţele nu erau suficiente pentru a-l scoate din joc şi singurul indiciu al rănii sale era umflătura unui bandaj care i se contura sub uniformă.

Kai se adresă reginei – spera el – cu o admirabilă lipsă de ironie:

— Maiestate, ce surpriză plăcută!

— Mai fă tu comentarii ironice, şi-o să poruncesc să ţi se taie limba şi să fie ţintuită de poarta palatului!

Kai păli. Vocea Levanei, de obicei extrem de melodioasă şi de dulce, era acum dură ca oţelul. Cu toate că o mai văzuse furioasă, furia ei nu fusese niciodată suficient de puternică încât să-şi dea arama pe faţă.

— Maiesta..., începu împăratul.

— Ai lăsat-o să evadeze! îl întrerupse ea. Pe prizoniera *mea!*

— Te asigur, facem tot ce ne stă în putinţă...

— Aimery, fă-l să tacă!

Brusc, Kai nu-şi mai simţi limba. Făcând ochii mari, îşi duse mâna la buze, dându-şi seama că nu doar limba îi era afectată, ci şi gâtul, şi maxilarul. Nu-şi mai putea folosi muşchii. Probabil că era mai bine decât să i se ţintuiască limba de poarta palatului, şi totuşi...

Privirea lui ţâşni spre bărbatul taumaturg îmbrăcat într-o mantie roşie impecabilă, care îi aruncă un zâmbet fermecător. Pe Kai îl cuprinse mânia.

— Zici că faci tot ce poţi?

Levana îşi propti palmele în biroul lui Kai. Privirile lor mânioase se înfruntau deasupra monitorului pe care încă rula înregistrarea din culoarul pustiu al închisorii.

— Tinere împărat, susţii că nu ai ajutat-o să evadeze? Că, de la bun început, intenţia ta nu a fost să mă umileşti pe pământul ţării tale?

Kai intuia că regina voia ca el să cadă în genunchi şi să implore iertare în tăcere, să-i promită că va muta şi munţii din loc pentru a-i da satisfacţie. Dar furia împăratului îi copleşea teama. Lipsit de capacitatea de a vorbi, îşi împreună braţele pe spătarul scaunului şi aşteptă.

Cu coada ochiului, îi văzu pe Torin şi pe Huy nemişcaţi ca nişte statui. Sfetnicii erau încruntaţi. Sybil Mira, cu mâinile vârâte inocent în mânecile de culoarea fildeşului, probabil că îi ţinea la distanţă cu magia ei lunară.

Nainsi, singura prezenţă din încăpere pe care lunuri n-o puteau controla cu trucurile lor mintale, cm imobilizată de către paznicul blond şi întoarsă în aşa fel încât senzorul ei – şi camera de filmare încorporată – să nu poată înregistra întrunirea.

Degetele reginei apăsau biroul atât de tare, încât se albiră.

— Vrei să cred că n-ai încurajat această evadare? Că n-ai avut nimic de-a face cu ea?

Expresia reginei se înăspri.

— Nu pari foarte *supărat* de situaţia asta, Maiestate.

Kai era stupefiat, dar expresia lui rămase neutră. Nenumărate zvonuri şi superstiţii i se învârteau în cap – zvonuri că Levana ştia ori de câte ori se vorbea despre ea, în orice loc de pe Luna şi de pe Pământ –, dar bănuia că exista un motiv mult mai plauzibil pentru strania abilitate a reginei de a afla lucruri pe care nu ar fi trebuit să le afle.

Îi spionase atât pe el, cât şi pe tatăl său. Kai era încredinţat de asta, doar că nu ştia cum o făcea.

Dându-şi seama că ea aştepta un răspuns, Kai ridică o sprânceană şi duse o mână la gură. Levana pufni şi se îndepărtă de biroul lui. Îşi întinse gâtul până când ajunse să-l privească de sus.

— Vorbeşte! îi porunci ea.

Limba lui Kai se dezmorţi şi tânărul îi aruncă lui Aimery un zâmbet lipsit de recunoştinţă. Apoi făcu cel mai nerespectuos gest la care se putea gândi: trase scaunul şi se aşeză. Lăsându-se pe spate, îşi împreună mâinile pe burtă.

Ochii Levanei, negri precum cărbunele, scăpărară până când – pentru scurt timp – femeia deveni aproape lipsită de frumuseţe.

— Nu, spuse Kai. Nu am încurajat fugara să evadeze şi nici n-am ajutat-o în vreun fel.

— Şi de ce te-aş crede, după ce am văzut cu ochii mei că erai atât de *încântat* să o vezi la bal?

Lui Kai i se zbătu o sprânceană.

— Dacă refuzi să mă crezi pe cuvânt, atunci de ce nu scoţi cu forţa o confesiune de la mine?

— O, aş putea, Maiestate. Te-aş putea face să spui orice aş vrea să aud de la tine. Dar, din nefericire, nu *citim* gândurile, iar pe mine mă interesează doar adevărul.

— Atunci, îngăduie-mi să ţi-l ofer.

Kai spera să pară mai mult indulgent decât enervat.

— Investigaţia noastră preliminară a arătat că ea şi-a folosit abilităţile lunare, cât şi pe cele de cyborg pentru a evada din celula ei şi, cu toate că se prea poate să fi beneficiat de ajutor din interiorul palatului, acest lucru a fost înfăptuit fără cunoştinţa mea. Mă tem că nu eram echipaţi corespunzător pentru a reţine o prizonieră care e atât cyborg, cât şi lunară. Fireşte, vom lucra la întărirea sistemului nostru penitenciar. Între timp, facem tot ce ne stă în puteri pentru a găsi fugara şi a o aresta. Am încheiat o înţelegere cu tine, Maiestate, şi intenţionez să-mi respect partea.

— Nu ai reuşit să-ţi îndeplineşti partea de înţelegere, vorbi ea cu asprime, dar apoi expresia i se îmblânzi. Tinere împărat, nădăjduiesc că nu ţi s-au aprins călcâiele după această fată.

Kai strânse mâinile atât de tare, încât încheieturile degetelor începură să-l doară.

— Evident, indiferent ce sentiment mi s-a părut că nutream pentru Linh Cinder, n-a fost altceva decar efectul unui truc lunar.

— Categoric. Mă bucur că îţi dai seama de asta.

Levana îşi împreună mâinile, cu falsă modestie.

— M-am săturat de această şaradă si mă întorc îndată pe Luna. Ai trei zile la dispoziţie pentru a găsi fata şi a mi-o preda. Dacă nu reuşeşti, îmi voi trimite armata s-o caute, iar ei vor distruge fiecare navă, fiecare staţie de andocare şi fiecare casă de pe această planetă inutilă, până când o vor găsi.

Kai văzu roşu în faţa ochilor şi se ridică imediat.

— De ce nu spui care-ţi este adevărata intenţie? De zece ani cauţi un motiv pentru a invada Pământul, iar acum te foloseşti de o singură lunară evadaţă, de această *nimeni*, pentru a-ţi îndeplini planul.

Levana afişă un zâmbet forţat.

— Se pare că mi-ai înţeles greşit motivele, aşa c-o să-ţi spun exact care-mi sunt intenţiile. Într-o bună zi, voi conduce Comunitatea şi e decizia ta dacă acest lucru va fi înfăptuit printr-un război sau printr-o uniune matrimonială paşnică şi diplomatică. Dar *asta* n-are nimic de-a face cu războiul sau cu politica. Vreau cu orice preţ fie fata asta, fie cadavrul ei. Îţi voi trece ţara prin foc şi sabie, dacă trebuie, ca s-o găsesc.

Levana se îndepărtă de birou şi ieşi din cabinet. Suita se înşirui în urma stăpânei, fără niciun comentariu.

După ce grupul ieşi, Huy şi Torin se prăbuşiră în faţa lui Kai, părând că îşi ţineau răsuflarea încă de la intrarea reginei. Şi poate că era adevărat. Kai nu ştia ce anume le făcuse Sybil, dar bănuia că nu fusese plăcut.

Nainsi se roti pe şenilele ei şi spuse:

— Îmi pare rău, Maiestate! Nu i-aş fi permis niciodată să intre, dar uşa era deja deschisă.

Kai o reduse la tăcere fluturând dintr-o mână.

— Ce coincidenţă că a ales singurul moment când uşa nu era închisă şi încuiată pentru a da buzna aici!

Kai îşi frecă faţa.

— Nu contează. Toată lumea, afară! Vă rog!

Nainsi dispăru pe uşă, dar Huy şi Torin nu se clintiră.

— Maiestate, cu tot respectul, am nevoie de permisiunea voastră..., zise Huy.

— Da, bine, fă ce trebuie. Am nevoie să mă laşi singur câteva clipe. Te rog!

Huy pocni din călcâie.

— Desigur, Maiestate!

Deşi Torin părea mai dispus să îl contrazică, se abţinu şi curând uşa se închise în urma lor. Kai se prăbuşi în scaun.

Tremura din toate încheieturile. Dintr-odată, înţelese foarte limpede că nu era pregătit. Nu era suficient de puternic şi de inteligent pentru a-şi înlocui tatăl. Nici măcar nu putea s-o ţină pe Levana departe de biroul său; şi atunci, cum să protejeze o întreagă ţară, o întreagă planetă de ea?

Rotindu-şi scaunul, îşi trecu mâinile prin păr. Admiră oraşul care se întindea dedesubt, apoi atenţia i se îndreptă spre cerul albastru, lipsit de nori. Undeva, departe, se aflau luna, stelele şi zecile de mii de nave de transport de pasageri, nave militare, nave de marfă, aglomerând spaţiul aflat dincolo de stratul de ozon. Iar Cinder călătorea într-una dintre ele.

Într-un fel, spera ca fata să dispară pur şi simplu, precum coada unei comete, doar pentru a-i face în ciudă reginei, pentru a ţine departe de ea acest unic lucru pe care Levana şi-l dorea cu disperare. La urma urmei, tirada la care tocmai asistase fusese provocată de vanitatea reginei: Cinder făcuse acel comentariu prostesc la bal, sugerând că, de fapt, Levana nu era frumoasă.

Kai îşi masa o tâmplă, ştiind că trebuia să dea uitării acele gânduri. Cinder trebuia găsită, şi încă foarte curând, înainte ca milioane de oameni să fie ucişi în contul ei.

Totul era un joc politic. Lucruri pro şi contra, compromisuri, schimburi şi înţelegeri. Cinder trebuia găsită, Levana trebuia mulţumită, Kai trebuia să nu să se mai simtă păcălit şi trădat şi, în schimb, să se comporte ca un adevărat împărat.

Se terminase cu orice simţise sau crezuse că simte pentru Cinder.

Cincisprezece

Cinder opri duşul şi se rezemă de peretele din sticlă jivrată, în timp ce duza picura pe părul ei. I-ar fi plăcut să stea mai mult acolo, dar îşi făcea griji pentru provizia de apă şi, ţinând cont că Thorne făcuse un duş de jumătate de oră, cu siguranţă nu se putea baza pe el pentru a o economisi.

În orice caz, acum era curată. Mirosul de canalizare dispăruse şi sudoarea sărată fusese spălată. Ieşind din duşul comun, îşi şterse părul cu un prosop, apoi şterse toate şănţuleţele şi articulaţiile înlocuitoarelor ei protetice, pentru a le

proteja de rugină, Devenise un obicei, chiar dacă noile ei membre aveau un strat protector.

Uniforma ei murdară, de închisoare, era făcută ghem şi aruncată într-un colţ, pe podeaua de gresie. Găsise o uniformă militară uitată în cabinele echipajului: pantaloni gri-cărbune, care îi erau prea mari şi care cereau o curea, şi un tricou alb – nu cu mult diferite de pantalonii şi tricourile cu care se obişnuise în înainte să devină fugară. Nu îi lipseau decât mănuşile. Se simţea goală fără ele.

Aruncă prosopul şi uniforma de închisoare în jgheabul pentru rufe murdare şi deschise uşa de la cabina de duş. În culoarul îngust se deschidea o uşă în dreapta, spre bucătărie, iar în stânga se afla zona de depozitare, plină cu lăzi de plastic.

— Casă, dulce casă, murmură ea, storcându-şi picături de apă din păr în timp ce se îndrepta spre zona de depozitare.

Aşa-zisul căpitan nu se zărea pe nicăieri. Erau aprinse numai luminile slabe din podea, iar întunericul, tăcerea şi spaţiul pustiu din jurul navei, întins la infinit, îi dădeau lui Cinder senzaţia stranie că era o fantomă care bântuia o epavă. Îşi croi drum printre navetele de depozitare şi se prăbuşi pe scaunul pilotului, în cabina de comandă.

Pe geam se zărea Pământul. Coastele Republicii Americane şi cea mai mare parte a Uniunii Africane erau vizibile sub stratul de nori învolburaţi. Dincolo de Pământ erau stele, milioane de stele învârtindu-să şi alcătuind nenumărate galaxii. Erau deopotrivă frumoase şi înfiorătoare, la miliarde de ani-lumină distanţă, şi totuşi păreau atât de luminoase şi de aproape, încât mai că o sufocau.

Cinder nu-şi dorise decât libertate. Să se îndepărteze de mama ei vitregă şi de regulile ei dictatoriale. Să scape de o viaţă de muncă asiduă, fără nicio răsplată. Să nu mai vadă expresiile batjocoritoare şi să nu mai audă cuvintele pline de ură ale necunoscuţilor neîncrezători în fata cyborg, prea puternică şi prea inteligentă şi prea al naibii de pricepută la mecanică pentru a fi vreodată *normală*.

Acum căpătase acea libertate, dar nu semăna deloc cu ceea ce-şi imaginase.

Oftând, Cinder îşi ridică piciorul stâng pe genunchi, îşi suflecă cracul pantalonilor şi deschise compartimentul gol din interiorul gambei. Compartimentul fusese verificat şi golit când intrase în închisoare, dar ignoraseră cel mai valoros conţinut. Nu exista nicio îndoială că gardianul care o percheziţionase se

gândise că cipurile vârâte printre cabluri făceau parte din configuraţia lui Cinder.

Trei cipuri. Le scoase, unul câte unul, punându-le pe braţul scaunului.

Primul era cipul COM-D, alb şi sclipitor. Era un cip lunar, creat dintr-un material pe care Cinder nu-l mai văzuse niciodată. Levana poruncise să fie instalat în Nainsi, androidul lui Kai, şi îl folosise pentru a afla informaţii confidenţiale. Fata care programase cipul – aparent, programatoarea personală a reginei – îl folosise pentru a o contacta pe Cinder şi a-i spune că Levana plănuia să se mărite cu Kai, apoi să-l ucidă şi să folosească puterea Comunităţii Orientale pentru a invada restul Uniunii Pământene. Această informaţie o făcuse pe Cinder să dea fuga la bal. I se părea că se întâmplase în urmă cu o viaţă.

Nu regreta. Ştia că ar fi făcut din nou acelaşi lucru, în pofida haosului apărut în viaţa ei de când luase acea decizie pripită.

Următorul era cipul de personalitate al lui Iko. Era cel mai mare şi mai uzat dintre cele trei. Pe o parte se vedea o amprentă soioasă, probabil a lui Cinder, şi într-un colţ avea o fisură mică. În orice caz, fata era încrezătoare că încă funcţiona. Iko, o servitoare-android care aparţinuse mamei vitrege a lui Cinder, fusese multă vreme una dintre cele mai apropiate prietene ale fetei. Dar, într-o criză de mânie şi disperare, Adri o dezmembrase pe Iko şi îi vânduse părţile componente, lăsând în urmă numai părţile care i se păruseră inutile. Inclusiv cipul ei de personalitate.

Al treilea cip din grămăjoară o întristă.

Era cipul de identitate al lui Peony.

Sora ei vitregă mai mică murise în urmă cu aproape două săptămâni. Molima o învinsese, pentru că Cinder nu reuşise să-i ducă antidotul la timp. Pentru că Cinder ajunsese prea târziu.

Ce ar fi zis Peony în clipa asta? Aflând că sora ei era lunară. Că Cinder era prinţesa Selene. Că dansase cu Kai, îl sărutase pe Kai...

— Ce *scârbos!* Ăla-i un cip de identitate?

Tresări şi strânse cipul în pumn când Thorne se prăbuşi pe celălalt scaun.

— Nu te mai furişa pe la spatele meu!

— De ce ai un cip de identitate? întrebă el, privind suspicios celelalte două cipuri aşezate pe braţul scaunului. Sper că nu e al tău – mai ales după ce mi l-ai scos pe-al meu.

Cinder clătină din cap.

— E al surorii mele.

Înghiţind anevoie, fata desfăcu degetele. O mică pată de sânge uscat se dezintegrase în palma ei.

— Nu-mi spune că şi ea e o condamnată fugară. Nu mai are nevoie de cip?

Cinder îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca durerea din piept să i se domolească, şi se încruntă către Thorne. El îi întâlni privirea şi înţelese adevărul.

— Ah... Îmi pare rău!

Cinder se juca în neştire cu cipul, făcându-l să se rostogolească de pe o articulaţie a degetului pe alta.

— Când s-a întâmplat?

— Acum câteva săptămâni, răspunse ea, închizând cipul în pumn. Avea doar paisprezece ani.

— Din cauza molimei?

Ea încuviinţă.

— Androizii care administrează spaţiile de carantină adună cipurile de identitate ale morţilor. Cred că le oferă condamnaţilor şi evadaţilor lunari... Celor care îşi doresc o identitate nouă.

Puse cipul lingă celelalte.

— N-am putut îndura să-l ia şi pe al ei.

Thorne se rezemă de spătarul scaunului. Se dichisise destul de atent: părul îi era tuns cu grijă, se bărbierire şi mirosea a săpun foarte scump. Purta o jachetă din piele uzată, cu o singură medalie prinsă la guler, indicând gradul de căpitan.

— Androizii care lucrează în carantine nu sunt cumva proprietatea guvernului? întrebă el, privind Pământul prin geamul navei.

— Da, aşa cred.

Cinder se încruntă. Nu se mai gândise niciodată la asta, dar acum, când o spunea cu voce tare, în ea se trezi o bănuială.

Thorne dădu glas aceluiaşi gând:

— De ce ar aduna cipuri androizii guvernului?

— Poate nu pentru a le vinde pe piaţa neagră, spuse Cinder, apăsând cipul lui Peony în braţul scaunului. Poate că vor doar să le şteargă şi să le repună în circulaţie.

Dar nu credea asta. Cipurile de identitate erau ieftin de fabricat, iar dacă lumea ar fi aflat că identităţile celor dragi erau şterse, s-ar fi lăsat cu scandal.

Îşi muşcă buza. Atunci, înseamnă că exista un alt motiv? Guvernul folosea cipurile în alte scopuri? Sau poate cineva

reuşise să reprogrameze androizii din spaţiile de carantină fără ştirea guvernului?

I se puse un nod în gât. Cât de tare îşi dorea să fi putut vorbi cu Kai...

— Ce fel de cipuri sunt celelalte două? se interesă Thorne.

— Unul pentru comunicare directă şi celălalt, de personalitate, care i-a aparţinut unei prietene android.

— Eşti cumva colecţionară de cipuri?

Cinder se oţărî:

— Pur şi simplu le păstrez în siguranţă până-mi dau seama ce să fac cu ele. Probabil va trebui să găsesc un nou trup pentru Iko, ceva ce ea poate...

Lăsă fraza în aer, apoi exclamă:

— Asta e!

Vârâ în grabă celelalte două cipuri în compartimentul din gambă. Inşfăcând cipul de personalitate al lui Iko, porni în fugă spre zona de depozitare. Thorne o urmă pe culoar, prin trapa care ducea la nivelul inferior, în camera motorului, şi aşteptă în prag cât timp Cinder se strecură în patru labe, pe sub reţeaua de conducte, şi se ridică lângă serverul computerului.

— Avem nevoie de un nou sistem de control automat, spuse ea, deschizând un panou şi trecându-şi degetele peste etichete. Iko *este* un sistem de control automat. Toţi androizii sunt! Fireşte, ea e obişnuită să funcţioneze într-un trup mult mai mic, dar... cât de diferit poate fi?

— Bănuiesc că... foarte diferit.

Cinder clătină din cap şi introduse cipul în serverul sistemului,

— Nu, nu. O să funcţioneze. Doar că îi trebuie un adaptor.

Lucra şi vorbea în acelaşi timp, scoţând cabluri din conexiunile lor, rearanjând, reconectând.

— Şi avem un adaptor?

— O să avem, în curând.

Întorcându-se, fata studie panoul de control din spatele ei.

— N-o să folosim niciodată modulul de aspirare a prafului, nu-i aşa?

— Care modul?

Cinder scoase un cablu conector din panou şi introduse un capăt în server, iar pe celălalt, în portul de intrare pentru sistemul de control automat – acelaşi care aproape că îi prăjise propriile circuite.

— Ar trebui să fie suficient, zise ea, lăsându-se pe călcâie.

Sistemul porni. Sunetul diagnosticării interne îi era familiar lui Cinder. Inima fetei palpita la gândul că nu va mai fi singură, că va reuşi să salveze măcar o persoană la care ţinea...

Serverul tăcu din nou.

Thorne se holba la plafonul navei, ca şi când se aştepta ca acesta să se prăbuşească peste el.

— Iko? vorbi Cinder, întorcându-se spre computer.

Oare difuzoarele erau pornite? Sunetul şi setările de introducere a datelor erau corecte? Comunicase cu Thorne fără probleme când fuseseră în depozit, dar...

— Cinder?

Fata scoase un ţipăt de uşurare şi aproape căzu pe spate.

— Iko! Da, eu sunt!

Înşfăcă un tub de răcire care atârna deasupra – o parte a motorului, o parte a navei.

Iar Iko era nava însăşi.

— E ceva în neregulă cu senzorul meu vizual. Nu te văd şi mă simt ciudat.

Cinder se aplecă să analizeze slotul în care cipul de personalitate al lui Iko îşi găsise o nouă casă. Se potrivea la perfecţie, protejat şi funcţional. Nu păreau să fie probleme de compatibilitate. Zâmbi cu gura până la urechi.

— Ştiu, Iko. Lucrurile vor fi un pic diferite o vreme. A trebuit să te instalez ca sistem de control automat într-o navă spaţială. O navă Rampion 214, clasa 11.3. Poţi să te conectezi la reţea? Cred că poţi descărca specificaţiile tehnice.

— Un Rampion? O *navă spaţială?*

Cinder se făcu mică. Deşi exista numai un difuzor în camera motorului, vocea lui Iko răsuna în fiecare colţ.

— Ce căutăm într-o navă spaţială?

— E o poveste foarte lungă. Doar asta mi-a trecut prin cap să fac cu...

— Vai, Cinder! *Cinder!*

Vocea lui Iko răsună ca un vaiet, făcând-o să simtă un fior pe şira spinării.

— Unde-ai fost toata ziua? Adri e furioasă, iar Peony... *Peony.*

Cinder îşi simţea gura ca iasca.

— A murit, Cinder. Adri a primit un com din partea celor de la carantină.

Cinder privea prosteşte peretele.

— Ştiu, Iko. S-a întâmplat în urmă cu două săptămâni. Au trecut două săptămâni de când Adri te-a dezactivat. Ăsta-i primul... corp... pe care l-am găsit.

Androidul tăcu. Cinder o simţea pretutindeni în jurul ei. Motorul se învârti mai repede pentru o clipă, apoi reveni la viteza normală. Temperatura de-abia scăzu. O lumină pâlpâia pe culoarul din spatele lut Thorne, care stătea în pragul uşii, băţos şi stânjenit, cu o mutră de parcă o stafie pusese stăpânire pe preaiubitul său Rampion.

— Cinder – zise Iko după ce îşi cercetă noul corp câteva minute –, sunt *imensă.*

Androidul scânci.

— Iko, eşti o navă.

— Dar sunt... Cum pot să... N-am nicio mână, niciun senzor vizual; dispozitivul ăsta de aterizare uriaş se presupune că ar fi picioarele mele?

— Păi, nu. Se presupune că ar fi dispozitivul de aterizare.

— O, ce s-a ales de mine? Sunt oribilă!

— Iko, e doar tempor...

— Hei, ia stai puţin, domnişoară voce-fără-trup! sări tânărul.

Thorne păşi în camera motorului şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Cum adică „oribilă”?

De data asta, temperatura urcă simţitor.

— Cine-i acolo? Cine vorbeşte? ceru Iko să ştie.

— Sunt căpitanul Carswell Thorne, proprietarul acestei nave minunate, şi nu accept să fie insultată în prezenţa mea!

Cinder îşi dădu ochii peste cap.

— Căpitanul Carswell Thorne?

— Exact.

O tăcere scurtă.

— Am găsit informaţii despre un singur cadet numit Carswell Thorne, din Republica Americană. E în închisoarea Noului Beijing pentru...

— El e, zise Cinder, ignorând căutătura urâtă a lui Thorne.

Se lăsă tăcerea şi căldura din camera motorului scăzu la un nivel mai confortabil. Apoi Iko spuse:

— Sunteţi... chiar chipeş, căpitane Thorne.

Cinder gemu de exasperare.

— Iar dumneavoastră, dragă doamnă, sunteţi cea mai superbă navă care cutreieră aceste ceruri. Să nu lăsaţi pe nimeni să vă contrazică.

Se făcu din nou cald, iar Cinder lăsă braţele să cadă, oftând.

— Iko, nu cumva roşeşti?

Temperatura redeveni plăcută.

— Nu, răspunse Iko. Dar chiar sunt drăguţă? Chiar şi sub formă de navă?

— Cea mai drăguţă, răspunse Thorne.

— Ai o femeie dezbrăcată pictată pe o parte, preciză Cinder.

— Pictată chiar de mine.

Un şir de lumini încorporate în tavan pâlpâiră şi emanară o strălucire slabă.

— Iko, e doar temporar. Vom găsi un nou sistem de control automat şi îţi vom face rost de un nou corp. La un moment dat. Acum am nevoie să supraveghezi nava, să analizezi rapoartele de eroare, poate să faci o diagnosticare...

— Celula de energie e aproape descărcată, anunţă Iko.

Cinder încuviinţă.

— Da. Ştiam asta deja. Altceva?

Motorul hurui în jurul ei.

— Bănuiesc c-aş putea face o verificare completă a sistemului...

Bucuroasă, Cinder porni în patru labe spre uşă, întâlnind privirea satisfăcută a lui Thorne când se ridică.

— Mulţumesc, Iko!

Luminile pâlpâiră din nou, anunţând că Iko îşi redirecţiona energia.

— Dar de ce spuneai că ne aflăm pe nava asta spaţială, şi împreună cu un infractor condamnat, pe deasupra? Fără supărare, căpitane Thorne!

Cinder făcu o grimasă, prea epuizată pentru a-i spune povestea. Dar ştia că nu putea s-o ţină ascunsă pentru totdeauna de însoţitorii ei.

— Prea bine, se învoi ea, păşind şovăielnic pe lângă Thorne şi ieşind pe culoar. Hai să ne întoarcem în cabina de comandă. Măcar să ne facem comozi.

Şaisprezece

Scarlet chemă un planotor care să-i ducă în Toulouse şi aproape că-şi goli contul alimentat mai înainte cu cea mai recentă plată a lui Gilles. Se aşeză faţă în faţă cu Wolf; pistolul o

împungea în spate. Fata îl urmărea cu privirea. Într-un spaţiu atât de înghesuit, ştia că pistolul îi era nefolositor. La urma urmei, văzuse de câteva ori cat de iute se mişca Wolf. Ar fi putut s-o imobilizeze si s-o gâtuie pe jumătate înainte ca fata să apuce să scoată pistolul.

Dar era imposibil să se simtă ameninţată de seminecunoscutul din faţa ei. Wolf era captivat de pământurile fermelor pe lângă care treceau, privea cu gura căscată tractoarele, vitele şi hambarele aflate într-o stare deplorabilă. Picioarele lui se mişcau întruna în tot acest timp, deşi Scarlet se îndoia că o făcea conştient.

Fascinaţia aproape infantilă contrasta cu fizicul băiatului în aproape toate privinţele: vânătaia de la ochi, aproape ştearsă, cicatricele palide, umerii laţi, atitudinea lui calmă în timp ce aproape că-l strangulase pe Roland, brutalitatea fioroasă din privire când aproape îşi omorâse adversarul în luptă.

Scarlet se întreba care latură era de faţadă şi care era reală.

— De unde eşti? îl întrebă.

Wolf îşi întoarse privirea spre ea, iar curiozitatea lui se risipi. Parcă uitase că ea era acolo.

— De aici. Din Franţa.

Scarlet schiţă un zâmbet.

— Interesant! Arăţi de parcă n-ai mai văzut niciodată o vacă.

— A, nu, nu sunt de-aici. Nu din Rieux. Sunt de la oraş.

— Din Paris?

Încuviinţă din nou şi picioarele lui neliniştite schimbară ritmul. Fiindcă nu mai suporta, Scarlet se întinse şi îi lipi ferm o palmă de un genunchi, silind piciorul bâţâitor să rămână nemişcat. Wolf tresări la atingerea fetei.

— Mă scoate din sărite, spuse ea.

Picioarele lui rămaseră nemişcate, câteva clipe.

— Păi, şi cum de-ai ajuns taman în Rieux?

Wolf privi din nou pe geam.

— La început nu voiam decât să plec cât mai departe. Am luat un tren cu levitaţie magnetică până la Lyon şi am început să urmăresc luptele de acolo. Rieux e un loc mic, dar atrage o mulţime consistentă.

— Am observat.

Scarlet îşi rezemă capul de spătarul scaunului şi continuă:

— Am locuit o perioadă în Paris, când eram mică. Înainte să vin aici, ca să locuiesc cu bunica.

Ridică din umeri.

— Parisul nu mi-a lipsit niciodată cu adevărat.

Trecuseră pe lângă ferme şi plantaţii de măslini, podgorii şi suburbii. Tocmai când intrau în inima oraşului Toulouse, îl auzi pe Wolf:

— Nici mie nu mi-a lipsit.

*

Când coborâră pe scara rulantă, gara subterană a trenului cu levitaţie magnetică era enervant de luminoasă. Neoanele supracompensau lipsa soarelui. Doi androizi cu detectoare de arme aşteptau la baza scării, iar unul ţiui în clipa în care picioarele lui Scarlet atinseră platforma.

— A fost detectat un revolver personal Leo 1272 TCP 380. Vă rug să întindeţi cipul de identitate şi să aşteptaţi permisiunea de a pleca.

— Am permis de portarmă, spuse Scarlet, întinzând încheietura mâinii.

O lumină roşie clipi.

— Arma a fost aprobată. Vă mulţumim că aţi călătorit cu Trenul cu Levitaţie Magnetică al Federaţiei Europene! rosti androidul, întorcându-se la locul său.

Scarlet trecu pe lângă androizi şi găsi o bancă goală lângă şine. În pofida celor şase camere de supraveghere mici, sferice, care se învârteau aproape de tavan, pereţii erau acoperiţi de nenumărate graffiti elaborate şi de resturile unor afişe de concerte.

Wolf se aşeză lângă ea şi, după câteva secunde, ticul lui nervos puse din nou stăpânire pe el. Deşi lăsase spaţiu între ei doi, Scarlet constată că se obişnuise cu degetele nestatornice, cu genunchii săltăreţi şi cu umerii care se agitau. Energia lui era aproape tangibilă.

Scarlet obosea doar uitându-se la el.

Încercând să-l ignore, îşi scoase portabilul din buzunar şi se apucă să-şi verifice comurile, deşi nu primise nimic altceva în afară de reclame şi câteva mesaje *spam*.

Trei trenuri veniră şi plecară. Lisabona. Roma. Münchenul Occidental.

Scarlet deveni nerăbdătoare şi nu-şi dădu seama că propriul picior începuse să salte în acelaşi ritm, până ce Wolf îi atinse genunchiul cu un deget.

Ea înlemni, iar Wolf se retrase imediat.

— Scuze, şopti el, strângându-şi mâinile în poală.

Scarlet nu ştia ce să spună, nefiind sigură de ce îşi cerea el scuze. Nu îşi dădea seama dacă urechile lui căpătaseră o nuanţă trandafirie sau dacă de vină erau luminile pâlpâitoare ale unei reclame din apropiere.

Wolf respiră calm, iar apoi, cât ai clipi, se încordă şi întoarse brusc capul spre scările rulante.

Intrând imediat în alertă, Scarlet întinse gâtul, să vadă ce îl speriase. Un bărbat îmbrăcat în costum de afaceri trecea de detectoarele de la baza scărilor rulante. Era urmat de un alt bărbat, îmbrăcat într-o pereche de jeanşi rupţi şi un hanorac. Apoi veni o mamă care împingea un cărucior plutitor cu o mână, verificându-şi portabilul cu cealaltă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dar cuvintele fură acoperite de sunetul asurzitor al difuzoarelor care anunţau trenul către Paris via Montpellier.

Încordarea din umerii lui Wolf păru să se risipească şi băiatul sări în picioare. Magneţii şinei începură să vibreze, iar el se alătură celorlalţi pasageri care se grăbeau să ajungă la marginea peronului. Neliniştea dispăruse deja de pe chipul lui.

Scarlet îşi ridică rucsacul pe umăr şi mai aruncă o privire înapoi, înainte să i se alăture.

Botul în formă de glonţ al trenului lunecă dinaintea ei – la început, un vâjâit ameţitor –, pe urmă se opri. Cu o singură mişcare lină, vagoanele coborâră pe şină cu zgomot şi toate uşile se deschiseră fâsâind. Din fiecare vagon coborâră androizi vorbind la unison, cu voci monotone.

— Bine aţi venit la bordul Trenului cu Levitaţie Magnetică al Federaţiei Europene! Va rugăm să vă prezentaţi cipul de identitate pentru scanarea biletelor. Bine aţi venit la bordul Trenului...

O piatră se ridică de pe inima lui Scarlet când scanerul trecu pe deasupra încheieturii sale şi ea urcă în tren. În sfârşit, *în sfârşit,* pleca. Se terminase cu aşteptarea. Nu mai stătea cu mâinile în sân.

Găsi o cuşetă goală, cu paturi suprapuse, un birou şi un monitor montat pe un perete. Vagonul avea mirosul umed al încăperilor în care s-a pulverizat prea mult odorizant.

— Va fi o călătorie lungă, spuse ea, punându-şi rucsacul pe birou. Ne putem uita pe reţea o vreme. Ai vreun canal preferat?

Stând la intrarea în cuşetă, Wolf se uita când la podea, când la ecran, apoi la pereţi, încercând să găsească noi locuri către care să-şi îndrepte privirea. Se uita oriunde, numai la ea nu.

— Nu, răspunse el şi se apropie de geam.

Scarlet se aşează pe marginea patului. Vedea reflexia monitoarelor în geam, scoţând la iveală o mulţime de amprente.

— Nici eu. Cine are timp să se uite?

Când el nu răspunse, Scarlet se lăsă pe spate în pat, se sprijini în palme şi se prefăcu a nu observa situaţia stânjenitoare.

— Ecran, porneşte!

Un grup de reporteri care discutau despre lumea mondenă stăteau aşezaţi în jurul unui birou. Scarlet era atât de adâncită în propriile gânduri, încât vorbele lor goale şi maliţioase îi intrau pe-o ureche şi-i ieşeau pe cealaltă. Însă în scurt timp îşi dădu seama că o criticau pe fata lunară de la balul organizat în Noul Beijing – coafura ei atroce, starea lamentabilă a ţinutei sale; oare pe mănuşile ei văzuseră pete de *vaselină?* Tragic!

Una dintre prezentatoare chicoti răutăcios:

— Păcat că n-au centre comerciale în spaţiul cosmic, fiindcă fata aia are mare nevoie să se îmbrace mai bine!

Ceilalţi se hliziră. Scarlet clătină din cap şi comentă:

— Biata fată va fi executată, şi toată lumea face glume pe seama ei.

Wolf întoarse capul spre ecran.

— E a doua oară când te aud luându-i apărarea.

— Păi, încerc să mai gândesc şi cu propriul cap din când în când, în loc să înghit propaganda ridicolă pe care mass-media vrea să ne-o bage pe gât.

Se încruntă, dându-şi seama că vorbise exact ca bunica ei. Îşi stăpâni iritarea cu un oftat.

— Oamenii se grăbesc să acuze şi să critice, dar ei nu ştiu prin ce a trecut ea sau ce anume a împins-o să facă ceea ce a făcut. De fapt, suntem siguri că a făcut *într-adevăr* ceva?

O voce robotică avertiză că uşile trenului aveau să se închidă şi ea le auzi închizându-se cu un şuierat, câteva secunde mai târziu. Trenul se ridică de pe şine şi ieşi din gară şerpuind, cufundându-i într-un întuneric întrerupt doar de luminile culoarului şi de ecranul albastru. Prinse viteză – un glonţ ţâşnind pe şine – şi ieşi de sub pământ deodată, iar lumina soarelui se revărsă prin geamuri.

— La balul ăla s-au tras focuri de armă, spuse Wolf, în timp ce reporterii continuau să pălăvrăgească. Unii cred că fata avea

de gând să pornească un masacru şi că e un miracol că nimeni n-a fost rănit.

— Iar unii zic că a venit la bal ca s-o asasineze pe regina Levana. Dar asta n-ar fi transformat-o într-o eroină?

Scarlet schimba canalele, distrată.

— Cred că n-ar trebui s-o judecăm nici pe ea, nici pe nimeni altcineva, fără să încercăm să-i înţelegem mai întâi. Poate ar trebui să aflăm toată povestea înainte de a trage concluzii pripite. Sunt absurdă, ştiu.

Pufni, iritată să descopere că se îmbujorase. Canalele se schimbau întruna. Reclame. Alte reclame. Ştiri. Bârfe despre celebrităţi. Un reality-show despre un grup de copii care intenţionau să-şi conducă propria ţărişoară. Şi mai multe reclame.

— În plus, murmură ea ca pentru sine, fata aia are doar şaisprezece ani. Mie mi se pare că toată lumea exagerează.

Scărpinându-se după o ureche, Wolf se lăsă să cadă pe pat, cât mai departe de Scarlet.

— Au existat cazuri în care lunari în vârstă de şapte ani au fost găsiţi vinovaţi de crimă.

Scarlet se încruntă.

— Din câte ştiu, fata *aia* n-a omorât pe nimeni.

— Eu nu l-am omorât pe Hunter aseară. Dar asta nu mă face inofensiv.

Scarier şovăi.

— Da, ai dreptate.

După o tăcere apăsătoare, Scarlet reveni la reality-show, prefăcându-se interesată.

— Am început să lupt când aveam doisprezece ani.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui. Wolf privea fix un perete.

— Pentru bani?

— Nu. Pentru statut. Făceam parte din haită de doar câteva săptămâni, dar am înţeles imediat că, dacă nu lupţi, ducă nu te poţi apăra, eşti un nimic. Eşti chinuit şi luat în râs... Devii un servitor şi nu poţi schimba situaţia. Singurul fel de a te asigura că nu devii un omega e să lupţi şi să câştigi. De asta o fac. De asta sunt bun la lupte.

Scarlet se încruntă atât de tare, încât fruntea începu s-o doară.

— „Omega”, repetă ea. Exact ca într-o haită adevărată.

El încuviinţă, rozându-şi agitat unghiile tocite.

— Am văzut cât de speriată erai de mine. Şi nu doar speriată, ci şi... revoltată. Şi aveai dreptate. Dar ai spus că îţi place să afli toată povestea înainte să judeci pe cineva, pentru ca mai întâi să înţelegi acea persoană. Asta-i povestea mea. Aşa am învăţat să lupt. Să nu am milă.

— Dar nu mai faci parte din bandă. Nu mai trebuie să lupţi.

— Şi ce altceva să fac? întrebă el, râzând sec. Numai asta ştiu, numai la asta mă pricep. Până ieri, nici măcar nu ştiam ce-i aia o roşie.

Scarlet îşi stăpâni un surâs. Frustrarea lui era aproape adorabilă.

— Iar acum ai aflat, spuse ea. Cine ştie? Mâine s-ar putea să înveţi despre broccoli. Până săptămâna viitoare, poate c-o să ştii care e diferenţa dintre un dovlecel şi un *zucchini*.

Wolf îi aruncă o privire înciudată.

— Vorbesc serios! Nu eşti un câine bătrân, care nu poate învăţa trucuri noi. Poţi învăţa să fii bun şi la altceva în afară de lupte. O să-ţi găsim altă activitate.

Wolf îşi ciufuli părul cu pumnul, zburlindu-l şi mai mult.

— Nu de asta ţi-am povestit, spuse el, ceva mai calm, dar în continuare descurajat. Nici măcar n-o să mai conteze, după ce ajungem la Paris. Dar mi s-a părut important să ştii că nu-mi place deloc să lupt. Urăsc să-mi pierd controlul aşa de mult. Niciodată nu mi-a plăcut.

Scarlet îşi aminti de lupta cu Hunter. Wolf îl doborâse pe celălalt luptător foarte rapid şi ieşise în fugă din ring, ca şi când încerca să scape de sine însuşi.

Fata îl întrebă:

— Ai fost vreodată... omega?

O expresie indignată apăru pe chipul tânărului.

— Fireşte că nu!

Scarlet ridică o sprânceană, iar Wolf îşi dădu seama, prea târziu, de aroganţa din tonul său. Era evident că dorinţa de a urca în ierarhie nu-l părăsise.

— Nu, completă el, mai blând. M-am asigurat că nu sunt niciodată un omega.

Wolf se apropie din nou de geam şi privi podgoriile care zburau în faţa lui.

Scarlet strânse din buze, simţindu-se vinovată. Era uşor să dea uitării riscul pe care Wolf şi-l asuma, fiindcă ea nu se gândea decât la cum să-şi recupereze bunica. Fireşte, se prea poate ca

Wolf să fi părăsit banda Lupilor, dar acum se întorcea iar printre ei.

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să mă ajuţi, spuse ea după o tăcere îndelungată. Nimeni nu s-a înghesuit s-o facă.

El ridică din umeri cu stângăcie, iar când deveni limpede că nu avea de gând să răspundă, Scarlet oftă şi începu să schimbe din nou canalele. Se opri la unul de ştiri.

CĂUTAREA FUGAREI LUNARE EVADATE, LINH CINDER, CONTINUĂ.

Scarlet ridică brusc capul.

— Evadată?

Wolf se răsuci şi citi titlul, apoi se încruntă.

— Nu ştiai?

— Nu. Când s-a întâmplat?

— Cu vreo două zile în urmă.

Scarlet îşi cuprinse bărbia în căuşul palmei, captivată de ştire.

— Habar n-aveam. Cum e posibil?

Pc ecran începu să se deruleze înregistrarea de la bal.

— Se spune că a ajutat-o un angajat al guvernului.

Wolf se sprijini de pervaz.

— Îţi vine să te întrebi cum ai reacţiona tu într-o astfel de situaţie. Dacă un lunar ar avea nevoie de ajutor şi ţi-ar sta în putere să-l ajuţi, chiar dacă asta ar însemna să te pui pe tine şi pe familia ta în primejdie, ai face-o?

Scarlet se încruntă, ascultându-l doar pe jumătate.

— Nu mi-aş pune familia în primejdie pentru nimeni.

Wolf îşi coborî privirea către mocheta ieftină.

— Familia? Sau te referi la bunica ta?

Când îşi aminti de tatăl ei – cum venise la fermă purtând un transmiţător, cum îi răvăşise şopronul –, furia ţâşni în sufletul lui Scarlet asemenea unui robinet deschis la maximum.

— *Grand-mère* e singura rudă pe care o mai am.

Ştergându-şi palmele asudate de pantaloni, Scarlet se ridică.

— Mi-ar prinde bine un espresso.

Şovăi, nesigură cum urma să răspundă el la această invitaţie:

— Vrei să mergi cu mine în vagonul-restaurant?

Privirea lui alunecă pe lângă umărul ei, spre uşă, ca şi când nu ştia ce să aleagă. Scarlet reacţionă la nehotărârea lui cu un

zâmbet deopotrivă ironic şi prietenos. Şi poate că astfel flirta puţin.

— Au trecut aproape două ore de când ai mâncat. Probabil că eşti hămesit.

O emoţie străbătu chipul lui Wolf – ceva vecin cu panica.

— Nu, mulţumesc, răspunse el iute. Rămân aici.

— Bine... Mă întorc repede.

Închizând uşa în urma ei, îl văzu pe Wolf trecându-şi apăsat o mână prin păr, cu un oftat de uşurare, de parcă tocmai evitase o capcană ca prin urechile acului.

Şaptesprezece

Culoarul trenului fremăta de activitate. Croindu-şi drum spre vagonul-restaurant, Scarlet trecu pe lângă androizi-servitori care duceau călătorilor prânzuri în cutii, o femeie într-un costum de afaceri sobru, vorbind la portabil, şi un copilaş care mergea legănat şi deschidea curios fiecare uşă pe lângă care trecea.

Scarlet se feri de toţi, traversând şase vagoane identice, trecând pe lângă numeroşii pasageri care călătoreau către slujbele lor normale, în vacanţele lor normale, în excursiile lor de cumpărături normale, poate chiar întorcându-se la casele lor normale. Treptat, emoţiile ei începură să pălească: iritarea ei faţă de mass-media care demoniza o fată de şaisprezece ani; dar pe urmă aflase că fata evadase din închisoare şi că încă nu fusese găsită; simţise compasiune pentru copilăria violentă a lui Wolf, iar apoi el o refuzase pe neaşteptate, alegând să nu o însoţească; spaima pentru bunica ei şi pentru ce i se putea întâmpla chiar în acele momente, în timp ce trenul înainta prea încet, spaimă temperată doar de gândul că măcar se pusese în mişcare. Cel puţin se apropia de bunica ei.

Mintea i se învârtea nebuneşte, aşa că se bucură când constată că vagonul-restaurant era aproape gol. Un barman plictisit stătea în interiorul unui bar circular, urmărind pe monitor un talk-show care lui Scarlet nu-i plăcuse niciodată. Două femei beau cocktailuri Mimosa la o măsuţă. Un tânăr îşi sprijinea picioarele pe un scaun, într-un separeu, tastând furios la portabilul său. Patru androizi stăteau aliniaţi lângă un perete, aşteptând să facă livrări în vagoanele private.

Scarlet se aşează la bar, punându-şi portabilul lângă un pahar cu măsline verzi.

— Ce doriţi să comandaţi? întrebă barmanul, atent în continuare la dialogul dintre prezentatorul emisiunii şi un actor de filme de acţiune decăzut.

— Un espresso, vă rog, cu o linguriţă de zahăr.

Îşi sprijini bărbia. Bărbatul apăsă butoanele espressorului. Trecându-şi degetul peste ecranul ei portabil, Scarlet tastă:

ORDINUL HAITEI

O listă de formaţii muzicale şi de forumuri umplu pagina. Toate se autonumeau „haite de lupi” şi „societăţi secrete”.

SOLDAT CREDINCIOS AL ORDINULUI HAITEI

Niciun rezultat.

LUPII

Îndată ce tastă, îşi dădu seama că era mult prea general. Îl înlocui imediat cu BANDA LUPILOR.

Apoi, văzând că existau 20.400 de rezultate, adăugă cuvântul PARIS.

Găsi numele unei formaţii care fusese în turneu, în Paris, în urmă cu două veri.

LUPI BANDĂ DE INFRACTORI.
LUPI JUSTIŢIARI.
RĂPITORI SADICI CARE SE DAU DREPT ASPIRANŢI CINSTIŢI LA TITLUL DE LUP

Niciun rezultat.

Frustrată, îşi vârî părul în glugă. Espressoul apăru în faţa ei fără să observe când, şi Scarlet ridică ceşcuţa la buze, suflând aburii înainte de a gusta.

Dacă acest Ordin al Haitei fusese înfiinţat în urmă cu suficient timp pentru a recruta 962 de membri, sigur existau urme ale activităţii organizaţiei: fărădelegi, procese, crime, agresiuni împotriva societăţii. Se strădui să se gândească la un alt termen de căutare, dorindu-şi să-l fi descusut pe Wolf mai mult.

— Ce căutare precisă! răsună un glas.

Scarlet întoarse capul spre călătorul aflat la două scaune depărtare. Nu-l auzise aşezându-se. O privea cu ochii mijiţi şi cu un zâmbet zeflemitor, care-i dădăa la iveală o gropiţă în obraz. Lui Scarlet i se părea puţin cunoscut, iar asta o uimea, însă apoi îşi dădu seama că îl văzuse în urmă cu o oră, pe peronul gării din Toulouse.

— Caut ceva foarte precis, răspunse ea.

— Văd. „Aspiranţi cinstiţi la titlul de lup”... Nici măcar nu-mi pot imagina ce presupune asta.

Barmanul îi privea încruntat.

— Cu ce pot să vă servesc? îl întrebă el pe nou-venit.

Străinul îşi mută privirea.

— Cacao cu lapte, vă rog.

Scarlet chicoti când barmanul luă, plictisit, un pahar gol.

— N-aş fi crezut că asta bei.

— Nu? Dar ce credeai că o să comand?

Scarlet îl studie. Nu părea cu mult mai în vârstă decât ea şi, cu toate că nu era arătos în sensul clasic al cuvântului, având în vedere cât de încrezător în sine era, cu siguranţă se bucura de trecere la femei. Era îndesat, dar musculos, şi avea părul pieptănat pe spate, cu grijă. Postura lui inspira o anumită intensitate, o siguranţă vecină cu aroganţa.

— Coniac, răspunse ea. Era preferatul tatălui meu.

— Mă tem că nu l-am încercat niciodată.

Gropiţa se adânci când un pahar înalt de cacao cu lapte, cu spumă deasupra, fu aşezat în faţa lui.

Scarlet îşi închise portabilul şi ridică espressoul la buze. Brusc, mirosul licorii părea prea puternic, prea amar.

— Laptele ăla arată destul de bine.

— E surprinzător de bogat în proteine, spuse el, luând o înghiţitură.

Scarlet sorbi iar din ceaşcă şi descoperi că papilele ei gustative respingeau cafeaua. O aşeză înapoi pe farfurie.

— Dacă ai fi un gentleman, te-ai oferi să-mi cumperi şi mie unul.

— Dacă ai fi o doamnă, ai fi aşteptat să-ţi fac eu această propunere.

Scarlet zâmbi. Tânărul îi făcea deja semn barmanului şi comandă un al doilea pahar de cacao cu lapte.

— Apropo, eu sunt Ran.

— Şi eu, Scarlet.

— Ca părul tău?

— Mamă, ce replică originală!

Barmanul puse băutura pe bar, apoi se întoarse cu spatele şi dădu volumul mai tare.

— Şi încotro călătoreşti, *mademoiselle* Scarlet?

Paris.

Cuvântul răsună în mintea fetei, umplându-i gândurile cu greutatea lui. Îşi îndreptă atenţia spre monitorul de pe perete, verificând ora, calculând distanţa şi ora la care aveau să sosească.

— La Paris, răspunse ea, într-un final.

Sorbi lung din băutură. Nu fusese preparată cu lapte proaspăt, precum cel cu care era obişnuită, dar amestecul dens şi dulce era delicios.

— Mă duc să-mi vizitez bunica.

— Chiar aşa? Şi eu merg la Paris!

Scarlet încuviinţă din cap, dorindu-şi brusc ca discuţia să ia sfârşit. Sorbind din băutura groasă, îşi dădu seama că o primise prin manipulare, chiar dacă o făcuse inconştient. Nu era interesată de acest tânăr şi nici nu voia să afle de ce se ducea la Paris sau dacă avea să-l mai vadă vreodată. Pur şi simplu dorise să-şi dovedească făptul că putea să-i stârnească interesul, iar acum se simţea enervată că îl căpătase cu atâta uşurinţă.

Manevra asta era exact în stilul lui Luc, iar constatarea îi întoarse stomscul pe dos şi o făcu să împingă paharul de cacao cu lapte deoparte.

— Călătoreşti singură?

Îşi înclină capul spre el şi zâmbi ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— Nn. De fapt, ar trebui să mă întorc la el.

Accentuă cuvântul *el* mai mult decât era necesar, dar tânărul nu schiţă niciun gest.

— Desigur, răspunse Ran.

Terminară băuturile în acelaşi timp, Scarlet îşi trecu încheietura mâinii pe deasupra scanerului de pe bar înainte ca străinul să apuce să protesteze, şi îşi plăti singură consumaţia.

— Barman, spuse ea, coborând de pe taburet, se poate lua ceva la pachet de aici? Nişte sendvişuri, poate?

Barmanul făcu semn cu degetul mare spre ecranele încastrate în bar şi îi spuse:

— Uită-te în meniu.

Scarlet se încruntă.

— Nu contează, o să comand ceva în compartiment.

Barmanul nu păru s-o fi auzit.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Ran!

El îşi propti un cot pe bar, răsucindu-şi taburetul spre ea.

— Poate că drumurile noastre se vor întâlni din nou, la Paris.

Simţi un fior în ceafă când el îşi sprijini bărbia în palmă.

Scarlet observă dezgustată că fiecare unghie a tânărului fusese pilită, alcătuind un vârf perfect ascuţit.

— Poate..., spuse ea, pe un ton foarte politicos.

Alarma care îi răsuna în minte o însoţi cât traversă două vagoane, în timp ce se înapoia la locul ei – un avertisment vibrând în aer. Încercă s-o ignore. Îşi spuse că de vină era nervozitatea ei, care îi juca feste, paranoia care în sfârşit o ajungea din urmă, după tot ce li se întâmplase bunicii şi tatălui ei. De mirare că era capabilă să poarte o conversaţie, având în vedere spaima ce ameninţa să ţâşnească la suprafaţă.

Fusese politicos. Fusese un gentleman. Poate că unghiile în formă de gheare erau o nouă modă în oraş.

Tocmai când hotărî că nimic în legătură cu Ran nu merita acea bruscă lipsă de încredere, Scarlet îşi aminti: îl văzuse pe peronul gării din Toulouse, coborând scara rulantă în jeanşii lui rupţi şi fără bagaje, iar Wolf devenise extrem de atent. Se părea că însoţitorul ei auzise ceva sau recunoscuse pe cineva.

Să fi fost o coincidenţă?

Difuzorul de deasupra pârâi. Scarlet de-abia îl auzea din pricina gălăgiei de pe culoar, dar pe urmă, treptat, cuvintele repetate reduseră la tăcere pălăvrăgeala din jurul ei.

— ...ne confruntăm cu o întârziere temporară. Toţi pasagerii sunt rugaţi să se întoarcă în compartimentele lor private imediat şi să nu iasă pe culoare până la noi instrucţiuni. Nu este un test. Ne confruntăm cu o întârziere temporară...

Optsprezece

Scarlet închise uşa în urma ei, uşurată că Wolf încă era înăuntru, plimbându-se de colo colo. Băiatul se răsuci spre ea.

— Tocmai am auzit anunţul, îi spuse ea. Ştii cumva ce se petrece?

— Nu. Mă gândeam că poate ştii tu.

Scarlet apucă portabilul din buzunarul ei.

— E o întârziere. Totuşi pare cam ciudat că au cerut să se elibereze culoarele.

El nu răspunse. Încruntarea lui deveni fioroasă, aproape mânioasă.

— Miroşi...

Când el nu îşi încheie propoziţia, Scarlet râse indignată:

— *Miros?*

Wolf clătină energic din cap şi părul îi flutură pe fruntea încreţită.

— Nu în felul ăla. Cu cine ai vorbit?

Încruntându-se, Scarlet se rezemă de uşă. Dacă Ran purta parfum, mirosul fusese prea slab şi ea nu îl simţise.

— De ce? se răsti ea, enervată atât din cauza acuzaţiei, cât şi a sentimentului neaşteptat de vinovăţie pe care acuzaţia i-l stârnea. Te priveşte cumva?

Wolf strângea din dinţi.

— Nu, nu la asta mă...

Băiatul tăcu, privind dincolo de ea.

Un ciocănit o făcu pe Scarlet să tresară. Se întoarse şi deschise uşa. Un android intră în cuşetă, purtând un scaner la capătul braţului său traversat de cabluri.

— Efectuăm o verificare a identităţilor, pentru siguranţa tuturor pasagerilor. Vă rog să prezentaţi datele de identitate pentru a fi scanate.

Din obişnuinţă, Scarlet ridică o mână. Nu se gândi să pună la îndoială ordinul decât după ce o lumină roşie îi scană pielea, scoţând un bip, iar androidul se întoarse spre Wolf.

— Ce se petrece? întrebă ea. Ne-am scanat biletele când am urcat în tren.

Un alt bip.

— Nu aveţi voie să părăsiţi această cuşetă înainte de a primi noi instrucţiuni.

— Ăsta n-a fost un răspuns, zise Scarlet.

În torsul androidului se deschise un panou şi un al treilea braţ metalic se întinse. Era echipat cu o seringă subţire.

— Acum trebuie să efectuez o verificare obligatorie a sângelui. Vă rog să întindeţi braţul drept.

Scarlet privea cu gura căscată acul strălucitor.

— Faceţi teste de sânge? E ridicol! Mergem până la Paris!

— Va rog să întindeţi braţul drept, repetă androidul. În caz contrar, voi fi nevoit să vă reclam pentru nerespectarea normelor de siguranţă ale trenurilor cu levitaţie magnetică.

Biletele dumneavoastră vor fi anulate şi veţi coborî din tren în următoarea gară.

Scarlet se zbârli şi se uită la Wolf, dar el avea ochi doar pentru seringă. Pentru o clipă, Scarlet crezu că avea să zdrobească senzorul robotului, dar apoi tânărul întinse şovăitor braţul. Expresia lui deveni distantă când acul îi străpunse pielea.

Imediat ce androidul extrase o mostră de sânge şi îşi retrase membrul metalic, Wolf făcu un pas înapoi şi îşi întinse braţul la piept.

Se temea de ace? Scarlet miji ochii la el şi întinse braţul, la rândul ei, când androidul scoase o altă seringă. Imposibil să-l fi durut mai tare decât atunci când i se făcuse tatuajul. Fata privi în timp ce seringa se umplea cu sângele ei.

— Ce anume cauţi? întrebă ea când ambele seringi dispărură în trupul androidului.

— Se iniţializează analiza sângelui, spuse androidul, iar anunţul fu urmat de zumzete şi bipuri.

Wolf tocmai îşi lăsase braţul să cadă pe lângă trup, când androidul anunţă:

— Analiza este completă. Vă rog să închideţi uşa şi să rămâneţi în acest compartiment până la primirea de noi instrucţiuni.

— Ai mai spus asta o dată, îi zise Scarlet androidului, care tocmai ieşea pe culoar.

Apăsând degetul mare pe micul punct lăsat în urmă de acul seringii, Scarlet trânti uşa cu piciorul.

— Ce-a fost asta? Mă gândesc serios să trimit un com serviciului de clienţi al căii ferate şi să fac o plângere.

Întorcându-se, îl descoperi pe Wolf la fereastră. Paşii lui fuseseră fără niciun zgomot.

— Încetinim, anunţă el.

După o clipă, şi Scarlet simţi.

Dincolo de geam, o pădure deasă astupa lumina soarelui. Nu se zăreau nici străzi şi nici clădiri. Nu opreau într-o gară.

Deschise gura, dar, văzând expresia lui Wolf, întrebarea ei muri în faşă.

— Auzi?

Scarlet trase în jos fermoarul hanoracului şi ascultă. Zumzetul magneţilor. Şuieratul aerului cure pătrundea printr-un geam deschis, în compartimentul alăturat. Zdrăngănitul genţilor de voiaj.

Un *vaiet*. Atât de îndepărtat, încât părea un coşmar ce se risipea.

Lui Scarlet i se făcu pielea de găină.

— Ce se petrece acolo?

Difuzorul din perete pârâi.

— Stimaţi pasageri, vă vorbeşte conductorul. La bordul trenului a apărut o urgenţă medicală. Vom avea parte de o întârziere cât timp aşteptăm autorităţile medicale. Rugăm toţi pasagerii să rămână în compartimente şi să respecte indicaţiile androizilor trenului. Vă mulţumim pentru înţelegere!

Difuzorul tăcu, Scarlet şi Wolf se holbară unul la celălalt.

Lui Scarlet i se puse un nod în gât. Analiza de sânge. Plânsete. O întârziere.

— Molima.

Wolf nu spuse nimic.

— Vor închide trenul, zise ea. Ne vor pune pe toţi în carantină.

Pe culoar, uşile se trânteau, iar vecinii vorbeau între ei, punând întrebări şi speculând, ignorând indicaţia conductorului de a rămâne în compartimente. Androidul probabil că trecuse în vagonul următor.

Scarlet auzi cuvintele „focar de letumoză” rostite în grabă, pronunţate cu teamă.

— Nu!

Cuvântul ţâşni de pe buzele ei aidoma unui glonţ.

— Nu se poate să ne ţină aici. Bunica mea...

Lăsă fraza în aer, copleşită de un val de panică.

Undeva, pe culoar, cineva lovea cu pumnii într-o uşă. Tânguirea se auzea din ce în ce mai tare.

— Adună-ţi lucrurile! îi spuse Wolf.

Porniră în acelaşi timp. Scarlet îşi aruncă ecranul portabil în rucsac, iar Wolf deschise geamul. Dincolo de şine se întindea o pădure deasă, care se pierdea printre umbre.

Scarlet îşi verifică pistolul.

— Sărim?

— Da. Dar s-ar putea să se aştepte la aşa ceva, deci trebuie s-o facem înainte ca trenul să încetinească prea mult. Probabil că pregătesc androizi de securitate pentru a-i prinde pe fugari.

Scarlet încuviinţă.

— Dacă e vorba de letumoză, probabil că deja suntem în carantină.

Wolf scoase capul pe geam, privi într-o parte şi în cealaltă.

— Acum e cel mai potrivit moment.

Îşi puse rucsacul pe un umăr. Scarlet privea ameţită în jos, la pământul care zbura sub ei. Îi era imposibil să se concentreze asupra unui singur punct, fiind orbită de razele soarelui, strecurate printre copaci.

— Pare cam periculos.

— N-o să păţim nimic.

Ridică privirea spre el. Pentru o clipă, se aştepta să-l vadă din nou pe descreieratul din ring, dar expresia lui era rece şi liniştită. Se concentra asupra peisajului care trecea în goană pe lângă ei.

— Trenul frânează, anunţă el. Va începe să încetinească din ce în ce mai mult.

Din nou, dură câteva secunde până când Scarlet simţi subtila schimbare de viteză care anticipa o oprire bruscă.

Wolf îşi înclină capul.

— Suie-te în spatele meu.

— Pot sări şi singură.

— *Scarlet!*

Îi întâlni privirea. Curiozitatea lui tinerească de mai devreme dispăruse şi în acea clipă în ochii lui se citea o severitate la care fata nu se aşteptase.

— Ce-i? O să fie ca şi cum aş sări de pe acoperişul hambarului pe o căpiţă de fân. Am mai făcut asta de zeci de ori.

— O căpiţă de fân? Scarlet, nu e deloc acelaşi lucru.

Înainte să-l poată contrazice, el se aplecă asupra ei şi o luă în braţe.

Fata exclamă şi abia dacă apucă să deschidă gura, vrând să-i poruncească să-i dea drumul; în secunda următoare, Wolf urcă pe pervaz. Vântul spulbera buclele lui Scarlet, lipindu-i-le de gât.

Wolf sări. Scarlet ţipă şi se ţinu strâns de el, simţind un gol în stomac şi apoi şocul impactului.

Îşi înfipse degetele în umerii lui. Tremura din toate încheieturile.

Wolf aterizase într-un luminiş aflat la câţiva paşi distanţă de şine. Se împletici spre marginea pădurii şi se lăsă pe vine, în umbra copacilor.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Exact ca... – ingăimă ea, recăpătându-şi suflul – ...pe o căpiţă de fân.

Un hohot de râs vibră în pieptul lui, propagându-se şi în ea. Wolf o aşeză pe un strat de muşchi umed şi moale. Scarlet se

desprinse din strânsoarea lui, îşi recăpătă echilibrul, apoi îl lovi cu pumnul în braţ.

— Să nu mai faci asta niciodată!

Wolf părea aproape încântat de el însuşi. Dădu din cap spre pădure.

— Ar trebui să pătrundem mai adânc printre copaci, în caz că ne-a văzut cineva, sugeră el.

Scarlet auzi trenul trecând zgomotos. Bătăile neregulate ale propriei inimi o zguduiau. Îl urmă pe Wolf în pădure. După nici zece paşi, uruitul trenului începu să scadă, pe măsură ce se îndepărta.

Scarlet îşi scoase portabilul din rucsacul aflat pe umărul lui Wolf şi verifică unde ajunseseră.

— Minunat! Cel mai apropiat oraş se află la vreo 30 de kilometri spre est. Nu e în drumul nostru, dar poate găsim pe cineva să ne ducă până la următoarea gară.

— Ţi se pare că inspirăm încredere?

Scarlet ridică privirea spre el observându-i cicatricele albicioase, răzleţe, şi vânătaia din jurul unui ochi, care începea să pălească.

— Şi ce propui?

— Ar trebui să urmăm şinele. În cele din urmă, va trece alt tren.

— Iar *trenul ăla* o să ne ia?

— Sigur.

De data asta, Scarlet era sigură că zărise o sclipire poznaşă în ochii lui. Începură să meargă pe şine. Dar nu făcură nici zece paşi, când el se opri brusc.

— Ce?

Wolf se răsuci spre ea, cuprinzându-i ceafa cu o mână şi cu cealaltă îi astupă gura.

Încordându-se, Scarlet dădu să-l împingă, dar ceva o făcu să se oprească. Wolf privea atent spre pădure, încruntat. Ridicând nasul, adulmecă.

Când se asigură că Scarlet nu avea să scoată niciun sunet, îşi retrase mâinile iute, de parcă fusese înţepat. Scarlet se împletici îndărăt, surprinsă de mişcarea lui bruscă.

Rămaseră pe loc, nemişcaţi şi tăcuţi, iar Scarlet se străduia să înţeleagă ce anume îl făcuse pe tovarăşul ei de drum să intre în alertă. Ducând încet mâna la spate, fata scoase pistolul din betelia pantalonilor. Se auzi un clic când trase piedica.

În pădure urla un lup. Urletul solitar o făcu pe Scarlet să se înfioare. Wolf nu părea surprins. Apoi, în spatele lor, izbucni un alt urlet, de data asta mai departe. Apoi un altul, spre nord. Tăcerea se lăsă în jurul lor în timp ce ecoul urletelor se risipea.

— Prieteni de-ai tăi? întrebă Scarlet.

Băiatul se uită la ea, apoi aruncă o privire în jos, către armă. I se părea ciudat că arma ei îl descumpănea, deşi urletele înfiorătoare nu îi stârniseră nicio reacţie.

— N-or să ne facă probleme, spuse el într-un târziu şi merse mai departe, pe şine.

Pufnind, Scarlet porni rapid în urma lui.

— Ei, acum mă simt mai bine! Suntem pe teritoriul unor lupi sălbatici, dar, dacă tu zici că n-or să ne facă probleme...

Puse la loc piedica pistolului şi tocmai voia să-l strecoare la locul lui, când gestul lui Wolf o făcu să se oprească.

— Nu ne vor face probleme, repetă el, aproape zâmbind. Dar n-ar fi rău să ţii arma aia la îndemână, în caz de nevoie.

Nouăsprezece

— Ce-i cu toate vechiturile astea?

Cinder strânse din dinţi, încordându-se să împingă o ladă de plastic aproape la fel de înaltă ca ea.

Thorne bombăni:

— Nu... sunt... vechituri.

Tendoanele de pe gâtul lui se umflară şi lada se izbi de peretele calei.

Thorne îşi sprijini braţele de ladă, cu un geamăt, şi Cinder se prăbuşi, rezemându-se de ea. Umerii o dureau din cauza efortului şi avea senzaţia că braţele ei erau gata să se desprindă din încheieturi şi să cadă. Dar când privi cala, se simţi cuprinsă de mulţumire.

Toate lăzile fuseseră împinse la pereţi, creând o adevărată cărare de la cabina de comandă la zona de locuit. Cele mai mici şi mai uşoare fuseseră stivuite unele peste celelalte, iar altele fuseseră transformate într-un soi de mobilă în faţa monitorului principal.

Arăta cât de cât confortabil.

Următoarea sarcină avea să fie despachetarea lăzilor – cele care meritau despachetate –, dar trebuiau să lase treaba asta pentru mai târziu.

— Pe bune, făcu ea când îşi recăpătă suflul. Ce-s toate astea?

Thorne se lăsă să alunece pe podea, lângă ea, şi îşi şterse fruntea cu mâneca.

— Nu ştiu, spuse el, ochind etichetele ştanţate de pe cea mai apropiată ladă: un cod nefolositor. Provizii. Mâncare. Cred că în câteva sunt arme. Ştiu că aveam câteva sculpturi de la un artist foarte celebru, din a doua eră. Aş fi făcut o avere de pe urma lor, dar m-au arestat înainte să mă apuc să le vând.

Oftă.

Cinder miji ochii la el. Fiindcă era absolut convinsă că el furase sculpturile, îi venea greu să-l compătimească.

— Păcat, murmură ea, sprijinindu-şi din nou capul de ladă.

Thorne îi arătă ceva aflat pe peretele opus, ridicându-şi antebraţul sub nasul lui Cinder.

— Ce-i aia?

Ea se uită, se încruntă şi, oftând iritată, se ridică. În spatele unei stive înalte de lăzi, se zărea colţul unui cadru metalic.

— O uşă, răspunse ea, deschizând schiţa navei pe afişajul ei retinal. Infirmeria, poate.

Vestea îl însufleţi pe Thorne.

— A, da, corect. Nava are şi aşa ceva.

Cinder îşi puse mâinile în şolduri.

— Ai blocat uşa *infirmeriei?*

Thorne se ridică în picioare.

— N-am avut niciodată nevoie de ea.

— Nu crezi c-ar fi bine să ai acces la ea, în caz de urgenţă?

Thorne dădu din umeri.

— Vom vedea.

Dându-şi ochii peste cap, Cinder se întinse spre cea mai de sus ladă şi o trase pe podea, stricând cărarea lor obţinută cu greu.

— Cum putem fi siguri că în cutiile astea nu există nimic care poate fi urmărit?

— Mă crezi amator? În nava asta n-a pătruns nimic fără să fie inspectat cu de-amănuntul. Altminteri, Republica ar fi revendicat-o demult, în loc s-o lase să prindă rugină în depozitul ăla.

— S-ar putea să nu existe niciun dispozitiv de urmărire, interveni Iko, făcându-i pe Cinder şi pe Thorne să tresară.

Încă nu se obişnuiseră cu însoţitoarea lor invizibilă şi omniprezentă.

— Dar încă putem fi detectaţi de radare, continuă androidul. Fac tot ce pot pentru a ocoli sateliţii şi navele, dar aici, în spaţiu, e surprinzător de aglomerat.

Thorne îşi trase mânecile în jos şi zise:

— Şi e aproape imposibil să reintri în atmosfera Pământului fără să fii detectat. Aşa m-au înhăţat data trecută.

— Cred că există un truc, replică Cinder. Sunt sigură c-am auzit odată despre o modalitate ca oamenii să se furişeze neobservaţi în atmosfera Pământului. Oare unde am auzit asta?

— N-am mai auzit despre aşa ceva până acum. Mă pricep de minune să mă strecor în hangarele publice prin linguşeală, dar nu cred că o să aibă efect acum, când un condamnat atât de căutat e în libertate.

Cinder scoase din buzunar elasticul vechi pe care îl găsise în bucătărie şi îşi prinse părul în coadă. Îşi răscoli mintea până când, deodată, îşi aminti: doctorul Erland îi spusese că pe Pământ existau mai mulţi lunari decât se bănuia şi că aceştia aveau o modalitate de a ajunge acolo fără ca autorităţile să observe.

Lunarii ştiu să-şi camufleze navele spaţiale.

— Poftim?

— Lunarii sunt capabili să-şi camufleze navele spaţiale. Pot împiedica radarele pământene să le detecteze. Ăsta-i felul în care multe dintre ele pot ajunge pe Pământ. E adevărat, mai întâi trebuie să scape de pe Luna.

— E înspăimântător, comentă Iko.

Androidul acceptase originea lunară a lui Cinder la fel de uşor cum acceptase statutul de condamnat al lui Thorne: cu loialitate şi resemnare, dar în acelaşi timp menţinându-şi părerea că, în general, lunarii şi condamnaţii erau oameni în care nu poţi avea încredere şi care nu pot fi aduşi pe calea cea bună.

Cinder încă nu găsise o modalitate de a-i spune că, pe deasupra, ea era şi Selene, prinţesa pierdută.

— Ştiu că e înspăimântător, spuse Cinder, dar mi-ar fi de mare ajutor dacă aş şti cum să o fac.

— Crez că folosesc – Thorne îşi roti încheietura mâinii spre ea – magia aia lunară?

— Bioelectricitate, spuse ea, citându-l pe doctorul Erland. Numind-o magie, nu faci decât să le atribui şi mai multă putere.

— Mă rog...

— Poate că e vorba de o tehnologie specială pe care o instalează pe nave.

— N-ar fi o idee bună să începi să practici „magia” aia?

Cinder stătea în dubiu. Ce *anume* să practice?

— O să încerc.

Cinder se concentră iar asupra lăzii, deschise capacul şi dădu cu ochii de o cutie plină cu spumă poliuretanică. Vârî mâna înăuntru şi scoase o păpuşă subţire, din lemn, împodobită cu pene şi cu şase ochi pictaţi.

— Ce-i asta?

— O păpuşă onirică venezueleană.

— E oribilă.

— Costă cam 12.000 de univi.

Impresionată, Cinder puse păpuşa înapoi în pachetul ei protector.

— N-ai şi tu ceva folositor pe-aici? De pildă, o celulă de energie complet încărcată.

— Mă îndoiesc, răspunse Thorne. Cât crezi că mai rezistă a noastră?

— Aproximativ 37 de ore, îi informă Iko.

Thorne făcu un gest victorios în direcţia lui Cinder.

— Păi atunci, ai timp berechet să înveţi un truc lunar nou. Cinder închise capacul lăzii şi o aşeză peste celelalte, străduindu-se să nu se panicheze la gândul de a-şi folosi recent descoperitul ei har pentru ceva atât de complicat precum camuflarea unei nave de transport.

— Între timp, o să fac cercetări şi voi încerca să stabilesc cel mai bun loc de aterizare. Nu în Comunitate, evident. Am auzit că e frumos în Fiji în perioada asta a anului.

— Sau în Los Angeles! exclamă Iko, încântată. Acolo au un magazin imens cu escort-droizi la preţ de producător. Mi-ar plăcea să am un corp de escort-droid. Unele modele noi sunt dotate cu păr din fibră optică, aşa că îşi pot schimba culoarea.

Cinder se trânti din nou pe jos şi îşi scărpină încheietura mâinii – un tic stânjenitor acum, când nu mai avea mănuşi cu care să se joace.

— N-o să coborâm în Republica Americană într-o navă americană furată, spuse ea atentă la monitor, unde poza ei de deţinută plutea într-un colţ.

Se săturase până peste cap de ea.

— Ai alte sugestii? întrebă Thorne.

Africa.

Se auzi pronunţând numele, dar în realitate nu rosti niciun sunet.

Acolo ar fi trebuit să meargă, pentru a-l întâlni pe doctorul Erland ca să-i spună ce să facă în continuare. Avea planuri pentru ea. Avea de gând să o transforme într-o eroină, într-o salvatoare, într-o prinţesă, plănuia să o detroneze pe Levana şi să o înscăuneze pe Cinder drept adevărata regină.

Mâna dreaptă începu să-i tremure. Doctorul Erland iniţiase recrutarea de cyborgi şi tratase zeci, poate chiar sute de cyborgi de parcă ar fi fost de unică folosinţă, totul doar pentru a o găsi *pe ea*. Iar apoi, când o găsise, îi tăinuise identitatea până când nu mai avusese de ales decât să-i spună adevărul, în tot acest timp, plănuindu-i restul vieţii. Făcuse din nevoia lui de răzbunare cea mai mare prioritate.

Dar doctorul nu luase în considerare faptul că Cinder nu dorea deloc să fie regină. Nu voia să fie prinţesă şi nici moştenitoarea vreunui tron. Toată viaţa – sau cel puţin viaţa pe care şi-o putea aminti –, nu-şi dorise decât libertate. Iar acum, pentru prima dată, o avea, oricât de fragilă ar fi fost. Nimeni nu îi mai spunea ce să facă, nu o mai judeca şi nu o critica.

Iar dacă se ducea la doctorul Erland, avea să piardă toate astea. El se aştepta ca Cinder să-şi revendice locul de drept ca regină a Lunii, iar ei ăsta i se părea cel mai sufocant şi mai înrobitor lucru.

Cinder îşi cuprinse mâna tremurândă în cea fermă, de cyborg. Se săturase ca toată lumea să-i hotărască viaţa în locul ei. Era pregătită să descopere cine era ea cu adevărat, nu ce îi dictau ceilalţi să fie.

— Ăăă... Cinder?

— În Europa.

Îşi lipi spatele de ladă, silindu-se să stea dreaptă, pentru a da impresia că era sigură pe propriile spuse.

— Mergem în Europa.

Urmă o tăcere scurtă.

— Avem vreun motiv anume să mergem acolo? se interesă Thorne.

Ciuder îi întâlni privirea şi cugetă îndelung, alegându-şi cuvintele.

— Crezi în moştenitoarea lunară?

Thorne îşi cuprinse bărbia în palme.

— Fireşte.

— Vreau să zic, crezi că mai trăieşte?

El se uita la ea ca şi când fata ar fi spus o glumă.

— De parcă prima ta întrebare n-ar fi fost suficient de clară! Da, normal, cred că trăieşte.

Cinder se trase înapoi.

— Serios?

— Da. Chiar dacă unii cred că sunt doar nişte teorii conspiraţioniste, am auzit că regină Levana a fost paranoică vreo câteva luni după incendiul ăla, deşi ar fi trebuit să se bucure că era, în sfârşit, regină. Parcă ar fi ştiut că prinţesa a scăpat.

— Da, dar... astea ar putea fi doar poveşti, spuse Cinder.

Nu ştia de ce încerca să-l descurajeze. Poate din cauză că ea nu crezuse o iotă, până când aflase adevărul.

Thorne dădu din umeri.

— Ce-are asta de-a face cu Europa?

Cinder îşi schimbă poziţia, ca să-l vadă mai bine, şi îşi încrucişă picioarele.

— O femeie locuieşte acolo sau, cel puţin, locuia cândva. A lucrat în armata lor. O cheamă Michelle Benoit şi cred că s-ar putea să aibă legătură cu prinţesă dispărută.

Inspiră adânc, sperând că nu spusese nimic care să-i dea secretul în vileag.

— De unde ai auzit toate astea?

— Mi-a povestit un android de la curtea regală.

— Androidul lui Kai? interveni entuziasmată Iko afişând pe ecran una dintre paginile lui Kai create de fani.

Cinder oftă.

— Da, androidul *Maiestăţii Sale*.

Creierul ei de cyborg înregistrase fiecare cuvinţel pe care androidul Nainsi îl rostise, de parcă ştiuse că, într-o bună zi, aveau să-i folosească acele informaţii.

Potrivit cercetărilor lui Nainsi, un doctor lunar pe nume Logan Tanner o adusese pe Cinder pe Pământ când încă era copilă, după ce încercarea Levanei de a o omorî dăduse greş. La un moment dat, Tanner fusese închis într-un spital psihiatric şi îşi pusese capăt zilelor, dar nu înainte de a o lăsa pe fată în grija altcuiva. Nainsi credea că acea persoană era un fost pilot militar din Federaţia Europeană.

Comandantul Michelle Benoit.

— Un android de la curtea regală, repetă Thorne. Şi cum a intrat în posesia unei astfel de informaţii?

— Habar n-am. Dar vreau s-o găsesc pe această Michelle Benoit şi să aflu dacă Nainsi are dreptate.

Spera ca Michelle Benoit să aibă răspunsuri pe care doctorul Erland nu le deţinea. Poate că i-ar fi putut povesti lui Cinder despre trecutul ei, despre acei unsprezece ani lungi care îi fuseseră şterşi din minte, despre operaţia ei şi despre chirurgi şi despre invenţia lui Linh Garan, care o împiedicase pe Cinder să-şi folosească harul lunar până ce Erland o dezactivase.

Poate că Michelle avea propria opinie despre ce-ar fi trebuit să facă Cinder în continuare. Iar acest lucru avea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

— Mă bag.

Cinder tresări.

— Te bagi?

— Normal. Ăsta-i cel mai mare mister nerezolvat al celei de-a treia ere. Sigur există cineva care oferă o recompensă pentru găsirea prinţesei, nu?

— Mda. Regina Levana.

Thorne se aplecă spre ea şi o înghionti.

— În acest caz, avem ceva în comun cu prinţesa.

Îi făcu ghiduş cu ochiul, ceea ce o scoase din sărite.

— Sper să fie drăguţă.

— Încearcă să te concentrezi asupra lucrurilor importante, bine?

— Păi, ăsta e un lucru important.

Thorne se ridică, gemând. Îl dureau muşchii după ce aranjaseră mulţimea de lăzi.

— Ţi-e foame? o întrebă el. Mi se pare că aud o conservă de fasole strigându-mă pe nume.

— Nu mi-e foame. Mulţumesc.

După ce tânărul plecă, Cinder se cocoţă pe cea mai apropiată ladă şi îşi roti umerii. Ştirea încă era difuzată pe ecranul fără sonor. Pe burtieră scria: *Continuă căutarea fugarei lunare Linh Cinder şi a lui Dmitri Erland, cel care a trădat Coroana.*

I se puse un nod în gât. Trădătorul Coroanei?

N-ar fi trebuit să se mire. Cât se aşteptase să dureze până aveau să-şi dea seama cine o ajutase să scape din închisoare?

Cinder se lăsă pe spate, cu picioarele atârnându-i dincolo de marginea lăzii, şi se zgâi la labirintul de ţevi şi cabluri înmănuncheate care aglomerau grinzile navei. Oare făcea o greşeală mergând în Europa? O trăgea aţa să ajungă acolo, nu doar din cauza celor spuse de Nainsi, ci şi din cauza propriilor amintiri derutante. Ştiuse dintotdeauna că fusese adoptată în

Europa şi îşi amintea vag acest lucru. Nu păstra în minte decât imagini confuze, pe care le considerase întotdeauna frânturi de vise: un hambar; un câmp acoperit de zăpadă; un cer cenuşiu, nesfârşit. Iar apoi o călătorie extrem de lungă cu trenul, până în Noul Beijing, la noua ei familie.

Se simţea obligată să se întoarcă acolo şi să descopere ce se petrecuse în anii pe care nu şi-i amintea, cine avusese grijă de ea, cine altcineva îi ştia cel mai mare secret.

Dar dacă mergând în Europa nu făcea decât să amâne inevitabilul? Dacă era doar o distragere pentru a o împiedica să meargă la Erland şi să-şi accepte soarta? Cel puţin doctorul o putea învăţa cum să fie lunară. Cum să se protejeze de regina Levana.

Nici măcar nu ştia cum să folosească farmecul. Sau, oricum, nu aşa cum trebuia.

Strângând din buze, Cinder ridică mâna bionică în faţa ochilor. Învelişul metalic semăna cu o oglindă în lumina difuză a navei. Era atât de curată, atât de bine fabricată! Nu părea a fi mâna *ei*. Nu încă.

Înclinându-şi capul într-o parte, Cinder ridică şi ceilaltă mână, cea umană, şi încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să fie pe de-a-ntregul om. Două membre din piele, carne şi oase. Sângele curgând prin vene albăstrui, vizibile pe sub piele. Cum ar fi fost să aibă zece unghii?

Un curent electric îi străbătu nervii şi, în ochii minţii sale, mâna bionică începu să se metamorfozeze. Mici cute apărură în articulaţiile degetelor. Tendoanele se întinseră pe sub piele. Marginile deveniră moi. Se încălziră. Se transformară în carne.

Avea în faţa ochilor două mâini, două mâini umane. Mici şi elegante, cu degete perfect sculptate şi unghii rotunde, delicate. Îşi flexă degetele mâinii stângi, strângând pumnul, apoi le întinse din nou.

Un râset de bucurie îi scăpă de pe buze. Îşi folosea farmecul! Nu mai avea nevoie de mănuşi. Putea convinge pe oricine că era adevărat. Nimeni nu mai avea să ştie că Cinder era cyborg.

Gândul acesta era puternic, brusc, copleşitor.

Iar apoi – prea curând – o luminiţă portocalie pâlpâi în colţul câmpului ei vizual. Creierul său o avertiza că ceea ce vedea era o minciună. Nu era real, nu avea să fie niciodată real.

Se ridică în capul oaselor, gâfâind, şi strânse din pleoape înainte ca scanerul ei retinal să înceapă să depisteze toate micile nepotriviri şi neadevăruri, aşa cum procedase cu farmecul

Levanei atunci când Cinder nu se lăsase înşelată. Era enervată pe sine, dezgustată de uşurinţa cu care se lăsase stăpânită de acea dorinţă de amăgire.

Levana era cea care proceda aşa. Îşi ţinea poporul în frâu păcălindu-i atât privirea, cât şi inima. Da, domnea folosindu-se de teamă, dar şi de adoraţie. E uşor să profiţi de un om când el nici măcar nu bănuieşte că profiţi. Nu era foarte diferit de felul în care Cinder îl fermecase pe Thorne, îi stăpânise mintea fără să se străduiască, iar el făcuse tot ce-i ceruse ea.

Rămase aşa câteva clipe, tremurând şi ascultând cum Thorne zdrăngănea prin bucătărie şi fredona.

Dacă acum avea ocazia de a hotărî cine era ea cu adevărat, cine îşi dorea să fie, atunci prima decizie era uşor de luat.

Nu avea să fie niciodată ca regina Levana.

Douăzeci

Magneţii şinelor amuţiseră. În schimb, răsunau sunetul paşilor celor doi prin desiş şi glasurile păsărilor migratoare. Doar o urmă de soare se strecura printre ramurile dese ale copacilor, iar pădurea mirosea a sevă şi a toamna care se apropia.

Timpul părea să se întindă la infinit, deşi portabilul lui Scarlet o informa că nu trecuse nici măcar o oră, când dădură de trenul care staţiona. Primul lucru care îi atrase atenţia lui Scarlet erau sunetele care nu aparţineau pădurii: huruitul şenilelor pe pământ şi pietriş, indicând că zeci de androizi încercuiau locul.

Wolf abandonă şinele, înaintând prin desiş şi conducând-o spre pădurea ocrotitoare. Scarlet vârî portabilul în buzunar, astfel încât să-şi poată folosi ambele mâini pentru a se căţăra pe copacii căzuţi şi a ţine la distanţă de părul ei rămurelele şi pânzele de păianjen. După o vreme, îşi trase gluga pe cap, reducând-şi câmpul vizual, dar simţindu-se mai protejată de lucrurile care se întindeau către ea şi o împungeau.

Se căţărară pe un taluz, folosindu-se de rădăcinile unui pin care părea gata să se răstoarne pe şine. De sus, Scarlet zărea strălucirea petelor de soare de pe acoperişul trenului. Din când în când, cate un pasager arunca o umbră pe geamuri. De-acum, probabil că toată lumea ştia care era acea „urgenţă medicală”. Cât avea să dureze să-i testeze pe toţi pasagerii pentru a depista

molima şi a stabili cine putea fi lăsat să plece? Cât de mult puteau să ţină oameni sănătoşi în carantină?

Sau poate că nu aveau să-i mai lase să plece.

Pentru a preveni tentativele de evadare, o mică armată de androizi patrula în jurul trenului, iar senzorii lor galbeni măturau ferestrele şi uşile, ţâşnind din când în când şi spre pădure. Deşi Scarlet nu credea că puteau s-o vadă – pentru că se afla sus, deasupra şinelor – tot dădu înapoi şi, încet-încet, desfăcu fermoarul hanoracului. Wolf îşi întoarse privirea tocmai când ea îşi scotea braţele din mâneci, bucuroasă ca pe dedesubt purta un maiou negru, mult mai potrivit pentru camuflare. Îşi legă strâns hanoracul în jurul taliei.

E mai bine aşa? schiţă fata din buze, dar Wolf privea în altă parte.

— Sigur şi-au dat seama că lipsim, şopti el.

Cel mai apropiat android se răsuci spre ei şi Scarlet îşi lăsă iute capul în jos, îngrijorată că până şi părul ei ar fi putut atrage atenţia. Când androidul se întoarse la loc, Wolf se furişă înainte, ţinând ridicată o creangă, pentru ca Scarlet să poată trece pe dedesubt.

Înaintau cu viteza melcului şţi mergeau ghemuit, pentru a nu fi văzuţi. Fiecare pas de-al lui Scarlet speria o altă creatură, care fugea să se ascundă – o veveriţă, o rândunică –, şi se temea că androizii le-ar fi putut lua urma chiar şi numai după animalele speriate, dar totul părea calm în apropierea şinelor. Se opriră doar o dată, când o rază de lumină albastră dansă peste trunchiurile aflate deasupra capetelor lor. Scarlet îl imită pe Wolf şi se trânti la pământ, simţindu-şi bătăile inimii şi auzindu-şi pulsul în urechi.

Brusc, simţi degetele calde ale lui Wolf pe spatele ei şi tresări. Mâna lui rămase acolo, fermă, liniştitoare, în vreme ce băiatul urmărea lumina androidului mişcându-se dintr-o parte în alta, ţâşnind spre desiş. Scarlet îndrăzni să îşi mişte un pic capul până când îl zări pe Wolf lângă ea, nemişcat, încordat din cap până-n picioare – cu excepţia degetelor celeilalte mâini, care băteau darabana întruna, într-o piatră mare, eliminând neastâmpărul de care altfel nu avea cum să se elibereze.

Fata îi privea degetele, pe jumătate hipnotizată, şi nu-şi dădu seama că lumina senzorului dispăruse decât când apăsarea palmei lui Wolf dispăru de pe spatele ei.

Continuau să înainteze tiptil.

Curând, trenul rămase în urma lor, iar zgomotele civilizaţiei păliră, înlocuite de pălăvrăgeala greierilor şi a broaştelor. Când Wolf fu convins că nu erau urmăriţi, o conduse afară din pădure şi înapoi pe şine.

În pofida distanţei tot mai mari dintre ei şi tren, niciunul nu vorbea.

Când soarele ajunse la orizont, aproape orbitor de luminos în rarele momente când se zărea printre copaci, Wolf se opri şi se întoarse. Scarlet rămase pe loc, la câţiva paşi înaintea lui, şi îi urmări privirea, dar nu văzu decât câteva tufe de scaieţi crescute peste măsură şi umbre lungi, care nu se sfârşeau nicăieri.

Ciuli urechile, aşteptându-se la un alt urlet, dar nu auzea nimic în afară de ciripitul păsărilor şi ţipetele stridente ale unei colonii de lilieci.

— Alţi lupi? întrebă ea într-un târziu.

O tăcere prelungă, urmată de o încuviinţare scurtă din cap.

— Alţi lupi, îi răspunse băiatul.

Abia când porniră din nou Scarlet îşi îngădui să răsufle. Mergeau de câteva ore şi încă nu găsiseră un alt tren, un nod feroviar sau urme de civilizaţie. Pe de-o parte, era frumos: aer proaspăt, flori sălbatice, vietăţi care apăreau la marginea desişului pentru a-i privi, iar apoi se retrăgeau printre ferigi.

Dar, pe de altă parte, picioarele şi spatele o dureau, stomacul îi chiorăia şi Wolf îi spunea că prin apropiere umblau după pradă cel mai puţin îndrăgite creaturi ale pădurii.

Se înfioră. Desfăcându-şi hanoracul de la brâu, îl îmbrăcă la loc şi trase fermoarul până sus. Scoţând ecranul portabil, rămase debusolată când descoperi că parcurseseră doar 29 de kilometri; mai aveau de mers încă vreo 48 înainte să ajungă la cea mai apropiată gară.

— Urmează un nod de cale ferată peste vreo 800 de metri.

— Bun, spuse Wolf. Indiferent ce tren e programat să vină pe şinele astea, nu va reuşi să treacă prea curând. Ar trebui să vedem nişte trenuri după nodul ăla.

— Şi când o să apară acest tren, întrebă Scarlet, cum plănuieşti să ne urcăm în el?

— La fel cum am coborât din ultimul, răspunse el, zâmbind cu şiretenie. Ca şi cum am sări de pe un hambar pe o căpiţă de fân, nu aşa ziceai?

Scarlet se încruntă.

— Comparaţia asta nu e valabilă şi pentru săritul *pe tren*.

Răspunsul lui fu acelaşi zâmbet provocator, iar Scarlet se gândi că poate nu voia să-i ştie planul; era bine că Wolf avea unul. Un arbust foşni chiar lângă potecă şi fetei îi sări inima din piept. Apoi un jder de scorbură inofensiv îşi făcu apariţia în drum şi dispăru printre copaci.

Oftă, iritată de propria nelinişte.

— Deci, spuse ea, iar Wolf aruncă din nou o privire în spate. Dacă ai lupta cu o haită de lupi, cine ar câştiga?

El se încruntă, adoptând o mină serioasă.

— Depinde, răspunse tărăgănat, de parcă încerca să afle motivul din spatele întrebării. Cât de mare ar fi haita?

— Nu ştiu. Care e norma? Să zicem şase lupi.

— Aş putea învinge, dacă ar fi şase, răspunse el. Dacă ar fi mai mulţi, nu prea.

Scăriet zâmbi larg.

— Orice s-ar zice, stai bine cu stima de sine.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Dădu la o parte o piatră din drum.

— Cum ar fi o luptă între tine şi... un leu?

— Să mă bat cu o pisică? Nu mă insulta!

Scarlet râse. Hohotul ei răsună ascuţit şi surprinzător.

— Arunci, cu un urs.

— De ce întrebi? Ai văzut vreunul pe-aici?

— Nu încă, dar vreau să fiu pregătită, în caz că trebuie să te salvez.

Zâmbetul pe care Scarlet îl aştepta încălzi trăsăturile băiatului şi dinţii lui albi sclipiră printre buzele întredeschise.

— Nu ştiu. Nu m-am luptat niciodată cu un urs.

Wolf arătă spre est.

— E un lac într-acolo, la vreo sută de metri. Ar trebui să ne refacem proviziile de apă.

— Stai un pic.

Wolf se opri şi se uită la ea. Scarlet ridică din sprâncene şi se apropie de el.

— Fă-o din nou.

Wolf se dădu un pas înapoi, neliniştit.

— Ce anume?

— Zâmbeşte.

Îndemnul ei avu un efect opus. Wolf se feri şi strânse din dinţi, ca când voia să se asigure că buzele lui rămân lipite. Scarlet şovăi doar o clipă înainte de a se întinde spre el. El

tresări, dar nu făcu nicio mişcare când ea îi cuprinse bărbia şi îi deschise delicat buzele cu degetul mare. El respiră şuierător, apoi îşi atinse dinţii cu limba.

Nu erau normali. Semănau foarte mult cu nişte colţi, având canini ascuţiţi, prelungi. Scarlet îşi dădu seama că semănau cu dinţii de lup. Wolf îşi feri faţa, strângând din nou din fălci. Tot trupul i se încordă.

— Sunt implanturi?

El se scărpină la ceafă, incapabil s-o privească în ochi.

— Se pare că Ordinul Haitei ia tare-n serios treaba asta cu lupii, comentă Scarlet.

Dându-şi seama că încă ţinea mâna suspendată în aer, pe punctul de a întoarce capul lui Wolf cu faţa către ea, o vârî în buzunarul din faţă al hanoracului. Inima fetei o luă brusc la goană.

— Mai ai vreo ciudăţenie despre care ar trebui să ştiu? O coadă, poate?

Într-un târziu, băiatul se uită în ochii ei. Se înroşise ca racul, simţindu-se insultat, dar ea îi zâmbi.

— Glumesc, spuse Scarlet. Sunt doar nişte dinţi. Bine măcar că nu îi porţi înfipţi în pielea capului, ca tipul ăla cu care te-ai luptat.

În curând, stânjeneala începu să i se risipească, iar expresia lui iritată se mai destinse. Colţurile buzelor i se ridicară din nou, dar nu era un zâmbet sincer.

Îl împunse prieteneşte în picior.

— Bine, deocamdată accept zâmbetul ăsta. Spuneai c-ai auzit un râu prin apropiere?

Aparent recunoscător că scăpase de acea conversaţie, Wolf se îndepărtă de ea.

— Un lac, zise el. Îi simt mirosul.

Scarlet miji ochii în direcţia spre care îi arăta el, dar nu zărea decât copaci.

— Fireşte că îl simţi...

Scarlet porni după tânărul care începuse să se strecoare printre buruieni. Wolf avea dreptate, deşi era mai mult heleşteu decât lac. Îl alimenta un pârâu care se revărsa prin capătul mai îndepărtat al apei. Malul trecea de la iarbă la pietriş, apoi dispărea sub unde, iar un pâlc de fagi îşi întindeau crengile spre apă.

Suflecându-şi mânecile, Scarlet îşi stropi faţa şi bău pe săturate, adunând apa în căuşul palmelor. Nu-şi dădu seama cât

de însetată era decât când descoperi că nu se putea opri din băut. Wolf îşi trecea degetele ude prin păr, zburlindu-l din nou.

Înviorată, Scarlet se lăsă pe călcâie şi se uită la Wolf.

— Nu pot să cred!

Băiatul se întoarse spre ea.

— Nu-ţi mai zvâcnesc mâinile! observă ea gesticulând spre palma lui, aşezată pe genunchi.

Stânjenit de privirea ei insistentă, îşi strânse brusc mâna pumn.

— Poate că pădurea are un efect benefic asupra ta, completă fata.

Wolf păru să cugete la această afirmaţie cât timp umplu sticla de apă şi o vârî în rucsac.

— Poate că da, spuse el, după care adăugă: Mai avem mâncare?

— Nu, zise Scarlet şi râse. Nu m-am gândit c-o să trăim din provizii. Dar acum, fiindcă ai menţionat – eu mă gândesc că aerul curat e miraculos dar tu probabil eşti lihnit. Hai, poate găsim nişte fructe de pădure.

Dădu să se ridice, apoi auzi un măcăit. Şase raţe lunecau pe apă, bălăcindu-se.

Scarlet îşi muşcă buza de jos.

— Crezi că poţi să prinzi una?

Când Wolf îşi îndreptă atenţia asupra raţelor, un rânjet îndrăzneţ i se întinse pe chip.

S-a mişcat cu naturaleţe, furişându-se spre păsările neştiutoare precum un prădător înnăscut. Dar, dacă Scarlet a fost impresionată de agilitatea lui – şi probabil că a fost –, pe de altă parte, nici mirarea tânărului n-a fost mai prejos, atunci când a văzut-o smulgând cu dibăcie penele păsării moarte şi înţepându-i pielea, pentru ca grăsimea să se scurgă cât timp prada stătea înfiptă în frigare.

Partea mai complicată era să aprindă focul, dar, după o căutare rapidă pe portabil şi folosind praful de puşcă scos din cartuşul unui glonţ, în curând Scarlet se lăsă fermecată de fuioarele cenuşii de fum care şerpuiau în sus, spre coronamentul pădurii.

Wolf privea undeva departe, în pădure. Îşi întinse picioarele lungi.

— De când locuieşti la fermă? întrebă el, scormonind pământul cu un călcâi.

Scarlet îşi sprijini coatele pe genunchi şi privi raţa cu nerăbdare.

— De când aveam şapte ani.

— De ce ai plecat din Paris? se interesă el.

Se uită la el, dar atenţia lui era atrasă de apa liniştită.

— Eram nefericită. După ce mama a plecat, tata prefera să-şi petreacă timpul la bar, în loc să stea cu mine, aşa c-am venit să locuiesc cu *grand-mère*.

— Şi ai fost mai fericită acolo?

Scarlet ridică din umeri.

— Mi-a luat ceva timp până să mă obişnuiesc. Dintr-o copilă răsfăţată, de la oraş, am devenit o fetiţă care se trezea în zori şi făcea treburi pe lângă casă. M-am mai răzvrătit şi eu. Când locuiam cu tata, făceam crize de nervi, spărgeam obiecte, inventam poveşti şi orice altceva, doar pentru a-i atrage atenţia, pentru a-l face să-i *pese*. Dar niciodată n-am procedat aşa cu bunica. Stăteam amândouă în grădină, în nopţile calde, pur şi simplu vorbeam, iar ea asculta cu adevărat tot ce-i spuneam. Îmi preţuia opiniile, se purta de parcă aveam ceva important de spus.

Ochii lui Scarlet priveau pierduţi cenuşa de sub flăcări.

— De multe ori ne certam, fiindcă amândouă vrem să avem dreptate şi suntem prea încăpăţânate pentru a recunoaşte când ne înşelăm. Dar de fiecare dată ajungeam într-un punct când una dintre noi ţipa sau era cât pe-aci să iasă valvârtej şi să trântească uşa, şi atunci bunica pur şi simplu începea să râdă. Pe urmă începeam şi eu să râd. Iar bunica zicea că eu şi ea semănăm leit. Spunea că o să am o viaţă grea, pentru că semăn perfect cu ea.

Scarlet se frecă la ochi, stăvilindu-şi lacrimile. Woll aşteptă să se mai calmeze, apoi întrebă:

— Aţi fost mereu doar voi două?

Scarlet încuviinţă, iar când fu sigură că-şi înăbuşise lacrimile, nu îşi mai ascunse ochii. Suspină şi se întinse spre foc, să răsucească aripile, fiindcă pielea lor se înnegrise deja.

— Da, doar noi două. *Grand-mère* nu s-a căsătorit niciodată. Indiferent cine a fost bunicul meu, a dispărut din peisaj de mult. Nu vorbeşte niciodată despre el.

— Şi nu ai niciun frate? Sau... fraţi adoptivi? Ori, poate, pupili?

— Pupili?

Scarlet îşi şterse nasul cu mâneca şi îl privi.

— Nu, sunt doar eu.

Aruncă o ramură în foc.

— Dar tu? Ai fraţi? îl întrebă fata.

— Unul. Un frate mai mic.

Scarlet abia îl auzi dincolo de pârâitul focului. Simţea greutatea acelor patru cuvinte. *Un frate mai mic*. Expresia lui Wolf nu dezvăluia nici afecţiune, nici răceală. Lui Scarlet i se păruse a fi genul de om extrem de protector cu fraţii mai mici, dar acum avea îndoieli.

— Şi unde se află acum? întrebă ea. Locuieşte tot cu părinţii voştri?

Aplecându-se, Wolf aşează mai bine pe foc cea mai apropiată pulpă de raţă.

— Nu. Nici eu, nici el n-am mai vorbit de multă vreme cu părinţii noştri.

Scarlet îşi concentră din nou atenţia asupra raţei.

— Nu ne înţelegem cu părinţii noştri. Se pare că avem ceva în comun.

Wolf strânse mai tare copanul de raţă şi îşi retrase mâna abia când o scânteie ţâşni din foc.

— Mi-am iubit părinţii, spuse el, cu o blândeţe care îi lipsise când îşi menţionase fratele.

— O! făcu ea, prosteşte. Au murit?

Tresări când îşi dădu seama cât de grosolană fusese şi îşi dori ca măcar o dată să ştie când să-şi ţină gura. Dar Wolf părea mai degrabă resemnat decât afectat.

— Nu ştiu. Când intri în haită, trebuie să respecţi nişte reguli. Una dintre ele presupune să întrerupi orice legătură cu oamenii din trecutul tău, inclusiv cu familia. Mai ales cu familia.

Scarlet clătină din cap, stupefiată.

— Dar, dacă aveai o viaţă bună acasă, de ce te-ai hotărât să li te alături?

— Nu am avut de ales, răspunse el, scărpinându-se după o ureche. Nici fratele meu nu a avut de ales când au venit după el, la câţiva ani după ce m-au luat pe mine. Dar pe fratele meu ruperea relaţiilor n-a părut să-l deranjeze, aşa cum m-a deranjat pe mine...

Wolf lasă fraza în aer şi aruncă o piatră în apă.

— E complicat. Oricum, nu mai contează.

Scarlet se încruntă. I se părea de neconceput să nu ţi se ofere posibilitatea de a-ţi alege stilul de viaţă, să-ţi părăseşti casa şi familia, să te alături unei bande violente. În secunda

următoare, Wolf se întoarse spre şinele de tren şi sări brusc în picioare.

Scarlet se răsuci, cu inima cât un purice.

Tânărul din vagonul-restaurant apăru dintre umbre, silenţios ca o felină. Zâmbea, dar zâmbetul lui nu mai semăna deloc cu surâsul provocator şi şăgalnic pe care îl văzuse ea.

După un moment, îşi aminti numele lui. *Ran*.

Lăsând capul pe spate, Ran adulmecă aerul cu poftă.

— Minunat! exclamă el. Se pare c-am ajuns la ţanc pentru cină.

Douăzeci şi unu

— Îmi pare tare rău dacă v-am întrerupt, spuse Ran, zăbovind sub copaci. Mirosul era pur şi simplu prea ademenitor.

Nu-şi lua ochii de la Wolf şi licărul din privirea lui o făcea pe Scarlet să se chircească. Apucând patul pistolului, fata îl trase mai aproape, spre şold.

— Fireşte, zise Wolf după o tăcere îndelungată, iar în tonul lui răsuna un avertisment. Avem destulă mâncare.

— Îţi mulţumesc, prietene!

Nou-venitul dădu ocol focului şi trecu atât de aproape de Scarlet, încât ea se văzu nevoită să se tragă într-o parte, ca să nu-i atingă piciorul cu cotul. I se făcu pielea de găină.

Ran se tolăni de cealaltă parte a focului, în faţa fetei, de parcă malul lacului ar fi fost plaja lui personală. După o clipă, Wolf se aşeză între ei.

— Wolf, el este Ran, spuse Scarlet, îmbujorându-se stânjenită. Ne-am cunoscut în tren.

I-ar fi plăcut să pară nepăsătoare. Îşi ţinea mâinile ocupate răsucind bucăţile de carne. Wolf se trase mai aproape de Scarlet, ca o pavăză între ea şi Ran. Faţa i se înroşise de la foc.

— Am purtat o conversaţie plăcută în vagonul-restaurant, spuse Ran. Despre ce era? „Aspiranţi cinstiţi la titlul de lup”?

Scarlet îi aruncă o privire urâtă.

— Un subiect care nu încetează să mă fascineze, comentă ea apăsat, în timp ce scotea din foc aripile şi pulpele de raţă. Astea-s gata.

Luă un copan pentru ea şi îi întinse altul lui Wolf. Ran nu se plânse când primi cele două aripi osoase şi Scarlet făcu o

grimasă când el o sfâşie pe prima, iar cartilajele pârâiră zgomotos.

— *Bon appétit!* zise Ran, rupând carnea cu unghiile lui înspăimântător de ascuţite.

Zeama îi picura pe braţe.

Scarlet ciugulea carnea în vreme ce tovarăşii ei îşi atacară porţiile ca nişte animale, fără să se scape din ochi. Ea se aplecă şi îi adresă o întrebare:

— Ran, cum ai coborât din tren?

Ran aruncă în lac oasele unei aripi.

— V-aş putea întreba acelaşi lucru.

Scarlet pretinse că inima nu i-o luase la galop şi răspunse:

— Am sărit.

— Riscant, comentă Ran, cu un zâmbet arogant.

Wolf se zbârli. Relaxarea lui de dinainte dispăruse şi locul ei fusese luat de furia clocotitoare pe care Scarlet o văzuse în ring. Degetele sale băteau iar darabana şi băiatul bâţâia din picior.

— Mai avem multă cale de făcut până la Paris, spuse Ran, ignorând întrebarea fetei. Ce tragedie pentru victima letumozei!

Scarlet potrivi mai bine în foc pieptul de raţă.

— E îngrozitor! Sunt recunoscătoare că Wolf e cu mine, fiindcă altfel probabil că încă aş fi în tren.

— Wolf, spuse Ran, pronunţând numele cu foarte mare grijă. Ce nume neobişnuit! Părinţii tăi ţi l-au dat?

— Contează? întrebă Wolf, aruncând un os.

— Pur şi simplu fac conversaţie.

— Aş prefera să fie linişte, mârâi Wolf.

După o clipă în care neîncrederea deveni palpabilă între cei doi, Ran se prefăcu stânjenit:

— Îmi pare foarte rău! spuse el, desprinzând ultima bucăţică de carne de pe os. Am tulburat cumva o lună de miere? Ce tânăr norocos eşti!

Arboră o expresie provocatoare şi vâri în gură carnea sfâşiată.

Wolf strânse pumnii.

Mijind ochii în direcţia oaspetelui, prin pâcla de fum şi căldură, Scarlet se aplecă.

— Mi se pare mie sau voi doi vă *cunoaşteţi?*

Niciunul nu negă. Atenţia lui Wolf era concentrată asupra lui Ran. Era gata-gata să-l atace.

Pe Scarlet o cuprinse o bănuială şi puse mâna pe pistol.

— Ridică mâneca! îi porunci ea nou-venitului.

— Poftim? făcu Ran, lingând sucul cărnii de pe o mână. Ridicându-se în picioare, fata îndreptă pistolul spre el.

— Acum!

El şovăi o clipă. Cu o expresie neutră, îşi suflecă mâneca până la cot. Pe antebraţ avea un tatuaj: SCOH1126.

Scarlet clocotea de furie.

— De ce nu mi-ai spus că şi el face parte din haită? săsâi ea, fără să-şi ia privirea de la tatuaj.

Pentru prima dată, calmul lui Ran păli.

— Speram să aflu de ce e aici şi de ce te-a abordat în tren, dar fără să te alarmez, explică Wolf. Scarlet, ţi-l prezint pe Ran Kesley, un Soldat Credincios al Ordinului Haitei. Nu-ţi face griji, e doar un omega.

Nasul lui Ran se încreţi şi Scarlet îşi dădu seama că remarca lui Wolf fusese ofensatoare.

Se uita când la unul, când la altul.

— I-ai simţit *mirosul* pe mine, spuse ea. Când m-am întors în vagonul nostru, ai ştiut. Şi ai ştiut încă de la început că *ne* urmărea! Cum?

Scarlet rămase cu gura căscată, privindu-l pe Wolf. Ochii nefireşti. Simţurile supraomeneşti. Dinţii. Urletul. Faptul că el nu mâncase niciodată o roşie.

— Cine sunteţi voi? ceru Scarlet să ştie.

Wolf avea o expresie jignită. Cel care vorbi fu Ran:

— Mai exact, ce i-ai spus, frate?

Wolf se ridică, silindu-l pe Ran să-şi dea capul pe spate, pentru a-i înfrunta privirea.

— Ea ştie că nu-ţi mai sunt frate, răspunse el. Şi că nu se poate încrede în nimeni care poartă tatuajul ăsta.

Ran zâmbi, amuzat de ironia acelei replici.

— Asta-i tot?

— Ştiu că bunica mea e la voi! strigă ea, speriind un stol de rândunele dintr-un copac apropiat.

Imediat ce bătăile de aripi se risipiră, peste pădure se aşternu o linişte în care răsuna doar ecoul cuvintelor lui Scarlet. Mâna începu să-i tremure şi o sili să rămână nemişcată. În continuare, Ran stătea pe mal, tolănit şi liniştit.

— Bunica mea e la voi, repetă ea, de data asta mult mai rar. Aşa-i.

— Ei bine, nu e *la mine...*

Scarlet vedea roşu în faţa ochilor şi făcu apel la toată stăpânirea de sine pentru a nu apăsa pe trăgaci, ca să-i şteargă aroganţa de pe mutră.

— De ce ne urmăreşti, vru ea să ştie când furia pe care o simţea începu să dea înapoi.

Îşi dădea seama că musafirul lor îşi cântărea răspunsul. Sprijinindu-se de malul stâncos, Ran se ridică şi îşi scuturã mâinile.

— Am tost trimis să-mi recuperez fratele, spuse el, la fel de relexat de parcă fusese trimis să cumpere pâine. Poate nu ţi-a zis că noi doi facem parte dintr-o haită de elită, care a primit o sarcină specială. Acea sarcină a fost anulată, iar Maestrul Jael vrea să ne întoarcem. *Toţi*.

Privirea cu subînţeles a lui Ran o făcea să simtă un nod în gât, iar pe chipul lui Wolf se citea mai multă neîncredere şi mai multă bănuială decât înainte.

— Nu mă întorc, declară el. Jael nu mă mai controlează.

Ran pufni.

— Mă îndoiesc. Şi ştii foarte bine că nu le permitem fraţilor noştri să ne abandoneze.

Îşi trase mâneca, acoperindu-şi tatuajul.

— Dar trebuie să recunosc – continuă Ran – că nu mi-era dor să am încă un alfa prin preajmă.

Vântul îşi schimbă direcţia, suflând scântei spre Scarlet, iar tânăra păşi în spate, clipind pentru a le alunga.

— Crezi c-a fost înţelept să vii aici fără Jael, care te-ar proteja? întrebă Wolf.

— Nu am nevoie de protecţia lui.

— Ar fi pentru prima dată.

Cu un mârâit, Ran sări înainte, dar Wolf se feri şi vru să-l izbească în maxilar. Ran pară, îi înşfăcă pumnul şi profită de inerţia adversarului pentru a-l roti şi a-i cuprinde gâtul în scobitura cotului. Wolf duse mâna liberă la spate, îl apucă pe Ran de umăr şi îl trase peste cap. Ran ateriză cu un geamăt apăsat, lovind apa cu picioarele.

Se ridică la loc într-o clipită.

Mâna lui Scarlet tremura; pistolul ei juca între cei doi şi pulsul i-o luase la galop. Ran era încordat de furie, în timp ce Wolf părea tăiat în piatră, viclean şi calculat.

— Cred că e timpul să te întorci, frate, spuse Ran printre dinţi.

Wolf clătină din cap şi câteva şuviţe umede îi căzură pe frunte.

— Nu ai fost niciodată la nivelul meu.

— Cred c-o sa te surprind, *alfa*.

Wolf pufni şi Scarlet deduse că el nu avea să-l considere niciodată pe Ran un adversar veritabil.

— De asta ne-ai urmărit? zise Wolf. Ai zărit ocazia de-a urca în rang, de a mă înfrânge, pentru a mă îndepărta de haită?

— Ţi-am spus de ce sunt aici. Jael m-a trimis după tine. Misiunea a fost anulată. Când va afla că te-ai răzvrătit...

Wolf se năpusti spre Ran, trântindu-l pe spate. Capul acestuia lovi apa şi Scarlet auzi un trosnet înspăimântător când craniul lui se izbi de pietrele albiei. Ţipă şi fugi spre ei, înfigându-şi unghiile în braţul lui Wolf.

— Nu! Încetează! îl rugă fata. Ne-ar putea spune ceva!

Caninii ascuţiţi ai lui Wolf erau dezveliţi. Îşi luă avânt şi îl lovi pe Ran în plină figură.

— WOLF! Încetează! Bunica! El ştie despre... *Wolf, dă-i drumul!*

Văzând că nu-l putea opri, Scarlet trase în aer un foc de avertisment. Ecoul răsună în luminiş, dar Wolf părea netulburat. Braţele lui Ran îşi încetară zbaterea, alunecară slăbite şi căzură în apă.

— O să-l omori! zbieră ea. Wolf! WOLF!

Când ultimii bulbuci ţâşniră din gura lui Ran, Scarlet făcu un pas în spate, inspiră profund şi apăsă din nou trăgaciul.

Wolf sâsâi de durere şi căzu pe-o parte. Se apucă strâns de braţul stâng, iar sângele deja îi păta mâneca. Dar nu era o rană adâncă. Glonţul abia dacă îl atinsese.

Clipi spre Scarlet.

— M-ai împuşcat?!

— Nu prea mi-ai dat de ales!

Urechile ei încă ţiuiau când Scarlet căzu în genunchi, îl ridică pe Ran de umeri şi îl întinse într-o poziţie incomodă, pe mal. El se rostogoli pe-o parte. Ochiul stâng începea să i se umfle şi sânge amestecat cu apă îi curgea din nas şi din gură. Tuşind, scuipă pe nisip.

Răsuflând gâtuit, Scarlet se uită la Wolf. Nu mişca, dar expresia lui se schimbase: de la furie oarbă trecuse la ceva vecin cu admiraţia.

— Mă bucur să aflu că, atunci când m-ai întâmpinat cu o armă, pe treptele casei tale, erai gata să mă împuşti.

Scarlet îi aruncă o privire ostilă.

— Zău aşa, Wolf! Ce-i în *capul tău?* Ne-ar putea da informaţii. M-ar putea ajuta să-mi salvez bunica!

Zâmbetul lui strâmb se îmblânzi şi, pentru un moment, s-ar fi zis că băiatului îi părea rău. Pentru ea.

— N-o să sufle niciun cuvânt, declară el.

— De unde ştii?

— Ştiu.

— Ăsta nu-i un răspuns!

— Ai grijă la pistol!

— Ce...

Scarlet privi în jos şi văzu că Ran era cât pe ce să apuce patul armei. Scarlet o înşfăcă de ţeavă.

Un chicot slab aduse şi mai multă salivă însângerată pe buzele lui Ran.

— O să te omor într-o bună zi, frate. Dacă nu mi-o ia Jael înainte.

— Nu-l mai provoca! zbieră Scarlet.

Ridicându-se, departe de Ran, fata potrivi iar piedica şi vârî pistolul la locul lui.

— Oricum, în momentul ăsta nu prea eşti în măsură să ameninţi, completă ea.

Ran nu spuse nimic. Ţinea ochii închişi, buzele îi erau întredeschise. Avea o pată de sânge pe obraz şi respira încet, sacadat.

Dezgustată, Scarlet se întoarse spre Wolf. Tânărul îşi luase mâna de pe rană şi se uita surprins la sângele care îi murdărise palma. Se aplecă, sprijinit în cot, şi băgă mâna în apă, pentru a spăla pata.

Oftând, ea dădu fuga spre rucsac şi scoase de acolo o mică trusă de prim ajutor. Wolf nu spuse nimic când ea îi rupse mâneca găurită de glonţ, apoi îi spălă şi îi bandajă rana. Glonţul abia dacă îi zgâriase bicepsul.

— Îmi pare rău că te-am împuşcat, spuse ea. Mai aveai un pic şi-l omorai.

— Poate că o să-l omor de acum încolo, zise Wolf privindu-i mâinile.

Scarlet clătină din cap şi potrivi bandajul.

— Nu e fratele tău adevărat, nu? Pur şi simplu aşa vă numiţi voi unii pe alţii, în haită.

Wolf mârâi, fără să răspundă.

— Wolf?

— N-am zis niciodată că el şi cu mine ne înţelegem.

Scarlet ridică privirea şi văzu dispreţul întipărit pe chipul lui Wolf. Ochii săi verzi ardeau, pironiţi pe trupul întins al lui Ran.

— Foarte bine!

Tonul ei sălbatic risipi ura tânărului, care era din nou atent la ea.

— Atunci înseamnă că-i cunoşti slăbiciunile. Tu ştii cel mai bine cum să-l interogăm.

Din nou, el îi aruncă o privire compătimitoare.

— Suntem antrenaţi să rezistăm interogatoriilor. Nu ne va ajuta.

— Dar deja ne-a oferit câteva informaţii.

Adunând rămăşiţele trusei de prim ajutor, Scarlet le aruncă spre rucsacul ei. Ratã deschizătura.

— E limpede că ştia ceva când l-am întrebat despre bunica. Şi care-i treaba cu misiunea anulată? Are cumva de-a face cu *grand-mère?*

Wolf clătină din cap, iar ea observă că privirea lui se întunecase.

— Ne-a spus ceea ce noi – sau eu – voiam să ştim. Sau să credem. Nu i-aş acorda multă importanţă.

— Cum poţi fi sigur de asta?

Degetele lui îşi începură din nou jocul: flexate, întinse, iarăşi flexate.

— Îl cunosc pe Ran. Ar face orice ca să-şi îmbunătăţească statutul. Găsindu-mă şi forţându-mă să mă întorc sau aducându-le dovezi că s-a luptat cu mine şi m-a învins, tocmai asta spera. Cât despre misiunea la care participam când am plecat... N-ar anula-o. E prea importantă pentru ei.

— Şi cum rămâne cu bunica mea?

El clătină din cap, alungându-şi încruntarea.

— Corect. Ar trebui să ne vedem de drum.

Îşi testă braţul rănit înainte de a-l folosi pentru a se ridica. Focul se transformase într-o grămăjoară de tăciuni care ardeau înăbuşit şi curând Wolf îi călcă în picioare, ignorând pieptul de raţă carbonizat.

— Nu la asta mă referem, spuse Scarlet, stând liniştită pe mal. N-ar trebui măcar să *încercăm* să-l interogăm?

— Scarlet, ascultă-mă. Probabil că ştie ceva ce ne-ar putea ajuta, dar nu ne va oferi informaţia. Chiar dacă plănuieşti s-o smulgi de la el torturându-l, nimic din ce i-ai face nu l-ar speria mai tare decât ce-i va face haita, dacă ne spune ceva. Ştim deja

unde se află bunica ta. Să-l înfruntăm pe el e doar o pierdere de vreme.

— Dar dacă îl luăm cu noi şi-l dăm la schimb? sugeră ea, privind cum Wolf umplea iar rucsacul.

Wolf râse şi gesticulă spre Ran.

— Să-l dăm la schimb? Pe un omega? Nu valorează *nimic*.

Deşi furia lui era palpabilă, Scarlet se bucura că nebunia de adineauri îi dispăruse din ochi.

— Se va întoarce la ei şi le va spune că tu mă însoţeşti, zise Scarlet.

— Nu contează.

Punându-şi rucsacul pe umăr, Wolf aruncă o ultimă privire dispreţuitoare spre fratele său.

— O să ajungem acolo înaintea lui.

Douăzeci şi doi

Noaptea se lăsa cu repeziciune. Pădurea se întindea spre ei ca un zid de umbre impenetrabil, sub lumina slabă a lunii. Trecuseră pe lângă un singur nod feroviar şi mergeau mai departe, tăcuţi, spre nord. Vederea altei perechi de şine, care se încrucişa cu a lor, trezi în Scarlet un strop de speranţă. Cel puţin acum aveau şansa de a întâlni un alt tren. Însă şinele cu levitaţie magnetică rămaseră tăcute. O vreme, lumina ecranului portabil al lui Scarlet fu de ajuns pentru a-i ajuta să vadă drumul, dar se temea să nu epuizeze bateria şi ştia că în curând aveau să se oprească.

Wolf nu mai privea peste umăr din minut în minut şi Scarlet bănuia că el ştiuse de la bun început că erau urmăriţi.

Wolf se opri brusc şi lui Scarlet îi sări inima din piept. Pentru o clipă, crezu că el auzea din nou lupii.

— Aici. Chestia asta o să ne ajute.

Tânărul privi în sus, spre un buştean prăvălit deasupra taluzurilor aflate de-o parte şi de alta a şinelor, creând o punte pe deasupra lor.

— Ce părere ai?

Scarlet îl urmă prin tufişurile înalte până la brâu.

— Credeam că ai glumit, mai devreme. Chiar crezi că poţi sări de-aici pe un tren în mişcare?

El încuviinţă.

— Fără să-ţi rupi vreun picior? insistă fata.

— Fără să-mi rup nimic.

Wolf răspunse cu un strop de aroganţă privirii pline de îndoială a fetei.

Scarlet dădu din umeri şi declară:

— Fac orice, numai să ies odată din pădurea asta.

Lespedea se afla la câţiva metri deasupra capului ei, dar se căţără fără probleme, agăţându-se de rădăcini şi de pietre. Auzi un sâsâît dedesubt şi, când se întoarse, fata văzu chipul schimonosit de durere al lui Wolf, care începuse şi el să se caţăre. Scarlet se simţea vinovată.

— Lasă-mă să văd, ceru ea, apucându-l pe Wolf de antebraţ şi ridicând portabilul, pentru a lumina bandajul.

Încă nu se îmbibase de sânge.

— Chiar îmi pare rău că te-am împuşcat.

— Zău?

Scarlet pipăia bandajul, asigurându-se că era bine înfăşurat.

— Cum adică?

— Probabil că m-ai impuşca din nou, cât ai clipi, dacă ai crede că aşa îţi ajuţi bunica.

Scarlet clipi, aproape uimită să descopere că stăteau foarte aproape unul de celălalt.

— Te-aş împuşca, răspunse ea. Dar asta nu înseamnă că după aia nu mi-ar părea rău.

— Mă bucur că nu mi-ai ascultat sfatul de a ţinti capul.

Lumina portabilului se reflecta în dinţii lui. El îi atinse involuntar buzunarul hanoracului, făcând-o să tresară.

Apoi degetele lui dispărură, iar Wolf miji ochii în lumina puternică a portabilului.

— Scuze, se bâlbâi Scarlet, întorcându-l în jos.

Wolf trecu pe lângă ea, testând cu talpa buşteanul căzut.

— Pare a fi de încredere.

Scarlet constată că această alegere de cuvinte era cât se poate de ironică.

— Wolf, spuse ea, vrând să afle cum suna vocea ei în pustietatea pădurii.

El înlemni, dar nu se răsuci spre ea.

— Când mi-ai povestit prima oară că ai părăsit haita, mă gândeam că de atunci au trecut câteva luni sau chiar ani, dar Ran a spus-o ca şi cum tocmai s-a întâmplat.

Băiatul ridică o mână, ciufulindu-şi părul.

— Wolf?

— Au trecut trei săptămâni, şopti el, apoi adăugă: Mai puţin de trei săptămâni.

Scarlet răsuflă adânc.

— Cam tot atunci a dispărut bunica mea.

El îşi lăsă capul în jos, incapabil să o privească în ochi.

Scarlet se înfioră.

— Mi-ai zis că erai un nimeni, un simplu băiat care făcea comisioane. Dar Ran te-a numit „alfa”. Ăsta nu e un rang destul de înalt?

Văzu cum pieptul lui se ridica într-o respiraţie lentă, încordată.

— Iar acum îmi spui că i-ai părăsit cam tot atunci când a fost răpită bunica mea.

Wolf îşi freca tatuajul, căzut pe gânduri, şi tăcea în continuare. Scarlet aşteptă, începând să clocotească de furie, până ce el îndrăzni să ridice ochii spre ea. Ecranul portabil arunca o rază de lumină alb-albăstruie la picioarele lor, dar pe el nu îl lumina. În întuneric, fata zărea un foarte vag contur al pometţilor şi al maxilarului. Părul lui semăna cu o grămăjoară de ace de pin care i se ridicau ţepene din scalp.

— Mi-ai spus că nu ai habar de ce au răpit-o pe bunica. Dar m-ai minţit, nu?

— Scarlet...

— Deci ce *era* adevărat? Chiar i-ai abandonat sau toate astea sunt o poveste ca să mă...

Exclamând îngrozită, făcu un pas în spate. Gândurile ei o luaseră razna, săgetate de îndoieli şi întrebări.

— Nu cumva *eu* sunt misiunea despre care vorbea Ran? Cea care, chipurile, a fost anulată?

— Nu...

— Şi când mă gândesc că tata m-a prevenit! Mi-a spus că unul dintre voi o să vină după mine. Şi uite că ai venit, iar eu ştiam că eşti de-al lor. Ştiam că nu pot avea încredere în tine, şi totuşi mi-am permis să cred...

— Scarlet, *încetează!*

Scarlet apucă şnururile glugii, sfrângându-le tare în jurul gâtului. Inima îi bătea nebuneşte şi sângele îi clocotea.

Îl auzi pe Wolf inspirând şi îl văzu răsfirându-şi degetele în lumina portabilului.

— Ai dreptate. Te-am minţit când ţi-am spus că nu ştiu de ce ţi-au răpit bunica. Dar *nu eşti* misiunea despre care vorbea Ran.

Îndreptă portabilul în sus, spre el. Wolf tresări, însă nu îşi feri privirea.

— Dar are legătură cu bunica mea.

— Totul are legătură cu bunica ta.

Scarlet îşi muşcă apăsat buza de jos, încercând să potolească valul de furie care creştea înăuntrul ei.

— Îmi pare rău! Ştiam că, dacă ţi-as spune, n-ai avea încredere în mine. Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun, dar... n-am putut.

— Spune-mi *totul*, ceru ea.

Urmă o tăcere lungă.

O tăcere dezgustător de lungă.

— O să mă urăşti, murmură el.

Încercă să se facă din nou mic, aşa cum se întâmplase pe aleea ei, în lumina farurilor navei.

Scarlet îşi apăsa mâinile pe şolduri atât de tare, încât oasele o dureau.

— Ran şi cu mine făceam parte din haita trimisă s-o captureze pe bunica ta.

Scarlet simţea că i se face rău. *Haita trimisă s-o captureze*.

— Nu eram cu ei când au luat-o, adăugă el iute. De îndată ce am ajuns în Rieux, am găsit ocazia perfectă de a fugi. Ştiam că acolo pot să dispar fără să fiu găsit. Aşa c-am profitat. Asta s-a întâmplat în dimineaţa în care bunica ta a fost răpită.

Îşi încrucişă braţele la piept, parcă pentru a se proteja de ura ei.

— I-aş fi putut opri. Sunt mai puternic decât ei toţi la un loc. Aş fi putut împiedica totul. Aş fi putut s-o avertizez pe ea sau pe tine. Dar n-am făcut-o. Pur şi simplu am fugit.

Pe Scarlet o usturau ochii. Se întoarse cu spatele la el, lăsându-şi capul pe spate, spre cerul negru, pentru a ţine lacrimile în frâu fără să fie nevoită să le şteargă. Aşteptă până când ştiu că putea vorbi fără să plângă.

— Atunci ai început să mergi la lupte?

— Şi la tavernă, spuse el, încuviinţând din cap.

— Şi pe urmă te-ai simţit vinovat, aşa că te-ai gândit să mă urmăreşti o vreme, poate să-mi dai o mână de ajutor la fermă, de parcă aşa ai fi putut *îndrepta* ce-ai făcut?

El tresări.

— Fireşte că nu. Ştiam că a intra în contact cu tine ar însemna să-mi pun ştreangul de gât, că la un moment dat, dacă nu plecam din Rieux, ei aveau să mă găsească, dar eu... Dar tu...

Părea frustrat din cauza cuvintelor care nu voiau să iasă.

— Nu puteam să plec, pur şi simplu.

Scarlet auzi plasticul crăpând şi îşi slăbi strânsoarea pe ecranul portabilului.

— De ce au luat-o? Ce vor de la ea?

Wolf deschise gura, dar rămase tăcut.

Scarlet ridică din sprâncene. Pulsul îi bubuia în urechi.

— Deci?

— Încearcă s-o găsească pe prinţesa Selene.

Pentru o clipă, crezu că nu auzise bine din cauza ţiuitului din urechile ei.

— *Pe cine* încearcă să găsească?

— Pe prinţesa lunară Selene.

Scarlet făcu un pas înapoi. Se gândi că poate Wolf făcea o glumă crudă, însă expresia lui era prea serioasă, de-a dreptul îngrozită.

— *Poftim?!*

Stânjenit, Wolf se foi de pe un picior pe altul.

— O caută de ani de zile pe prinţesă şi îşi închipuie că bunica ta ştie unde se află.

Scarlet miji ochii, derutată. Era convinsă că nu înţelesese bine, că el se înşela. Privirea lui Wolf era pătrunzătoare şi sigură.

— De ce ar şti bunica mea...

Fata clătină din cap şi adăugă:

— Prinţesa lunară e moartă!

— Există dovezi că a scăpat din incendiu, că a fost salvată şi adusă pe Pământ, îi explică Wolf. Scarlet...

— Ce-i?

— Eşti sigură că bunica ta nu ştie nimic?

Scarlet ţinu gura deschisă atât de mult timp, încât limba i se uscă şi deveni lipicioasă.

— E o simplă *fermieră!* A locuit în Franţa toată viaţa. Ce să ştie? întrebă fata.

— A lucrat în armată înainte să devină fermieră. Pe atunci, călătorea.

— Da, cu peste douăzeci de ani în urmă. De cât timp lipseşte prinţesa? D zece ani, poate de cincisprezece. N-are nicio noimă.

— Nu poţi să treci toate astea cu vederea.

— Ba sigur că pot!

— Dar dacă ea ştie ceva?

Scarlet se încruntă, însă neîncrederea ei se risipi când văzu disperarea crescândă a lui Wolf.

— Scarlet, când Ran a spus că misiunea a fost anulată, nu se referea la altceva decât la căutarea prinţesei. Nu-mi pot închipui de ce, după atâta vreme... Dar, dacă e adevărat, atunci poate că bunica ta nu le mai e de niciun folos.

Scarlet simţi un junghi în piept.

— Asta înseamnă că o să-i dea drumul?

În jurul gurii lui Wolf apărură cute şi o greutate apăsa pe umerii lui Scarlet. Nu eu nevoie să spună nimic, pentru că ea ştia răspunsul.

— Nu. Nu aveau să-i dea drumul.

Inspiră ameţită, privi şinele luminate de lună.

— Dacă aş fi ştiut... Şi dacă te-aş fi cunoscut înainte... Vreau să te ajut, Scarlet. Vreau să încerc să îndrept lucrurile, dar ei vor informaţii pe care eu nu le am. Cel mai bine este ca bunica ta să se facă utilă. Chiar dacă ei n-o mai caută pe Selene, s-ar putea să existe ceva ce bunica ta ştie, ceva din trecutul ei, orice lucru care ar putea s-o facă valoroasă în ochii lor. Dacă *tu* ştii ceva, dacă ai orice informaţie... E cea mai bună şansă de a o salva. Poţi negocia pentru ea, dându-le informaţia pe care ei şi-o doresc.

Frustrarea aproape că o sufoca.

— Nu ştiu ce vor.

— *Gândeşte-te*. Ai văzut vreodată ceva suspect? Bunica ta a spus sau a făcut ceva ce ţi s-a părut ciudat?

— Face tot timpul lucruri ciudate.

— Ceva legat de lunari. Sau de prinţesă.

— Nu, ea... întotdeauna a avut mai multă înţelegere faţă de lunari decât majoritatea oamenilor. Bunica nu e genul de om care se grăbeşte să judece.

— Altceva?

— Nimic. Nu mai ştiu altceva. Ea n-are nimic de-a face cu lunarii.

— Există dovezi care susţin contrariul.

— Ce dovezi? Despre ce vorbeşti?

Wolf se scărpină.

— Probabil ţi-a spus că a fost pe Luna.

Scarlet îşi acoperi ochii cu palmele, respirând sacadat.

— Eşti nebun! De ce s-ar duce bunica mea pe *Luna?*

— A făcut parte din singura misiune diplomatică terestră pe Luna din ultimii cincizeci de ani. Ea a fost pilotul care a dus diplomaţii pământeni acolo. Vizita a durat aproape două săptămâni, aşa că sigur a interacţionat *cât de cât* cu lunarii...

Wolf se încruntă.

— Nu ţi-a spus niciodată?

— *Nu!* Nu mi-a spus nimic din toate astea! Când s-a întâmplat?

Wolf privi în altă parte, iar ea văzu că băiatul şovăia.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum patruzeci de ani, răspunse el, pe un ton liniştit. Cu nouă luni înainte să se nască tatăl tău.

Douăzeci şi trei

Lumea se învârtea cu ea. Scarlet îl privea fix, aşteptând o glumă care nu mai sosea.

— Tatăl meu...

— Îmi pare rău, murmură el. Credeam că ţi-a spus.

— Dar tu cum de ştii toate astea?

— Totul are legătură cu prinţesa. Există indicii că ea a fost luată de pe Luna de către un bărbat pe nume Logan Tanner, un doctor.

Wolf îi cerceta faţa, căutând un semn că era la curent. Dar informaţiile astea nu însemnau nimic pentru Scarlet. Tânărul continuă:

— Singurii pământeni cu care Logan Tanner a intrat în contact înainte de răpirea prinţesei trebuie să fi fost aceia care participaseră la aceeaşi misiune ca bunica ta. Cei care îl cunoşteau bănuiau că Tanner a avut o idilă cu Michelle Benoit, când ea a fost pe Luna. Presupunerile lor au devenit şi mai convingătoare când s-a aflat că, nouă luni mai târziu, Michelle a născut un băiat, iar tatăl era necunoscut.

Genunchii i se înmuiară, iar Scarlet se lăsă să alunece la pământ. Dacă Wolf spunea adevărul... dacă aceste presupuneri erau corecte... atunci bunicul ei fusese *lunar*.

O furtună de gânduri i se învolbura în cap. Indicii pe care nu ştiuse niciodată că le aduna răsăriră în mintea ei. Faptul că bunica ei dădea dovadă de atâta compasiune pentru lunari. Faptul că nu vorbea niciodată despre bunicul lui Scarlet. Faptul că insistase ca nici Scarlet, nici tatăl fetei să nu se nască la spital, fiindcă analizele de sânge obligatorii le-ar fi dezvăluit descendenţa.

Cum reuşise să păstreze acest secret atâta amar de vreme?

Şocată, fata îşi dădu seama că, din capul locului, intenţia bunicii ei fusese să păstreze taina. Nu avusese de gând să-i spună lui Scarlet adevărul.

Ceva atât de important, chiar formidabil! Bunica ei îi ascunsese toate aceste informaţii.

— Noi nu avem secrete, şopti ea ca pentru sine, iar lacrimile i se adunau din nou în ochi. Noi nu avem secrete una faţă de cealaltă.

— Îmi pare rău, spuse Wolf, îngenunchind în faţa ei. Chiar credeam că ştii.

— Nu ştiam.

Îşi şterse lacrimile. De ce nu îi povestise bunica ei despre acest Logan Tanner? Oare pentru a o proteja de neîncrederea şi prejudecăţile care s-ar fi stârnit din cauză că Scarlet era pe jumătate lunară? Sau exista un alt motiv? Un secret şi mai uluitor, pe care îl protejase...

Inima o durea. Se întrebă ce alte secrete avea Michelle.

Deodată, Wolf se întoarse, privind foarte concentrat spre sud. Îşi ciuli urechile.

Gândurile lui Scarlet rămaseră ca suspendate în aer. Ascultă şi ea, dar nu auzi decât foşnetul pădurii şi greierii.

Wolf şopti:

— Vine un tren.

O ţintui cu privirea. Cute de îngrijorare îi brăzdau fruntea. Scarlet înţelese că băiatul se temea să nu fi dezvăluit prea multe, dar ea tânjea să afle.

Încuviinţând, Scarlet se ridică.

— Şi de ce cred oamenii ăştia că bunica mea are vreo informaţie despre prinţesă?

Wolf se apropie de muchia taluzului, privind în depărtare, în lungul şinelor.

— Ei cred că doctorul Tanner a cerut ajutorul bunicii tale când a adus-o pe prinţesă pe Pământ.

— Or fi crezând asta, dar nu pot fi siguri.

— Poate că nu, însă de asta au răpit-o, spuse el, tatonând buşteanul din nou. Ca să descopere ce ştie ea.

— Şi nu s-au gândit deloc că, poate, bunica habar n-are?

— Sunt absolut convinşi de contrariu. Sau, cel puţin, erau convinşi când i-am părăsit eu, dar nu ştiu ce-au mai aflat de când...

— Păi, de ce nu-l caută pe acest doctor Tanner, să-l întrebe direct?

Wolf strânse din dinţi.

— Pentru că a murit.

Aplecându-se, înşfăcă rucsacul şi îl atârnă de un braţ.

— S-a sinucis la începutul anului. Într-un ospiciu din Comunitatea Orientală.

O parte din furia lui Scarlet se risipi, înlocuită de milă pentru un bărbat de a cărui existenţă nu aflase decât acum câteva minute.

— Un ospiciu?

— Era pacient. S-a internat singur.

— Cum a reuşit? Era Lunar. De ce n-a fost capturat şi trimis înapoi pe Luna?

— Probabil a descoperit o metodă de a se integra în societatea pământeană.

Wolf întinse o mână şi Scarlet o apucă mecanic, tresărind când degetele lui fierbinţi se încleştară peste ale ei. Într-o clipită, strânsoarea lui slăbi şi tânărul păşi pe buştean.

Scarlet îşi îndreptă ecranul portabil spre punctele lor de sprijin înşelătoare şi se chinui să gândească, în ciuda vuietului din urechi.

— Trebuie să mai fi avut contact cu altcineva pe Pământ. Pista nu se poate sfârşi cu bunica mea. Din câte mi-a zis tata, ea nu le-a spus nimic, după *săptămâni întregi* de... Cine ştie ce i-au făcut? Trebuie să-şi fi dat seama că au răpit persoana nepotrivită!

Wolf îi răspunse cu o reţinere bizară în glas:

— Eşti sigură?

Scarlet îi aruncă o căutătură urâtă. Moştenitoarea lunară era un mit conspiraţionist, o legendă... Cum se putea ca bunica ei harnică şi mândră, din orăşelul Rieux, să fi fost implicată?

Dar acum, când aflase că îi tăinuise un lucru atât de important ca originea ei, nu mai era sigură de nimic.

Un zumzet slab se auzea dincolo de şoaptele pădurii. Magneţii prindeau viaţă.

Wolf îi strânse mâna şi fata se infioră.

— Scarlet, zise el, pentru binele ei şi al tău, trebuie să le oferim o informaţie. Te rog, gândeşte-te! Dacă ştii ceva, orice, ne-ar putea fi de folos.

— Ceva despre prinţesa Selene?

El încuviinţă.

— Nu ştiu nimic.

Scarlet dădu din umeri, neajutorată, apoi repetă:

— Nu ştiu nimic.

Se simţea captivă sub privirea lui, până când el îi dădu drumul, încruntându-se. Mâna care o ţinuse pe a ei îi căzu pe lângă corp.

— E în regulă. Găsim noi o soluţie.

Scarlet ştia că asta era o minciună. Nu era în regulă. Monştrii ăia alergau după o fantomă, iar bunica ei era prinsă la mijloc, totul din cauza unei aventuri amoroase despre care se credea că avusese loc în urmă cu patruzeci de ani... Iar Scarlet se simţea neputincioasă.

Privi în jos şi stomacul i se strânse ghem când descoperi cât de sus se aflau. În întunericul prufund care îi înconjura, avea senzaţia că stătea pe marginea unui abis.

— Avem la dispoziţie cam treizeci de secunde, spuse Wolf. Odată ce trenul ajunge aici, trebuie să ne mişcăm iute. Fără şovăială. Poţi face asta?

Scarlet încercă să-şi umezească buzele, dar gura îi era la fel de uscată precum scoarţa bușteanului de sub tălpile ei. Încercă să-şi potolească bătăile inimii. Număra secundele în gând. Se scurgeau prea repede. Zumzetul magneţilor răsuna din ce în ce mai tare. Auzea şuieratul vântului pe şine.

— De data asta mă laşi să sar singură? întrebă ea, zărind farurile puternice.

Luminile inundau vârfurile copacilor, strecurându-se printre trunchiuri. Magneţii de sub tălpile lor trosneau.

— *Vrei* să sari singură?

Wolf aşează rucsacul între ei.

Scarlet scruta şinele, imaginându-şi trenul gonind pe dedesubt. O vibraţie abia simţită îi gâdila picioarele. Genunchii i se înmuiară.

Arunci ecranul portabil în rucsac şi păşi peste un nod din buştean.

— Întoarce-te, îi ceru ea.

Wolf începu să rânjească, dar între sprâncene îi rămase o cută de îngrijorare. O lăsă să suie în spatele lui şi îi împinse picioarele mai sus, până când ea se ancoră zdravăn de el.

În timp ce îi înlănţuia umerii cu braţele, lui Scarlet îi trecu prin minte că avea tot dreptul să-l dispreţuiască. Wolf avusese ocazia de a-i salva bunica şi în schimb fugise. O minţise şi tăinuise acele secrete enorme, pe care ea avea tot dreptul să le ştie...

Dar asta nu schimba faptul că era încă alături de ea. Încă îşi risca viaţa şi îi înfrunta pe cei care îl hărţuiau, pentru a o ajuta să-şi găsească bunica.

Muşcându-şi buza, fata se aplecă spre urechea lui.

— Mă bucur că mi-ai spus totul.

Trupul lui păru să se dezumfle.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult.

— Da, ar fi trebuit.

Scarlet îşi înclină capul, lipindu-şi tâmpla de a lui.

— Dar tot nu te urăsc.

Îl sărută pe obraz şi îl simţi încordându-se. Când îşi împreună mâinile peste pieptul lui, îi simţi inima bătând năvalnic.

Trenul se ivi de după o curbă, agil ca un şarpe. Alb şi lucios, se apropia de ei cu viteză, în timp ce vidul crea un curent de aer care agita crengile copacilor de ambele părţi ale vâlcelei.

Scarlet îşi dezlipi capul de umărul lui Wolf şi, privindu-l dintr-o parte, zări încă o cicatrice, de data asta pe gât. Spre deosebire de celelalte, era mică şi dreaptă – mai degrabă rezultatul unei operaţii chirurgicale, decât al unei încăierări.

Apoi Wolf se lăsă pe vine. Cu inima cât un purice, fata era din nou atentă la tren. Băiatul strânse rucsacul în mâini. Era încordat şi inima i se zbătea în piept. O stare cu totul diferită de calmul său desăvârşit, atunci când săriseră din tren.

Trenul trecea pe sub ei, zguduind buşteanul şi făcând dinţii lui Scarlet să clănţăne.

Wolf împinse rucsacul de pe buştean şi sări. Încleştându-şi degetele în cămaşa lui, Scarlet strânse din fălci, pentru a-şi înăbuşi un ţipăt.

Aterizară dur pe acoperişul neted ca sticla. Trenul plutitor abia dacă tresări la impact, dar Scarlet îşi dădu seama imediat că era ceva în neregulă. Wolf alunecă şi se înclină prea tare spre stânga, pierzându-şi echilibrul sub greutatea fetei.

Scarlet ţipă când realiză că forţa săriturii o desprinsese de Wolf şi că în clipa asta se rostogolea spre marginea acoperişului. Îşi înfipse unghiile în umerii lui, dar cămaşa lui Wolf se rupse; în clipa următoare, ea cădea, iar lumea se învârtea în jurul ei.

O mână o apucă strâns de încheietură şi îi opri căderea, smucindu-i dureros umărul. Scarlet ţipa şi dădea din picioare. Pământul vâjâia sub ea. Orbită de propriul păr, pe care vântul biciuitor i-l arunca în faţă, ridică cealaltă mână spre el şi îl apucă de antebraţ, cu degete alunecoase, disperate.

Scarlet îi auzi geamătul – aproape un răcnet – şi se simţi ridicată. Lovea cu picioarele peretele trenului, căutând un punct de sprijin. Apoi el o săltă pe acoperiş, departe de margine şi ateriză deasupra ei. Îi îndepărtă grăbit buclele de pe faţă, o apucă de umeri, îi masă încheietura învineţită, folosind fiecare dram de energie pentru a se asigura că ea era acolo. Că era teafără.

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! Mi-am pierdut concentrarea, am alunecat. Îmi pare rău! Scarlet, te simţi bine?

Fata respira întretăiat. Încet-încet, lumea îşi curmă rotirea, dar adrenalina încă îi curgea prin vene, iar ea tremura toată. Se uită la Wolf, îi cuprinse mâinile într-ale ei şi i le ţinu, ca să se liniştească.

— Sunt bine, gâfâi ea, încercând să zâmbească.

El nu îi întoarse zâmbetul. O privea de-a dreptul îngrozit.

— Mă cam doare umărul, dar…

Tăcu brusc, observând o pată roşie pe bandajul lui Wolf. O prinsese cu braţul rănit.

— Sângerezi!

Dădu să-i atingă bandajul, dar el îi prinse mâna, strângând-o tare. Scarlet se trezi pironită sub privirea lui intensă şi îngrozită. Tânărul încă gâfâia. Ea tot mai tremura.

Nu se putea gândi decât la puternicul curent de aer care ameninţa să-i ia pe sus şi la cât de fragil părea Wolf acum, de parcă o singură mişcare l-ar fi putut distruge.

— Sunt bine, îl asigură ea din nou, cuprinzându-l cu braţul liber şi trăgându-l spre ea până când se lipi de el, cuibărindu-şi capul în scobitura gâtului său.

El înghiţi anevoie, apoi o cuprinse în braţe, strivind-o la piept.

Trenul vira spre vest. Pădurea era un vârtej ameţitor, la stânga şi la dreapta. După un timp care i se păru o veşnicie, adrenalina părăsi membrele lui Scarlet, iar ea putea respira în voie. Îmbrăţişarea lui Wolf nu slăbi deloc. Faptul că îi auzea respiraţia la ureche era singura dovadă că băiatul nu era dăltuit din piatră, ci o fiinţă vie.

Într-un final, când se opri din tremurat, Scarlet se desprinse cu blândeţe de el. Braţele lui, care o strângeau ca într-o menghină, îi dădură drumul şovăielnic, iar ea îndrăzni să-l privească din nou în ochi.

Groaza şi şocul îi dispăruseră de pe chip, fiind înlocuite de căldură, dorinţă şi nesiguranţă. Şi teamă, foarte multă teamă.

Dar ea nu credea că teama lui avea legătură cu faptul că aproape căzuse de pe tren.

Simţi un fior pe buze şi îşi lungi gâtul către el.

Atunci Wolf se îndepărtă şi în spaţiul gol dintre ei năvăli un vânt rece şi aspru.

— Trebuie să coborâm înainte de a ajunge la vreun tunel, spuse el, cu voce tremurată şi răguşită.

Scarlet se ridică, îmbujorată. O năpădi o dorinţă irezistibilă de a se apropia iar de el – nu pentru a coborî de pe acoperişul trenului, ci pentru a fi îmbrăţişată din nou. Pentru a se simţi încă o dată învăluită în căldură, protejată şi fericită.

Îşi ascunse dorinţa cum putu mai bine. Wolf nu se uita în ochii ei, iar ea ştia că tânărul avea dreptate. Nu erau în siguranţă aici, sus.

Scarlet pe jumătate alunecă, pe jumătate se târî spre partea din faţă a vagonului urmând mişcările subtile ale trenului. Wolf o însoţea fără s-o atingă, dar stătea aproape, pregătit să o apuce, în caz că fata s-ar fi apropiat prea mult de marginea acoperişului.

Când ajunseră în capăt, Wolf sări pe platforma dintre vagoane. Scarlet privi în jos, şi zări rucsacul la picioarele lui. Uitase complet de el până în clipa asta, şi râse uimită. Wolf ochise perfect.

Poate că, dacă nu l-ar fi sărutat pe obraz chiar înainte de a sări, echilibrul lui ar fi fost perfect.

Gândul ăsta îi trezi un fior de vinovăţie şi se întrebă dacă nu cumva ea îi tulburase concentrarea.

Se aşeză pe acoperişul vagonului, cu picioarele atârnând, pregătită de salt.

— Lăudărosule! zise ea, întinzând braţele şi lăsându-l s-o prindă.

Mâinile lui Wolf o prinseră foarte delicat când ateriză şi rămaseră pe talia ei o secundă prea mult – sau poate că nu îndeajuns –, după ce ea îşi sprijini ferm tălpile pe platformă.

Expresa lui era disperată şi derutată, extrem de încordată. Evitându-i privirea, Wolf înşfăcă rucsacul şi dispăru în vagon.

Scarlet se zgâia la uşă, aşteptând ca vantul şfichiuitor să o răcorească. O ardea amintirea mâinilor lui pe spatele ei, pe umeri, pe încheieturile mâinilor. Nu se putea gândi decât la dorinţa chinuitoare de a-l săruta.

Rezemându-se de balustradă îşi vârî părul în gluga hanoracului. Încerca să se convingă, fără tragere de inimă, că

era bine că Wolf se desprinsese de ea, adineauri. Scarlet îşi zise că mult prea des acţiona fără să se gândească bine înainte, iar asta îi crea mereu probleme. Era un alt exemplu pentru cum se lăsa dominată de emoţii, iar asta din cauza unui tip pe care îl cunoştea de doar... Descoperi cu stupoare că se ştiau de abia o zi.

De o zi. Oare era adevărat? Oare acea luptă clandestină îngrozitoare avusese loc ieri-seară? Iar criza de isterie a tatălui ei, în şopron, chiar avusese loc în dimineaţa asta?

Dar, chiar dacă ştia foarte bine răspunsul la toate aceste întrebări, Scarlet nu-şi schimbă dispoziţia. Pielea ei nu se răcori. Fantezia de a fi strânsă în braţele lui nu se risipi.

Scarlet îşi dorise ca el s-o sărute. Încă şi-o dorea.

Oftă adânc şi, când îşi simţi din nou picioarele, intră în vagon.

Era un vagon de marfă, mare şi ticsit cu lăzi din plastic. Lumina lunii se strecura prin uşa pe care tocmai o deschisese. Wolf se căţărase pe o stivă de lăzi şi le împingea, pentru a face mai mult loc.

Scarlet i se alătură. Deşi tăcerea era dureroasă, fiecare cuvânt pe care ar fi vrut să-l rostească i se părea banal şi fals. Scoase un pieptăn din rucsac şi începu să-şi descurce buclele ciufulite de vânt. Într-un final, Wolf termină treaba şi se aşeză lângă ea. Cu picioarele strânse sub el. Cu mâinile împreunate în poală. Cu umerii aduşi. Fără s-o atingă.

Scarlet îl studia cu coada ochiului, ispitită să se apropie de el, chiar şi numai pentru a-şi rezema capul de umărul lui. În schimb, întinse mâna şi plimbă un deget peste tatuajul pe care îl vedea în penumbră. Wolf se încordă.

— Ia zi, Ran spunea adevărul? Crezi că te vor omorî pentru că i-ai părăsit?

În tăcerea scurtă care urmă, Scarlet îşi simţea bătăile inimii pulsând în vârful degetului cu care îl atingea.

— Nu, răspunse el într-un târziu. Nu-ţi face griji pentru mine.

Fata îşi trecu degetul de-a lungul unei cicatrice lungi, urma unei răni care altădată se întinsese de la încheietura mâinii până la cot.

— Voi înceta să-mi fac griji când toate astea se vor termina. Când vom fi în siguranţă, departe de ei.

Wolf se uită în ochii ei, apoi la cicatrice şi la degetele care se odihneau pe încheietura lui.

— De unde ai asta? întrebă ea. Dintr-o luptă?

Wolf clătină din cap, aproape imperceptibil.

— Dintr-o prostie.

Muşcându-şi buza de jos, Scarlet se apropie încă puţin şi mângâie o cicatrice mai mică, pe tâmpla lui.

— Dar asta?

Wolf se dădu înapoi, silit să ridice capul, pentru a se îndepărta de ea.

— O încăierare urâtă, răspunse el, fără alte amănunte.

Scarlet mormăi gânditoare, apoi îşi plimbă degetul peste o cicatrice minusculă de pe buza lui.

— Dar asta ce...

El o prinse de mână, curmându-i mângâierile. O strângea blând, dar ferm.

— Te rog, încetează, spuse el, exact când privirea lui se opri pe buzele ei.

Scarlet le umezi şi constată că ochii tânărului erau din ce în ce mai disperaţi.

— Ce s-a întâmplat?

O bătaie de inimă.

— Wolf?

El nu-i dădea drumul.

Scarlet întinse cealaltă mână spre el, trecându-şi degetul mare peste încheieturile mâinii lui.

Băiatul trase abrupt aer în piept.

Degetele ei urcau pe braţul lui, de-a lungul bandajului şi a petei de sânge, acum uscată. Era încordat ca un arc şi se lipise de perete. Degetele care o ţineau de mână zvâcneau.

— Cicatricele astea sunt doar... Sunt un lucru cu care m-am obişnuit, spuse el gâtuit.

— Cum adică?

Wolf înghiţi în sec, fără să explice.

Fata îi atinse maxilarul, pometii proeminenţi, părul ciufulit şi moale. Într-un final, băiatul îşi coborî obrazul în palma ei, lăsându-se mângâiat.

— Am căpătat-o într-o luptă, murmură el. O altă luptă inutilă. Aşa cum sunt toate.

Privirea lui zăbovea din nou pe buzele fetei.

Scarlet şovăi. Când el tot nu se clinti, se apropie şi îl sărută. Gingaş. Doar o dată.

Bătăile inimii de-abia dacă o lăsau să respire. Scarlet se retrase şi aerul cald se furişă între ei. Wolf se topi în faţa ei, iar oftatul lui resemnat îi mângâie buzele.

Apoi o trase spre el şi o cuprinse în braţe. Scarlet tresări când Wolf îşi îngropă o mână în buclele ei răvăşite şi o sărută, la rândul lui.

Cartea a treia

— Vai, bunico, dar ce dinţi mari ai!

Douăzeci şi patru

— *Ascunde-te.*

Cinder rosti cuvântul lent. Cu tandreţe. O rugăminte şoptită care se sfârşea cu un *te* delicat, grijuliu.

— *Ascunde-te*, Rampion, ascunde-te. Ascunde-te, Rampion, Dispari... Fă-te pierdută... Nu exişti... Nu poţi fi văzută...

Cinder stătea cu picioarele încrucişate, pe patul ei, în întuneric, vizualizând în minte nava care o înconjura. Pereţii de oţel, motorul huruitor, şuruburile şi sudurile care ţineau totul laolaltă, computerul principal, sticla groasă a geamurilor cabinei de comandă, rămpa de ieşire din cală, platforma de cuplare de sub picioarele ei.

Apoi îşi imagină că toate astea erau invizibile.

Treceau pe lângă radare, iar acestea rămâneau tăcute.

Dizolvându-se în întunecime, sub ocbiul atent al staţiilor-satelit.

Dansând cu graţie printre toate celelalte nave cate aglomerau sistemul solar. Fără să atragă atenţia. Inexistentă.

Simţi o furnicătură străbătându-i coloana, începând de la ceafă. Căldura radia din trupul ei, cuprinzându-i fiecare muşchi şi fiecare articulaţie, strecurându-se prin degetele ei şi intrând înapoi prin genunchi.

Cinder răsuflă şi le îngădui muşchilor să se relaxeze, pe urmă începu să psalmodieze din nou.

— Ascunde-te, Rampion. Rampion, ascunde-te. *Ascunde-te*.

— Funcţionează? întrebă o voce.

Deschise ochii în întuneric, distingea doar punctele luminoase ale stelelor, de cealaltă parte a geamurilor. Se aflau în partea umbrită a Pământului, aşa încât nava era ascunsă în întuneric şi în vastitatea spaţiului.

Camuflată. Ascunsă, Invizibilă.

— Bună întrebare, răspunse ea, ridicând privirea spre plafon.

Căpătase obiceiul să-i răspundă aşa androidului, deşi Cinder ştia că e ridicol.

Iko nu era o pată pe plafon, nu era nici măcar difuzoarele care îi proiectau vocea. Ea era fiecare cablu de computer, fiecare tip, fiecare sistem. Era totul, mai puţin oţelul şi şuruburile ce ţineau nava laolaltă.

Puţin cam derutant.

— Habar n-am cum să fac, continuă Cinder.

Se uită pe geam. Prin micul hublou nu se zăreau nave, ci doar stele, alte şi alte stele. În depanare se întindea o pâclă purpurie – poate un nor de gaze lăsat în urmă de coada vreunei comete.

— *Tu* te simţi altfel? o întrebă Cinder pe Iko.

Ceva hurui sub picioarele ei, blând ca torsul unei pisici. Îi amintea de felul în care ventilatorul lui Iko obişnuia să se învârtă mai repede, când procesa informaţii.

— Nu, răspunse Iko după un minut, iar zumzetul se stinse. Tot gigantică sunt.

Cinder îşi întinse picioarele, dezmorţindu-le.

— Tocmai asta mă îngrijorează. Simt că n-ar trebui să atât de uşor. Întreaga armată a Comunităţii e pe urmele noastre. Cine ştie? Poate că deja au cerut ajutorul altor armate ale Uniunii, ca să nu mai pomenim de lunari şi de vânătorii de recompense. Câte nave ai depistat pe radarele *noastre?*

— Şaptezeci şi una.

— Bun, şi niciuna dintre ele nu ne-a observat sau n-a intrat la bănuieli? E posibil?

— Poate că, la urma urmei, ce faci tu are efect. Poate că ai un talent înnăscut la magia asta lunară.

Cinder clătină din cap, uitând că Iko n-o putea vedea. Voia să creadă că, într-adevăr, ce făcea ea funcţiona, dar ceva i se părea în neregulă. Lunarii controlau bioelectricitatea, nu undele radio. Bănuia că toate psalmodierile şi vizualizările astea erau o pierdere de timp.

Însă tot mai rămânea o întrebare: de ce nu fuseseră zăriţi până acum?

— Cinder, cât timp va trebui să rămân aşa?

Fata oftă.

— Nu ştiu. Până vom putea instala un alt sistem de control automat.

— Şi până îmi găseşti un nou corp.

— Da.

Fata îşi frecă palmele. Căldura subtilă care îi învăluise degetele mâinii drepte se risipise şi, pentru prima dată, erau mai reci decât degetele ei de metal.

— Nu-mi place să fiu navă. E îngrozitor! se văită Iko. Mă simt mai puţin vie ca niciodată.

Întinzându-se pe spate, în patul ei, Cinder studia umbrele negre din încăpere. O înţelegea foarte bine pe Iko. În scurtul răstimp în care ea însăşi acţionase ca sistem de control automat, avusese senzaţia că mintea ei se întindea în toate direcţiile. De parcă pierduse contactul cu trupul ei fizic, de parcă îşi detaşase creierul şi plutea într-un spaţiu inexistent, între lumea reală şi cea digitală. Se simţea cuprinsă de milă pentru Iko, fiindcă prietena ei nu-şi dorise niciodată altceva decât să devină mai umană.

— E doar temporar, spuse ea, dându-şi la o parte părul de pe frunte. De îndată ce nu va mai fi primejdios să ne întoarcem pe Pământ, o să...

— Hei, Cinder! Te uiţi pe reţea?

Silueta lui Thorne apăru în uşă, conturată de lumina becurilor economice din culoar.

— Ce-i asta? Îţi faci siesta? Aprinde nişte lumini!

Umerii lui Cinder se încordară.

— Nu vezi că-s ocupată?

Thorne scrută cămăruţa întunecată.

— Bună glumă!

Cinder se ridică brusc în capul oaselor.

— Încerc să mă concentrez.

— Păi, ţine-o tot aşa. Între timp, ar trebui să vezi ceva. Se vorbeşte despre noi pe toate canalele. Suntem celebri!

— Nu, mersi. N-am chef să mă văd comportându-mă ca o descreierată, la cel mai important eveniment social al anului.

Vizionase o singură dată filmarea de la bal – când îşi pierduse piciorul şi se prăvălise pe scări, aterizând într-un morman de mătase şifonată şi având mănuşile murdare de noroi –, şi îi fusese de ajuns.

Thorne flutură dintr-o mână.

— Au difuzat deja înregistrările alea. Şi acum trăieşti visul oricărei fete fâşneţe, cu vârsta sub douăzeci şi cinci de ani.

— Mda, ce să-ţi zic! Viaţa mea e un vis împlinit.

Thorne mişcă sugestiv din sprâncene.

— Poate că n-o fi un vis împlinit, dar cel puţin chipeşul prinţ Kai îţi ştie numele.

— *Împăratul* Kai, îl corectă ea, privindu-l încruntată.

— Exact. Urmează o conferinţă de presă şi vor vorbi *despre tine*. Mă gândeam că nu vrei să ratezi – Thorne îşi făcu vânt, mimând leşinul – ochii lui divini, căprui-ciocolatii, părul lui într-o dezordine perfectă şi...

Cinder ţâşni din pat şi ieşi din cameră, îmbrâncindu-l pe Thorne.

— Au! făcu el, frecându-şi braţul. Ce ţi-a încâlcit cablurile?

— Caut imediat canalul, anunţă Iko.

Vocea lui Iko o urmă pe Cinder prin cală şi în cabina de comandă, unde ecranul principal îl înfăţişa pe împăratul Kai la un pupitru, în faţa unui public alcătuit din jurnalişti:

— Conferinţa tocmai începe, iar el e aşa de *chipeş* azi!

— Mersi, Iko! spuse Cinder, aşezându-se în scaunul pilotului.

— Hai, ăla-i scaunul...

Cinder flutură din mână, pentru a-l reduce la tăcere pe Thorne, şi ajustă sonorul.

— ...*lucru pe care îl putem face pentru a-i găsi pe condamnaţii evadaţi,* spuse Kai.

Cearcănele lui dădeau de înţeles că de mult nu mai avusese parte de un somn bun. În orice caz, când îl văzu, Cinder simţi deopotrivă un val de dorinţă şi unul de nefericire, amintindu-şi când îl văzuse ultima dată. Ea, împiedicându-se pe treptele grădinii şi căzând pe aleea pietruită. Cablurile care i se iţeau din gleznă scoţând scântei.

El – dezgustat, uluit, dezamăgit.

Trădat.

— Am trimis cele mai rapide nave, echipate cu cele mai avansate tehnologii de căutare, şi pe cei mai buni piloţi, pentru a-i găsi pe fugari. Până acum au reuşit să ne evite, dar norocul ăsta nu va ţine o veşnicie. Tipul de navă cu care au fugit nu e prevăzut pentru a rezista perioade lungi pe orbită. La un moment dat, vor fi nevoiţi să se întoarcă pe Pământ, iar noi vom fi pregătiţi să-i întâmpinăm cum se cuvine.

— Pe ce tip de navă se află? întrebă o femeie aşezată în primul rând.

Kai îşi verifică notiţele.

— E o navă de transport care aparţine armatei Republicii Americane, Modelul Rampion 214, clasa 11.3. Sistemele care permiteau urmărirea au fost înlăturate şi, în mare, din acest motiv ne este greu să-i capturăm.

Plin de mândrie, Thorne o înghionti pe Cinder.

Pe ecran, Kai dădu din cap spre un alt jurnalist, aflat în spate.

— Aţi spus că armata noastră îi va aştepta când se vor întoarce pe Pământ. Cât credeţi că va dura până se întorc? Între timp, plănuiţi să abandonaţi căutările în spaţiu?

— Fireşte că nu. Principalul nostru obiectiv este să-i găsim cât mai curând cu putinţă şi intenţionăm să continuăm căutările în spaţiu până ce vor fi găsiţi. Experţii mei estimează că nava se va întoarce pe Pământ într-un interval cuprins între două zile şi maximum două săptămâni, în funcţie de cantitatea de combustibil şi de rezervele lor de energie. Iar noi vom fi pregătiţi. Da, spuneţi!

— Sursele mele m-au informat că acestui cyborg, acestei Linh Cinder...

— Adică tu, şopti Thorne, înghiontind-o iar.

Cinder îi dădu peste mână.

— ...i-a fost oferită o invitaţie VIP la balul anual şi că, de fapt, a foit musafirul Domniei Voastre, Maiestate. Respingeţi această afirmaţie?

— Ce i s-a oferit? întrebă Thorne.

— O invitaţie VIP? se mirâ Iko.

Cinder ridică din umeri, ignorându-i pe amândoi.

Pe ecran, Kai se îndepărtă de pupitru, cu braţele întinse, ca şi când ar fi vrut să respire în voie. Îşi drese vocea şi se apropie din nou de microfon.

— Nu resping această afirmaţie. Am cunoscut-o pe Linh Cinder cu două săptămâni înainte de bal. După cum mulţi dintre voi ştiu, ea era un mecanic celebru în oraşul nostru şi o angajasem să-mi repare un android care nu mai funcţiona. E adevărat, am invitat-o la bal ca musafir al meu.

— Poftim?

Cinder se strâmbă la auzul ţipătului care izbucni din difuzoarele cabinei de comandă.

— Când s-a întâmplat asta? strigă Iko. Sper că după ce Adri m-a demontat. Fiindcă, dacă prinţul te-a invitat la bal, iar tu nu mi-ai spus...

— Iko, încerc să ascult!

Cinder se foi în scaun. Kai *chiar o invitase* la bal înainte ca trupul lui Iko să fie dezmembrat şi vândut pe bucăţi. Cinder avusese ocazia de a-i spune, dar la acea vreme fusese hotărâtă să nu accepte invitaţia, aşa că nu i se păruse atât de important.

Când Kai dădu cuvântul unui alt jurnalist, Cinder constată că ratase o întrebare.

— *Ştiaţi că e cyborg?* întrebă o femeie, vădit dezgustată.

Kai o privi lung, aparent derutat, apoi îşi lăsă privirea să rătăcească deasupra mulţimii. Se trase mai aproape de pupitru.

Cinder stătea cu sufletul la gură, pregătită să vadă dezgust pe chipul lui. Cine ar invita un cyborg la bal?

În schimb, Kai spuse doar atât:

— *Nu consider relevant faptul că ea e cyborg. Următoarea întrebare!*

Degetele metalice ale lui Cinder zvâcniră.

— *Când Maiestatea Voastră i-a oferit invitaţia, ştiaţi că e lunară?*

Părând pe punctul de a pica din picioare de oboseală, Kai clătină din cap.

— *Nu. Fireşte că nu. Se pare că, din naivitate, aveam impresia că nu există lunari în Comunitate. În afară de musafirii noştri diplomaţi, de la palat, desigur. Acum, după ce am fost informat cât de uşor le este lunarilor să se integreze printre cetăţeni, vom lua măsuri de securitate suplimentare atât pentru a-i împiedica pe lunari să emigreze aici, cât şi pentru a-i găsi şi expulza pe cei aflaţi între graniţele noastre. În această chestiune, intenţionez să respect regulile Acordului Interplanetar din anul 54 T.E. Da, dumneata, din al doilea rând!*

— *Maiestatea Sa regina Levana sau anturajul ei lunar au făcut vreun comentariu despre evadarea deţinutei?*

Kai strânse din dinţi.

— *O, da, regina a avut ceva de spus.*

În spatele lai Kai, un funcţionar guvernamental îşi drese vocea. Iritarea de pe chipul împăratului se risipi iute, înlocuită de o seriozitate plină de tact.

— *Regina Levana îşi doreşte ca Linh Cinder să fie găsită, se corectă el, şi dată pe mâna justiţiei.*

— *Maiestate, credeţi că aceste evenimente ar putea pune în pericol relaţiile diplomatice dintre Pământ şi Luna?*

— *Păi, nu se poate spune că au ajutat.*

Un bărbat aflat cu trei rânduri mai în spate se ridică în picioare şi vorbi:

— *Maiestate, declaraţiile martorilor de la bal par să dea de înţeles că arestarea lui Linh Cinder a făcut parte dintr-un acord între guvernul nostru şi regină, iar faptul că Înălţimea Voastră i-a îngăduit să plece ar putea fi pricină de război. Există vreun motiv să credem că evadarea cyborgului ar putea duce la o ameninţare şi mai mare la adresa siguranţei noastre naţionale?*

Kai dădu să se scarpine după ureche, dar se stăpâni şi îşi sprijini mâna pe pupitru.

— Cuvântul război este vehiculat de generaţii între Pământ şi Luna. Este prerogativa mea – aşa cum a fost întotdeauna şi a tatălui meu – să evit războiul cu orice preţ. Vă asigur, fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a nu deteriora şi mai mult relaţia noastră fragilă cu Luna. Asta-i tot. Vă mulţumesc!

Coborî de pe scenă urmărit de un val de întrebări, care aveau să rămână fără răpuns, şi un grup de înalţi funcţionari guvernamentali îl atrase într-o conversaţie şoptită.

Ţuguindu-şi buzele, Thorne se trânti pe scaunul copilotului.

— Nu m-a menţionat nici măcar o dată.

— Nici pe mine, spuse Iko, fără pic de milă pentru Thorne.

— Tu nu eşti o condamnată evadată.

— Adevărat, dar Maiestatea Sa şi cu mine ne-am întâlnit o dată, la piaţă, şi am simţit că se înfiripă o legătură între noi. Nu crezi, Cinder?

Cuvintele pluteau fără noimă prin interfaţa auditivă a lui Cinder. Tânăra nu răspunse, incapabilă să-şi desprindă privirea de la imaginea lui Kai.

Împăratul era silit să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce făcuse ea. Kai trebuia să lupte, pe nedrept, cu urmările deciziilor ei. După ce Cinder evadase, el se văzuse nevoit s-o înfrunte singur pe regina Levana.

Închizând ochii, fata îşi masă tâmpla care îi zvâcnea.

— Dar eu sunt un fugar căutat, precum Cinder, continuă Thorne. Presupun că şi-au dat seama că lipsesc, nu?

— Poate sunt recunoscători c-ai dispărut, bombăni Cinder.

Thorne mormăi ceva, apoi urmă o tăcere lungă. Fata îşi masa fruntea şi încerca să se convingă că procedase cum trebuie.

Rotindu-se, Thorne îşi săltă picioarele pe braţul scaunului lui Cinder, împingându-i cotul.

— Acum înţeleg de ce eşti imună la farmecele mele. Habar n-aveam că rivalizez cu un împărat. E o mână dificil de câştigat, chiar şi pentru mine.

Cinder pufni.

— Nu fi ridicol! De-abia îl cunosc. Pe deasupra, acum mă dispreţuieşte.

Thorne râse.

— Am instincte bune când vine vorba de *amore*, iar el nu te dispreţuieşte. În plus, a invitat un cyborg la bal! Asta cere mult

tupeu. În general, din principiu, detest nobilimea şi funcţionarii guvernului, dar recunosc că a avut curaj,

Ridicându-se, Cinder împinse picioarele lui Thorne de pe scaunul ei şi se apropie de uşă.

— Nu ştia că sunt cyborg.

Când ea trecu prin dreptul lui, Thorne îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu ştia?

— Fireşte că nu, răspunse Cinder, ieşind din cabina de comandă.

— Dar acum ştie că eşti cyborg şi, cu toate astea, tot te place.

Cinder se răsuci, gesticulând spre ecran.

— Ai dedus *că mă place* după o conferinţă de zece minute în care a spus că face tot ce-i stă în putinţă pentru a mă vâna şi a mă duce la execuţie?

Thorne zâmbi cu superioritate. Cu o voce oribilă, nazală – Cinder bănuia că se voia a fi o imitaţie a vocii lui Kai –, tânărul spuse:

— „Nu consider relevant faptul că e cyborg.”

Dându-şi ochii peste cap, Cinder se răsuci pe călcâie.

— Hei, vino înapoi!

Bocancii lui Thorne tropăiră în urma ei.

— Mai am ceva să-ţi arăt.

— Sunt ocupată.

— Îţi promit că nu mai râd de iubitul tău.

— Nu e iubitul meu!

— E vorba de Michelle Benoit.

Cinder se întoarse.

— Ce anume?

Thorne şovăia, de parcă îi era teamă să se mişte, ca să nu o enerveze din nou, pe urmă înclină capul spre bordul cabinei de comandă.

— Vino să arunci o privire.

Oftând, Cinder îşi târî picioarele înapoi. Îşi sprijini coatele de spătarul scaunului său.

Thorne închise monitorul.

— Ştiai că Michelle Benoit are o nepoată adolescentă?

— Nu, răspunse Cinder, plictisită.

— Păi are. O cheamă Scarlet Benoit. Tocmai a împlinit optsprezece ani, dar – ţine-te bine! – nu are niciun dosar

medical. Te-ai prins? Pe toate cărţile de pică din lume, sunt un geniu!

Cinder se încruntă.

— Nu pricep.

Thorne o măsură din cap până-n picioare.

— Nu are niciun *dosar medical*.

— Şi?

Roti scaunul şi ajunse faţă-n faţă cu ea.

— Cunoşti vreo persoană care nu s-a născut într-un spital?

Cinder cugetă câteva clipe.

— Sugerezi că ea ar putea fi prinţesa?

— Exact!

Pe monitor apărură profilul şi poza lui Scarlet Benoit. Era drăguţă, cu rotunjimi frumoase şi bucle roşii ca focul.

Cinder miji ochii la poză. O adolescentă fără certificat de naştere. O pupilă a lui Michelle Benoit.

Cât de convenabil!

— Bine lucrat, căpitane! îl lăudă fata.

Douăzeci şi cinci

Scarlet visă că un viscol acoperise toată Europa cu un strat de zăpadă de un metru şi jumătate. Din nou copilă, coborâse la parter şi îşi găsise bunica îngenuncheată în faţa sobei.

— Credeam că am găsit pe cineva care să te ia, spusese bunica ei. Dar, din cauza zăpezii, nu vor veni după tine. Trebuie să aştept până la primăvară ca să scap de tine.

Michelle scormonise în foc. Scânteile săriseră în ochii fetiţei, usturând-o, iar Scarlet se trezi cu obrajii umezi şi cu degetele îngheţate. O vreme, nu putu să deosebească visul de amintire. Zăpadă, însă nu atât de multă. Bunica ei dorise s-o trimită departe, dar nu când era copilă, ci adolescentă. La treisprezece ani.

Se întâmplase în ianuarie sau mai târziu, tot într-o iarnă? Se străduia să pună cap la cap amintirile neclare. Trebuia să mulgă vaca – o sarcină pe care o dispreţuise –, iar mâinile îi fuseseră atât de amorţite, încât se temuse că avea să strângă prea tare ugerul.

De ce nu mersese la şcoală în ziua aia? Fusese weekend? Vacanţă?

A, da! Plecase în vizită la tatăl ei, cu o zi înainte. Ar fi trebuit să rămână la el o lună întreagă, dar nu putuse îndura. Băutul în neştire, întoarcerea lui acasă în toiul nopţii. Scarlet se urcase în tren şi pornise spre casă fără să spună nimănui, luându-şi bunica prin surprindere când sosise. În loc să fie fericită că o vedea, bunica ei se înfuriase că Scarlet nu-i trimisese un com pentru a-i spune ce se petrecea. Se certaseră. Scarlet încă era supărată pe ea şi mulgea cu degete din ce în ce mai înţepenite.

Fusese ultima dată când călătorise într-un tren cu levitaţie magnetică. Ultima dată când îşi văzuse tatăl.

Îşi amintea că se grăbise să-şi îndeplinească sarcinile, vrând cu disperare să le termine şi să se întoarcă înăuntru, la căldură. Abia în drum spre casă zărise planotorul parcat în faţă. Văzuse multe planotoare la oraş, dar erau destul de rare la ţară, unde fermierii preferau navele mai mari şi mai rapide.

Se furişase pe uşa din spate şi îşi auzise bunica în bucătărie, discutând cu un necunoscut, cu voce scăzută. Fata se apropiase de scară, păşind tiptil pe plăcile de teracotă.

— Nici nu-mi pot închipui ce povară a fost pentru tine în toţi anii ăştia, spusese bărbatul, care avea un accent oriental.

Scarlet se încruntase şi simţise căldura bucătăriei dogorindu-i obrajii în timp ce trăgea cu ochiul prin uşa întredeschisă. El stătea aşezat la masă, cu o cană în mână. Avea un păr negru, mătăsos, şi o faţă prelungă. Scarlet nu-l mai văzuse până atunci.

— Nu mi-a dat de furcă atât de mult cum mă aşteptam, venise replica bunicii, pe care Scarlet n-o putea vedea. Aproape că m-am ataşat de ea. Dar o să mă bucur când nu va mai fi aici. N-o să mai intru în panică de fiecare dată când o navă necunoscută dă târcoale pe-aici.

Scarlet simţise că nu mai avea aer.

— Spuneai că într-o săptămână va fi pregătită de plecare? E cu putinţă?

— Logan aşa crede. Acum nu mai aşteptăm decât dispozitivul tău. Dacă nu avem probleme cu procedura, ar putea fi chiar mai repede de-atât. Dar va trebui să ai răbdare cu ea. Va fi destul de slăbită şi foarte dezorientată.

— Fireşte.

Scarlet îşi acoperise gura cu palma, pentru a-şi înăbuşi respiraţia.

— E pregătită noua ei locuinţă? întrebase bunica.

— Da, totul e gata. Ne va lua şi nouă ceva timp să ne obişnuim, dar sunt convins că va fi bine odată ce se va instala

acolo. Am şi eu două fete cam de vârsta ei – una de doisprezece şi cealaltă de nouă ani. Sunt sigur că toate trei se vor împăca foarte bine, iar eu o să mă port cu ea ca şi cum ar fi a mea.

— Şi *madame* Linh ce zice? E pregătită?

— Pregătită?

Bărbatul chicotise stânjenit.

— A fost de-a dreptul uluită când i-am prezentat ideea de a adopta o fată, însă e o mamă bună. Îmi pare rău că n-a putut veni cu mine. Am vrut să atrag cât mai puţin atenţia asupra acestei călătorii. Desigur, ea *nu ştie* despre fată. Nu totul.

Probabil că Scarlet scosese un sunet, întrucât bărbatul ridicase brusc privirea, o văzuse şi înlemnise.

Scaunul bunicii ei scârţâise pe podea şi uşa se deschisese larg, Femeia era furioasă. Dar şi Scarlet era furioasă pe ea.

— Scarlet, ştii că nu e frumos să tragi cu urechea. Du-te în camera ta!

Ar fi vrut să ţipe, să bată din picior, să-i spună că n-o putea alunga ca pe un nimeni. Dar cuvintele nu voiau să iasă. Îi mureau pe limbă.

Aşa că se supusese, tropăise pe scări şi intrase în camera ei înainte ca bunica să-i vadă lacrimile.

Nu era supărată doar fiindcă îşi dăduse seama că nu era dorită sau că putea fi pasată cu uşurinţă oricărui străin care venea după ea, ci şi din cauză că, după şase ani petrecuţi la fermă, începuse să se simtă ca acasă. Ca şi cum bunica ei o iubea mai mult decât o iubeau mama şi tatăl ei. Ca şi cum ele două alcătuiau o echipă.

După acea dimineaţă, teama o însoţise timp de o săptămână. Două săptămâni. O lună.

Dar bărbatul nu mai venise niciodată să o ia, iar Scarlet şi Michelle nu mai vorbiseră despre acea întâmplare.

— Scarlet?

Braţul lui Wolf, petrecut în jurul taliei fetei, o strângea delicat şi o aduse înapoi în prezent, în vagonul care tocmai începea. Se ghemuise ca un prunc, cu spatele lipit de trupul lui. Deşi ţinea ochii închişi, câteva lacrimi fierbinţi se rostogoliră, prelingându-i-se pe tâmplă. Le şterse repede.

Wolf se foi şi se ridică puţin, în spatele ei.

— Scarlett?

Tonul lui era neliniştit.

— Am avut un coşmar, îi mărturisi ea, fiindcă nu voia ca băiatul să-şi închipuie că el era pricina lacrimilor.

Trenul opri, iar ea se rostogoli pe spate. Probabil că încă era noapte, ţinând cont de întunericul în care era învăluit vagonul, însă strălucirea nefirească a neoanelor din oraş se zărea pe lăzile aflate lângă uşă, proiectând pete roz şi verzi pe cutiile stivuite.

— Mi-am amintit ceva, şopti ea. Cred că are legătură cu prinţesa.

Wolf se încordă.

— Acum îmi amintesc că bunica mea a pomenit de Logan, dar nu voia ca eu să aud. Am tras cu urechea. Şi mai era un bărbat...

Îi povesti cum putu, punând iarăşi cap la cap piesele acelui puzzle, înainte ca amintirea să se risipească.

Când termină, rămase nemişcată, ascultând şuieratul vântului pe lângă vagoane. Coastele îi amorţiseră, pentru că dormise pe o ladă tare.

În loc să pară uşurat sau optimist, Wolf se uita la ea îngrozit.

— Asta caută ei, nu? întrebă Scarlet. *Sigur* despre prinţesă vorbeau. Nu ştiu unde se afla, cine avea grijă de ea... N-am văzut-o niciodată. Am crezut că bunica plănuia să mă trimită *pe mine* de-acasă, dar acum... după tot ce mi-ai spus despre Logan Tanner, despre bunica şi despre prinţesa Selene...

Wolf se îndepărtă de ea, ridicându-se în şezut şi strângând genunchii la piept. Privea în gol, spre stivele de lăzi care-i înconjurau.

— Bărbatul ăla avea un accent. Cred că era din Comunitatea Orientală.

Scarlet se ridică şi ea lângă el, dându-şi părul pe un umăr.

— Şi sunt destul de sigură că bunica mea a vorbit despre soţia lui numind-o „*madame* Linh”. Nu ştiu cât de obişnuit e numele ăsta, dar... pe bărbat l-aş recunoaşte, dacă l-aş revedea. Sunt convinsă.

— Nu spune asta.

Wolf îşi acoperi urechile cu palmele.

— N-am auzit asta.

Scarlet clipi, uluită de grimasa lui.

— Wolf?

Îi îndepărtă mâinile de urechi.

— Asta-i de bine, nu? Ei vor informaţii, iar eu le am. Vom face un schimb. Le vom oferi informaţiile în schimbul bunicii mele. Nu-i asta...

— Nu pleca!

Privirea lui o surprinse în întuneric: Păr ciufulit, cicatrice aproape invizibile, ochi somnoroşi. Wolf răsuci între degete o şuviţă din părul ei.

— Nu pleca să-ţi cauţi bunica!

O rază de lumină portocalie se strecură prin uşă şi apoi dispăru.

— Trebuie.

— Nu, Scarlet, nu trebuie.

O luă de mână, iar palma ei dispăru într-a băiatului.

— Nu poţi face nimic pentru ea. Dacă te duci acolo, nu faci decât să-ţi pui în primejdie viaţa. Ar dori bunica ta să fii în pericol?

Scarlet îşi trase mâna din strânsoarea lui Wolf.

— Putem fugi, continuă el, bâjbâind după ea şi apucând-o într-un sfârşit de buzunarele hanoracului. O să ne pierdem urma în pădure. Vom merge în Africa sau în Comunitate. Putem supravieţui şi nu ne vor găsi niciodată. Eu pot să am grijă de tine, Scarlet. Te voi proteja.

— Despre ce vorbeşti? Aseară spuneai că, dacă am vreo informaţie utilă, ar putea fi singura şansă ca bunica să scape, iar acum am acea informaţie. Credeam că asta vrei.

— *Poate*, spuse el. Dacă ai fi avut un nume complet, o adresă, ceva concret. Dar un nume de familie, o ţară – una enormă – şi o descriere? Scarlet, dacă le spui ce mi-ai zis mie, te vor lua *pe tine* captivă, în speranţa că o să-l identifici pe acest bărbat.

Trăgând de fermoarul hanoracului, Scarlet îşi studia însoţitorul. Ochii lui erau tot mai înnebuniţi, cu fiecare secundă care trecea.

— Bun, zise ea. Atunci mă voi oferi eu în schimbul bunicii.

El dădu înapoi, clătinând din cap, dar Scarlet era de neclintit.

— Vom merge împreună. Le poţi spune că ai informaţia, dar că le-o dai cu condiţia să te lase să pleci şi că o vei lua şi pe bunica mea cu tine. Iar ei mă pot păstra pe mine.

Wolf se înfioră.

— Wolf, mi-ai promis că vei avea grijă de ea. Nu ştim în ce stare o să fie. Dacă ei au... Dacă ea e rănită, va trebui să ai grijă de ea.

Vocea i se frânse, însă lacrimile îi secaseră. Era hotărâtă.

Wolf întrebă:

— Scarlet, dacă bunica ta a murit deja?

O cuprinse groaza auzind cuvintele pe care ea refuzase să le rostească, de teamă ca nu cumva să devină realitate. Trenul încă încetinea şi Scarlet desluşea gălăgia oraşului: planotoare, monitoare şi sirene care te avertizau să nu stai pe şine. Era miezul nopţii, dar în oraş nu era niciodată linişte.

— Crezi că a murit?

Vocea ei tremura. Avea senzaţia că inima urma sa-i sară din piept în timp ce aştepta răspunsul lui.

— Crezi c-au omorât-o?

Fiecare secundă care trecea i se înfăşura în jurul gâtului, strangulând-o, până când crezu că singurul cuvânt care ar fi putut răsuna de pe buzele lui Wolf era *da*. Da, era moartă. Da, se stinsese. O omorâseră. Monştrii ăia o omorâseră.

— Spune!

— Nu, murmură el, cu umerii plecaţi. Nu, nu cred c-au omorât-o. Nu încă.

Scarlet se înfioră de uşurare. Îşi acoperi faţa cu mâinile, ameţită de uraganul de emoţii.

— Mulţumesc stelelor! şopti ea. Îţi mulţumesc!

Tonul lui se înăspri.

— Nu-mi mulţumi că ţi-am spus adevărul, când ar fi fost mult mai milostiv din partea mea să te mint.

— Milostiv? Să-mi spui că e moartă? Să-mi frângi inima?

— Să te fac să crezi că e moartă ar fi fost singura mea şansă de a te convinge să nu o cauţi. Amândoi ştim asta. Ar fi trebuit să mint.

Zumzetul şinelor se înteţea pe măsură ce trenul intra într-o gară. Voci ţipătoare. Maşinării care zăngăneau şi sâsâiau.

— Nu tu decizi asta, spuse Scarlet, înşfăcând ecranul portabil şi verificând unde se aflau.

Ajunseseră la Paris.

— Trebuie să o caut. Dar tu nu eşti nevoit să vii cu mine.

— Scarlet...

— Ascultă-mă! Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutor. M-ai adus departe. Dar pot continua singură. Spune-mi doar încotro să merg şi-am să găsesc singură drumul.

— Poate că n-o să-ţi spun.

Scarlet vârî portabilul în buzunar, clocotind de furie. Dar apoi întâlni privirea lui Wolf şi în ea văzu nu încăpăţânare, ci panică. Îşi flexa degetele iar şi iar.

Lăsă resentimentele deoparte. Se trase mai aproape de Wolf şi îi cuprinse faţa în palme. El tresări, dar nu se feri.

— Ei vor informaţia asta, nu?

Chipul lui era împietrit.

— O să le oferim persoana mea la schimb. Tu şi *grand-mère* o să mergeţi într-un loc sigur, să aveţi grijă unul de celalalt, iar când mă vor lăsa să plec, o să vă găsesc. Nu mă pot ţine captivă o veşnicie.

Zâmbi cu toată duioşia de care era în stare şi aştepta ca Wolf să-i răspundă la fel. Când n-o făcu, îi mângâie obrajii şi îl sărută. Deşi o trase imediat la pieptul lui, băiatul nu îngădui ca sărutul să se prelungească.

— Nu există nicio garanţie că te vor lăsa să pleci. După ce termină cu tine, o să fii ca şi moartă. Îţi sacrifici viaţa pentru ea.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Trenul se opri uşor şi coborî pe şine.

Wolf se întristă şi spuse:

— Ştiu. Vei face exact ce trebuie să faci.

Desprinzându-i mâinile de pe umerii lui, îi sărută cu gingăşie încheietura mâinii, acolo unde sângele pulsa sub pielea ei.

— La fel şi eu, completă Wolf.

Douăzeci şi şase

Peronul subteran era foarte bine luminat, plin de androizi şi de cărucioare propulsate de aer, pregătite să descarce mărfurile din tren. Scarlet îl urmă pe Wolf în umbra unui alt tren marfar. Aşteptară până ce un android se întoarse şi apoi urcară pe peron.

— Fii pregătită să fugi când trenul ăla porneşte, spuse Wolf, potrivindu-şi rucsacul pe umăr.

Câteva secunde mai târziu, trenul se ridică de pe şine şi începu să lunece în tunel.

Scarlet ţâşni spre şine, dar se trezi trasă de glugă. Ţipă sugrumat şi se izbi de Wolf.

— Ce...

El duse un deget la buze.

Scarlet se uită urât la el şi îşi smulse gluga din strânsoarea lui, dar apoi auzi şi ea zumzetul unui tren care se apropia.

Veni pe cea de-a treia linie şi trecu în goană pe lângă ei, dispărând în intuneric la fel de iute precum apăruse.

Wolf zâmbi.

— Acum putem porni.

Ajunseră fără probleme pe un alt peron, zăriţi doar de un bărbat de vârstă mijlocie, care îi privi curios pe deasupra unui portabil.

Scarlet îşi verifică propriul portabil când ajunseră pe stradă. În calmul dimineţii, oraşul era tăcut. Se aflau în Gare de Lyon, înconjuraţi de magazine şi de clădiri de birouri. Deşi Wolf încerca s-o ascundă, Scarlet îşi dădu seama că el adulmeca aerul, căutând ceva.

Ea nu simţea decât mirosul oraşului: metal, asfalt şi pâine coaptă de la o brutărie din colţ.

Wolf porni spre nord-vest.

Strada era mărginită de clădiri impunătoare, în stil Beaux-Arts[1], din cea de-a doua eră, şi de jardiniere care atârnau de pervazuri de piatră. În depărtare se înălţa un turn cu orologiu împodobit, cu cadran luminat, două limbi late şi cifre romane. Dedesubt se afla un ecran digital care indica ora 04:26, lângă o reclamă pentru cel mai nou model de android casnic.

— Cât mai avem? întrebă Scarlet

— Nu foarte mult. Putem merge pe jos.

Cotiră la stânga, într-un sens giratoriu. Wolf era cu o jumătate de pas în faţa ei, încovoiat de parcă voia să se ascundă. Privirea lui Scarlet coborî pe braţul lui – poposind pe rana bandajată, care nu părea să-l mai deranjeze –, până la degetele agitate. Voia să-i întindă mâna, dar constată că îi era imposibil. În schimb, vârî mâinile în buzunarele hanoracului.

Între ei se deschidea un abis ce reteza legătura pe care o împărtăşiseră în tren. Mai aveau puţin şi ajungeau. Erau aproape de bunica ei, aproape de Ordinul Haitei.

Poate că el o conducea la moarte.

Poate că Wolf se îndrepta spre moartea lui.

Scarlet ridică bărbia, refuzând să se înspăimânte singură cu propriile gânduri sumbre. Acum tot ce conta era să-şi recupereze bunica. Mai avea puţin! Atât de puţin!

Pe măsură ce lăsau în urmă intersecţia aglomerată, clădirile erau şi mai aproape de stradă. Din când în când, vedeau semne de viaţă: o pisică făcându-şi siesta în vitrina unui magazin de pălării, un bărbat în costum, ţâşnind dintr-un hotel şi urcând într-un planotor care îl aştepta. Trecură pe lângă un monitor pe care

[1] Stil arhitectonic cultivat la Paris, în cadrul École des Beaux-Arts, din 1830 până la sfârşitul secolului al XIX-lea. (N. red.).

rula o reclamă pentru un şampon ce pretindea că schimbă culoarea părului în funcţie de starea de spirit.

Tânjea deja după singurătatea fermei, singura realitate pe care o cunoştea. Ferma, bunica ei şi livrările săptămânale. Iar acum, Wolf. Aceasta era realitatea pe care şi-o dorea.

Wolf iuţi pasul, dar umerii îi erau din nou aduşi. Strângând din dinţi, Scarlet întinse mâna şi-l apucă de încheietură.

— Nu te pot lăsa să faci asta, zise ea, pe un ton mai furios decât intenţionase. Spune-mi doar unde e bunica şi-o să mă duc singură. Spune-mi ce să fac. Dă-mi câteva detalii despre ce mă aşteaptă şi-o să găsesc eu ceva. Dar nu te pot lăsa să vii cu mine.

Wolf o privi îndelung, iar fata ar fi vrut să zărească blândeţe în ochii lui verzi, însă acum căldura şi disperarea, atât de vizibile în tren, fuseseră înlocuite de o hotărâre rece. Îşi retrase mâna dintr-a ei.

— L-ai văzut pe bărbatul care stă în faţa cafenelei închise, de cealaltă parte a străzii?

Scarlet întoarse capul şi îl zări pe necunoscut aşezat la una dintre mesele de afară. Stătea degajat, picior peste picior şi îşi sprijinea cotul de speteaza scaunului. Se uita drept la ei şi nu încerca s-o ascundă. Când Scarlet îşi intersectă privirea cu a lui, el îi făcu cu ochiul.

Scarlet se înfioră.

— E un membru al haitei, o lămuri Wolf. Am trecut mai înainte pe lângă unul, în gara trenurilor magnetice. Şi...

Băiatul întinse gâtul.

— Dacă ne luăm după duhoare, urmează să ne întâlnim cu un altul, când vom coti.

Inima ei începu să bubuie.

— Cum de-au ştiut că suntem aici?

— Bănuiesc că ne aşteptau. Probabil că ţi-au urmărit cipul.

Asta fac oamenii când dau bir cu fugiţii şi nu vor să fie găsiţi: îşi scot cipul de identitate.

— Sau l-au urmărit pe-al tău, murmură ea. Dacă ei chiar au acces la un dispozitiv de urmărire a ID-urilor, atunci poate că te-au urmărit pe tine.

— Poate.

Vocea lui era nepăsătoare şi fata îşi dădu seama că ideea nu era nouă pentru el. Oare el luase în calcul posibilitatea asta? Oare aşa îl găsise Ran?

— Hai să vedem ce vor.

Wolf se întoarse şi ea trebui să alerge pentru a ţine pasul cu el.

— Dar ei sunt doar trei. Le poţi ţine piept, nu? Ai zis că te-ai putea lupta şi cu...

Şovăi. Wolf îi spusese că ar câştiga într-o luptă contra şase lupi. Când deveniseră acele animale sălbatice sinonime cu membrii Ordinului Haitei?

— Încă ai putea să pleci. Mai ai timp, încheie ea.

— Am spus că te voi proteja şi asta voi face. E inutil să continuăm discuţia.

— N-am nevoie de protecţia ta.

— Ba ai! se răsti el, iar cuvintele lui acoperiră sunetul unui videoclip muzical difuzat pe un panou publicitar. Ba da, *ai nevoie!*

Scarlet sări în faţa lui. Tânărul se opri la câţiva milimetri de ea.

— Ba nu, îl contrazise fata. Vreau să ştiu că nu sunt responsabilă pentru ce-ţi vor face ei. Termină cu purtarea prostească şi fă-te nevăzut. Aşa măcar ai avea o şansă!

Wolf privea pe deasupra capului ei, spre un punct îndepărtat. Scarlet se încordă, întrebându-se dacă simţise prezenţa unui al patrulea membru al haitei sau chiar a mai multora. Înghiţi cu greu, se uită la bărbatul de lângă cafenea, cane îşi mângâia o ureche şi îi privea amuzat.

— Prostesc nu e că o să încerc să te protejez, spuse Wolf, din nou atent la ea. Prostesc e că aproape cred că o să reuşesc.

O ocoli, dând la o parte mâna ei întinsă să-l oprească. Fata şovăia, părându-i-se că încă mai avea de-ales. Putea să fugă cu el, să părăsească oraşul şi să nu se mai întoarcă niciodată. Ar fi putut să renunţe la căutarea bunicii ei şi, poate, aşa i-ar fi salvat viaţa lui Wolf.

Dar, dacă se gândea mai bine, nu avea de ales. Abia dacă îl cunoştea. Dacă şi-ar fi abandonat bunica acum, când ajunsese atât de aproape, nu şi-ar fi iertat-o.

Privi în urmă doar o dată, în timp ce dădeau colţul, şi văzu că bărbatul de lângă cafenea dispăruse.

După un alt cvartal, amintirile celui de-al Patrulea Război Mondial îi împresurară, triste – faţadele arse şi pe jumătate năruite ale unui oraş lovit de război. Atât de puţine clădiri vechi şi frumoase rămăseseră în picioare, încât nu reuşeau să trezească interesul conservatorilor, iar gradul de distrugere probabil că fusese prea mare pentru a mai reconstrui clădirile

afectate. Fiindcă nu dorea să demoleze istoria oraşului, guvernul lăsase acel cartier aşa cum rămăsese după război. Deşi separate de doar câteva străzi, arondismentele păreau să aparţină unor lumi diferite.

Uimită, Scarlet recunoscu imensa clădire care se întindea pe cealaltă parte a străzii, cu ferestrele sparte şi cu statuile bărbaţilor în veşminte croite după moda unor timpuri străvechi – multe dintre de având membre lipsă – şi câteva firide din care statuile lipseau cu totul. Era Muzeul Luvru, una dintre puţinele atracţii turistice la care o dusese tatăl ei. Clădirea, pe jumătate prăbuşită în capătul vestic, era prea instabilă pentru a mai fi vizitată, însă ea şi tatăl ei stătuseră împreună, pe trotuar, în timp ce el îi povestise despre nepreţuitele opere de artă care fuseseră distruse în bombardamente sau despre cele câteva care scăpaseră de bombe, dar dispăruseră, furate.

La mai bine de un secol după război, multe încă nu fuseseră recuperate.

Era ura dintre puţinele amintiri plăcute pe care le avea despre tatăl ei.

— Scarlet.

Fata întoarse capul.

— Pe-aici.

Wolf îi arătă spre o altă stradă.

Ea încuviinţă şi îl urmă fără să privească înapoi.

În pofida stării jalnice a cartierului, era clar că aceste străzi străvechi nu erau întru totul abandonate. În geamul unui mic motel se zărea o reclamă: VENIŢI SĂ PETRECEŢI NOAPTEA CU FANTOMELE CIVILILOR CĂZUŢI LA DATORIE. Un magazin second-hand etala manechine decapitate, înveşmântate într-un tameş-balmeş de materiale viu colorate.

La o intersecţie, Wolf se opri într-un scuar de ciment, cu o intrare la metrou astupată şi un panou care anunţa faptul că peronul era închis, iar cel mai apropiat peron de metrou se găsea pe Boulevard des Italiens.

— Eşti gata? o întrebă el.

Wolf privea transfigurat o clădire înaltă, impunătoare, care se înălţa în faţa lor. Îngeri şi heruvimi stăteau de strajă la uriaşa intrare boltită.

— Ce-i asta?

— Demult, a fost o clădire de operă şi o minune arhitectonică. Apoi a venit războiul, a devenit depozit pentru

artilerie şi, în cele din urmă, locuinţă pentru prizonierii de război. Apoi, când nimeni nu a mai vrut-o, am preluat-o noi.

Scarlet se încruntă auzind cuvântul *noi*.

— Pare un sediu cam ostentativ pentru o bandă secretă, nu crezi?

— *Tu* ai bănui că adăposteşte ceva oribil?

Când Scarlet nu răspunse, el o privi cu atenţie. Se apropia de clădirea imensă. Din nou, o întrebă:

— Eşti gata?

Potolindu-şi respiraţia, Scarlet admira sculpturile – chipuri sumbre, dar frumoase, busturi de bărbaţi care se zgâiau la ea, un balcon lung, căruia îi lipseau jumătate dintre baluştri. Strângând din dinţi, traversă strada şi urcă hotărâtă treptele care se întindeau de-a lungul faţadei clădirii, pe lângă îngerii tăcuţi, ponosiţi, şi păşi prin porticul învăluit în umbre.

— Sunt gata, spuse ea, studiind încâlceala de griffiti de pe uşi.

— Scarlet.

Se întoarse cu faţa la el, surprinsă de seriozitatea din tonul lui.

— Îmi pare rău, îi zise băiatul.

Avu grijă să n-o atingă când trecu pe lângă ea.

Lui Scarlet i se uscă gura şi în capul ei răsunară zeci de alarme interne, când Wolf deschise cea mai apropiată uşă, păşind în întuneric.

Douăzeci şi şapte

Uşa se trânti în urma lor. Scarlet se trezi în imensul foaier al Operei, unde era aproape beznă, cu excepţia luminii calde, pâlpâitoare, a lumânărilor de dincolo de arcade. Foaierul era tăcut, iar podeaua, plină de praf şi de bucăţi de marmură. Scarlet simţea praful în gât şi se străduia să nu tuşească în timp ce se îndrepta spre lumină. Paşii ei răsunau neaşteptat de tare în clădirea goală şi pustie.

Scoase o exclamaţie. Lumina provenea de la una dintre cele două statui care flancau o scară dublă, impunătoare. Acestea înfăţişau două femei pe un piedestal. Fiecare ţinea în aer un mănunchi de torţe. Zeci de lumânări licăreau şi pâlpăiau, scăldând încăperea într-o lumină portocalie. Din loc în loc, scara,

sculptată în marmură roşie şi albă, ducea lipsă de balustradă, iar celeilalte statui îi lipseau capul şi un braţ, care ţinuse cândva propriul mănunchi de lumini.

Scarlet călcă într-o băltoacă şi dădu înapoi, mai întâi uitându-se în jos, la dalele de marmură sparte, apoi în sus. Trei etaje de balcoane se înălţau deasupra, iar sus de tot, unde lumina abia ajungea, se afla un tavan pictat, cu o fereastră pătrată, chiar în mijloc. Geamul părea să lipsească de mult.

Cuprinzându-se cu braţele, Scarlet se întoarse spre Wolf, care se oprise între coloane.

— Poate că dorm, spuse ea, cu indiferenţă prefăcută.

Wolf ieşi din întuneric şi porni tiptil spre scară. Trupul îi era la fel de rigid precum statuile care îi urmăreau.

Privirea lui Scarlet iscodi rapid balcoanele de deasupra, dar nu zări nicio mişcare, niciun semn de viaţă. Niciun gunoi. Niciun miros de mâncare. Nicio voce şi niciun bâzâit de monitor pornit. Până şi sunetele de pe stradă dispăruseră în spatele uşilor masive.

Strânse din dinţi, furioasă din pricina senzaţiei de a fi prinsă în capcană ca un şoarece. Trecând cu paşi apăsaţi pe lângă Wolf, se apropie de scară, până ce picioarele ei ajunseră pe prima contratreaptă.

— *Hei!* strigă ea. Aveţi musafiri!

Ecoul îi întoarse cuvintele aspre şi sfidătoare.

Niciun sunet. Nicio alarmă.

Apoi, o sonerie cunoscută. Scarlet tresări la auzul sunetului care reverbera între stâlpii de marmură, în pofida faptului că era înăbuşit de materialul hanoracului său.

Cu inima cât un purice, scoase ecranul portabil tocmai când o voce robotică începu să vorbească:

Com primit pentru mademoiselle *Scarlet Benoit din partea spitalului Joseph Ducuing din Toulouse.*

Scarlet clipi. Un spital?

Cu o mână tremurătoare, deschise comul.

30 AUGUST 126 T.E.

PRIN PREZENTUL COMUNICAT, O INFORMĂM PE NUMITA SCARLET BENOIT DIN RIEUX, FRANŢA, F. E., CĂ LA DATA DE 30 AUGUST 126, ORA 05:09, LUC ARMAND BENOIT DIN PARIS, FRANŢA, F. E., A FOST DECLARAT MORT DE CĂTRE MEDICUL SPECIALIST DE GARDĂ, ID #58279.

PRESUPUSA CAUZA A MORŢII: COMĂ ALCOOLICĂ.

ÎN CAZUL ÎN CARE DORIŢI EFECTUAREA UNEI AUTOPSII, LA PREŢUL DE 4500 DE UNIVI, VĂ RUGĂM SĂ NE CONTACTAŢI ÎN TERMEN DE 24 DE ORE DE LA PRIMIREA ACESTUI COMUNICAT.

SINCERE CONDOLEANŢE!

CONDUCEREA SPITALULUI JOSEPH DUCUING, TOULOUSE

Brusc, totul era confuz, iar inima îi bătea anapoda. Creierul ei nu voia sa priceapă mesajul şi îl răsucea întruna pe toate părţile. Scarlet îşi aduse aminte când îl văzuse pe Luc ultima oară: delirând, torturat şi înspăimântat. Ţipase la el... Îi spusese că nu mai vrea să-l vadă niciodată...

Cum era cu putinţă să moară, după doar 24 de ore? Oare Scarlet n-ar fi trebuit să primească un com când Luc fusese internat în spital? N-ar fi trebuit să o prevină?

Clătinându-se, îl privi pe Wolf.

— Tata a murit, spuse fata, iar şoapta abia dacă umplea spaţiul uriaş. Comă alcoolică.

Wolf strânse din dinţi.

— Sunt siguri de asta?

În starea ei de amorţeală, fata nu înţelegea bănuiala tânărului.

— Crezi că mi-au trimis comul din greşeală?

Un strop de compasiune licărea în ochii lui.

— Nu, Scarlet. Dar cred că pe tatăl tău îl ameninţa ceva mult mai grav decât plăcerea de a bea.

Scarlet nu înţelegea. Luc fusese torturat, însă nu ar fi murit doar din cauza arsurilor. Nici din cauza nebuniei.

Dincolo de negura din mintea ei, ceva o îndemnă să ridice privirea.

În spatele lui Wolf, între doi stâlpi de care stăteau agăţate felinare stinse, văzu un bărbat. Era mlădios şi uscăţiv, cu păr negru buclat şi ochi aproape negri, care parcă ardeau reflectând flăcările lumânărilor. Ar fi avut un zâmbet plăcut, dacă Scarlet n-ar fi fost atât de speriată de el, de tăcerea lui, de faptul că Wolf nu părea surprins de prezenţa acestuia şi nici măcar nu se deranjase să se întoarcă spre el, deşi, fără îndoială, îl simţise.

Şi mai înspăimântătoare erau hainele lui. Purta o mantie stacojie care cădea în falduri, cu mâneci lungi, în formă de clopot. Rune brodate cu auriu sclipeau de-a lungul cusăturilor. Semăna mai degrabă cu un costum de copil, o imitaţie a veşmintelor purtate la îngrozitoarea curte lunară.

Teama se zbătea în pieptul lui Scarlet. Nu era un costum, ci una dintre grozăviile din coşmaruri şi din poveştile de groază spuse copillor, pentru a-i împiedica să facă pozne.

Un taumaturg. Un taumaturg lunar.

— Vă salut spuse bărbatul, cu o voce dulce şi catifelată precum caramelul topit. Tu trebuie să fii *mademoiselle* Benoit.

Scarlet se împletici în spate, se împiedică de prima treaptă şi se agăţă de balustradă pentru a-şi menţine echilibrul. În faţa ei, Wolf coborî privirea şi se întoarse. Bărbatul îl salută cu o mişcare politicoasă a capului.

— Alfa Kesley, cât mă bucur c-ai reuşit să te întorci în siguranţă! Şi, dacă am auzit bine, judecând după comul pe care tocmai l-a primit *mademoiselle*, am impresia că şi beta Wynn şi-a îndeplinit misiunea în Toulouse. Se pare că destul de curând vom fi din nou în formaţie completă.

Wolf se lovi cu pumnul în piept şi plecă uşor capul.

— Mă bucur să aud asta, Maestre Jael.

Scarlet îşi sprijini şoldul de balustradă

— Ba nu, spuse ea, găsindu-şi vocea din a doua încercare. El m-a adus aici ca s-o găsesc pe bunica. Nu mai e unul de-al vostru.

Zâmbetul bărbatului era cald şi înţelegător.

— Am priceput. Sunt convins că eşti destul de nerăbdătoare să-ţi vezi bunica.

Scarlet îşi încleştă pumnii.

— Unde e? *Dacă i-aţi făcut rău...*

— E destul de vie, te asigur, spuse bărbatul.

Fără să-si schimbe expresia, îşi îndreptă atenţia către Wolf.

— Alfa, ai reuşit să-ţi atingi obiectivele?

Wolf îşi lăsă braţul să cadă pe lângă trup. Supunerea pe care o emana părea o deghizare cusută cu aţă albă, absurdă.

O durere de cap bubuia în tâmplele lui Scarlet. Nervii îi zbârnâiau în timp ce aştepta, sperând şi dorind ca însoţitorul ei să-i spună acestui bărbat că părăsise haita lor ridicolă şi că nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Dar speranţa i se risipi în scurt timp, înainte ca Wolf să deschidă gura.

Acest bărbat nu era un infractor răzvrătit, un membru al unei bande de justiţiari. Dacă era într-adevăr taumaturg, unul adevărat, atunci lucra pentru Coroana Lunară.

Iar atunci, Wolf... Ce era Wolf?

— Am interogat-o cât de bine am putut, spuse acesta. Are o singură amintire vagă, dar mă îndoiesc că e utilă şi adevărată. Timpul şi frământările par să-şi fi pus amprenta asupra memoriei sale şi nu mă îndoiesc că va născoci minciuni, dacă va crede că aşa îşi poate ajuta bunica.

Taumaturgul ridică bărbia şi îl privi fix. *Alfa Kesley.*

Inima lui Scarlet se zbătea, aproape sufocând-o.

Am interogat-o cât de bine am putut.

— Wolf?

Băiatul nu se întoarse spre ea. Nu tresări, nu oftă, şi nici nu răspunse. Era o statuie. Un pion.

Taumaturgul scoase un mic oftat de întristare.

— Nu contează.

Apoi, după o tăcere în care Scarlet simţi treptele prăbuşindu-se sub ea, taumaturgul adăugă:

— Omega Kesley urma să te informeze că obiectivele noastre s-au schimbat. Maiestatea Sa nu mai e interesată să descopere identitatea Selenei.

Degetele lui Wolf zvâcniră.

— În orice caz, am ajuns la concluzia că *madame* Benoit nu şi-a divulgat încă toate secretele. Poate găsim o altă întrebuinţare pentru *mademoiselle*.

Wolf ridică bărbia.

— Dacă ar fi avut alte informaţii, mi le-ar fi spus. Sunt convins că a avut încredere deplină în mine, declară tânărul.

Scarlet aproape că se prăbuşi pe treptele de marmură. Se agăţă de soclul statuii decapitate.

— Sunt sigur că te-ai descurcat foarte bine, îl lăudă taumaturgul. Nu te îngrijora. Voi avea grijă ca eforturile tale să fie răsplătite aşa cum trebuie.

— Cine-i beta Wynn? întrebă Scarlet. Ce misiune avea în Toulouse?

Vocea îi era slabă, plină de neîncredere. Se clătina pe trepte. Se străduia să se convingă ci trăia un coşmar. Curând, urma să se trezească în tren, în braţele lui Wolf, iar toate astea aveau să se întâmple cu totul altfel. Dar nu se trezi, iar taumaturgul o privea cu ochi întunecaţi, compătimitori.

— Misiunea lui beta Wynn a fost să-ţi ucidă tatăl aşa încât să nu stârnească suspiciuni, răspunse el, la fel de firesc ca şi cum i-ar fi spus cât e ora. I-am oferit tatălui tău o şansă. Dacă ar fi găsit ceva util acasă la *madame* Benoit, cred că aş fi luat serios în considerare posibilitatea de a-l lăsa să trăiască; poate l-aş fi

păstrat ca sclav. Dar nu a găsit nimic în intervalul de timp pe care i l-am acordat, aşa că am fost nevoit să-l reduc la tăcere. Vezi tu, ştia prea multe despre noi şi nu ne mai era util. Mă tem că nu suntem toleranţi cu pământenii nefolositori.

Zâmbetul satisfăcut al taumaturgului o îngreţoşa nu pentru că ar fi fost nemilos, ci pentru că era binevoitor.

— Nu arăţi prea bine, *mademoiselle*. Poate că ai nevoie de puţină odihnă înainte să-ţi vezi bunica. Rafe, Troya, vă rog să o conduceţi pe domnişoara în camera pe care i-am pregătit-o.

Din umbră apărură doi bărbaţi. În mintea năucă a lui Scarlet, cei doi erau doar nişte siluete nedesluşite. O apucară de coate, fără să-şi bată capul să-i lege mâinile său să o încătuşeze.

Brusc, îi veni o idee şi, cât ai zice peşte, duse o mână la spate.

Wolf i-o luă înainte, atingându-i şoldul. Lui Scarlet i se tăie respiraţia şi înlemni, zgâindu-se la el. Ochii lui ca două smaralde erau pustii când îi ridică partea din spate a hanoracului şi scoase pistolul.

Voia să-i omoare.

Avea s-o protejeze.

Întorcând pistolul şi ţinându-l de ţeavă, Wolf i-l întinse unui temnicer.

Când expresia lui dură se topi, iar în locui ei apăru ceva ce aducea a regret, Scarlet strânse din dinţi.

— Soldat Credincios al Ordinului Haitei, nu? îl întrebă fata şi observă că băiatul înghiţi în sec.

— Nu, răspunse el. Agent Special Lunar.

Camera se învârti cu ea.

Lunar. Wolf era lunar. Lucra pentru ei.

Lucra pentru regină.

Scarlet întoarse capul şi îşi sili picioarele să rămână în putere. Refuza să fie dusă pe sus, precum un copil. Ei o conduceau spre un alt şir de trepte, care coborau spre nivelurile subterane ale Operei. Nu voia să le ofere satisfacţia de a o vedea zbătându-se.

Vocea taumaturgului răsună în urma ei, plină de bunăvoinţă:

— Ai permisiunea de a te odihni până la apus, alfa Kesley. Se vede pe faţa ta că misiunea te-a epuizat.

Douăzeci şi opt

Kai se plimba încolo şi încoace prin cabinetul său – de la uşă la birou, de la birou la uşă. Trecuseră două zile de când Levana îi dăduse ultimatumul: fie o găsea pe fata cyborg, fie îl ataca.

Timpul era pe sfârşite şi fiecare oră care trecea îl îngrozea tot mai tare pe Kai. Nu dormise de peste 48 de ore. În acest răstimp, cu excepţia a cinci conferinţe de presă, în care nu declarase nimic nou, nu-şi părăsise biroul.

În cotinuare, nu ştia nimic despre Linh Cinder.

Nici despre doctorul Erland.

Parcă dispăruseră, fără urmă.

— Ooof!

Îşi trecu mâinile prin păr până ce pielea capului începu să-l usture. *Lunarii ăştia!*

Difuzorul de pe biroul său pârâi şi anunţă:

— Androidul regal Nainsi solicită să intre.

Kai îşi scoase degetele din păr, cu un geamăt stins. Nainsi se purtase frumos cu el în ultimele zile: îi adusese cantităţi uriaşe de ceai şi nu comentase ducând la bucătărie ceştile încă pline, dar reci, câteva ore mai târziu. Îl încuraja să mănânce şi îi amintea că urma o nouă conferinţă de presă ori că uitase să răspundă la comurile guvernatorului general australian. Dacă n-ar fi auzit titlul „androidul regal Nainsi”, de fiecare dată când o chema, aproape că s-ar fi aşteptat ca pe uşă să intre un om.

Se întreba dacă tatăl său avusese aceeaşi părere despre propriii asistenţi androizi. Sau poate că acum împăratul Kai pur şi simplu delira.

Alungând aceste gânduri nefolositoare, se răsuci spre uşă.

— Intră!

Uşa se deschise, iar şenilele lui Nainsi alunecară pe covor. Nu aducea tava cu gustări, aşa cum se aşteptase Kai.

— Maiestate, o femeie pe nume Linh Adri şi fiica sa, Linh Pearl, solicită o întrevedere imediată cu Înălţimea Voastră. Linh-*jiě* afirmă că are informaţii importante despre fugara lunară. Am încurajat-o să i se adreseze preşedintelui Huy, dar insistă să vorbească direct Înălţimii Voastre. I-am scanat ID-ul şi pare a fi cine pretinde că e. Nu eram sigură dacă trebuie s-o refuz.

— E în regulă. Îţi mulţumesc, Nainsi! Pofteşte-o înăuntru.

Şenilele lui Nainsi se puseră în mişcare şi androidul ieşi. Kai îşi cercetă cămaşa şi îşi încheie nasturii de la guler, însă constată că nu prea avea ce face în privinţa cutelor.

O clipă mai târziu, două necunoscute păşiră în birou. Prima era o femeie de vârstă mijlocie, al cărei păr începea să încărunţească, iar cealaltă era o adolescentă cu păr des şi drept, lung până la talie. Kai se încruntă când cele două făcură plecăciuni adânci în faţa lui şi abia când fata încercă să zâmbească timid se simţi ca un idiot, întrucât creierul său epuizat nu recunoscuse numele, când Nainsi le anunţase prima oară. Linh Adri. Linh Pearl.

Nu erau complet necunoscute. Pe fată o mai văzuse de două ori înainte: o dată la standul lui Cinder, în piaţă, apoi din nou, la bal. Era sora vitregă a lui Cinder.

Şi femeia...

Femeia.

Lui Kai îi îngheţă sângele în vine când şi-o aminti, iar senzaţia neplăcută se înrăutăţi din cauza privirii aproape sfioase, ca de fetişcană, pe care Linh Adri i-o arunca acum. Şi pe ea o văzuse la bal – furioasă, cât pe ce s-o pălmuiască pe Cinder pentru că îndrăznise să vină la petrecere.

— Maiestate, spuse Nainsi, venind în urma lor. Vi le prezint pe Linh Adri-*jiě* şi pe fiica dumneaei, Linh Pearl-*mèi*.

Ambele făcură din nou plecăciuni.

— Bine aţi venit, spuse Kai. Sunteţi...

— *Am fost* tutorele legal al lui Linh Cinder, preciză Adri. Vă rugăm să ne iertaţi pentru deranj, Maiestatea Voastră Imperială. Ştim că sunteţi destul de ocupat.

Îşi drese vocea, dorind să nu-şi fi încheiat nasturii de la guler. Se simţea sugrumat.

— Vă rog, luaţi loc, le invită el, arătând spre zona amenajată în jurul unui foc holografic. Asta-i tot, Nainsi. Mulţumesc!

Kai alese fotoliul, hotărât să nu se aşeze lângă niciuna dintre cele două. În schimb, ele se aşezară cu spatele drept, pe canapea, astfel încât să nu-şi şifoneze fundele rochiilor în stil kimono, şi îşi împreunară mâinile în poală, cu falsă modestie. Asemănarea dintre ele era remarcabilă şi, fireşte, nu avea nimic de-a face cu Cinder. Tenul ei era ars de soare, părul, mai drept şi mai fin, şi avea mereu o încredere în sine neostentativă, chiar şi atunci când era timidă şi se bâlbâia.

Kai reuşi să nu zâmbească atunci când şi-o aminti pe Cinder, sfioasă şi bâlbâindu-se.

— Linh-*jiě*, mă tem că nu am făcut cunoştinţă în mod oficial când ne-am intersectat la bal, săptămâna trecută.

— O, Maiestatea Voastră Imperială, sunteţi prea amabil! Spuneţi-mi Adri, vă rog. Adevărul e că încerc să mă distanţez de pupila care acum poartă numele soţului meu. Şi sunt convinsă că vă amintiţi de scumpa mea fiică.

Kai se uită la Pearl...

— Da, ne-am întâlnit la piaţă. Voiai ca Cinder să-ţi depoziteze nişte pachete.

Kai se bucură când fata roşi. Spera că-şi aducea aminte cât de nepoliticoasă fusese în acea zi.

— Ne-am întâlnit şi la bal, Maiestatea Voastră, spuse Pearl. Am discutat despre biata mea soră – adevărata mea soră –, care de curând s-a îmbolnăvit şi a trecut în nefiinţă din pricina aceleiaşi boli care l-a răpit pe ilustrul vostru tată.

— Da, îmi aduc aminte. Sincere condoleanţe pentru pierderea voastră!

Kai făcu o pauză, aşteptându-se să i se răspundă la fel, dar cele două nu scoaseră nicio vorbă. Femeia mai vârstnică era ocupată să examineze mobilierului lăcuit al biroului; fiica ei era ocupată să-l examineze pe Kai, cu falsă timiditate.

Kai bătu darabana în braţul fotoliului.

— Androidul mi-a spus că aveţi să-mi împărtăşiţi nişte informaţii cu privire la Linh Cinder.

— Da, Maiestate, zise Adri. Vă mulţumesc că ne-aţi primit aşa din scurt. Avem câteva informaţii care cred că vă vor ajuta să o găsiţi pe pupila mea. În calitate de cetăţeană îngrijorată, fireşte că doresc să fac tot ce pot pentru a vă sprijini în această căutare şi a mă asigura că va fi capturată înainte să provoace alte stricăciuni.

— Sunt convins că asta doriţi. Dar, Linh-*jiě*, aveam impresia că atutorităţile competente v-au contactat deja în timpul investigaţiei, nu-i aşa?

— A, da, am purtat o conversaţie lungă cu nişte domni foarte amabili, spuse Adri. Dar de atunci am aflat ceva nou.

Kai îşi sprijini coatele pe genunchi.

— Maiestate, bănuiesc că aţi văzut filmările înregistrate în carantină, în urmă cu aproximativ două săptămâni, când o fată a atacat doi med-droizi.

Kai încuviinţă:

— Fireşte. Fata care a vorbit cu Chang Suto, băiatul care s-a vindecat de molimă.

— Ei bine, atunci eram foarte tulburată, pentru că tocmai îmi murise mezina, dar apoi am studiat mai atent înregistrările şi sunt convinsă că fata respectivă e Cinder.

Kai se încruntă, derulând filmarea în minte. Fata nu se vedea clar. Înregistrarea era de proastă editate, neclară şi conţinea doar câteva cadre în care fata se vedea din spate.

— Zău? se minună el dus pe gânduri, nedorind să pară prea curios. Ce vă face să credeţi asta?

— E dificil să-ţi dai seama doar după înregistrare şi nici măcar eu nu aş fi sigură, dacă în ziua respectivă nu aş fi pus sub urmărire cipul de identitate al lui Cinder, fiindcă de la o vreme se purta ciudat. Ştiu că în ziua aceea a fost în zona carantinei. Înainte, crezusem că pur şi simplu încerca să evite treburile casnice, dar acum înţeleg că micuţa aberaţie avea un motiv mult mai sinistru.

Kai ridică din sprâncene.

— Aberaţie?

Adri se îmbujoră.

— Chiar şi acest cuvânt e prea îngăduitor pentru a o descrie. Maiestate, ştiţi că nici măcar nu poate să *plângă?*

Kai se îndreptă de spate. După o clipă, descoperi că, în loc să fie dezgustat, aşa cum era clar că Adri ar fi dorit, se simţea doar curios.

— Zău? E ceva normai pentru... pentru cyborgi?

— Habar n-am, Maiestatea Voastră. Ea e primul şi, sper, ultimul cyborg pe care voi fi avut ghinionul să-l cunosc. Nu înţeleg de ce construim cyborgi. Sunt creaturi periculoase şi orgolioase, defilează pe sub nasul nostru de parcă se cred mai buni decât toţi. Ca şi cum ar merita un tratament special pentru... excentricităţile lor. Nu fac decât să trăiască pe spinarea societăţii noastre muncitoare.

Gulerul începea să-i provoace mâncărimi, iar Kai îşi drese vocea.

— Înţeleg. Aţi spus mai devreme ceva despre nişte dovezi cum că Cinder ar fi fost la carantină. Şi că... a făcut ceva sinistru?

— Da. Dacă Maiestatea Voastră binevoieşte să acceseze pagina mea de identificare, o să vadă că am încărcat o înregistrare destul de incriminatoare.

Kai îşi scoase portabilul de la brâu. În timp ce căuta pagina lui Adri, se gândea la materialul video filmat în carantină. Găsi

fişierul în capul listei. Un film de proastă calitate, marcat cu simbolul androizilor din forţele de securitate ale Comunităţii.

— Ce-i asta?

— Când Cinder nu mi-a răspuns la comuri în ziua aceea, iar eu eram convinsă că vrea să fugă din ţară, mi-am exercitat dreptul de a solicita să fie oprită, chiar şi cu forţa. Filmarea e din momentul în care au găsit-o.

Ţinându-şi respiraţia, Kai porni înregistrarea. Era filmată dintr-un planotor şi înfăţişa o stradă prăfuită, înconjurată de depozite abandonate. Şi o văzu pe Cinder în cadru, gâfâind şi părând furioasă. Fata ridică un pumn închis spre android.

— Nu l-am furat! Aparţine familiei ei, nu vouă sau altcuiva!

Camera de supraveghere tremură când planotorul ateriză şi androidul se apropie de ea.

Încruntându-se, Cinder făcu un pas în spate.

— N-am greşit cu nimic. Med-droidul ăla m-a atacat. A fost legitimă apărare.

Kai urmări, cu umerii încordaţi, cum androidul turuia cu voce monotonă despre drepturile tutorelui legal al lui Cinder şi despre Legea de Protecţie a Cyborgilor, până ce, într-un final, Cinder fu de acord să-i însoţească şi înregistrarea se încheie.

Lui Kai îi luă doar patru secunde sa deschidă fişierul cu fata care atacase med-droidul de la carantină. Strânsoarea lui se înăspri în jurul dispozitivului când puse totul cap la cap. Pentru a nu ştiu câta oară în săptămâna asta, se simţea ca un prost.

Logic că era Cinder. *Fireşte* că era Cinder. El, Kai, îi dăduse doctorului Erland antidotul cu doar câteva ore înainte, chiar în faţa ei. Erland probabil că i-l oferise ei, iar ea i-l dăduse apoi lui Chang Sunto. Şi, cu toate că nicio cameră nu surprinsese vreun cadru clar, coada ei ciufulită şi pantalonii largi se potriveau perfect cu înfăţişarea lui Cinder.

Împăratul închise vidcoclipul şi îşi potrivi din nou portabilul în tocul de la brâu.

— La ce se referea în înregistrare, când a spus că n-a furat? Ce anume aparţine familiei?

Adri strânse cu acreală din buze şi riduri adânci îi brăzdară buza de sus.

— Ceva care, într-adevăr, aparţine familiei, mai exact celor care le acordă răposaţilor respectul cuvenit. Iar pentru a obţine acel obiect, Cinder a mutilat ceea ce odinioară a fost foarte preţios pentru mine.

— Ce a făcut?

— Cred că a furat cipul de identitate al fiicei mele, la câteva minute după moartea ei.

Adri duse o mână la burtă şi completă:

— Mi se face rău numai când mă gândesc la asta, dar ştiu c-ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. Cinder a fost mereu invidioasă pe fetele mele şi tare răutăcioasă. Dar nu mi-am imaginat niciodată că o să se înjosească într-atât. Acum, când ştiu cum e ea cu adevărat, nu mă mir. Merită să fie găsită şi pedepsită pentru faptele ei.

Kai dădu înapoi, speriat de veninul din vocea ei. Nu putea lega acuzaţiile femeii de amintirile lui despre Cinder. Îşi aminti cum drumurile lor se încrucişaseră la ascensor, cum ochii ei se umpleau de tristeţe ori de câte ori vorbea despre sora ei muribundă, cum îl întrebase pe Kai dacă era de acord să danseze o dată cu sora ei, în caz că, printr-un miracol, ar fi supravieţuit.

Nu cumva toate amintirile despre Cinder nu erau altceva decât un şiretlic lunar? De fapt, ce ştia cu adevărat despre ea?

— Sunteţi sigură?

— Procesul-verbal susţine că arma folosită împotriva androizilor a fost un bisturiu. Şi totul s-a întâmplat imediat după ce am primit comul care mă informa că fiica mea... fiica mea...

Buzele lui Adri tremurau, iar încheieturile degetelor i se albiră în poală.

— Mi-o şi *imaginez* cum, în capul ăla *inuman* al ei, încearcă să adopte identitatea lui Peony, adăugă ea, cu o grimasă. Mă ia cu fiori numai când mă gândesc. Ar fi în stare de una ca asta.

— Şi credeţi că e posibil să aibă încă cipul de identitate?

— Asta, Maiestate, n-am cum să ştiu. Dar e o posibilitate.

Dând din cap, Kai se ridică. Adri şi Pearl se holbară la el în tăcere, apoi se ridicară iute.

— Vă mulţumesc că mi-aţi comunicat aceste informaţii, Linh-*jiě*. Voi da imediat ordinul de a localiza ID-ul. Dacă are cipul o vom găsi.

Exact când rosti aceste cuvinte, Kai constată că, în sinea lui, implora stelele ca Linh Adri să se înşele, ca Cinder să nu fi luat cipul de identitate. Dar era o dorinţă stupidă, copilărească. Trebuia s-o găsească şi mai avea la dispoziţie doar o zi. Nu-şi dorea cu niciun chip să afle ce ar fi făcut Levana dacă el dădea greş.

— Vă mulţumesc, Maiestate! spuse Adri. Vreau să mă asigur că memoria fiicei mele nu va fi pângărită doar pentru că

odinioară am fost extrem de generoasă şi am permis ca fata aceea îngrozitoare să intre în sânul familiei noastre.

— Vă mulţumesc, repetă el, neştiind prea bine din ce motiv îi mulţumea. Dacă vom mai avea întrebări, veţi fi contactată.

— Desigur, Majestate, spuse Adri, făcând o reverenţă. Nu-mi doresc decât să-mi slujesc ţara şi s-o văd pe această fată odioasă adusă în faţa justiţiei.

Kai îşi înclină capul.

— Sunteţi conştientă că, odată ce va fi găsită, regina Levana intenţionează s-o execute?

Adri îşi împreună elegant mâinile în faţă.

— Sunt convinsă că legea există dintr-un motiv bine întemeiat, Maiestate.

Ţuguindu-şi buzele, Kai le conduse spre uşă.

După ce musafirele mai schiţară câte două plecăciuni, Pearl ieşi din încăpere fluturând din gene spre Kai, până ce nu-şi mai putu suci gâtul. Adri se opri în prag. Mai făcu o reverenţă.

— A fost o onoare, Maiestate!

Kai îi zâmbi forţat.

— Mă întrebam – nu că acest lucru ar conta câtuşi de puţin; sunt doar curioasă – dacă, în cazul în care informaţiile pe care vi le-am dat duc la o descoperire în cadrul investigaţiei... m-aş putea aştepta la o recompensă pentru ajutorul oferit?

Douăzeci şi nouă

Odinioară, celula lui Scarlet fusese o cabină pentru costume. Focul lăsase pe pereţi contururile vagi ale oglinzilor şi ale măsuţelor de toaletă acum dispărute, iar din şirurile de becuri care altădată le înconjuraseră rămăseseră doar nişte dulii goale. Covorul fusese înlăturat, scoţând la iveală piatra rece de dedesubt, iar uşa trainică, de stejar, fusese scoasă din ţâţâni şi abandonată în colţ, înlocuită cu gratii de fier sudate şi cu o încuietoare acţionată de un cititor de ID-uri.

De furie, toată noaptea şi în cea mai mare parte a zilei, Scarlet se plimbase de colo colo prin încăpere, lovind pereţii şi mârâind. I se părea că trecuseră luni întregi, iar faptul că era captivă în subsolul Operei însemna că nu avea niciun indiciu al trecerii timpului, în afară dc cele două mese care îi fuseseră aduse. „Soldatul” care le adusese nu îi spusese nimic nici când

Scarlet îl întrebase cât aveau de gând s-o ţină aici, nici când ceruse să-şi vadă bunica imediat, ci se mulţumise să rânjească printre gratii, făcând-o să se înfioare.

Într-un sfârşit, epuizată, se aruncase pe salteaua goală. Se zgâia la tavan. Se ura pe sine. Îi ura pe cei care o ţineau prizonieră. Îl ura pe Wolf.

Scrâşni din dinţi şi îşi înfipse unghiile în salteaua ponosită şi stricată.

Alfa Kesley.

Dacă îl mai vedea odată, avea să-i scoată ochii. Avea să-l strângă de gât până ce buzele i se învineţeau. Avea să...

— Ai ajuns, în sfârşit, la capătul puterilor?

Scarlet tresări. Unul dintre temnicerii care o escortaseră în celulă – Rafe sau Troya – stătea de cealaltă parte a gratiilor.

— Nu mi-e foame, spuse ea cu scârbă.

Soldatul râse batjocoritor. Aparent, toţi aveau acelaşi zâmbet lipsit de umor.

— Nu îţi aduc mâncare, spuse el şi îşi trecu încheietura mâinii pe deasupra scanerului.

Apucând gratiile, trase de uşă şi o deschise.

— Te duc să-ţi vezi nepreţuita *grand-mère*.

Scarlet se grăbi să se ridice de pe saltea şi toată oboseala ei se risipi brusc.

— Serios?

— Asta mi s-a ordonat. Trebuie să te leg sau mergi de bunăvoie?

— Merg! Du-mă la ea!

Bărbatul o măsură cu privirea. Constatând că fata nu reprezenta o ameninţare, păşi în spate şi îi făcu semn spre coridorul lung şi slab luminat.

— După tine, zise el.

De îndată ce păşi pe culoar, el o apucă de încheietură şi îşi coborî faţa, astfel încât fata îi simţea respiraţia fierbinte pe gât.

— Dacă faci vreo prostie, oricât de mică, o să-mi descarc nervii pe baborniţă, ne-am înţeles?

Scarlet se înfioră.

Fără să aştepte răspuns, el îi dădu drumul şi o înghionti în spate, împingând-o pe culoar.

Inima i-o luă la goană. Aproape că delira de oboseală şi la gândul de a-şi vedea bunica. Studie închisoarea. Şase celule cu gratii la uşi – toate întunecate – se înşirau de-a lungul acelui

coridor subteran. Bărbatul o îndemnă să cotească la capăt, să urce o scară îngustă şi să treacă printr-un intrând.

Pătrunseră în culise. Decoruri vechi şi prăfuite aglomerau grinzile, iar cortine negre atârnau în întuneric, ea nişte năluci. Singura lumină provenea de la beculeţele care semnalau intervalele dintre rânduri şi Scarlet trebui să mijească ochii în timp ce soldatul o conduse pe scenă, apoi coborâră treptele, spre public. O întreagă secţiune de scaune fusese înlăturată, lăsând găuri acolo unde odinioară stătuseră prinse în şuruburi, pe podeaua uşor înclinată. Nişte soldaţi se aflau acolo, în umbre, şi păreau să fi purtat o conversaţie veselă înainte de a fi întrerupţi de Scarlet şi de temnicerul ei. Scarlet privea drept înainte. Nu credea că Wolf se afla printre ei, dar nici nu voia să ştie dacă se înşela.

Ajunseră în partea din spate a Operei şi Scarlet împinse una dintre uşile imense.

Păşiră într-un balcon care dădea spre vestibul şi spre scara impozantă. Prin gaura din tavan nu se strecura nicio rază de soare. Era limpede că pierduse întreaga zi.

Temnicerul ei o apucă de cot, trăgând-o departe de scările principale, pe lângă alte statui impresionante, reprezentând heruvimi şi îngeraşi. Îşi smuci braţul din strânsoarea lui şi încercă să memoreze traseul, creând în minte o schiţă a clădirii, dar nu îi era uşor, când ştia că se ducea să-şi vadă bunica. În sfârşit!

Gândul că aceşti monştri o ţineau captivă de aproape trei săptămâni îi întorcea stomacul pe dos.

Soldatul o escortă pe o scară laterală, urcând la primul etaj de balcoane. Uşile închise ale lojilor dădeau înapoi în sală, dar soldatul trecu pe lângă ele şi o luă pe un alt culoar. În cele din urmă, se opri în faţa unei uşi închise, apăsă clanţa şi o deschise.

Ajunseră într-una dintre lojile care dădeau spre scenă. În ea se găseau doar patru scaune roşii, cu tapiţerie de catifea, dispuse pe două rânduri.

Michelle stătea singură, în primul rând, iar cosiţa ei sură şi groasă atârna peste spătarul scaunului. Lacrimile cu care Scarlet se luptase atâta vreme o asaltară deodată.

— Bunico!

Femeia tresări. Scarlet se năpusti spre ea. Se prăbuşi în genunchi, în spaţiul dintre scaune şi balustradă, şi îşi puse capul în poala bunicii ei, plângând. Michelle purta aceiaşi jeanşi murdari de pământ pe care îi îmbrăca atunci când lucra în

grădină. Materialul emana un miros cunoscut, de pământ şi de fân, iar asta o făcu pe Scarlet să plângă şi mai tare.

— Scarlet. Ce cauţi aici? întrebă bunica ei, punându-şi palmele pe spatele fetei.

Tonul ei era sever şi furios, dar nu împietrit.

— Încetează! Te faci de râs.

O ridică pe Scarlet din poala ei.

— Hai, gata, linişteşte-te! Ce cauţi aici?

Scarlet se lăsă pe călcâie şi o privi printre lacrimi. Ochii injectaţi ai lui Michelle îi dădeau în vileag oboseala crâncenă, în ciuda dârzeniei. Şi ea era pe punctul de a plânge, dar încă nu cedase lacrimilor. Scarlet o apucă de mâini, strângându-le tare. Mâinile bunicii ei erau moi, de parcă cele trei săptămâni petrecute departe de fermă îi şterseseră toate bătăturile.

— Am venit după tine, răspunse Scarlet. După ce tata mi-a spus ce s-a întâmplat, ce îţi făceau ăştia, trebuia să vin după tine. Eşti bine? Te-au rănit?

— Sunt bine, sunt bine, zise femeia, mângâind-o. Dar nu-mi place să te văd aici. N-ar fi trebuit să vii. Oamenii ăştia... N-ar trebui să fii aici. E periculos!

— O să plecăm amândouă de-aici. Îţi promit! Pe stelele mele, ce dor mi-a fost de tine!

Suspinând, îşi lipi fruntea de degetele lor întrepătrunse. ignorând lacrimile fierbinţi care îi alunecau pe bărbie.

— Te-am găsit, *grand-mère*. Te-am găsit!

Michelle dădu la o parte câteva bucle rebele de pe fruntea nepoatei sale.

— Ştiam c-ai să vii. Hai, aşază-te lângă mine.

Înăbuşindu-şi lacrimile, Scarlet se dezlipi de genunchii bunicii ei. Pe scaunul din apropiere se afla o tavă cu o ceaşcă de ceai, o jumătate de chiflă şi un castronaş cu struguri roşii, care păreau neatinşi. Bunica ei luă tava şi i-o întinse soldatului din uşă. Acesta strâmbă din buze, dar luă tava şi plecă, lăsând uşa să se închidă în urmă. Lui Scarlet îi crescu inima, bucuroasă că soldatul nu încuiase uşa. Erau singure.

— Aşază-te aici, Scarlet. Mi-a fost atât de dor de tine! Dar sunt şi tare furioasă! N-ar fi trebuit să vii. E prea periculos... Însă, dacă tot eşti aici... Oh, scumpo! Eşti epuizată.

— Bunico, nu te supraveghează nimeni? Nu se tem c-o să evadezi?

Chipul bâtrânei se îmblânzi, iar ea bătu cu palma scaunul gol.

— Fireşte că mă supraveghează. Aici nu suntem niciodată cu adevărat singure.

Scarlet studie peretele care le separa de următoarea lojă, acoperit cu tapet roşu, cojit. Poate că acolo stătea cineva, ascultându-le. Dacă simţurile soldaţilor pe cam îi văzuse la primul etaj erau la fel de ascuţite ca ale lui Wolf, probabil că le puteau auzi chiar şi de-acolo, de jos. Stăpânindu-şi pornirea de a le striga obscenităţi, se aşeză pe scaun şi se întinse din nou după mâinile bunicii sale, ţinându-le strâns. Chiar dacă deveniseră moi, erau, de asemenea, reci ca gheaţa.

— Sigur te simţi bine? Nu ţi-au făcut niciun rău?

Bunica ei zâmbi, obosită.

— Nu mi-au făcut rău. Nu încă. Dar nu ştiu ce au plănuit şi, după ce i-au făcut lui Luc, nu am încredere în ei nici cât negru sub unghie. Au pomenit de tine. Mi-era tare teamă c-aveau să te caute şi pe tine, scumpo. Mi-aş dori să nu fi venit. Ar fi trebuit să fiu mai bine pregătită. Ar fi trebuit să ştiu că asta avea să se întâmple.

— Dar ce vor?

Bunica ei privi spre scena întunecată.

— Vor informaţii pe care eu nu le pot oferi, deşi aş face-o fără să clipesc, dacă aş putea. Aş fi vorbit acum trei săptămâni. Aş fi făcut orice pentru a mă întoarce acasă, la tine. Ca să te feresc de primejdii.

— Ce fel de informaţii?

Bunica ei inspiră adânc.

— Vor să afle lucruri despre prinţesa Selene.

Lui Scarlet i se făcu inima cât un purice.

— Atunci, e adevărat? Chiar ştii ceva despre ea? izbucni fata.

Sprâncenele femeii se arcuiră, iar bătrâna întrebă:

— Ţi-au spus de ce mă bănuiesc?

Scarlet încuviinţă, simţind vinovăţie pentru că ştia un secret pe care bunica ei îl tăinuise atâta amar de vreme.

— Mi-au povestit despre Logan Tanner, zise fata. Ei cred că Tanner a adus-o pe Selene pe Pământ şi că e posibil ca el să fi căutat ajutorul tău. Ei cred că e... bunicul meu.

Cutele de pe fruntea femeii se adânciră şi bătrâna se uită cu îngrijorare spre peretele din spatele lui Scarlet, către celălalt balcon, apoi îşi privi din nou nepoata.

— Scarlet, draga mea...

Expresia ei era blândă, însă nu îşi încheie fraza.

Scarlet se întrebă dacă, după atâţia ani, bunica ei suporta să dezgroape trecutul. Povestea sa de dragoste fusese extrem de scurtă, dar urmările o însoţiseră toată viaţa.

Oare ştia că Logan Tanner murise?

— *Grand-mère*, îmi amintesc de bărbatul acela, din Comunitatea Orientală, care a venit la noi acasă. Credeam că voia să mă ia *pe mine*, dar nu despre asta era vorba, nu-i aşa? De fapt, voi doi discutaţi despre prinţesă.

— Aşa e, dragă Scarlet!

— De ce nu le spui cum îl cheamă? Sigur îţi aminteşti numele lui. Şi pe urmă ei o să-l caute. El nu ştie unde se află prinţesa?

— Nu-i mai interesează unde e Selene.

Fata îşi muşcă buza de jos. Se simţea cuprinsă de frustrare. Tremura.

— Atunci, de ce nu ne lasă să plecăm?

Bunica ei îi strânse degetele. Anii de muncă îi păstraseră mâinile puternice, în pofida vârstei înaintate.

— Scarlet, ei nu mă pot controla.

Fata îi cercetă chipul bătrân.

— Ce vrei să spui?

— Ei sunt lunari. Taumaturgul posedă harul lunar, dar asupra mea n-are niciun efect. De asta mă ţin aici. Vor să ştie de ce.

Scarlet încercă să-şi aducă aminte toate informaţiile şi legendele pe care le ştia despre lunari. În privinţa asta, adevărul era imposibil de separat de scorneli. Se zvonea că regina domnea controlând minţile supuşilor şi că taumaturgii ei erau aproape la fel de puternici ca ea, că puteau manipula gândurile şi emoţiile, că, dacă voiau, puteau controla chiar şi trupurile oamenilor, ca pe marionete.

Scarlet înghiţi anevoie.

— Există mulţi oameni care nu pot fi... controlaţi?

— Foarte puţini, răspunse bătrâna. Unii lunari se nasc aşa. Sunt numiţi scoici. Dar nu s-a pomenit niciodată ca vreun pământean să li se poată împotrivi. Eu sunt prima.

— Cum se poate? se miră fata. E genetic?

Apoi, după ce şovăi, întrebă:

— *Eu* pot fi controlată?

— O, da, draga mea. Tu nu posezi acel ceva care mă face imună la harul lunar. Vor folosi asta împotriva noastră, ascultă-mă pe mine. Probabil că vor să facă experimente pe noi, pentru a afla sursa acestei anomalii şi dacă ar trebui să-şi faci griji că există şi alţi pământeni care se pot împotrivi harului lor.

În întuneric, bătrâna strânse din dinţi şi adăugă:

— Cred că nu este ereditar, fiindcă tatăl tău era slab.

Acei ochi căprui, calzi, care fuseseră mereu mângâietori, o surprindeau acum prin duritatea lor. Ceva nu îi dădea pace lui Scarlet. O mică bănuială.

Da, tatăl ei *era* slab. Nu rezista femeilor. Nu rezista alcoolului. Un tată slab, un bărbat slab.

Însă bunica ei nu spusese niciodată că o considera şi pe Scarlet o fiinţă slabă. *O să fii bine*, îi spunea ea mereu după ce fata îşi julea genunchiul, după ce îşi rupea o mână, după prima despărţire de un băiat. *O să fii bine, pentru că eşti puternică, la fel ca mine*.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Scarlet îşi coborî privirea spre degetele lor întrepătrunse. Spre mâinile foarte moi, foarte zbârcite şi foarte fragile ale bunicii ei.

O gheară îi strângea pieptul.

Lunarii puteau manipula gândurile şi emoţiile oamenilor Puteau manipula felul în care ceilalţi percepeau lumea din jurul lor.

Scarlet se trase înapoi. Degetele bunicii ei se strânseră într-un efort de a o reţine, apoi îi dădură drumul.

Scarlet se ridică împleticit de pe scaunul ei şi păşi în spate, spre balustradă, uitându-se lung la Michelle. Părul ei neîngrijit, împletit într-o cosiţă mereu strâmbă. Ochii aceia familiari deveneau tot mai reci. Tot mai mari.

Clipi iute, pentru a alunga halucinaţia, iar mâinile bunicii sale se măriră.

Pe Scarlet o cuprinse scârba. Se agăţă de balustradă ca să nu se prăbuşească.

— Cine eşti?

Uşa din spatele lojei se deschise, dar, în locul temnicerului, Scarlet văzu silueta taumaturgului.

— Foarte bine, omega! Am aflat tot ce puteam afla de la ea.

Scarlet se întoarse din nou cu faţa spre bătrână. Scoase un ţipăt înăbuşit.

Bunica ei dispăruse, iar acum în locul ei era fratele lui Wolf. Omega Ran Kesley se ridică şi o privi lung, complet relaxat. Purta aceeaşi cămaşă de dinainte – şifonată şi pătată de noroi.

— Bună, draga mea! Mă bucur să te revăd!

Scarlet îl privi furioasă pe taumaturg. Desluşea albul ochilor săi, faldurile tunicii extravagante.

— Unde e bunica mea?

— Trăieşte deocamdată şi, din nefericire, rămâne un mister pentru noi, răspunse taumaturgul, mijind ochii. Mintea ei e în continuare de nepătruns, dar, oricare ar fi secretul ei, nu i l-a transmis fiului şi nici nepoatei sale. Mă gândesc că, dacă ar fi vreun truc mintal, ar fi încercat să te înveţe şi *pe tine* cum să-l utilizezi. Sau măcar pe beţivanul ăla jalnic. Şi dacă e ceva genetic, ar putea fi oare accidental? Sau există vreo scoică în neamul vostru?

Duse un deget la buze, analizând-o pe Scarlet ca pe o broască ce urma să fie disecată.

— Totuşi, poate că nu eşti complet inutilă. Mă întreb cât de repede şi-ar da drumul la gură bătrâna doamnă dacă te-ar vedea bătându-ţi cuie în propria carne.

Furia o gâtuia şi Scarlet se aruncă spre el cu un răcnet, gata să-i zgârie faţa.

Încremeni. Degetele ei erau la câţiva milimetri de orbitele lui. Furia i se risipi deodată şi Scarlet se prăbuşi la podea, suspinând. Se întrebă ce i se întâmpla. Încercă din nou să se agaţe de furia ei, dar aceasta îi tot aluneca din minte, de parcă ar fi vrut să ţină în mâini un ţipar. Cu cât se străduia mai mult, cu atât mai repede şi mai tare ţâşneau lacrimile. Sufocând-o. Orbind-o. Toată furia ei se dizolva în deznădejde şi nefericire.

Inima i se umplu de amărăciune. Era inutilă. Slabă, proastă şi neînsemnată.

Plânsul ei aproape că acoperea chicotitul taumaturgului.

— Ce păcat că bunica ta nu e la fel de uşor de manipulat! Totul ar fi mult mai simplu.

Mintea lui Scarlet se linişti. Cuvintele nimicitoare se ascunseră într-un cotlon îndepărtat şi tăcut al minţii ei, iar lacrimile se făcură nevăzute odată cu ele. Ca şi cum un robinet ar fi fost deschis, apoi închis.

Ca şi când taumaturgul s-ar fi jucat cu o marionetă.

Scarlet stătea ghemuită pe jos, gâfâind. Îşi şterse faţa.

Înfigându-şi unghiile în covor, îşi sili trupul să înceteze cu tremuratul şi se ridică. Pc chipul taumaturgului rămăsese aceeaşi expresie dezgustător de îngăduitoare.

— Voi pune să fii condusă înapoi în camera ta, spuse el amabil, pe un ton siropos. Îţi mulţumesc mult pentru cooperare.

Treizeci

Bocancii cu talpă groasă ai lui alfa Ze’ev Kesley bufneau greoi pe pardoseala din marmură. Traversă vestibulul, ignorând câţiva soldaţi cate îl salutară din respect sau, poate, din teamă. Poate chiar nutreau curiozitate faţă de ofiţerul care petrecuse câteva săptămâni printre oameni, prefăcându-se a fi unul dintre ei.

Încerca să nu se gândească la asta. Întoarcerea la sediul Ordinului îi dădea senzaţia că se trezise dintr-un vis. Un vis care mai înainte i se păruse un coşmar. Numai că acum se trezise la o realitate mult mai întunecată. Îşi amintise cine era cu adevărat. *Ce* era cu adevărat.

Ajunse la Rotonda Lunară – un nume care îi plăcuse mult Maestrului Jael. Trecu pe lângă o oglindă pătată şi înnegrită de vreme. Aproape că nu îşi recunoscu reflexia; uniforma curată, părul pieptănat pe spate, cu grijă. Îşi mută imediat atenţia în altă parte.

Simţi mirosul fratelui său îndată ce puse piciorul în bibliotecă, iar părul de pe ceafă i se zbârli. Încetini puţin, cât timp traversă galeria cu lambriuri de lemn, apoi intră în biroul personal al taumaturgului. Odinioară, biblioteca fusese un loc potrivit pentru aristocraţi – o încăpere în care pământenii importanţi, din înalta societate, cugetau asupra lucrărilor filosofice ale propriilor strămoşi. Vitrine care adăpostiseră cândva obiecte de artă nepreţuite şi rafturi de cărţi se ridicau pe lângă el, înalte cât două etaje. Însă cărţile dispăruseră, rechiziţionate când clădirea Operei fusese preluată de către armată, iar un miros de învechit şi de mucegai impregnase lemnul din jur.

Jael şedea la un birou lat. Biroul, făcut din plastic şi metal, era strident, contrastând cu decorul extravagant. Şi Ran se afla acolo, sprijinit de un perete cu rafturi goale.

Fratele său aproape că zâmbea.

Jael se ridică.

— Alfa Kesley, îţi mulţumesc c-ai venit atât de repede. Voiam să fii primul care află că fratele tău s-a întors în siguranţă.

— Mă bucur, spuse Ze’ev. Salut, Ran! Nu arătai prea bine ultima oară când te-am văzut.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru. Mirosul ţi s-a îmbunătăţit, după ce ai spălat de pe tine duhoarea de om.

Fiecare muşchi al lui Ze’ev se încordă.

— Sper că nu-mi porţi pică pentru ce s-a întâmplat în pădure.

— Deloc, îl asigură Ran. Jucai un rol. Înţeleg că ai făcut ce trebuia. N-ar fi trebuit să intervin.

— Aşa e. N-ar fi trebuit.

Ran îşi petrecu degetele mari pe după cureaua din talie, apoi explică:

— Mi-am făcut griji pentru tine, frate. Păreai… *derutat*.

— Cum spuneai şi tu, replică Ze’ev, ridicând bărbia, jucam un rol.

— Da. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine. În orice caz, mă bucur să văd că ţi-ai revenit şi că glonţul ei n-a pătruns adânc. Când am auzit împuşcătura, îmi făceam griji ca fata să nu-ţi fi nimerit inima.

Ran zâmbi şi se răsuci spre Jael.

— Dacă am terminat aici, vă cer permisiunea de a mă prezenta la raport.

— Permisiune acordată, răspunse Jael, dând din cap când Ran îl salută, cu pumnul la piept.

Când Ran trecu pe lângă el, Ze’ev simţi mirosul lui Scarlet şi inima i se strânse. Îşi îndemnă trupul să se relaxeze, reţinându-şi pornirea animalică de a sfâşia gâtului fratelui său, dacă descoperea că o atinsese chiar şi cu un deget.

Ran înclină capul şi privirea i se întunecă, de parcă ascundea un secret.

— Bine ai venit acasă, frate!

Chipul lui Ze’ev rămase impasibil cât timp Ran îşi continuă drumul. Aşteptă până auzi uşa închizându-se, în celalalt capăt al galeriei. Îl salută pe taumaturg.

— Dacă nu mai aveţi nimic...

— De fapt, mai e ceva. Doresc să discut câteva lucruri cu tine.

Jael se aşeză iar.

— Azi-dimineaţă am primit un com de la Maiestatea Sa. Ne cere ca toate haitele staţionate pe Pământ să fie pregătite de atac, mâine.

Maxilarul lui Ze’ev se încordă.

— Mâine?

— Negocierile pe care Maiestatea Sa le-a purtat cu reprezentanţii Comunităţii Orientale nu au decurs conform dorinţelor sale şi s-a săturat să le sugereze compromisuri pe care ei refuză să le accepte. Le-a oferit o prelungire temporară a păcii

dacă fata cyborg, Linh Cinder, va fi capturată şi predată ei, însă acest lucru nu s-a întâmplat. Atacul va fi centrat asupra Noului Beijing, începând cu miezul nopţii, ora lor locală. Noi vom începe la ora 18:00.

Taumaturgul îşi vâri mâinile în mânecile largi, stacojii, ale căror rune brodate reflectau lumina becurilor cu alimentare autonomă.

— Mă bucur că te-ai întors la timp pentru a-ţi conduce oamenii. Vreau să fii în inima atacului nostru din Paris. Accepţi acest rol?

Ze'ev îşi împreună mâinile la spate, strângându-şi încheieturile până începură să-l doară.

— Nu doresc să pun sub semnul întrebării motivele Maiestăţii Sale, dar nu înţeleg de ce ne abate de la obiectivul nostru iniţial – de a o găsi pe prinţesă –, pentru a da Comunităţii o lecţie neînsemnată. De ce s-au schimbat brusc priorităţile?

Jael se lăsă pe spate, măsurându-l cu privirea.

— Nu e treaba ta să pui sub semnul întrebării deciziile Maiestăţii Sale. În orice caz, n-aş vrea să porneşti cu mintea înnegurată în această primă bătălie importantă.

Jael ridică din umeri.

— E furioasă din pricina evadării acestei Linh Cinder. Deşi este o simplă cetăţeană, fata a reuşit să reziste farmecului Maiestăţii Sale. Şi totuşi nu e o scoică.

Ze'ev nu-şi putea ascunde uimirea.

— Încă nu suntem siguri dacă această abilitate neobişnuită e provocată de vreo eroare a programării ei de cyborg sau dacă harul ei lunar este deosebit de puternic, preciză taumaturgul.

— Mai puternic decât al Maiestăţii Sale?

— Nu ştim.

Jael oftă.

— Mi se pare straniu că abilitatea ei de a-i rezista reginei noastre seamănă cu puterea lui *madame* Benoit de a-mi rezista *mie*. Să găseşti două non-scoici cu aceeaşi abilitate, într-o perioadă atât de scurtă, e de-a dreptul remarcabil. Din păcate, până acum nu am reuşit să stabilesc sursa acestei puteri a lui Michelle Benoit. I-am testat nepoata în urmă cu o oră. E la fel de maleabilă ca lutul, aşa că n-a moştenit această trăsătură.

Pe la spate, alfa Kesley strânse pumnii. Nu putea ignora mirosul lui Scarlet din încăpere, ca un parfum ameţitor care îi invada nările. Vasăzică Jael o interogase, iar Ran probabil că fusese şi el acolo. Oare îi făcuseră vreun rău?

— Alfa?

— Da, răspunse el degrabă. Îmi cer scuze. Mi s-a părut că am simţit-o pe fată.

Jael începu să râdă. Un râs limpede şi amuzat. Ze’ev tratase dintotdeauna cu cea mai mare neîncredere amabilitatea lui Jael. Cel puţin ceilalţi taumaturgi nu îşi ascundeau cruzimea, aroganţa născută din puterea de a-i controla pe cetăţenii lunari „inferiori”... şi pe soldaţi.

— Simţurile tale sunt deosebite, alfa! Fără îndoială, eşti unul dintre cei mai buni soldaţi ai noştri.

Lovi uşor scaunul cu palma, pe urmă se ridică.

— Iar tăria ta de caracter este fără egal. Loialitatea ta. Capacitatea ta de a face sacrificii. Sunt convins că niciun alt om al meu nu ar fi împins lucrurile atât de departe ca tine, pentru a obţine informaţii de la domnişoara Benoit. Nimeni altul nu şi-ar fi făcut datoria cu asupra de măsură. Tocmai de asta te-am ales să conduci atacul de mâine.

Jael se îndreptă spre şirul de rafturi şi trecu un deget de-a lungul lor, adunând praful. Ze’ev rămase inexpresiv, încercând să nu se gândească la sacrificiile pe care Jael credea că le făcuse.

Ea era acolo, în gândurile lui. Degetul ei mare, mângâindu-i cicatricele. Braţele ei, cuprinzându-i gâtul.

Înghiţi cu greu. Fiecare muşchi i se încorda, într-un efort de a ţine amintirea la distanţă.

— Acum rămâne de văzut ce facem cu fata. Cât de frustrant că în sfârşit am găsit pe cineva care ne-ar putea duce mai aproape de prinţesa Selene, tocmai când informaţia asta nu ne mai e de niciun folos!

Unghiile lui Ze’ev îi străpungeau pielea palmelor. Cuvântul *frustrant* părea caraghios. Dacă Maiestatea Sa şi-ar fi pierdut interesul faţă de prinţesă cu trei săptămâni în urmă, Scarlet şi bunica ei n-ar fi fost implicate niciodată în toată povestea asta.

Iar el n-ar fi aflat niciodată că exista o alternativă.

Îşi simţea pieptul strâns ca într-o menghină.

— Dar sunt optimist, continuă Jael, cu mintea aiurea. Poate că fata ne va fi de folos, dacă îşi poate convinge bunica să vorbească. *Madame* încearcă s-o facă pe neştiutoarea, dar ştie din ce motiv se poate opune harului lunar. Sunt sigur că ştie, adăugă taumaturgul, jucându-se cu o mânecă. Ce crezi că va fi mai important pentru bătrână? Viaţa nepoatei sale sau propriile secrete?

Ze’ev nu putea da un răspuns.

— Bănuiesc că rămâne de văzut, zise Jael, întorcându-se la birou. Cel puţin acum am o oarecare putere asupra ei.

Întredeschise buzele, dezvelindu-şi dinţii de un alb perfect într-un zâmbet plăcut.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, alfa. Accepţi să conduci bătălia noastră cea mai importantă din Federaţia Europeană?

Plămânii lui Ze’ev ardeau. Voia să pună întrebări, să afle mai multe: despre Scarlet, despre bunica ei, despre ce intenţiona Jael să-i facă.

Dar să pună întrebări nu ar fi fost acceptabil. Misiunea lui luase sfârşit. Nimic nu îl mai lega de *mademoiselle* Benoit.

Duse un pumn la piept.

— Fireşte, Maestre Jael. E o onoare!

— Bine.

Deschizând un sertar, Jael scoase o cutie albă, simplă, şi o împinse pe birou.

— Tocmai am primit, de la carantinele din Paris, acest pachet cu cipuri de identitate. Sper că nu te deranjează prea tare să le duci jos, pentru ştergere şi reprogramare. Vreau să fie pregătite pentru noii recruţi, a căror sosire o aştept mâine-dimineaţă.

Jael se lăsă pe spate în scaun.

— E nevoie de cât mai mulţi soldaţi cu putinţă. E de maximă importanţă ca pământenii să fie prea îngroziţi ca să le treacă prin cap să riposteze.

Treizeci şi unu

Prin geamul cabinei de comandă, Cinder se uita la o cultură de plante pline de frunze. Câmpurile se întindeau cât vedeai cu ochii, iar linia dreaptă a orizontului era întreruptă doar de o fermă din piatră, aflată la aproape un kilometru şi jumătate distanţă.

O casă. O mulţime de legume. O navă spaţială uriaşă.

— Nava nu sare deloc în ochi, zise Cinder, ironică.

— Cel puţin suntem în mijlocul pustietăţii, spuse Thorne, ridicându-se de pe scaunul pilotului şi îmbrăcând geaca de piele. Dacă cineva cheamă poliţia, o să dureze până ajunge aici.

— S-ar putea ca poliţia să fie deja pe drum, murmură Cinder.

Inima îi bătuse cu putere în timpul lungii coborâri pe Pământ. Îşi imaginase nenumărate deznodăminte posibile. Deşi rostise fără întrerupere acea mantra ridicolă, menită să le asigure invizibilitatea, nu putea şti dacă avusese efect. Avea senzaţia permanentă că încercările ei de a ascunde nava folosindu-şi harul lunar erau jalnice, inutile. Nu înţelegea cum era posibil să manipuleze radarele şi undele radio doar cu puterea minţii sale confuze.

În orice caz, un lucru era cert: nimeni nu îi descoperise în spaţiu, iar până acum norocul fusese de partea lor. „Fermele şi Grădinile Benoit” păreau complet pustii.

Rampa începu să coboare şi Iko spuse:

— Distractie plăcută! Eu voi sta aici, singură-singurică, o să verific dacă apar interferenţe radar şi o să fac diagnostice tehnice. O să mă distez *pe cinste!*

— Te pricepi din ce în ce mai bine la sarcasm, o lăudă Cinder, alăturându-i-se lui Thorne pe rampă.

În coborâre, acesta strivi un şir de plante cu frunze bogate. Thorne miji ochii pentru a se proteja de strălucirea portabilului său.

— Bingo! exclamă el, gesticulând spre o casă cu două etaje, care sigur era suficient de veche ca să fi supravieţuit celui de-al Patrulea Război Mondial. E aici.

— Să-mi aduceţi un suvenir! strigă Iko tocmai când Thorne coborî în câmp.

Pământul irigat recent era umed, iar tânărului i se murdăreau de noroi manşetele pantalonilor în vreme ce înainta prin lan, îndreptându-se spre casă.

Cinder îl urma îndeaproape, fermecată de privelişte, de aerul curat şi înmiresmat, după ce fusese închisă vreme îndelungată şi respirase oxigenul reciclat dinăuntrul lui Rampion. Chiar şi cu interfaţa audio pornită, era cea mai profundă tăcere pe care o întâlnise vreodată.

— E atât de linişte aici! constată fata.

— Înfiorător, nu? Nu înţeleg cum de o suportă oamenii.

— Mie mi se pare destul de drăguţ.

— Da, drăguţ ca o morgă.

Câteva clădiri mai mici erau împrăştiate la întâmplare, pe câmpuri: un hambar, un coteţ de găini, un şopron, un hangar suficient de încăpător încât să găzduiască planotoare, ba chiar şi o navă spaţială, deşi nu una de dimensiunile lui Rampion.

Cinder se opri brusc. Se încruntă, bântuită de o amintire vagă. I se părea că recunoaşte hangarul.

— Stai un pic.

Thorne se răsuci spre ea.

— Ai văzut pe cineva?

Fără să răspundă, fata schimbă direcţia, călcând apăsat prin noroi. Thorne porni după ea, tăcut. Cinder deschise uşa hangarului.

— Nu cred că e o idee bună să ne prezentăm intrând prin efracţie în hangarul lui Michelle Benoit.

Cinder privi peste umăr, scrutând ferestrele pustii ale casei.

— Trebuie să verific ceva, spuse ea şi păşi înăuntru. Lumini, porniţi!

Luminile se aprinseră pâlpâind şi fata exclamă de uimire. Unelte şi piese, şuruburi şi piuliţe, haine şi cârpe unsuroase, toate aruncate pretutindeni. Dulapurile erau larg deschise, iar lăzile de depozitare şi trusele de unelte fuseseră răsturnate. Podeaua albă şi lucioasă de-abia se mai zărea sub harababură.

Micuţa navă de livrări din celălalt capăt al hangarului avea geamul din spate spart. Cioburile sclipeau în lumina puternică. Hangarul mirosea a combustibil vărsat, a gaze toxice şi, întru câtva, ca standul din piaţă al lui Cinder.

— Ce cocină! exclamă dezgustat Thorne. Nu cred că pot avea încredere într-un pilot care nu îşi respectă deloc nava.

Cinder nu îl băgă în seamă, Era ocupată cu scanatul rafturilor şi al pereţilor. În ciuda dezordinii care distrăgea atenţia, interfaţa ei neuronală depistase ceva. O senzaţie de familiaritate, frânturi de amintiri de mult uitate. Felul în care lumina soarelui se strecura prin uşa deschisă. Mirosul de maşinării amestecat cu cel de bălegar. Modelul romboidal al bârnelor.

Fata păşea pe podeaua de ciment, călcând pe lucrurile împrăştiate. Se mişca încet, ca nu cumva acea senzaţie fantomatică să dispară.

— Ăăă, Cinder... spuse Thorne, privind spre fermă. Ce facem aici?

— Căutăm ceva.

— În haosul ăsta? Mult noroc!

Găsi o porţiune de ciment, mică şi neacoperită, şi se opri. Se gândea. Privea cu luare-aminte. Ştia că mai fusese acolo. Într-un vis, într-o amintire neclară.

Observă un dulăpior din metal, cu pereţi subţiri, vopsit într-un maro respingător, înăuntru atârnau trei vestoane pe o bară.

Pe mâneci, toate aveau brodate însemnele armatei Federaţiei Europene. Îndreptându-şi spatele, Cinder împinse vestoanele deoparte.

— Pe bune, Cinder, făcu Thorne, venind lângă ea. Nu e momentul potrivit să-ţi schimbi hainele.

Cinder abia dacă îl auzea. Era pierdută în gânduri. Dezordinea din hangar nu era o întâmplare. Cineva fusese acolo şi căutase ceva.

O căutase *pe ea*.

Ar fi vrut să nu fi ajuns la concluzia asta, dar era adevărat. Lăsându-se pe vine în faţa dulapului, îşi strecură o mână spre un colţ din spate, până ce atinse mânerul pe care ştiuse că avea să-l găsească acolo. Vopsit în aceeaşi nuanţă de maro, era invizibil printre umbre. Nimeni nu l-ar fi observat decât dacă ar fi ştiut unde să caute. Iar ea ştia pentru că mai fusese aici. În urmă cu cinci ani, într-o stare de delir provocată de medicamente şi pe care întotdeauna o considerase un vis, se trezise în acest loc. Toate articulaţiile şi toţi muşchii o dureau din pricina operaţiilor. Ieşise încetişor din întunericul fără sfârşit şi clipise ca şi cum abia s-ar fi născut, într-o lume ameţitor de luminoasă.

Cinder se propti de dulap şi trase de mâner.

Trapa era mai grea decât se aşteptase, confecţionată dintr-un metal mult mai rezistent decât tabla dulapului. O ridică din balamalele ascunse şi o lăsă să se trântească pe podeaua de beton. Un nor de praf se ridică din toate părţile.

O gaură pătrată li se căsca dinainte. În fundaţia clădirii fusese înfiptă o scară ale cărei trepte de plastic coborau într-o încăpere subterană secretă.

Cu palmele pe genunchi, Thorne se aplecă.

— Cum de-ai ştiut unde s-o găseşti?

Cinder nu-şi putea lua privirea de la culoarul ascuns.

— Am vedere de cyborg, spuse ea simplu, incapabilă să dea glas adevărului.

Coborî prima. Când aprinse lanterna din deget, simţi un val de aer stătut. Raza de lumină dansa printr-o încăpere la fel de mare ca hangarul de deasupra, fără uşi şi ferestre. Aproape temându-se să afle ce anume descoperise, fata rosti şovăielnic:

— Lumini, porniţi!

La început auzi sunetul unui generator autonom care se trezea la viaţă, pe urmă trei neoane lungi, aflate deasupra, se aprinseră treptat, unul după altul. Încălţările lui Thorne aterizară

cu un bufnet pe podea când tânărul sări peste ultimele patru trepte. Se răsuci şi înlemni.

— Ce... ce-i asta?

Cinder nu putea răspunde. Abia dacă mai respira.

În mijlocul încăperii trona un rezervor de vreo doi metri lungime, cu un capac de sticlă, în formă de cupolă, înconjurat de maşinării sofisticate: aparate de monitorizare a funcţiile vitale, termometre, scanere de bioelectricitate. Maşinării cu butoane şi tuburi, cadrane şi ecrane, prize şi manete.

O masă de operaţii lungă, lipită de peretele din capăt, avea un întreg arsenal de lumini chirurgicale mobile, care se iţeau din fiecare capăt al mesei, precum braţele unei caracatiţe metalice. Alături, pe o măsuţă cu roţi, tronau un recipient cu lichid pentru sterilizare, aproape golit, instrumente şi alte obiecte chirurgicale: bisturie, seringi, bandaje, măşti de faţă, prosoape. Pe perete erau două monitoare stinse.

Dacă acea parte a încăperii secrete imita o sală de operaţii, capătul opus semăna mult cu atelierul lui Cinder din subsolul clădirii de apartamente în care locuia Adri: şurubelniţe, cleşti pentru dezizolare şi un ciocan de lipit. Bucăţi de androizi şi cipuri de computere. O mână bionică neterminată, cu trei degete.

Cinder se înfioră din pricina aerului care mirosea deopotrivă a cameră sterilă de spital şi a peşteră subterană.

Thorne se apropie tiptil de rezervor. Era gol, dar o siluetă vagă de copil se vedea întipărită în substanţa gelatinoasă care acoperea interiorul pereţilor.

— Ce-i asta? întrebă el.

Cinder dădu să se joace cu mănuşa, apoi îşi aminti că nu o purta.

— O cuvă pentru menţinerea stării de stază, răspunse ea şoptit, ca şi când fantomele chirurgilor necunoscuţi ar fi ascultat. Realizată pentru a ţine o persoană în viaţă, dar inconştientă, pentru lungi perioade de timp.

— Nu sunt ilegale? Parcă legile suprapopulării le interzic.

Cinder încuviinţă. Apropiindu-sc de cuvă, îşi lipi degetele de sticlă şi încercă zadarnic să-şi aducă aminte de momentul când se trezise acolo. Numai amintiri neclare despre hangar şi despre fermă îi veneau în minte. Nimic despre temniţa asta. Nu fusese complet conştientă decât în drum spre Noul Beijing, pregătită să-şi înceapă noua viaţă în calitate de orfană speriată, derutată şi de cyborg.

Conturul fetei în substanţa gelatinoasă părea prea mic ca să-i fi aparţinut ei, dar ştia că aşa era. Piciorul stâng categoric fusese mai greu decât dreptul. Se întreba cât timp stătuse acolo, fără picior.

— De ce o fi cuva asta aici? se miră Thorne.

Cinder îşi umezi buzele şi răspunse:

— Cred că ascundea o prinţesă.

Treizeci şi doi

Picioarele lui Cinder parcă prinseseră rădăcini în podea, în timp ce măsura din priviri încăperea subterană. Nu-şi putea alunga din minte imaginea aceea: ea, în vârstă de unsprezece ani, întinsă pe masa de operaţii în timp ce chirurgi necunoscuţi tăiau, suturau şi îi reconstruiau trupul folosind membre de oţel. Cabluri introduse în creier. Proteze vizuale. Ţesut sintetic în inimă, vertebre noi, grele de piele pentru a acoperi ţesutul cicatrizat.

Cât timp durase totul? Cât timp zăcuse inconştientă, dormind în această celulă întunecată?

Levana încercase s-o omoare când Cinder avea trei ani.

Operaţia ei fusese finalizată când avea unsprezece ani.

Opt ani petrecuţi într-o cuvă, dormind, visând şi crescând.

Nici moartă, dar nici vie.

Privi în jos, spre urma propriului cap întipărită pe sticla cuvei. Sute de cabluri mici, cu transmiţători neuronali, erau prinse de pereţi şi un mic monitor era încastrat într-o parte. Nu, nu un monitor, îşi dădu seama Cinder. Niciun dispozitiv cu acces la reţea nu era permis în această încăpere. Nimic care ar fi putut transmite informaţii reginei Levana.

— Nu înţeleg, spuse Thorne, examinând ustensilele medicale aflate în celălalt capăt al încăperii. Ce crezi că i-au făcut fetei aici?

Cinder ridică privirea spre tânăr, dar pe chipul lui nu se citea niciun strop de suspiciune, ci doar curiozitate.

— Păi, pentru început, i-au programat şi implantat cipul de identitate.

Thorne agită un bisturiu spre ea şi comentă:

— Au gândit bine! Fireşte că nu avea aşa ceva când a venit pe Pământ.

Gesticulă spre cuvă.

— Şi ce-i cu toate astea?

Cinder apucă marginile cuvei, pentru a-şi potoli tremurul mâinilor.

— Arsurile ei trebuie să fi fost grave, ba chiar letale. Prioritatea lor a fost s-o ţină în viaţă şi, de asemenea, departe de văzul lumii. Starea de stază rezolva ambele probleme.

Fata bătu cu degetul în sticlă.

— Aceşti transmiţători au fost folosiţi pentru a-i stimula creierul în timp ce dormea. Nu putea să aibă experienţe de viaţă fi nici sa înveţe, ca un copil normal, aşa că s-au văzut nevoiţi să compenseze cu o falsă învăţare. Cu experienţe false.

Işi muşcă buzele, silindu-se să tacă înainte de a menţiona conexiunea la reţea pe care o implantaseră în creierul prinţesei şi care fusese o metodă eficientă de învăţare când se trezise, într-un final, fără să fie conştientă că ar fi trebuit să ştie deja toate acele lucruri.

Era uşor să vorbească despre prinţesă de parcă ar fi fost altcineva. Cinder se gândea că ea chiar *era* altcineva. Fata care dormise în această cuvă era o persoană diferită de cyborgul care se trezise acolo.

Tresărind, Cinder îşi dădu seama că de aceea nu avea nicio amintire. Nu din cauză că îi vătămaseră chirurgii creierul când îi introduseseră panoul de control, ci din cauză că de la bun început nu fusese trează pentru a-şi crea amintiri.

Păstrase oare vreo amintire de dinaintea stazei? Ceva din copilărie, poate? Îşi aduse aminte de visul acela care se repeta. Patul de cărbuni, focul care îi ardea pielea. Îşi dădu seama că mai degrabă era o amintire decât un coşmar.

— Ecran, porneşte!

Ambele ecrane aflate deasupra mesei de operaţii se luminară la comanda lui Thorne. Cel din stânga proiectă o hologramă a unui bust, care se rotea şi pâlpâia în aer. Inima lui Cinder tresări. Crezu că era *ea*, dar apoi privi al doilea ecran.

PACIENT: MICHELLE BENOIT

OPERAŢIE: BLOCAJ BIOELECTRIC DE SIGURANŢĂ INTRODUS ÎN COLOANA VERTEBRALĂ ŞI ÎN SISTEMUL NERVOS, PROTOTP 4.6

STARE FINALIZATĂ

Cinder se apropie de hologramă. Umerii erau subţiri şi feminini, dar deasupra conturului maxilarului nu se vedea nimic.

— Ce e un „blocaj bioelectric de siguranţă”? se interesă Thorne.

Cinder gesticulă spre hologramă. Aceasta se roti şi o pată pătrată, întunecată, apăru pe şira spinării, chiar la baza craniului.

— Asta. Şi mie mi-au implantat aşa ceva, ca să nu-mi folosesc din greşeală harul lunar, în copilărie. Dacă un pământean are blocajul bioelectric, asta îl ajută să nu fie manipulat de lunari. Dacă Michelle Benoit avea informaţii despre prinţesa Selene şi cădea în mâinile lunarilor, trebuia să se protejeze.

— Dacă dispunem de tehnologia asta, cam anulează nebunia lunarilor, de ce nu are toată lumea aşa ceva?

Un val de tristeţe o cuprinse. Tatăl ei vitreg, Linh Garan, inventase blocajul bioelectric, dar murise de letumoză înainte să-l vadă depăşind stadiul de prototip. Deşi abia dacă îl cunoştea, simţea că bărbatul se stinsese mult prea devreme. Cât de diferită ar fi fost situaţia – nu doar pentru Pearl şi Peony, ci şi pentru Cinder –, dacă Garan ar fi trăit!

Oftă, obosită de aceste gânduri, şi recunoscu:

— Nu ştiu.

— Ei bine, mormăi Thorne, avem dovada, nu? Prinţesa chiar a fost aici.

Cinder scrută din nou încăperea, iar masa de reparaţii îi atrase atenţia. Instrumentele care o transformaseră în cyborg. Thorne ori nu le observase, ori încă nu-şi dădea seama la ce foloseau. Îi stătea pe limbă să-i spună. Poate că tânărul trebuia să ştie. Dacă tot era nevoită să stea în compania lui, Thorne merita să ştie alături de cine călătorea şi cât de mare era primejdia care îl pândea, din cauza ei.

Dar, înainte ca ea să deschidă gura, tânărul ceru:

— Ecran, arată-ne-o pe prinţesa Selene!

Cinder se răsuci pe călcâie, cu inima cât un purice, dar nu o întâmpină imaginea ei, la unsprezece ani. Ceea ce văzu abia dacă aducea a om.

Thorne duse o mână la gură.

— Ce...

Lui Cinder i se făcu greaţă. Închise ochii, stăpânindu-şi repulsia. Înghiţi anevoie şi îndrăzni să privească din nou ecranul.

Era poza unui copil.

Ceea ce rămăsese dintr-un copil.

Fetiţa era bandajată de la gât până la ciotul coapsei stângi. Braţul drept şi umărul îi erau descoperite, dând la iveală pielea

plină de pete pe alocuri roşii ca sângele, iar altele – roz-deschis şi lucioase. Nu avea pic de păr şi arsurile se întindeau până la gât şi pe obraz. Partea stângă a feţei sale era tumefiată şi desfigurată: în locul ochiului se vedea numai o dungă, un şir de copci pornea de la lobul urechii şi se oprea la buze.

Cinder duse o mână tremurătoare la gură, pipăindu-şi pielea. Nu avea nicio cicatrice, niciun semn al acelei răni. Numai ţesut cicatrizat în jurul coapsei şi al încheieturii mâinii, unde fuseseră anexate protezele.

Cum o salvaseră? Cum era cu putinţă să îndrepţi aşa ceva?

Însă Thorne puse adevărata întrebare:

— Cine i-ar face asta unui copil?

Lui Cinder i se făcu pielea de găină. Nu avea nicio amintire despre suferinţa produsă de acele arsuri. Nu putea face deloc legătura între acel copil şi ea însăşi.

Întrebarea lui Thorne atârna în aer, bântuind încăperea rece.

Regina Levana făcuse asta.

Unui copil.

Propriei sale nepoate.

Ca să poată domni. Ca să revendice tronul. Ca să fie regină.

Cinder încleştă pumnii, clocotind de furie. Thorne se uita la ea cu o expresie la fel de întunecată.

— Ar trebui să mergem să vorbim cu Michelle Benoit, spuse el, punând jos bisturiul.

Cinder îşi suflă o şuviţă de păr din ochi. Fantoma copilei care fusese cândva plutea în aer. O victimă chinuindu-se să trăiască. Câţi oameni ajutaseră la salvarea şi la protejarea ei? Câţi îi păstraseră secretele? Câţi îşi riscaseră viaţa deoarece credeau că a ei valora mult mai mult, deoarece credeau că fetiţa putea deveni o persoană suficient de puternică pentru a o opri pe Levana?

Cu inima strânsă îl urmă pe Thorne înapoi în hangar, având grijă să închidă trapa în urma lor.

Ieşiră din nou la lumina zilei. Casa se înălţa în continuare, straniu de tăcută şi de nemişcată, deasupra unei mici grădini. Rampion aştepta în câmp, enormă şi stridentă.

Thorne îşi verifică ecranul portabil şi anunţă cu voce încordată:

— Nu s-a mişcat de când am ajuns aici.

Nu încercă să păşească uşor pe pietriş. Bătu cu putere la uşa din faţă. Aşteptară să audă paşi înăuntru, dar nu îi întâmpinară decât zgomotele scoase de găinile care mişunau prin curte.

Thorne apăsă clanţa şi uşa se deschise. Nu era încuiată.

Intrând în vestibul, Thorne ridică privirea spre scara cu lambriuri din lemn. În dreapta lor se deschidea o cameră de zi, cu mobilier din lemn masiv. În stânga, o bucătărie unde câteva farfurii murdare zăceau pe masă. Toate luminile erau stinse.

— Alo! strigă căpitanul. Domnişoară Benoit?

Cinder deschise o conexiune şi încercă să localizeze cipul de identitate al lui Michelle Benoit.

— Semnalul vine de sus, şopti ea.

Treptele gemură sub greutatea piciorului ei metalic. Pe perete, mici ecrane derulau imagini ale unei femei de vârstă mijlocie, în uniformă de pilot, şi ale unei fete cu păr roşu ca focul. Deşi în copilărie fusese o fetiţă dolofană şi pistruiată, pozele de mai târziu o înfăţişau extrem de frumoasă, iar când trecură prin dreptul lor, Thorne rosti provocator: *„Bună, Scarlet!”.*

— Domnişoară Benoit! strigă Cinder din nou.

Ori femeia dormea buştean, ori erau pe cale să dea peste ceva ce Cinder sigur nu voia să vadă. Mâna îi tremură când deschise prima uşă de lângă scări, pregătindu-se sufleteşte pentru posibilitatea de a zări un cadavru în putrefacţie întins pe pat.

Dar nu văzu niciun cadavru.

Încăperea era la fel de răvăşită precum hangarul. Haine şi pantofi, nimicuri şi pături, dar nicio fiinţă umană. Niciun trup neînsufleţit.

— Alo!

Privind prin încăpere, Cinder zări măsuţa de toaletă de lângă fereastră şi inima îi stătu în loc. Se îndreptă spre ea şi luă în mână un mic cip, pe care i-l arătă lui Thorne.

— Ce-i aia? întrebă el.

— Michelle Benoit.

Oftând, fata închise conexiunea la reţea.

— Adică... nu e aici?

— Încearcă să ţii pasul, bombăni Cinder şi trecu pe lângă el, ieşind în hol.

Îşi puse mâinile în şolduri şi scană cealaltă uşă închisă – fără îndoială, un alt dormitor.

Casa era pustie. Nici Michelle Benoit, nici nepoata sa nu se aflau acolo. Nimeni care să aibă vreun răspuns.

— Cum putem găsi o persoană fără cip de identitate? întrebă Thorne.

— N-o putem găsi, răspunse ea. De asta şi l-a scos.

— Ar trebui să vorbim cu vecinii. S-ar putea ca ei să ştie ceva.

Cinder oftă.

— Nu vorbim cu nimeni. Încă suntem fugari.

Se uită la pozele care se derulau pe micile ecrane. Michelle Benoit şi Scarlet îngenunchind mândre, lângă un strat de legume proaspăt sădite.

— Haide, zise fata scuturându-şi mâinile, de parcă ea era cea care săpase pământul. Hai să plecăm de-aici înainte ca Rampion să atragă atenţia cuiva.

Scândurile podelei răsunau sub picioarele ei în timp ce tropăia pe scări, întorcându-se în vestibul.

Uşa din faţă se deschise larg.

Cinder înlemni.

O fată drăguţă, cu bucle blonde, încremeni în fata ei.

Făcu ochii mari, mai întâi a surprindere, pe urmă recunoscând-o, apoi privirea ei coborî spre mâna bionică a lui Cinder şi sângele i se scurse din obraji.

— *Bonjur, mademoiselle!* spuse Thorne.

Fata se uită la el. Apoi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe podea.

Treizeci şi trei

Cinder blestemă şi se uită la Thorne, însă acesta pur şi simplu ridică din umeri. Se întoarse iar spre fata leşinată. Capul îi aterizase într-un unghi ciudat, pe o măsuţă aflată la intrare, iar picioarele ei zăceau în pragul uşii.

— E nepoata lui Michelle? întrebă Cinder în timp ce scanerul ei confrunta măsurătorile chipului fetei cu baza de date din creierul său.

Nu găsi niciun rezultat.

Ar fi recunoscut-o pe Scarlet Benoit.

— Nu contează, spuse ea şi se apropie de fată.

Împinse din drum măsuţa şi capul fetei se izbi de gresie.

Păşind peste ea, Cinder privi afară. În curte staţiona un planotor rablagit.

— Ce faci? întrebă Thorne.

— Mă uit.

Cinder se întoarse şi îl văzu pe Thorne păşind în vestibul, privind-o curios pe nou-venita leşinată.

— Pare să fie singură, adăugă Cinder.

Un zâmbet năstruşnic apăru pe chipul tânărului, care opină:

— Ar trebui s-o luăm cu noi.

Cinder se uită chiorâş la el.

— Eşti nebun?

— Nebun după ea. E superbă!

— Eşti un idiot! Ajută-mă s-o duc în camera de zi.

Thorne nu protestă, iar o clipă mai târziu ridica fata în braţe, fără ajutorul lui Cinder.

— Aici, pe canapea, îi zise ea.

Cinder i-o luă înainte şi aranjă câteva perne decolorate.

— Nu mă deranjează s-o ţin eu.

Thorne îşi schimbă poziţia braţelor, astfel încât capul fţţţj să cadă pe pieptul lui. Buclele blonde se agăţară în fermoarul hainei de piele.

— Thorne, pune-o aici! Acum!

Bombănind, tânărul o întinse pe canapea, îi aranjă grijuliu bluza, pentru a-i acoperi burta descoperită, apoi dădu să-i potrivească picioarele într-o poziţie mai confortabilă, dar Cinder îl înşfăcă de guler şi îl ridică în picioare.

— Hai s-o ştergem de-aici. Ne-a recunoscut. Îndată ce se trezeşte, cu siguranţă o să trimită un com poliţiei.

Thorn scoase un ecran portabil din buzunarul hainei şi i-l întinse lui Cinder.

— Ce-i ăla?

— Portabilul ei. I l-am luat când erai ocupată ieşindu-ţi din minţi.

Cinder înşfăcă portabilul şi îl vârî în buzunarul lateral al pantalonilor ei cargo.

— Chiar şi aşa, nu va dura mult până să dea de ştire *cuiva*. Iar ei vor veni să cerceteze, îşi vor da seama că am căutat-o pe Michelle Benoit, apoi o vor căuta *şi ei* pe Michelle Benoit, şi... poate c-ar trebui să-i dezactivez planotorul înainte sa plecăm.

— Cred c-ar trebui să vorbim cu fata. Poate ştie unde o putem găsi pe Michelle.

— Să *vorbim* cu ea? Asta ar însemna să-i oferim mai multe indicii despre cum să ne găsească. E cea mai proastă idee pe care am auzit-o!

— Hei, mie îmi surâdea să o luăm cu noi, dar n-ai vrut, aşa că acum apelez la alt plan – şi anume, s-o interogăm. Abia aştept!

Obişnuiam să mă joc de-a interogatoriul cu una dintre fostele mele iubite, înainte să...

— Destul!

Cinder ridică o mână, reducându-l la tăcere.

— E o idee proastă. Eu plec. Tu n-ai decât să rămâi aici, cu iubita ta.

Cinder păşi pe lângă el.

Thorne o urmă îndată, spunând:

— Ei bine, sunt sigur că am auzit gelozie în cuvintele tale de adineauri.

Un geamăt îi făcu să se oprească în loc. Fata flutură din gene şi, într-un final, deschise ochii.

Cinder blestemă din nou şi îl trase pe Thorne spre uşă, dar el nu se clinti. După o clipă, se desprinse din strânsoarea ei şi păşi iar spre camera de zi. Fata îl privea îngrozită şi se ridică în capul oaselor, împingându-se în braţul canapelei.

— Nu te speria, zise Thorne. N-o să-ţi facem rău!

— Voi sunteţi oamenii ăia pe care i-am văzut pe monitoare. Fugarii, zise ea, cu un accent european fermecător.

Se întoarse şi căscă gura la Cinder.

— Tu eşti... eşti...

— Fugara lunară evadată, vrei să zici? completă Thorne.

Sângele se scurse din obrajii fetei. Cinder se ruga să aibă răbdare.

— O... o să mă omorâţi?

— Nu! Nu, nu, nu, fireşte că nu.

Thorne se aşeză la celălalt capăt al canapelei.

— Vrem doar să-ţi punem câteva întrebări.

Fata înghiţi în sec.

— Cum te cheamă, scumpo?

Îşi muşcă buza de jos, privindu-l pe Thorne cu un amestec de neîncredere şi speranţă.

— Émilie, şopti ea, abia auzit.

— Émilie. Un nume frumos pentru o fată frumoasă.

Reprimându-şi nevoia de a voma, Cinder îşi izbi exasperată capul de tocul uşii. Émilie era iar atentă la ea şi se făcu mică de teamă.

— Scuze, spuse Cinder. Aăă, mă bucur să te cuno...

Émilie izbucni într-un plâns isteric, cu ochii la mâna metalică a fetei.

— Te rog să nu mă omori! N-am să spun nimănui că te-am văzut! Îţi promit. Nu mă omorî!

Cu gura căscată, Cinder se zgâi o clipă la membrul ei bionic, apoi înţelese că nu de latura bionică se temea fata, ci de lunara din ea. Se uită la Thorne, care îi arunca o privire acuzatoare, apoi se dădu bătută.

— Bine, ocupă-te tu! exclamă ea şi ieşi din cameră.

Se aşeză pe trepte. Îl auzea pe Thorne încercând s-o calmeze. Cinder era cu ochii pe fereastra din faţă. Îşi sprijini coatele pe genunchi. Thorne vorbea blând, Émilie suspina, iar Cinder încerca să ţină la distanţă o migrenă care-i dădea târcoale.

Odinioară, oamenii o priveau cu scârbă. Acum se temeau de ea.

Nu ştia care dintre variante era mai rea.

Voia să strige în gura mare că nu din vina ei se născuse aşa.

Cu siguranţă, dacă ar fi putut să aleagă, nu asta ar fi fost alegerea ei.

Lunară.

Cyborg.

Fugară.

Infractoare.

Marginalizată.

Cinder îşi îngropă faţa în braţe şi încercă să-şi alunge din gând acel şir de nedreptăţi. Refuza să-şi plângă de milă. Avea multe alte lucruri pentru care să-şi facă griji.

În încăperea alăturată, îl auzi pe Thorne pronunţând numele lui Michelle Benoit, implorând-o pe fată să-i spună ceva, orice ar fi fost de ajutor. Dar nu primi decât scuze bâiguite.

Cinder oftă. Îşi dorea să fi existat o cale de a o convinge pe fată că nu voiau să-i facă rău, că ei erau băieţii buni.

Se încordă.

Dar o *putea* convinge pe fată. Destul de uşor.

O clipă mai târziu, o cuprinse remuşcarea, dar asta n-o făcu să renunţe la idee. Scrută orizontul. În continuare, niciun semn de civilizaţie dincolo de câmpuri.

— O cunoşti pe Michelle Benoit, nu? întrebă Thorne, aproape implorând. Eşti în casa ei. Asta-i casa ei, da?

Cinder îşi masa tâmplele.

Ea nu era nici ca regina Levana, nici ca taumaturgii ei şi nici ca toţi ceilalţi lunari care abuzau de acest har, manipulând, amăgind şi controlându-i pe alţii spre propriul folos.

Totuşi, dacă îşi folosea harul pentru o cauză nobilă... şi doar pentru scurt timp...

— Émilie, te rog să nu mai plângi! E o simplă întrebare, ce naiba!

— Fie, murmură Cinder, ridicându-se de pe trepte. La urma urmei, e spre binele ei.

Încercând să alunge sentimentul de vinovăţie, intră în camera de zi.

Fata întoarse brusc capul spre ea, cu ochii umflaţi. Dădu din nou înapoi, făcându-se mică.

Cinder se sili să se relaxeze şi lăsă furnicăturile să-i coboare de-a lungul nervilor, nutrind gânduri amabile, prietenoase, primitoare.

— Îţi suntem prieteni, spuse ea. Suntem aici ca să te-ajutăm.

Ochii lui Émilie se luminară.

— Émilie, te rog, spune-ne unde se află Michelle Benoit.

O ultimă lacrimă alunecă neobservată pe obrazul fetei.

— Nu ştiu unde e. A dispărut acum trei săptămâni. Poliţia n-a găsit nimic.

— Ştii ceva despre dispariţia ei?

— S-a întâmplat în plină zi, când Scarling plecase să facă livrări. Nu a avut la dispoziţie un planotor sau o navă. Se pare că nu a luat nimic cu ea. Cipul ei de identitate fusese înlăturat şi lăsat în urmă, împreună cu ecranul portabil.

Cuprinsă de dezamăgire, Cinder avu nevoie de toată concentrarea pentru a menţine iluzia de prietenie şi încredere.

— Dar cred că e posibil ca Scarlet să ştie ceva, adăugă Émilie.

Cinder ciuli urechile.

— Voia să-şi caute bunica. A plecat acum câteva zile şi m-a rugat să am grijă de fermă. Se pare că avea o pistă, dar nu mi-a dat detalii. Îmi pare atât de rău!

— Ai mai vorbit de-atunci cu Scarlet? întrebă Thorne.

Émilie clătină din cap.

— Deloc. Îmi fac griji pntru ea, dar e o fată puternică. Va fi bine.

Expresia i se lumină, ca a unui copil.

— V-am fost de ajutor? Vreau să vă ajut!

Văzând entuziasmul fetei, Cinder se strâmbă, jenată.

— Da, ne-ai fost de mare ajutor. Îţi mulţumim! Dacă-ţi mai aminteşti ceva…

— Încă o întrebare, adăugă Thorne, ridicând un deget. Nava noastră are nevoie de reparaţii. Există prin apropiere ateliere bune cu piese de schimb?

Treizeci şi patru

Scarlet avu un somn agitat, bântuit de taumaturgi şi de lupi ameninţători. Când se dezmetici, văzu că îi lăsaseră în celulă două tăvi cu mâncare. La vederea lor, stomacul îi chioră, dar îl ignoră. Se întoarse pe partea cealaltă şi se ghemui pe salteaua murdară. În urmă cu mulţi ani, cineva îşi scrijelise iniţialele pe peretele cabinei. Scarlet le atinse. Aparţineau oare unei stele de operă din a două eră, în plină ascensiune, sau vreunui prizonier de război?

Oare persoana murise în această încăpere?

Îşi lipi fruntea de tencuiala rece.

Scanerul scoase un sunet pe culoar şi uşa se deschise cu zgomot.

Scarlet se răsuci pe spate şi înlemni.

Wolf stătea în prag. Trebui să se aplece pentru a nu-şi izbi capul de toc. Ochii lui se zăreau în întuneric – singurul lucru care nu se schimbase la el. Părul lui, mai înainte ciufulit, ţepos, fusese pieptănat, făcând ca trăsăturile sale frumoase să pară prea pronunţate, prea crude. Îşi spălase murdăria de pe faţă şi acum purta aceeaşi uniformă pe care Scarlet o văzuse la ceilalţi: o cămaşă maro, apărătoare pentru umeri şi pentru antebraţe, decorate cu rune. Un şir de curele şi de cingători, cu tocuri goale. Se întrebă dacă Wolf prefera să lupte fără arme sau dacă pur şi simplu nu i se îngăduise să aducă un pistol în celula ei.

Scarlet sări de pe saltea şi regretă instantaneu această mişcare, pentru că podeaua îi fugi de sub picioare şi se văzu nevoită să se sprijine de perete. Wolf tăcea, urmărind-o. Privirile lor se întâlniră: a lui, întunecată şi lipsită de expresie; a ei, tot mai furioasă cu fiecare secundă.

— Scarlet.

Umbra unei lupte lăuntrice se citea pe chipul tânărului.

Repulsia ei era atât de puternică, încât ţipă. Ajunse în celălalt capăt al încăperii dintr-un salt, iar impactul pumnilor ei lovind mandibula, urechea şi pieptul lui Wolf îi făcea braţele să vibreze.

El încasă cinci lovituri fără să crâcnească, apoi o opri. O prinse de încheieturi tocmai când îşi făcea avânt pentru următoarea lovitură şi le lipi repede de pieptul său.

Scarlet se clătină îndărăt şi dădu să-l lovească în genunchi, dar el o răsuci atât de iute, încât fata îşi pierdu echilibrul şi se trezi privind în partea opusă, cu braţele imobilizate în strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul! scrâşni ea, încercând să-l calce pe degetele de la picioare, ţipând şi zbătându-se.

Chiar dacă reuşea să-l lovească, el rămânea impasibil.

Încercă să-l muşte şi clănţăni din dinţi. Slabe şanse să-l muşte cu adevărat. În schimb, răsucindu-şi dureros gâtul, reuşi să-l scuipe în faţă.

El tresări din nou, dar nu îi dădu drumul. Nici măcar nu se uita la ea.

— Trădătorule! Ticălosule! Dă-mi drumul!

Ridică un genunchi, pregătită de o nouă lovitură, iar în clipa asta el o ascultă şi îl dădu drumul. Ea se prăbuşi în patru labe, scâncind.

Scarlet se îndepărtă iute, strângând din dinţi. Genunchii îi zvâcneau. Se văzu nevoită să se folosească de perete pentru a se ridica. Se întoarse cu faţa la el. Inima i se zbătea în piept şi era sigură că avea să vomite de ură, dezgust şi furie.

— Ce e? urlă ea. Ce vrei?

Wolf îşi şterse cu încheietura mâinii scuipatul de pe bărbie.

— Voiam să te văd.

— De ce? Ca să-mi râzi în faţă fiindcă ţi-ai bătut joc de mine? Fiindcă m-ai convins că tu...

O scutură un fior puternic.

— Nu pot să cred că ţi-am permis *să mă atingi!*

Îşi frecă braţele pentru a alunga amintirea acelor atingeri.

— Pleacă! Lasă-mă în pace!

Wolf nu schiţă nicio mişcare şi nu vorbi vreme îndelungată. Scarlet îşi încrucişă braţele la piept şi se zgâia la perete, tremurând.

— Te-am minţit în legătură cu multe lucruri, spuse el într-un târziu.

Fata pufni.

— Dar vorbeam foarte serios când ţi-am cerut scuze.

Scarlet se încruntă.

— N-am vrut niciodată să te mint, să te înspăimânt sau... Iar în tren am încercat...

— Să nu îndrăzneşti!

Se întoarse din nou spre tânăr, înfigându-şi unghiile în braţe, ca să nu sară iar la el şi să se facă de râs.

— Nici măcar să *nu-ţi treacă prin cap* să pomeneşti vreodată despre asta sau să încerci să te justifici pentru ce mi-ai făcut! Pentru ce i-au făcut oamenii tăi bunicii mele!

— Scarlet...

Făcu un pas spre ea, dar fata ridică mâinile şi dădu înapoi, până se lovi de saltea.

— Nu te apropia de mine! Nu vreau să te văd. Nu vreau să te ascult. Aş prefera să mor decât să mă atingi din nou.

Wolf avea o expresie rănită, iar asta spori furia fetei.

Wolf aruncă o privire spre uşă, iar Scarlet îi urmări ochii, observând că paznicul ei aştepta afară, privindu-i de parcă cei doi erau actori într-unul dintre serialele ce se difuzau pe reţea. I strânse inima.

— Îmi pare rău să aud asta, Scarlet! spuse Wolf, întorcându-se iar spre ea.

Vocea lui nu mai avea nicio urmă de regret. Acum era din nou autoritară şi crudă.

— N-am venit aici pentru scuze, Am venit pentru altceva.

Scarlet se îndreptă de spate.

— Nu-mi pasă de ce ai...

Ajunse lângă ea dintr-un pas, îngropându-şi mâinile în părul ei, lipind-o de perete. Gura lui îi înăbuşi un strigăt uimit, apoi unul furios. Încerca să-l împingă, dar era ca şi cum s-ar fi luptat cu gratiile de metal ale uşii.

Făcu ochii mari când îi simţi limba şi, într-o secundă de răzvrătire, se gândi să-l muşte, dar apoi simţi altceva. Ceva mic, plat şi tare îi era împins în gură. Se încordă toată.

Wolf se retrase. Strânsoarea i se îmblânzi. Mâinile lui îi ţineau în continuare capul. Cicatricele lui erau un vârtej neclar în ochii fetei. Scarlet se lupta să-şi tragă răsuflarea.

Iar apoi băiatul murmură atât de încet, încât ea abia îi desluşi vorbele, chiar şi atunci când acestea fură şoptite foarte aproape de buzele ei:

— Aşteaptă până dimineaţă. Lumea nu va fi un loc sigur diseară.

Wolf îşi privi degetele. Apucă între ele o buclă roşie. Apoi tresări, ca şi când faptul că o atingea era dureros pentru el.

Cuprinsă iar de indignare, Scarlet îl împinse şi ţâşni pe sub braţul lui. Fugi în colţul opus al camerei şi se lăsă pe vine, pe saltea. Îşi acoperi gura cu o palmă, iar pe cealaltă o sprijini de perete, pentru a-şi menţine echilibrul.

Aşteptă, cu tot trupul în flăcări, până când Wolf ieşi. Gratiile se deschiseră şi apoi se închiseră la loc.

Afară, paznicul chicotea batjocoritor.

— Fiecare cu ce-i place, comentă el, apoi paşii celor doi se îndepărtară pe culoar.

Lăsându-se să alunece pe saltea, Scarlet scuipă obiectul în palmă.

Un mic cip de identitate scânteia în mâna ei.

Cartea a patra

— Ca să te pot mânca mai bine.

Treizeci şi cinci

— O să fie bine, să ştii.

Cinder tresări, trezită din reverie. Thorne pilota capsula spre Rieux, iar ea se mira că încă nu se prăbuşiseră.

— Cine o să fie bine?

— Fata aia, Émilie. N-ar trebui să te simţi prost fiindc-ai făcut-o praf cu şmecheria aia lunară a ta. Probabil o să se simtă mai bine ca niciodată când se va trezi.

Cinder strânse din buze. Fusese atât de ocupată să găsească o celulă de energie şi să se întoarcă la Iko înainte ca altcineva să-şi facă apariţia la fermă, încât nu prea îi stătuse gândul la blonda pe care o lăsaseră în urmă. În mod ciudat, în momentul în care hotărâse s-o farmece pe fată, ca să aibă încredere în ei, toată îndoiala şi vina pe care le simţise înainte se risipiseră. Păruse extrem de firesc, extrem de uşor, extrem de limpede că asta trebuia să facă.

Uşurinţa cu care o fermecase o înspăimânta mai tare decât absenţa sentimentului de vină. Dacă ei i se părea arăt de uşor, cu toate că îşi punea în aplicare noul har de numai câteva zile, cum ar fi putut învinge un taumaturg sau pe regină?

— Sper că vom fi departe când se trezeşte, murmură ea.

Din nou atentă la geam, Cinder îşi strânse părul, uitându-se la imaginea ei reflectată în sticlă. Abia dacă îşi putea desluşi ochii căprui şi trăsăturile simple. Înclină capul într-o parte, întrebându-se cum arăta ea în ochii unei persoane manipulate. Fireşte, nu avea să ştie niciodată. Oglinzile nu puteau fi păcălite de harul lunar. Dar Thorne cu siguranţă păruse impresionat, iar Kai...

Îmi este mult mai greu să te privesc pe tine decât pe ea.

Vorbele lui îi făceau trupul ca de plumb.

Oraşul începea să se contureze dedesubt, iar Thorne executa o coborâre mult prea rapidă. Zguduită, Cinder înşfăcă centurile de siguranţă din jurul taliei.

Thorne stabiliză nava şi tuşi.

— Am nimerit într-o rafală de vânt.

— Sigur ca da, bombăni ea, sprijinindu-şi capul de tetieră.

— Astăzi eşti şi mai posacă decât de obicei, spuse Thorne. Înveseleşte-te! Chiar dacă nu am găsit-o pe Michelle Benoit, măcar acum ştim sigur că a găzduit-o pe prinţesă. E un lucru bun. Am făcut progrese.

— Am găsit o casă întoarsă cu susu-n jos şi primul cetăţean care ne-a zărit ne-a şi recunoscut.

— Da, pentru că suntem *faimoşi*, zise el lungind cuvântul, cu mândrie.

Când Cinder dădu ochii peste cap, el o înghionti în braţ.

— Haide! Putea fi mai rău de-atât.

Ea ridică o sprânceană şi zâmbetul lui se lăţi.

— Măcar ne avem unul pe celălalt.

Thorne întinse braţele către ea, ca şi când i-ar fi oferit o îmbrăţişare uriaşă, dacă n-ar fi fost încinşi cu centurile de siguranţă. Botul navei se înclină şi el apucă din nou manetele, îndreptând-o la timp şi evitând un stol de porumbei.

Cinder îşi înăbuşi un chicotit cu mâna metalică la gură.

Abia când Thorne ateriză strâmb, pe caldarâmul unei străzi lăturalnice, Cinder îşi dădu seama că era o idee tare proastă. Dar nu aveau de-ales. Le trebuia o celulă de energie dacă voiau să ajungă în spaţiu la bordul lui Rampion.

— O să ne vadă, spuse ea, privind în jur când ieşi din capsulă.

Strada era pustie, străjuită paşnic de clădiri din piatră, vechi de secole, şi de arţari argintii. Însă liniştea asta n-o ajuta deloc să-şi potolească starea de agitaţie.

— Şi atunci – i-o întoarse tânărul –, tu îţi vei folosi asupra lor puterea manipulatoare, foarte practică, iar ei nici măcar nu vor şti că ne văd. Ei, mă rog, bănuiesc că tot ne vor vedea, doar că n-o să ne recunoască. Hei, ia stai! *Poţi* să ne faci invizibili? Ne-ar fi de mare ajutor!

Cinder vârâ mâinile în buzunare.

— Nu ştiu dacă sunt pregătită să păcălesc un oraş întreg. În plus, nu-mi place. Mă face să mă simt... malefică.

Cinder ştia că, dacă detectorul ei de minciuni încorporat ar fi putut să o vadă, ar fi semnalizat pe loc o minciună. De fapt, nu

se simţea deloc rău când îşi folosea harul, şi poate că tocmai de asta era îngrozitor.

Clipind din ochii săi albaştri, Thorne îşi petrecu degetele mari pe după curea. Arăta puţin ridicol în haina lui elegantă de piele, în acest orăşel de ţară prăfuit. Totuşi, se ţinea ţanţoş, asemenea unui om care se simte în largul lui. Cineva care se simte în largul lui oriunde.

— Oi fi tu o lunară ţicnită, dar nu eşti *malefică*. Atât timp cât îţi foloseşti farmecul pentru a-i ajuta pe oameni şi, mai ales, pentru a mă ajuta *pe mine*, n-ai de ce să te simţi vinovată.

Se opri şi îşi verifică frizura în vitrina murdară a unei cizmării. Cinder se zgâia la el.

— Sper că nu aşa înţelegi tu să-i îmbărbătezi pe ceilalţi, comentă fata.

Zâmbind cu gura până la urechi, Thorne dădu din cap, arătându-i următoarea prăvălie.

— Am ajuns, anunţă el şi deschise o uşă de lemn scârţâitoare.

Îi întâmpină sunetul dogit al unor clopoţei digitali, însoţit de miros de vaselină şi de cauciuc ars. Cinder trase adânc în piept izul ăsta, care-i amintea de casă. Mecanică. Maşinării. Aici, *ea* se simţea în largul ei.

Cu toate că, de afară, magazinul părea să aibă un aer încântător, cu faţada lui din piatră şi cu pervazurile din lemn, acum Cinder îşi dădea seama că era enorm. Ocupa tot parterul clădirii, până în partea din spate. Aproape de intrare, pe rafturi metalice înalte, se găseau ecrane şi piese de schimb pentru androizi. În spate, zări piese pentru maşinării mai mari: planotoare, tractoare şi nave.

— Perfect, murmură ea, îndreptându-se spre peretele din spate.

Trecură pe lângă un vânzător tânăr şi cu faţa plină de coşuri, care stătea în spatele unei mese de lucru. Deşi Cinder apelă pe loc la farmecul lunar, deghizându-se pe sine şi p- Thorne în ceea ce i se năzări prima oară – nişte muncitori murdari şi plini de praf –, se îndoia că manevra era necesară. Băiatul nici măcar nu se deranjă să dea politicos din cap, fiindcă era atent la portabilul lui, din care răsuna melodia veselă a unui joc.

Cinder dădu ocol culoarului cu convertori de energie şi zări o namilă de om rezemat de un troliu. Era singurul client din magazin, în afară de ei. Bărbatul era ocupat să-şi roadă unghiile,

în loc să studieze rafturile, iar când întâlni privirea lui Cinder, zâmbi sarcastic.

Ascunzându-şi mâna metalică în buzunar, fata găsi în aer vibraţiile gândurilor bărbatului şi le distorsionă. *Nu eşti interesat de noi.*

Însă zâmbetul lui pur şi simplu se lăţi, făcând-o să se înfioare.

Când bărbatul se întoarse cu spatele, o clipă mai târziu, Cinder se apropie de culoar, împărţindu-şi atenţia între folosirea farmecului şi examinarea pieselor amestecate, până ce găsi celula de energie pe care o căuta. Scarlet o înşfăcă de pe raft, icnind din pricina greutăţii, şi se întoarse în grabă în partea din faţă a magazinului.

Thorne, care în tot acest timp îşi ţinuse respiraţia, răsuflă de îndată ce ieşiră de sub privirea cercetătoare a străinului.

— M-a băgat în sperieţi, spuse el.

Cinder încuviinţă.

— Du-te să porneşti capsula, în caz că trebuie s-o ştergem de-aici.

Trânti celula de energie, cu zgomot, pe tejgheaua vânzătorului.

Tânărul nici măcar nu se sinchisi să ridice privirea. Cu o mână se juca în continuare, iar cu ceilaltă întinse scanerul către Cinder. Lumina roşie a laserului se oglindea în tejghea.

Pe Cinder o apucă groaza.

— Ăăă...

Puştiul reuşi să se desprindă de joc şi îi aruncă o privire iritată.

Cinder înghiţi în sec. Nici ea, nici Thorne nu aveau vreun cip de identitate sau vreo altă modalitate de plată. Oare îl putea fermeca pe vânzător, scăpând de plată? Probabil că Levana n-ar fi avut nicio problemă să...

În secunda următoare, zări cu coada ochiului ceva strălucitor atârnând lângă ea.

— E suficient pentru a acoperi costul? întrebă Thorne, întinzându-i băiatului un ceas digital de mână, placat cu aur.

Cinder îl recunoscu pe loc: era al lui Alak, proprietarul hangarului de nave din Noul Beijing.

— Thorne! sâsâi ea.

— Aici nu-i casă de amanet, răspunse băiatul, lăsând scanerul pe tejghea. Puteţi plăti sau nu?

Cinder se uită urât la Thorne, dar apoi îl zări pe bărbatul străin ivindu-se din penultimul culoar al magazinului. Se apropia de ei. Începu să fluiere un cântecel, apoi scoase din buzunar o pereche de mănuşi de lucru groase şi, tacticos, îşi strecură mâna stângă într-una dintre ele.

Cu inima bubuind, Cinder se întoarse spre vânzător.

— Vrei ceasul, spuse ea. E un schimb bun pentru această celulă de energie, iar tu n-ai să faci plângere c-am luat-o.

Ochii băiatului deveniră sticloşi. Tocmai începuse să dea din cap, când Thorne îi puse ceasul în palmă şi Cinder înşfăcă celula de pe tejghea. Ieşiră repede, iar în urma lor răsunau clopoţeii digitali.

— Gata cu furatul! anunţă ea când Thorne o ajunse din urmă.

— Hei, ceasul ăla ne-a salvat!

— Nu, *eu* am făcut-o şi, în caz c-ai uitat, ăsta e exact tipul de înşelătorie pe care *nu vreau* să o folosesc.

— Chiar dacă aşa îţi scapi pielea?

— Da!

O lumină pâlpâia în câmpul vizual al lui Cinder, anunţând sosirea unui com. O clipă mai târziu, cuvintele începură să se deruleze în câmpul ei vizual. Îi scria Iko.

AM FOST DETECTAŢI. VINE POLIŢIA. O SĂ-I ŢIN LA DISTANŢĂ CÂT DE MULT POT.

Cinder se împiedică în mijlocul străzii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Thorne.

— Mi-a scris Iko. Poliţia a găsit nava.

Thorne păli.

— Atunci, înseamnă că n-avem timp să cumpărăm haine noi.

— Şi nici un corp de android pentru Iko. Hai!

Începu să fugă, urmată de Thorne, până la colţul străzii. Apoi amândoi se opriră.

Doi poliţişti stăteau între ei şi capsula lor. Unul dintre ei compara modelul navei cu o informaţie afişată pe portabilul său.

Un dispozitiv de la centura acestuia scoase un zgomot. Când el întinse mâna spre aparat, Cinder şi Thorne dădură înapoi, ascunzându-se după clădire.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Cinder ridică privirea spre Thorne, care cerceta cea mai apropiată fereastră. Pe geam, scrise cu vopsea, se zăreau cuvintele TAVERNA RIEUX.

— Pe-aici, zise Thorne, trăgând-o după el.

Taverna duhnea a alcool şi a grăsime prăjită, răsuna de zgomotele emisiunilor sportive şi de râsete gălăgioase.

Cinder făcu doi paşi înăuntru, îşi ţinu respiraţia şi dădu să iasă. Thorne întinse un braţ, tăindu-i calea.

— Unde pleci?

— Sunt prea mulţi oameni aici. Cred că mai bine o să ne descurcăm cu poliţia.

Fata îl împinse, iar în clipa următoare înlemni când zări un planotor verde coborând pe caldarâmul de afară. Emblema armatei Comunităţii Orientale se zărea pe o parte.

— *Thorne...*

Braţul lui se încordă şi taverna păru să amuţească brusc. Cinder se întoarse încetişor spre mulţime. Zeci de străini se zgâiau la ea, cu gura căscata.

Vedeau un cyborg.

— Pe stelele mele, şopti ea, trebuie să fac rost de o nouă pereche de mănuşi.

— Ba nu. Trebuie să te calmezi şi să începi să foloseşti vrăjitoria aia cu undele cerebrale.

Cinder se trase mai aproape de Thorne şi încercă să-şi stăpânească panica.

— Ne potrivim în locul ăsta, murmură ea.

Sudoarea i se prelingea pe şira spinării.

— Nu dăm de bănuit. Voi nu ne recunoaşteţi. Nu sunteţi interesaţi, nici curioşi, nici...

Lăsă fraza în aer. Oamenii din încăpere începeau să fie din nou atenţi la mâncare, la băutură şi la monitoarele din spatele barului. Cinder continuă să rostească în minte mantra – *Ne potrivim în locul ăsta. Nu dăm de bănuit* –, până ce cuvintele se contopiră, creând o senzaţie de invizibilitate.

Nu dădeau de bănuit. Se potriveau în locul ăsta.

Se sili să creadă propriile vorbe.

Scrutând mulţimea, văzu că numai o pereche de ochi era aţintită asupra ei – unii albaştri şi amuzaţi. Aparţineau unui bărbat musculos aşezat la o masă din spate, care zâmbea jucăuş. Când îi întoarse privirea, acesta se rezemă de spătar şi privi ecranele.

— Vino! o chemă Thorne, conducând-o spre un separeu.

Scârţâitul uşii în urma lor îi provocă lui Cinder un spasm de greaţă. Se aşezară în separeu.

— A fost o idee foarte proastă, şopti ea şi puse celula de energie alături, pe bancă.

Thorne nu spunea nimic. Amândoi îşi feriră capetele când trei uniforme roşii trecură pe lângă ei. Se auzi zgomotul unui scaner. Cinder îşi simţea pulsul în tâmple. Al treilea ofiţer se opri.

Ţinându-şi mâna bionică sub masă, Cinder pregăti ţeava pistolului său tranchilizant încorporat. Folosea acest deget pentru prima dată de când doctorul Erland îi dăruise mâna cea nouă.

Poliţistul nu se clintea de lângă separeul lor. Cinder se forţă să se întoarcă spre el, pronunţând în minte: *nevinovăţie, normală, la fel ca ceilalţi.*

Ofiţerul avea un portabil cu un scaner de ID-uri încorporat. Cinder ridică privirea. Era tânăr, de vreo douăzeci şi ceva de ani, şi avea o expresie derutată.

— E vreo problemă, *monsieur?* întrebă ea.

Ura să-şi audă vocea adoptând acelaşi ton greţos de dulce ca al reginei Levana.

Pleoapele ofiţerului fluturară. Cinder atrăsese atenţia clorlalţi doi, un bărbat şi o femeie, şi îi zări zăbovind în apropiere.

O senzaţie neplăcută, de căldură, izbucni în ceafa ei şi se furişă în jos, spre mâini. Strânse pumnii. Valul de energie din încăpere pulsa, aproape vizibil. Optobionica ei începea să între în alertă, trimiţând câmpului vizual avertismente despre hormoni şi dezechilibre chimice, în timp ce ea încerca disperată să-şi controleze harul lunar. *Sunt invizibilă. Sunt neînsemnată. Nu mă recunoşti*. Te rog, *nu mă recunoaşte*.

— Domnute ofiţer?

— Sunteţi... ăăă...

Ochii lui se mutau de la portabil la chipul ei, iar bărbatul scutură din cap, încercând să-şi limpezească gândurile.

— Căutăm pe cineva, iar conform acestui dispozitiv... Nu cumva sunteţi...

Toată lumea era cu ochii pe ei. Chelneriţele, clienţii, insul acela misterios, cu ochi pătrunzători. Oricât s-ar fi rugat Cinder în sinea ei, nu putea să devină invizibilă când un ofiţer militar dintr-o altă ţară i se adresa. Începea să ameţească din cauza efortului. Trupul i se încălzise, iar pe frunte i se iveau broboane de sudoare.

— E totul în regulă, domnule ofiţer?

Tânărul se încruntă.

— Căutăm o fată... O adolescentă... din Comunitatea Orientală. Nu cumva sunteţi... Linh...

Cinder ridică din sprâncene, prefăcându-se neştiutoare şi întrebă:

— Peony?

Treizeci şi şase

Zâmbetul îngheţă pe buzele lui Cinder. Numele lui Peony era greu ca o lespede pe pieptul ei. O lăsa fără aer. Amintirile se derulau în câmpul ei vizual. Peony, speriată şi singură, în carantină. Peony murind, în vreme ce antidotul încă era în mâna lui Cinder.

Durerea apăru instantaneu, precum un foc care îi cutreiera muşchii. Cinder ţipă şi se agăţă de masă, aproape căzând din separeu.

Ofiţerul se dădu înapoi, iar colega lui strigă:

— Ea e!

Cinder văzu masa împinsă spre ea, când Thorne sări în picioare. După o clipă, senzaţia de arsură dispăru. Fata simţea un gust sărat pe limbă. Cineva strigă, iar dincolo de învălmăşeala din creierul ei, Cinder auzi picioare de mese şi de scaune scârţâind pe podea. Vocea femeii ofiţer anunţă:

— Linh Cinder, eşti arestată.

O înşiruire de text roşu clipi pe afişajul ei retinal.

TEMP. INTERNĂ DEPĂŞEŞTE TEMP. DE CONTROL RECOMANDATĂ. DACĂ NU SE DECLANŞEAZĂ PROCEDURA DE RĂCIRE, OPRIREA AUTOMATĂ VA AVEA LOC PESTE UN MINUT.

— Linh Cinder, ridică încet mâinile deasupra capului! Nu face nicio mişcare bruscă!

Fata clipi ca să-şi alunge ceaţa de pe ochi. Abia dacă-l mai vedea pe ofiţerul care ţinea pistolul îndreptat spre fruntea ei. În spate, Thorne trimise un pumn către nasul tânărului cu portabil, care se feri, apoi lovi din nou. Al treilea ofiţer îşi îndreptă pistolul spre cei doi bărbaţi, care se încăierară şi se prăbuşiră pe o masă.

Cinder inspiră adânc, bucuroasă că durerea dispăruse aproape complet.

50 DE SECUNDE PANĂ LA OPRIREA...

Expira lent.

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ OPRITĂ. TEMPERATURA SCADE. S-A DECLANŞAT PROCEDURA DE RĂCIRE.

— Linh Cinder, repetă femeia, ridică mâinile deasupra capului! Am ordin să te ucid, la nevoie!

Îşi aminti că unul dintre vârfurile degetelor metalice era deschis, pregătit cu o săgeată tranchilizantă.

— Ieşi încet din separeu şi întoarce-te cu spatele!

Femeia păşi îndărăt, făcându-i loc să se răsucească. În spatele ei, Thorne gemu când un pumn îl izbi în burtă.

Cinder tresări auzindu-l, dar se supuse, aşteptând ca inima să i se potolească şi ca senzaţia de slăbiciune să treacă. Încerca să-şi pregătească mintea pentru următoarea mişcare. Ştia că avea doar o şansă.

Ieşi din separeu tocmai când îi puneau cătuşele lui Thorne. Cinder se întoarse. Văzu cu coada ochiului că ofiţerul ducea o mână la centură.

— Nu vrei să faci asta, spuse Cinder, crispându-se la auzul tonului senin al propriei voci. Vrei să ne laşi să plecăm.

Femeia se opri şi o privi cu ochi goi.

— Vreţi să ne lăsaţi să plecăm.

Porunca le era adresată celor trei ofiţeri, tuturor celor prezenţi în tavernă, chiar si clientilor înspăimântaţi, care se făcuseră una cu peretele din spate. Mintea lui Cinder zbârnâia: forţa, controlul, puterea ei reveniseră.

— Vreţi să ne lăsaţi să plecăm, declară fata.

Femeia ofiţer coborî braţele şi zise:

— Vrem să vă lăsăm...

Un strigăt gutural răsună în tavernă. În spatele ofiţerului bărbatul cu ochi albaştri dădu să se ridice, dar apoi se prăbuşi peste o masă. Picioarele mesei cedară sub greutatea lui şi omul căzu la podea. Ceilalţi clienţi se îndepărtară. Toţi erau atenţi la el. Cinder se uită la Thorne, care privea scena cu mâinile încătuşate la spate.

Străinul stătea în patru labe şi din gură i se prelingeau picături de salivă. Sub sprâncenele întunecate, ochii lui aveau o sclipire sinistră şi o expresie înnebunită, însetată de sânge.

Cinder îşi simţea inima în gât. Necunoscutul încovoie degetele, zgâriind podeaua cu unghiile, şi privi chipurile îngrozite care-l înconjurau.

Mârâia şi buzele îi dezveleau nişte dinţi ascuţiţi, mai degrabă de câine decât de om.

Cinder era convinsă că acea supraîncălzire de scurtă durată îi provocase un scurtcircuit, fiindcă optobionica trimitea mesaje confuze către creierul ei. Vederea nu i se limpezi.

La unison, ofiţerii militari întoarseră pistoalele asupra bărbatului, însă acesta nu era îngrijorat. Părea mulţumit de strigătele îngrozite, de faptul că mulţimea se îndepărta de el.

Se năpusti spre cel mai apropiat ofiţer, înainte ca acesta să poată apăsa pe trăgaci. Îi cuprinse capul între palme. Urmă un trosnet puternic şi ofiţerul căzu mort. Se întâmplă atât de iute încât mişcările necunoscutului nu se puteau distinge.

Taverna se umplu de ţipete. Oamenii se îmbulzeau spre uşă. Clienţii se străduiau să sară peste mesele şi scaunele răsturnate.

Fără să ia în seamă mulţimea, bărbatul îi zâmbi satisfăcut lui Cinder. Fata se retrase în separeu, tremurând.

— Bună, fetiţo! o salută el cu o voce mult prea umană, prea stăpânită. Regina mea te caută.

Se năpusti la ea. Cinder se dădu înapoi, incapabilă să ţipe.

Femeia ofiţer sări între ei, cu faţa spre Cinder, întinzând braţele larg, pentru a o proteja. Avea chipul absolut inexpresiv. Ochii săi goi o priveau chiar şi atunci când bărbatul urlă de furie şi o înşfăcă din spate. Îi cuprinse capul cu un braţ, trăgând-o spre el şi înfigându-şi colţii în gâtul ei.

Femeia nu ţipă. Nu se zbătu.

Un gâlgâit însângerat izbucni din gura ei.

Răsună un foc de armă.

Bărbatul ieşit din minţi zbieră şi o înşfăcă pe femeie, smucind-o de colo colo de parcă ar fi fost o jucărie şi azvârlind-o în mijlocul tavernei. Se auzi încă un foc de armă, iar glonţul îl nimeri pe bărbat în umăr. Răcnind, acesta făcu un salt şi înşfăcă pistolul singurului ofiţer rămas în picioare. Lovi cu cealaltă mână, iar unghiile lui lăsară patru brazde însângerate pe obrazul ofiţerului.

Cu inima bubuind, Cinder se uită înmărmurită cum viaţa se scurgea din ochii femeii, Icnetele i se opreau în gât. Inima îi bătea atât de tare, încât era convinsă că avea să-i sară din piept.

Începea să vadă puncte albe în faţa ochilor. Nu putea respira.

— *Cinder!*

Se uită ameţită prin încăpere şi descoperi că Thorne, cu mâinile încă prinse la spate, se chinuia să iasă de după o masă răsturnată. Tânărul se prăbuşi în genunchi, lângă bancă.

— Hai, desfă-mi cătuşele!

Plămânii o ardeau. Ochii o usturau. Respira precipitat.

— Am... am omorât-o..., se bâlbâi ea.

— *Poftim?!*

— Am omorât-o... Ea era...

— Nu e mometul să cedezi nervos, Cinder.

— Nu înţelegi. Eu am făcut-o. Eu...

Thorne se repezi la ea, izbindu-şi fruntea de a ei atât de puternic, încât fata strigă şi căzu pe bancă.

— Adună-te şi ajută-mă să desfac cătuşele!

Cinder se ridică iar. Capul o durea. Se uită mai întâi la Thorne, apoi la ofiţerul căzut lângă perete. Capul îi atârna într-un unghi ciudat.

Încercând să înţeleagă ce se întâmpla, Cinder se năpusti înainte şi îl târî pe Thorne cu ea, printre scaunele răsturnate. Se lasă pe vine, lângă primul ofiţer ucis, îl apucă de braţ şi îi ridică încheietura mâinii. Thorne îşi întoarse mâinile spre ea, iar cătuşele căzură.

Cinder dădu drumul mâinii inerte şi se ridică. Porni spre uşă, dar se trezi înşfăcată de părul prins în coadă şi trasă înapoi. Ţipă şi căzu peste o masă. Sticle de băutură se sparseră sub ea. Apa şi alcoolul îi udară spatele cămăşii.

Maniacul stătea deasupra ei, privind-o lacom. Buzele lui şi rănile produse de gloanţe erau pline de sânge, dar nu părea să se sinchisească.

Cinder încercă să se îndepărteze de el târându-se, dar alunecă. Un ciob îi tăie palma.

— Te-aş întreba ce anume te-a adus în micul Rieux, dar cred că ştiu răspunsul.

Bărbatul zâmbi, dar surâsul lui era sinistru şi nefiresc. Caninii lungi erau mânjiţi de sânge.

— Ce ghinion pentru tine că am găsit-o noi pe bătrână înaintea ta! Acum haita mea vă are pe amândouă. Mă întreb care-mi va fi recompensa când îi voi duce reginei mele, într-o caserolă de plastic, bucăţelele rămase din tine.

Thorne răcni şi sfărâmă un scaun, izbindu-l de spatele bărbatului.

Acesta se răsuci şi Cinder profită de momentul de neatenţie pentru a se rostogoli de pe masă. Se prăbuşi pe podea, ridicând privirea la timp ca să vadă cum bărbatul îşi înfigea dinţii în braţul lui Thorne. Un ţipăt.

— *Thorne!*

Bărbatul necunoscut făcu un pas în spate. Sângele îi picura de pe bărbie. Thorne căzu în genunchi.

Ochii maniacului sclipiră.

— E rândul tău!

Făcu doi paşi spre ea. Cinder răsturnă masa, creând o barieră între ei, dar el o dădu la o parte cu un şut, râzând în hohote demente.

Sări în picioare, ridică mâna bionică şi trase o săgeată tranchilizantă în pieptul lui.

El mârâi şi o smulse ca pe o aşchie.

Cinder se retrăgea de-a-ndăratelea. Împiedicându-se de un scaun, ţipă şi se prăbuşi peste trupul cald şi nemişcat al ofiţerului care reuşise să tragă două gloanţe inutile.

Atacatorul rânji oribil, dar apoi se opri în loc şi păli. Zâmbetul crud dispăru şi, după încă un pas, se prăbuşi la podea, cu faţa în jos.

Cu pieptul ca strâns într-o gheară, Cinder îl mai pândi câteva clipe. Constatând că bărbatul nu mişca, îndrăzni să arunce o privire spre ofiţerul mort, al cărui sânge se prelingea pe clavicula ei. Rostogolindu-se de pe el, luă pistolul care aterizase pe podea şi se ridică în picioare.

Îl apucă pe Thorne de cot şi îi puse arma în mână. El gemea de durere, dar nu se împotrivi când fata îl ridică şi îl împinse spre uşă. Întorcându-se în fugă în separeu, Cinder vâri la subraţ celula de energie. Pe urmă fugi după Thorne.

Pe stradă se dezlănţuise haosul. Oamenii urlau, ieşeau în goană din clădiri şi plângeau isteric.

Cinder îi zări pe cei doi poliţişti care inspectaseră capsula încercând să direcţioneze o mulţime grăbită. O fereastră se sparse când un bărbat se aruncă prin geam – era insul ciudat care îl văzuse în magazinul cu piese de schimb –, doborând un poliţist. Dinţii i se înfipseră în gâtul poliţistului.

Stomacul lui Cinder se întoarse pe dos când maniacul îi dădu drumul poliţistului şi îşi întoarse faţa însângerată spre cer.

Slobozi un urlet.

Unul prelung, mândru, rău-prevestitor.

Săgeata lui Cinder îl nimeri în gât, amuţindu-l. Bărbatul apucă doar să-i arunce o privire, pe urmă se prăvăli pe-o rână.

În timp ce Cinder şi Thorne fugeau spre capsula abandonată, urletul omului doborât fu preluat de un altul, apoi de încă unul. Urletele cumplite răsunau din toate direcţiile, întâmpinând luna care răsărea.

Treizeci şi şapte

— Ce-a fost asta? strigă Thorne, în timp ce capsula gonea.

Zburau mai jos şi mai repede decât permiteau legile, pe deasupra lanurilor care înconjurau orăşelul Rieux.

Cinder clătină din cap, încă gâfâind.

— Erau lunari. Tipul a spus ceva despre regina lui.

Thorne izbi cu palma panoul de control al capsulei, blestemând.

— Ştiu că lunarii n-au toate ţiglele pe casă – fără supărare! –, dar ăia erau nebuni de legat! Turbatul mai că mi-a ros braţul! Iar asta-i haina mea preferată!

Cinder aruncă o privire spre Thorne, însă umărul rănit al tânărului era ferit de ochii ei. Totuşi fata zărea un semn roşu acolo unde căpitanul îşi izbise fruntea de a ei, pentru a o smulge din delir.

Cinder îşi lipi degetele metalice, reci, de fruntea care începea să-i zvâcnească şi observă în câmpul ei vizual un mesaj pe care, de groază şi în iureşul evenimentelor, nu îl observase.

UNDE EŞTI???

— Iko a intrat în panică, anunţă ea.

Thorne viră ca să evite un tractor abandonat.

— Am uitat de poliţie! Nava mea e în regulă?

— Stai un pic.

Ameţită după viraj, Cinder scrise un com:

SUNTEM PE DRUM. POLIŢIA E TOT ACOLO?

Răspunsul lui Iko veni aproape instantaneu:

NU. AU FIXAT UN DISPOZITIV DE URMĂRIRE DEDESUBTUL NAVEI ŞI AU PLECAT. ZICEAU CEVA DESPRE NIŞTE TULBURĂRI ÎN RIEUX. MĂ UIT CHIAR ACUM PE MONITOR. CINDER, VEZI CHESTIA ASTA?

Cinder nu răspunse.

— Poliţia a plecat. Au lăsat un dispozitiv de urmărire, îl anunţă ea pe Thorne.

— Păi, era de aşteptat.

Tânărul coborî în picaj, agăţând vârful unei mori cu trenul de aterizare. Cinder o zări pe Rampion la doar câteva sute de metri depărtare – o pată mare şi cenuşie printre lanuri, abia vizibilă în noapte.

IKO, DESCHIDE PLATFORMA DE CUPLARE.

Când capsula se apropia în picaj de Rampion, platforma era deja deschisă. Cinder strânse din pleoape, făcându-se una cu scaunul când Thorne coborî, mult prea rapid, însă căpitanul dezactivă propulsoarele la ţanc şi se opriră brusc, zdruncinat. Capsula se cutremură. Fata se năpusti pe trapa laterală înainte ca luminile să apuce să se stingă.

— Iko! Unde-i dispozitivul de urmărire?

— Pe stelele mele, Cinder! Unde ai fost? Ce se întâmplă?

— N-avem timp de vorbă! Dispozitivul!

— E sub trenul de aterizare de la tribord.

— Îl iau eu, spuse Thorne, pornind spre uşile larg deschise. Iko, închide platforma îndată ce ies, apoi deschide trapa principală. Cinder, instalează celula aia de energie!

Sări de pe platformă, iar Cinder auzi noroiul plescăind. O clipă mai târziu, uşile glisante începură să se închidă.

— Aşteaptă!

Uşile se opriră, lăsând între ele un spaţiu nu mai mare decât capul lui Cinder, care acum o durea înfiorător.

— Ce e? strigă Iko. Credeam că Thorne a ieşit! L-am strivit?

— Nu, nu, e în regulă. Doar că am ceva de făcut.

Muşcându-şi buzele, se lăsă într-un genunchi. Suflecându-şi cracul pantalonului, deschise compartimentul din piciorul ei protetic şi găsi două tipuri mici în încâlceala cablurilor. Cipul de comunicare directă, cu strălucirea lui stranie, şi cipul de identitate al lui Peony, încă mânjit cu sânge uscat.

Ofiţerii o urmăriseră prin cipul lui Peony şi bănuia că trepăduşii Levanei o găsiseră în acelaşi fel.

— Ce proastă sunt! mormăi ea, scoţând cipul.

Inima i se strânse, dar se strădui să-şi ignore suferinţa. Sărută iute cipul şi îl aruncă pe câmp. Sclipi o dată, în lumina lunii, pe urmă dispăru în întuneric.

— Gata. Acum poţi închide uşile.

În timp ce uşile se închideau cu un zdrăngănit, Cinder st repezi spre capsulă şi luă celula de energie.

Luminile de urgenţă scăldau camera motorului într-o aură roşiatică. Afişajul ei retinal accesase deja schiţa navei. Se târî pe burtă, spre colţul exterior al navei, şi desfăcu şuruburile vechii celule de energie.

Când o scoase din suport, întreaga navă se cufundă în întuneric.

Cinder blestemă în gând.

Strigătul iritat al lui Thorne răsună de undeva, de deasupra:

— Cinder!

Fata aprinse lanterna şi rupse ambalajul de protecţie al celulei noi, respirând sacadat şi panicat. În foarte scurt timp, fără sistemul de răcire în funcţiune, camera motorului deveni sufocant de caldă.

Cinder introduse un cablu în priza celulei, apoi o prinse de motor. În timp ce potrivea celula pe perete, se întreba cum reuşise să supravieţuiască atâta vreme fără şurubelnita încorporată în noua ei mână bionică. Sistemul optobionic mări schiţa. Fata conectă cablurile delicate.

Cu inima cât un purice, tastă codul de restartare în computerul principal. Motorul zumzăi, hurui şi în curând torcea ca o pisică mulţumită. Luminile roşii se aprinseră din nou, mai apoi înlocuite de unele albe, puternice.

— Iko?

Răspunsul veni aproape instantaneu:

— Ce s-a întâmplat? De ce nu vrea nimeni să-mi spună ce se petrece?

Cinder se lăsă iar pe burtă şi porni spre uşă. Ţinându-se de scara care ducea către nivelul principal al navei, strigă:

— Suntem gata de decolare!

Nici nu apucă să rostească bine cuvintele, şi camerele de combustie se aprinseră sub ea, iar nava se ridică de la sol. Cinder ţipă şi se agăţă de scară. Rampion pluti câteva clipe, apoi

ţâşni spre cer, departe de haosul din frumosul orăşel al lui Michelle Benoit.

Când intrară din nou pe orbită, Cinder îl găsi pe Thorne în cabina de comandă, tolănit pe scaun, cu braţele atârnând.

— Ar trebui să ne curăţăm rănile, spuse ea, zărind pata întunecată de sânge de pe umărul lui.

Thorne încuviinţă:

— Da. Cu siguranţă nu vreau să mă molipsesc de ce o fi avut tipul ăla.

Cu piciorul drept tremurând sub propria greutate, Cinder şchiopătă spre infirmerie, bucuroasă că avusese grijă să împingă lăzile din calea uşii. Înăuntru găsi bandaje şi unguente.

— Frumoasă decolare, căpitane, îl lăudă ea când intră în cabină.

Tânărul bombăni. Aştepta ca Cinder să-i taie mâneca lipicioasă, îmbibată de sânge.

— Cum te simţi? întrebă Cinder, cercetându-i urmele de muşcătură de pe braţ.

— Ca şi cum m-ar fi muşcat un câine turbat.

— Eşti ameţit sau slăbit? Ai pierdut foarte mult sânge.

— Mă simt bine, răspunse el, încruntându-se. Sunt cam supărat că mi-a distrus haina.

— Putea fi mai rău, spuse ea, rupând o bucată lungă de leucoplast. Aş fi putut să te folosesc drept scut uman, cum am făcut cu ofiţerul ăla.

Vocea îi şovăi când pronunţă ultimul cuvânt. Simţea că îi dădea târcoale o migrenă. Bandajă braţul lui Thorne şi lipi marginile cu leucoplast.

— Ce s-a întâmplat? întrebi tânărul.

Cinder clătină din cap şi îşi coborî privirea spre tăietura din palmă.

— Nu ştiu, răspunse ea, înfăşurându-şi rana stângaci, cu leucoplast.

— Cinder!

— N-am vrut să se întâmple asta.

Se trânti în scaun. Se simţea îngrozitor aducându-şi aminte de privirea inexpresivă a femeii care păşise între Cinder şi atacator.

— M-am panicat, iar apoi, imediat, ea era acolo, în faţa mea. Nici măcar nu m-am gândit... N-am încercat... pur şi simplu s-a întâmplat.

Se ridică de pe scaun şi porni spre cală. Avea nevoie de spaţiu ca să respire, să se mişte, să gândească.

— Exact despre asta vorbeam! exclamă fata. Problema cu harul ăsta e că mă transformă într-un monstru! Sunt exact ca tipii ăia. Exact ca Levana.

Îşi masă tâmplele, reţinându-şi confesiunea care îi stătea pe limbă.

Poate că problema nu consta doar în faptul că Cinder se născuse lunară. Poate că era ereditar. Poate că semăna cu mătuşa ei... sau cu mama ei, care nu fusese nici ea mai brează.

— Sau – interveni Thorne – poate că a fost un accident, iar tu încă înveţi să-ţi foloseşti farmecul.

— Un accident? repetă ea, răsucindu-se spre căpitan. Am omorât o femeie!

Thorne ridică un deget.

— Ba nu! A omorât-o vârcolacul ăla sugător de sânge şi urlător. Cinder, erai speriată. Nu ştiai ce faci.

— El m-a atacat *pe mine*, iar eu pur şi simplu am folosit-o pe biata femeie.

— Şi crezi că, după ce termina cu tine, ne-ar fi lăsat pe noi, ceilalţi, în pace?

Cinder strânse din dinţi. Inima îi fremăta.

— Înţeleg de ce ai impresia că a fost vina ta, dar hai să-i învinuim pe cei care o merită.

Cinder se încruntă la Thorne. Cu ochii minţii, îl vedea din nou pe insul cu ochi albaştri, izbitori şi cu zâmbetul acela oribil.

— O au pe Michelle Benoit, zise ea, cutremurându-se. Iar asta e din vina mea. De fapt, ei mă caută *pe mine*.

— Despre ce tot vorbeşti acolo?

— Ştia că de asta am venit în Rieux, dar a zis că deja o găsiseră. Au găsit-o pe „bătrână” – aşa a spus el. Însă au venit după ea doar pentru că, de fapt, încearcă să mă găsească pe mine!

De frustrare,Thorne îşi plesni faţa cu palmele.

— Cinder, vorbeşti prostii! Michelle Benoit a găzduit-o pe prinţesa Selene. De asta au pornit pe urmele lui Michelle. N-are nicio legătură cu tine.

Cinder tremura din toate încheieturile.

— S-ar putea să fie încă în viaţă. Trebuie să încercăm s-o găsim.

— Fiindcă voi nu vreţi să-mi spuneţi nimic, interveni Iko înţepată, trebuie să ghicesc ce s-a întâmplat. Nu cumva aţi fost

atacaţi de nişte tipi care se luptau ca nişte animale sălbatice hămesite?

Thorne şi Cinder făcură schimb de priviri. Cinder observă că în cală era anormal de cald.

— Bingo! spuse Thorne.

— Se vorbeşte despre asta pe toate canalele de ştiri, continuă Iko. Se întâmplă nu doar în Franţa, ci peste tot în lume, în fiecare ţară din Uniune. Pământul e atacat!

Treizeci şi opt

În subsolul Operei se auzeau urlete. Aşezată pe un colţ al saltelei, în întunericul aproape desăvârşit al celulei, Scarlet îşi ţinea respiraţia şi asculta. Urletele erau înăbuşite şi îndepărtate. Păreau să răsune pe străzile din apropiere. Trebuie să fi fost cu adevărat asurzitoare, dacă răzbăteau până în celula ei.

Părea să fie cu zecile. Animale care se căutau unele pe altele în noapte, slobozind chemări sinistre, cumplite.

Ridicându-se de pe saltea, Scarlet se furişă spre gratii. O lumină se strecura de pe culoar, dinspre scările care duceau spre scenă, dar era atât de slabă, încât abia o putea desluşi printre gratiile de fier ale propriei celule. Studie culoarul. Nicio mişcare. Niciun sunet. Văzu un semn luminos pe care scria IEŞIRE şi care probabil nu se mai aprinsese de peste un secol. Privi în cealaltă direcţie şi văzu doar întuneric.

Avea senzaţia că era captivă şi singură. Lăsată să moară în această închisoare subterană.

Răsună un alt urlet – de data asta, ceva mai sonor. Poate că provenea de pe strada de lângă teatru.

Scarlet îşi trecu limba peste buze.

— Hei! strigă ea şovăitor.

Când nu primi niciun răspuns – nici măcar un urlet îndepărtat –, vorbi din nou, mai tare.

— E cineva?

Închise ochii şi ascultă. Nu auzi niciun pas.

— Mi-e foame.

Nicio mişcare.

— Trebuie să merg la baie.

Nicio voce.

— O să evadez.

Nici ţipenie de om. Era singură.

Strânse gratiile între degete, întrebându-se dacă nu cumva îi întindeau o capcană. Poate că o păcăleau aşa încât să se simtă în siguranţă, ca să vadă ce avea să facă. Poate că doreau ca Scarlet să încerce să evadeze şi să folosească tentativa asta împotriva ei.

Sau poate că Wolf chiar voia s-o ajute.

Mărăi, iritată. Dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi aflat în această situaţie. Dacă el i-ar fi spus adevărul şi i-ar fi explicat ce se petrece, ea ar fi născocit un alt plan ca să-şi scape bunica din ghearele lor, în loc să fie capturată.

Fata strângea gratiile atât de tare, încât degetele începură s-o doară.

Apoi, în pustietatea subsolului, îşi auzi numele.

Slab şi şovăitor, rostit ca pe o întrebare iscată de febră.

— *Scarlet?*

Fata îşi lipi faţa de gratiile reci.

— Da?

Începu să tremure, aşteptând.

— *Scar... Scarlet?*

— Bunico? *Bunico!*

Vocea amuţi, ca şi când vorbele rostite o epuizaseră.

Scarlet se dezlipi de uşa cu gratii şi dădu fuga la saltea, scoţând micul cip din ascunzătoare.

Se întoarse disperată la uşă, rugându-se, sperând. Dacă Wolf o păcălise...

Întinse mâna printre gratii şi apropie cipul de scaner. Acesta scoase un sunet – acelaşi sunet greţos de vesel pe care îl auzea de fiecare dată când paznicii îi aduceau de mâncare. Unul pe care îl dispreţuise până acum.

Gratiile se deschiseră fără să opună rezistenţă.

Scarlet zăbovi în prag, cu inima bătându-i nebuneşte. Se străduia să detecteze vreun paznic prin apropiere, însă Opera părea abandonată.

Se îndepărtă împleticit de scară, bâjbâind prin întunericul culoarului. Mâinile cu care pipăia pereţii erau singurele ei călăuze. Când ajunse la o altă uşă cu gratii de fier, se opri şi se rezemă de intrând.

— *Grand-mère?*

Toate celulele erau goale.

Trei, patru, cinci celule, toate goale.

— Bunico? şopti fata.

La cea de-a şasea uşă, auzi un scâncet:

— Scarlet?

— Bunico!

De bucurie, scăpă cipul şi se lăsă imediat pe vine, pentru a-l căuta.

— Bunico, e în regulă, sunt aici. Am să te scot...

Găsi cipul şi îl apropie de scaner. O cuprinse un val de uşurare când acesta piui. Auzindu-l, Michelle scoase un sunet îngrozit.

Scarlet deschise gratiile şi intră în celulă fără să se ridice, ca nu cumva să se împiedice de bunica ei, pe întuneric. Celula duhnea a urină şi a sudoare, iar aerul era stătut.

— Bunico?

O găsi ghemuită pe podeaua zgrunţuroasă de piatră, rezemată de perete.

— *Grand-mère?*

— Scar? Cum...?

— Eu sunt! O să te scot de-aici.

Cuvintele i se transformară în suspine şi apucă braţele fragile ale bunicii sale, trăgând-o într-o îmbrăţişare.

Bunica ei strigă – un sunet îngrozitor, jalnic, care o străpunse pe Scarlet ca un fier înroşit în foc. Fata îi dădu drumul.

— Nu, scânci Michelle.

Trupul ei alunecă moale pe podea.

— Vai! Scar... N-ar trebui să fii aici. Nu pot îndura să te văd aici. Scarlet...

Începu să plângă cu suspine.

Scarlet stătea aplecară deasupra ei. Teama îi cuprindea fiecare colţişor al trupului. Nu îşi amintea ca bătrâna să fi plâns vreodată.

— Ce ţi-au făcut? şopti Scarlet, pipăindu-i umerii.

Pe sub cămaşa subţire, zdrenţuită, simţi bucăţi de bandaje, apoi ceva umed şi lipicios.

Reţinându-şi lacrimile, îşi plimbă degetele peste pieptul şi coastele bunicii sale. Bandajele erau pretutindeni. Mângâie braţele femeii. Mâinile ei erau atât de bandajate, încât semănau mai degrabă cu nişte bâte noduroase.

— Nu, nu le atinge.

Femeia încercă să se îndepărteze. Membrele ei zvâcneau incontrolabil.

Cu delicateţe, Scarlet îşi plimbă degetul mare pe mâinile bunicii sale. Lacrimi fierbinţi îi alunecau pe obraji.

— Ce ţi-au făcut?

— Scar, trebuie să pleci.

Fiecare cuvânt era un chin. Michelle abia mai putea să vorbească, abia mai respira.

Scarlet îngenunche lângă ea, plecându-şi capul pe pieptul bunicii şi dându-i deoparte părul umed de pe frunte.

— Va fi bine. O să te scot de-aici, o să mergem la spital şi-o să fii bine. O să te faci bine.

Fata se forţă să se ridice, apoi adăugă:

— Poţi să mergi? Ţi-au rănit picioarele?

— Nu pot să merg. Nu pot să mă mişc. Trebuie să mă laşi aici, Scarlet. Trebuie să pleci.

— Nu te abandonez. Au plecat cu toţii, bunico. Avem timp. Pur şi simplu trebuie să găsim o cale... Pot să te duc eu.

Lacrimile i se înnodau sub bărbie.

— Vino aici, scumpa mea. Apropie-te.

Scarlet îşi şterse nasul cu dosul palmei şi îşi îngropă faţa în gâtul bunicii sale. Două braţe încercară s-o cuprindă, dar femeia nu reuşi decât s-o atingă uşor.

— N-am vrut să te amestec. Îmi pare atât de rău!

— *Grand-mère...*

— Sssst! Ascultă-mă, Trebuie să faci ceva pentru mine. Ceva important.

Scarlet clătină din cap.

— Încetează. O să fii bine.

— Scarlet, ascultă-mă.

Vocea firavă a femeii părea să se împuţineze şi mai mult:

— Prinţesa Selene trăieşte.

Scarlet strânse tare din pleoape.

— Te rog, nu mai vorbi. Cruţă-ţi puterile.

— S-a dus în Comunitatea Orientală, la o familie numită Linh. Locuieşte cu un bărbat pe nume Linh Garan.

Scarlet oftă trist, frustrată.

— Ştiu, bunico. Ştiu c-ai avut grijă de ea, ştiu că a plecat cu un bărbat din Comunitate. Dar nu mai contează. Nu mai e problema ta. O să te scot de-aici şi-o să am grijă de tine.

— Nu, draga mea, trebuie s-o găseşti pe fată. Cred că e adolescentă acum... Un cyborg.

Scarlet clipi. Ar fi vrut să-şi poată vedea bunica prin întuneric.

— Un cyborg?

— Dacă nu cumva şi-a schimbat numele între timp, acum o cheamă Cinder.

Lui Scarlet numele ăsta îi părea vag cunoscut, însă creierul ei era prea confuz pentru a-şi aminti de unde îl ştia.

— Bunico, te rog, nu mai vorbi! Trebuie să...

— Trebuie s-o găseşti. Logan şi Garan sunt singurii care ştiu, iar dacă regina m-a găsit pe mine, îi poate găsi şi pe ei. Cineva trebuie să îi spună fetei cine e cu adevărat. Cineva trebuie s-o găsească. *Tu* trebuie s-o găseşti.

Scarlet clătină din cap.

— Nu-mi pasă de prinţesa aia idioată. Îmi pasă de tine. Am să te protejez *pe tine*.

— Nu pot să merg cu tine.

Michelle mângâie braţele fetei cu mâinile sale bandajate.

— Te rog, Scarlet! Fata asta ar putea schimba complet situaţia.

Scarlet se făcu mică.

— E doar o adolescentă, îngăimă ea printre suspine. Ce-ar putea să facă?

Deodată, îşi aminti de ce numele îi era cunoscut. Buletinul de ştiri – o fată alergând pe treptele palatului, căzând grămadă pe o alee cu pietriş.

Linh Cinder

Adolescentă. Cyborg. Lunară.

Vasăzică Levana o găsise deja pe prinţesă. O găsise dar o pierduse din nou.

— Nu contează, murmură ea, plecându-şi capul pe pieptul bunicii sale. Nu e problema noastră. O să te scot de-aici. O să plecăm.

Încerca disperată să găsească un mijloc ca să evadeze amândouă. Ceva ce-ar putea folosi drept targă, drept scaun cu rotile sau...

Dar nu găsi nimic.

Niciun obiect care putea fi purtat pe trepte. Nimic pe care Scarlet l-ar fi putut folosi pentru a o căra. Trupul femeii nu ar fi rezistat.

I se frânse inima şi un vaiet izbucni din gâtul ei.

N-o putea abandona acolo. Nu le putea îngădui să-i facă rău din nou.

— Scumpa mea!

Fata închise ochii şi alte două lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obraji.

— Bunico, cine e Logan Tanner?

Michelle o sărută uşor pe frunte.

— E un om bun, Scarlet. Te-ar fi adorat. Sper să-l întâlneşti într-o bună zi. Să-l saluţi din partea mea. Să-i spui adio din partea mea.

Scarlet suspină. Cămaşa femeii era leoarcă din pricina lacrimilor ei.

Nu o lăsa inima să-i spună că Logan Tanner murise. Că înnebunise. Că îşi pusese capăt zilelor.

Logan Tanner, bunicul ei.

— Te iubesc, bunico! Tu eşti totul pentru mine!

Mâinile pline de bandaje îi mângâiară genunchii.

— Şi eu te iubesc, fata mea curajoasă şi îndărătnică.

Îşi trase nasul şi îşi jură să rămână până-n zori. Avea să stea acolo pe vecie. Nu avea s-o abandoneze. Dacă temnicerii ei se întorceau, urmau să le găsească împreună. N-aveau decât să le omoare pe amândouă.

Nu avea s-o mai părăsească niciodată.

Jurământul fusese făcut şi hotărârea luată, când Scarlet auzi paşi pe culoar.

Treizeci şi nouă

Stând aplecată deasupra bunicii sale, Scarlet se răsuci spre culoar. Cabluri vechi zumzăiră deasupra şi o lumină searbădă inundă celula. Uşa încă era deschisă. Gratiile aruncau umbre scheletice pe podea.

Ochii i se obişnuiau lent. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă, însă paşii se opriră. Cineva era acolo. Cineva venea.

Mâna bandajată a femeii alunecă într-a ei, iar fata o privi. Inima i se strânse. Pe faţă, femeia avea dâre de sânge uscat, iar părul îi era încâlcit. Arăta aproape ca un schelet, deşi ochii săi căprui încă erau puternici şi plini de viaţă. Înca răspândeau o iubire enormă.

— Fugi, îi şopti Michelle.

Scarlet clătină din cap.

— Nu te părăsesc.

— Asta nu e lupta ta. Fugi, Scarlet! *Acum!*

Cineva se apropia.

Strângând din dinţi, Scarlet se ridică. Picioarele îi tremurau. Se întoarse cu faţa spre uşă. Inima îi galopa, Aştepta în timp ce paşii se auzeau din ce în ce mai tare.

Poate că era Wolf.

Poate că venea să o ajute, să *le* ajute.

Bătăile nebuneşti ale propriei inimi o ameţeau. Nu-i venea să creadă că *voia* să-l revadă, după tot ce-i făcuse el.

Însă el îi oferise cipul. Şi era puternic, suficient de puternic pentru a o duce pe Michelle în braţe. Dacă paşii erau ai lui Wolf, care venea după ea, erau salvate...

Văzu umbra pe podea inainte ca necunoscutul să se ivească în prag.

Era Ran. Zâmbea.

Scarlet înghiţi anevoie şi se îmbărbătă singură, hotărâtă să nu îşi dea frica la iveală. Însă acum ceva se schimbase la Ran. Ochii lui nu mai erau doar nemiloşi, ci de-a dreptul înfometaţi. O studiau pe Scarlet de parcă ar fi fost un ospăţ pe care îl aştepta de mult.

— Şmecheră mică! Zi-mi cum ai ieşit din celulă.

Scarlet se înfioră.

— Lasă-mi nepoata în pace!

Vocea bunicii sale căpătase un strop de forţă. Se foi, încercând să se ridice în capul oaselor.

Scarlet se aşeza lângă ea şi îi strânse mâna.

— Bunico, nu!

— Îmi amintesc de tine.

Michelle se uita la Ran.

— Erai printre cei care-au venit după mine.

— Bunico...

Ran chicoti.

— Deşi eşti bătrână, ai o memorie grozavă.

— Nu-ţi face griji, Scarlet, spuse Michelle. E doar un omega. Probabil că l-au lăsat în urmă fiindcă e prea slab ca să lupte.

Ran mârâi, dezvelindu-şi colţii, iar Scarlet dădu înapoi.

— Am rămas aici fiindcă am de terminat o treabă, zise el.

Ochii lui scăpărau, aproape luminând încăperea. În ei nu se zărea decât ură arzătoare şi nestăpânită.

Fata o acoperi pe Michelle cu propriul trup.

— Eşti un gunoi, spuse femeia, închizând ochii, epuizată.

Scarlet era îngrozită.

— O simplă marionetă în mâinile taumaturgului. V-au despuiat de har şi v-au transformat în monştri, dar, în ciuda

puterii, a simţurilor ascuţite, a setei de sânge, tu rămâi cel mai slab dintre tovarăşii tăi, şi mereu vei fi aşa.

Scarlet voia ca această conversaţie să ia sfârşit, ca bunica ei să nu îl mai aţâţe, fiindcă nu avea niciun rost. Pe chipul lui Ran se citea clar dorinţa de a ucide.

Un râs aspru izbucni din el. Ran bloca ieşirea cu totul.

— Te înşeli, baborniţă. Tu, care ştii atât de multe, cu siguranţă ştii şi ce se întâmplă cu membrul unei haite când omoară un alfa.

Nu aşteptă răspunsul ei.

— Îi ia locul, continuă Ran, făcând gropiţe în obraji. Şi am descoperit că fratele meu, *alfa*, are o slăbiciune.

Tăcu şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Scarlet.

— Eşti un tânăr naiv, rosti bunica ei, după care tuşi. Eşti slab. Nu vei fi niciodată decât un omega inferior. Până *şi eu* pricep asta.

Scarlet o sâsâi. Vedea furia clocotind înăuntrul lui Ran, o simţea emanând din el în valuri.

— *Grand-mère!*

Apoi înţelese ce încerca să facă bunica ei.

— Nu! Nu vorbeşte serios.

Ura să-şi audă tonul implorator, dar nu-i păsa.

— E bătrână, nu ştie ce zice! Te rog, las-o în…

Năpustindu-se în celulă, Ran o apucă pe Scarlet de păr şi o trase de lângă Michelle.

Fata ţipa, lovindu-i braţul. O azvârli într-un colţ.

— *Nu!*

Bunica ei urlă de durere când Ran o apucă de gât şi o ridică în aer. Într-o clipită, fu ţintuită de perete. Era prea slabă ca să se zbată. Nu se putea lupta, nu se putea opune.

— LAS-O ÎN PACE!

Scarlet se ridică şi sări în spinarea lui Ran, agăţându-i-se de gât, strângând cu toată puterea. Când Ran nu schiţă niciun gest, încercă să-şi înfigă degetele în orbitele lui.

Ran urlă şi îi dădu drumul lui Michelle. Femeia căzu grămadă la pământ. Apoi tânărul o azvârli pe Scarlet. Fata se izbi de perete, dar nici nu simţi impactul. Era atentă la silueta lipsită de vlagă şi bandajată a bunicii sale.

— Bunico!

Privirile celor două se întâlniră şi Scarlet pricepu, într-o clipită, că bunica ei nu avea să se mai mişte vreodată. Buzele ei uscate îngăimară:

— Fugi...

Glasul i se curmă. Ochii îi rămaseră deschişi, pustii.

Scarlet se ridică, însă Ran i-o luă înainte. Silueta lui masivă se aplecă deasupra trupului neînsufleţit. Strecură o mână pe sub spatele ei, iar capul femeii căzu pe podeaua dură.

Precum un animal înfometat care îşi răpune prima pradă, Ran se aplecă şi îşi înfipse colţii în gâtul lui Michelle.

Scarlet ţipă şi dădu înapoi. Lumea începu să se învârtă cu ea la vederea sângelui. Ran se lăsă în patru labe.

Acuzaţia lui Michelle răsuna în mintea fetei. *V-au transformat în monştri.*

Şocată, se sili să-şi ferească privirea şi se rostogoli pe o parte. Îi venea sa vomite, dar în stomac nu avea nimic altceva decât fiere şi salivă. În gură simţea un gust metalic, ca de sânge, şi îşi dădu seama că-şi muşcase limba când Ran o izbise de perete. Însă nu simţea nicio durere. Numai pustiire, groază şi un nor întunecat pogorându-se deasupra ei.

Ea nu erea aici. Asta nu se întâmpla.

Se târî spre peretele mai îndepărtat, distanţându-se de Ran cât de mult putea. Şi de bunica ei.

Mâna ei nimeri în raza de lumină de pe culoar. Avea pielea bolnăvicios de palidă. Tremura.

Fugi.

Ridicând capul, văzu primele trepte ale scării din capătul culoarului. Alături, un şanţ vopsit, decolorat: CĂTRE SCENĂ.

Fugi.

Creierul ei se lupta să înţeleagă cele două cuvinte. CĂTRE SCENĂ. Scenă. Scenă.

Ultimul cuvânt al bunicii sale.

Fugi.

Se apucă de gratiile celulei ca să se sprijine. Se strădui să se ridice. Să înainteze pe culoar, spre lumină.

La început, în timp ce şontâcăia spre trepte, avu senzaţia că picioarele ei erau inexistente, dar apoi îşi recăpătă forţa. Înaintă. Fugi.

În capul scărilor se întrezărea o uşă închisă, o uşă veche din lemn, care nu era echipată cu scaner. Scârţâi când Scarlet o deschise.

Apoi auzi paşi venind după ea.

Scarlet intră în culise. Stâlpi vechi stăteau adunaţi, în dreapta ei, un labirint de pomeţi falşi, din imitaţie de piatră, şi copaci pictaţi se îngrămădeau în umbrele din stinga. Uşa se

trânti în urma ei, iar fata se repezi la pădurea de lemn, înşfăcând un sfeşnic din fier forjat.

Îl ridică folosind ambele mâini şi aşteptă, cu picioarele bine înfipte în podea.

Ran dădu buzna pe uşă, cu bărbia plină de sânge.

Scarlet lovi din toate puterile. Răcni când bara de fier izbi craniul lui Ran.

Acesta ţipă şi se împletici spre cortină. Se împiedică de ea şi căzu pe spate.

Scarlet azvârli sfeşnicul în el. Nu credea că mai putea să-l ridice o dată. O luă la fugă printre decoruri, cercetând din ochi scândurile vechi în timp ce sărea peste cablurile de alimentare prăfuite şi peste reflectoarele răsturnate. Ieşi împleticit pe scenă, pe întinderea goală de scânduri de lemn şi de trape şi aproape că se prăbuşi în fosa orchestrei. Ignorând durerea din genunchi, împinse pupitrele muzicale la o parte şi ţâşni în sală.

În spatele ei, pe scenă, auzea tropăituri. Erau inuman de rapide.

Şirurile de scaune goale goneau pe lângă ea şi în faţa ochilor nu vedea decât uşa care se întrezărea drept înainte.

Ran o înşfăcă de glugă.

Scarlet îl lăsă s-o tragă înapoi şi se folosi de energia acestei mişcări pentru a se răsuci şi a-i trage un şut între picioare.

Ran scoase un strigăt şi se clătină.

Scarlet ţâşni printre arcadele de marmură năruite, trecând pe lângă heruvimii cu braţe rupte, pe lângă sfeşnicele sparte pe podeaua distrusă. Coborî în fugă treptele din marmură, concentrându-se asupra uşilor imense care dădeau spre stradă. Spera să ajungă acolo. Afară. În lumea reală.

Când păşi pe podeaua foaierului, o altă siluetă se mişcă în dreptul ieşirii.

Scarlet se opri, nimerind în peticul de lumină care se strecura prin gaura din acoperiş.

Răsucindu-se pe călcâie, fugi spre cealaltă scară, spre treptele care duceau înapoi în adâncurile Operei.

Deasupra, cineva închise o uşă şi apoi se auziră paşi zgomotoşi, dar fata nu putea spune dacă era un singur individ sau dacă erau doi.

Era transpirată. Picioarele o dureau, iar valul de adrenalină se risipea.

Dădu un colţ şi se trezi în întuneric. Odinioară, încăperea principală fusese rezervată pentru invitaţii importanţi ai Operei.

O serie de uşi şi de culoare se ramifica în toate direcţiile nivelului subteran. Scarlet ştia că scările din dreapta duceau spre celule, asa că o luă la stânga. Bazinul golit al unei fântâni ocupa spaţiul dintre cele două scări care duceau către nivelul superior. Statuia din bronz a unei fecioare pe jumătate îmbrăcate se afla într-o firidă, pe un pidestal. Era una dintre puţinele statui care supravieţuiseră numeroşilor ani de uitare.

Scarlet alergă spre scara opusă, întrebându-se dacă întoarcerea în foaier nu era moarte sigură. Cu toate acestea, ştia că nu avea de ales, dacă voia să scape de aici.

Ajunse la baza scărilor şi piciorul ei lovi marginea joasă a fântânii. Se împletici şi ţipă.

Ran o înhăţă înainte ca fata să atingă podeaua.

Bărbatul îşî înfipse ghearele în umărul ei, întorcând-o cu faţa în sus, printre micile plăci desprinse ale bazinului uscat. Scarlet privi în ochii lui arzători: ochii unui lunatic, ai unui ucigaş. Apoi şi-l aminti pe Wolf în ring, în lupta aceea.

Frica îi făcea gâtul să se contracte, înăbuşindu-i strigătul.

Ran o apucă de cămaşă şi o ridică de jos. Ea îi strângea încheieturile între degete, dar era prea îngrozită ca să se mai opună. El îşi apropie faţa de a ei. Scarlet aproape că vomită simţind duhoarea răspândită de răsuflarea lui: un iz de carne putrezită şi de sânge... Atât de mult sânge... Bunica ei...

— Dacă n-ar fi un gând atât de respingător, aş profita de tine chiar aici, fiindcă tot suntem singuri, spuse el, iar Scarlet se cutremură. Doar ca să văd ce faţă ar face frate-meu când i-aş povesti.

Cu un răcnet, o azvârli spre statuie.

Spatele ei se izbi de piedestalul de bronz şi durerea îi explodă în cap, lăsând-o fără suflare. Se prăbuşi la podea, încercând să tragă aer în piept.

Ran se ghemui în faţa ei, pregătit de salt. Îşi trecu limba peste canini, umplându-i de salivă.

Scarlet simţea că leşină. Râcâi podeaua cu călcâiele, încercând să se ridice în spaţiul îngust dintre statuie şi perete. Să dispară. Să se ascundă.

Ran sări.

Fata se făcu mică lângă perete, dar impactul nu sosi.

Răsună un strigăt de luptă, apoi un bufnet. Mârâituri.

Îşi coborî braţele tremurânde. În mijlocul încăperii, două siluete se încleştaseră. Fălcile clămpăneau. Sângele picura peste muşchii încordaţi.

Cu privirea împăienjenită, fata reuşi să respire, mulţumită să-şi simtă pieptul umplându-se cu aer. Înălţând mâinile deasupra capului, se agăţă de statuie şi încercă să se ridice, însă muşchii spatelui o săgetară cu o durere vie.

Strângând din dinţi, se propti pe picioare şi se luptă cu durerea până când reuşi să se ridice, gâfâind şi transpirând.

Dacă s-ar fi putut face nevăzută cât timp lupta era în toi…

Ran cuprinse cu braţul gâtul celuilalt bărbat. Ochii luminoşi, ca de smarald, ai nou-venitului o străpunseră pe Scarlet pentru o clipă, apoi celălalt îl azvârli pe Ran în aer, peste capul său.

Podeaua se cutremură din pricina izbiturii, dar, de uimire, Scarlet abia dacă simţi.

Wolf.

Era Wolf.

Patruzeci

Ran sări în picioare, iare el şi Wolf se despărţiră. Scarlet aproape că vedea energia clocotindu-le sub piele. Wolf era plin de zgârieturi şi de sânge, dar părea să nu observe. Stătea uşor încovoiat, flexându-şi degetele.

Ran îşi dezveli dinţii.

— Întoarcere la postul tău, Ran, îi spuse Wolf, cu un mârâit. Ea e a mea.

Ran pufni dezgustat.

— Şi să te las să mă faci de râs? Si ne faci familia de râs, cu compasiunea ta recent descoperită? Eşti o ruşine!

Scuipă sânge pe cimentul spart.

— Misiunea noastră e să ucidem. Acum, dă-te la o parte ca s-o omor eu, dacă nu ai de gând s-o faci tu!

Scarlet privi peste umăr. Scara era suficient de joasă încât s-ar fi putut căţăra peste balustradă, însă trupul o durea numai când se gândea la asta. Încercând să alunge senzaţia de neputinţă, se târî spre marginea fântânii.

— Ea e a mea, repetă Wolf, mârâind.

— Nu vreau să mă lupt cu tine pentru o pământeană, frate, spuse Ran.

Din cauza urii întipărite pe chipul său, acel cuvânt afectuos – „frate” – părea o glumă.

— Atunci, las-o în pace.

— Mi-a fost lăsată în seamă. N-ar fi trebuit să-ţi părăseşti postul ca să vii după ea.

— Ea e *a mea!*

Furia lui Wolf izbucni. Tânărul lovi în cel mai apropiat sfeşnic, smulgând braţul de bronz din perete. Scarlet se feri când acesta se prăbuşi, iar lumânările căzură în bazinul fântânii.

Amândoi aşteptau, cu umerii aplecaţi. Gâfâind. Încruntaţi.

Într-un final, Ran mârâi:

— Atunci, înseamnă c-ai luat o decizie.

Se aruncă asupra lui Wolf.

Acesta îl lovi în plin salt, cu palma deschisă, şi îl proiectă în ghizdul fântânii.

Ran ateriză cu un scâncet, dar se rostogoli şi se ridică imediat în picioare. Wolf se năpusti, înfigându-şi dinţii în antebraţul fratelui său.

Slobozind un strigăt de durere, Ran zgârie pieptul lui Wolf, lăsând în urmă brazde stacojii. Wolf îl lovi peste faţă cu dosul palmei, făcându-şi adversarul să aterizeze peste statuia fântânii.

Scarlet ţipă şi se dădu înapoi, împleticit. Se lipi cu spatele de o coloană de la baza scărilor.

Ran atacă din nou şi Wolf, care stătea în expectativă, îl apucă de gât si se folosi de inerţia adversarului pentru a-l da peste cap. Ran ateriză în picioare, graţios. Gâfâiau amândoi. Hainele lor sfâşiate se îmbibau de sânge. Îşi dădeau târcoale, aşteptând, pândind orice slăbiciune a adversarului.

Din nou, Ran făcu prima mişcare. Se aruncă asupra lui Wolf, trântindu-l la pământ. Ţintindu-i gâtul, clănţăni din dinţi, dar Wolf îl ţinea la distanţă, cu mâinile încleştate în gâtul celuilalt. Gemu sub greutatea lui Ran, chinuindu-se să-i evite colţii, iar acesta îl lovi cu pumnul în umăr, în rana provocată de pistolul lui Scarlet.

Urlând, Wolf îşi încordă picioarele şi îl împinse pe Ran la o parte, cu o lovitură în burtă.

Ran se rostogoli şi amândoi se ridicară în picioare. Scarlet vedea cum energia celor doi se risipea în timp ce stăteau nemişcaţi, tremurând, aruncându-şi priviri ucigaşe. Niciunul nu încerca să-şi acopere rănile.

Ran îşi şterse gura, mânjindu-şi mai mult bărbia de sânge.

Wolf se lăsă pe vine şi ţâşni, trântindu-l pe Ran pe spate şi aterizând deasupra lui. Un pumn zbură spre el. Wolf întoarse capul şi primi lovitura în ureche.

Apăsându-şi adversarul în podea, Wolf îşi ridică faţa spre tavan şi urlă.

Înmărmurită de spaimă, Scarlet se lipi de coloana de piatră. Urletul răsuna reverberând prin craniul şi prin încheieturile ei, umplând fiecare celulă din trupul fetei.

Când urletul se stinse, Wolf îşi înfipse colţii în gâtlejul fratelui său.

Scarlet îşi ascunse faţa cu braţele, dar nu reuşi să-şi ferească privirea. Sângele gâlgâia, murdărea bărbia şi gâtul lui Wolf, picura pe podeaua mozaicată.

Ran se zvârcolea şi zvâcnea, însă puterile îl părăseau cu repeziciune. O clipă mai târziu, Wolf îi dădu drumul şi trupul inert se prăbuşi.

Dând ocol coloanei, Scarlet se agăţă de balustradă şi începu să urce. Alerga, pe jumătate şchiopătând pe trepte.

Foaierul era în continuare pustiu. Picioarele ei plescăiră în băltoaca din mijlocul încăperii. Fugea spre uşile care dădeau spre stradă. Spre libertate.

Îl auzi pe Wolf alergând după ea.

Ieşi din clădirea Operei şi aerul rece al serii o învălui. Coborî în viteză treptele spre strada pustie, căutând din ochi ajutor în scuar.

Nu vedea pe nimeni.

Pe absolut nimeni.

Uşa se deschise violent în urma ei şi fata porni la întâmplare pe stradă. O femeie alerga pe o alee din apropiere. Cuprinsă de speranţă, Scarlet îşi îndemnă picioarele să se mişte mai repede. Brusc, avea impresia că putea să-şi ia zborul şi să plutească deasupra betonului. Dacă ar fi ajuns la femeia aceea, i-ar fi folosit portabilul pentru a cere ajutor...

Iar apoi apăru o altă siluetă. Un bărbat care mergea nefiresc de repede. Se repezi pe alee. O clipă mai târziu, ţipătul îngrozit al femeii răsună în scuar, curmat scurt.

Un urlet izbucni de pe aceeaşi alee întunecată.

În depărtare, un alt urlet se înălţă pentru a-l întâmpina, apoi încă unul, şi încă unul, umplând amurgul de strigăte fioroase.

Scarlet se simţea cuprinsă de groază şi de neajutorare. Căzu, iar pietricelele şi betonul îi răniră carnea palmelor. Cu sufletul la gură, plină de sudoare, se întoarse pe spate. Wolf nu mai alerga, dar se apropia. Venea fără grabă, cu paşi măsuraţi, răbdători.

Gâfâia aproape la fel de tare ca ea.

Undeva, în oraş, izbucni un alt cor de urlete.

Wolf nu li se alătură.

Se concentră asupra lui Scarlet, cu o atenţie rece, vicleană şi înfometată. Durerea lui era vizibilă. Furia, şi mai evidentă.

Scarlet se îndepărtă, târându-se în patru labe. O usturau palmele.

Wolf se opri când ajunse în mijlocul intersecţiei. Lumina lunii îi poleia silueta. Ochii lui erau aurii şi verzi, întunecaţi şi clocotitori.

Îl văzu trecându-şi limba peste colţi. Îl privi flexându-şi degetele. Deschise gura, ca pentru a trage adânc aer în piept.

Lupta lui lăuntrică era vizibilă. Fata vedea la fel de limpede şi lupul, şi omul din el.

— Wolf?

Limba ei era uscată. Încercă să-şi umezească buzele şi simţi gust de sânge.

— Ce ţi-au făcut ăia?

— *Tu*, scuipă el cuvântul, plin de ură. Ce mi-ai făcut *tu?*

Făcu încă un pas împleticit spre ea, iar fata dădu înapoi, împingându-se în călcâie, dar zadarnic. Într-o clipă, tânărul se lăsă pe vine, deasupra ei. Fata se sprijinea în coate. Mâinile lui izbiră caldarâmul, de-o parte şi de alta a capului ei.

Ochii băiatului păreau să lumineze în întuneric. Gura lui era roşie ca rubinul, iar partea din faţă a cămăşii – întunecată din pricina sângelui închegat. Simţea miros de sânge pe el, pe hainele sale, în părul lui, pe piele.

Dacă mirosul ăsta era atât de pătrunzător pentru ea, nu voia să ştie cât de înnebunitor era pentru el.

Wolf mârâi şi îşi aplecă nasul aproape de gâtul ei.

O adulmecă.

— Ştiu că nu vrei să-mi faci rău, Wolf.

Îi împunse maxilarul cu nasul. Respiraţia lui îi mângâia claviculele.

— Tu m-ai ajutat. M-ai *salvat*.

O lacrimă fierbinte alunecă pe obrazul ei.

Părul băiatului – acum iarăşi răvăşit şi zbârlit – îi atingea buzele.

— Lucrurile s-au schimbat, zise el.

Inima lui Scarlet se zbătea ca un licurici cu o aripă smulsă. Pulsul îi bubuia în vene. Se aştepta ca, din clipă în clipă, fălcile lui Wolf să-i apuce gâtul. Dar ceva îl reţinea. Ar fi putut s-o omoare până acum, şi totuşi n-o făcuse.

Scarlet înghiţi anevoie.

— Nu m-ai proteja de Ran doar ca să mă omori acum.

— Nu ştii ce gânduri îmi trec prin minte.

— Ştiu că eşti altfel decât ei.

Fata ridică privirea spre luna enormă. Îşi aminti că el nu era un monstru. El era Wolf, tânărul care o îmbrăţişase atât de tandru în tren. Îi oferise cipul de identitate pentru a o ajuta să evadeze.

— Ai spus că nu ţi-ai dorit niciodată să mă sperii. Ei bine, mă sperii.

Se auzi un mârâit. Scarlet se cutremură, dar îşi sili trupul să nu se ferească. În schimb, îi cuprinse faţa în palme. Îi mângâie obrajii, îl sărută pe tâmplă.

Wolf se încordă tot şi ea reuşi să-i încline capul suficient cât să i se uite în ochi. Buzele lui se schimonosiră, pregătindu-se pentru un mârâit, dar îi susţinu privirea.

— Încetează, Wolf! Nu mai eşti unul dintre ei.

Muşchii de pe fruntea lui zvâcneau, însă mânia părea să se risipească. Expresia lui reflecta durere, disperare şi furie mută – dar nu faţă de ea.

— Jael e în mintea mea, spuse el. Scarlet, nu pot...

Îşi feri privirea, crispat.

Scarlet îşi plimbă palmele pe faţa lui. Acelaşi maxilar, aceiaşi pomeţi, aceleaşi cicatrice, toate stropite de sânge. Îşi trecu degetele prin părul lui ciufulit.

— Rămâi cu mine. Protejează-mă, aşa cum ai spus că vei face.

Ceva îi şuieră pe la ureche şi se înfipse în gâtul lui Wolf.

Băiatul înţepeni. Ridică privirea. Ochii lui mari erau însetaţi de sânge, dar apoi se împăienjeniră. Puterile îl părăsiră şi se prăbusi peste ea.

Patruzeci şi unu

— Wolf! *Wolf!*

Întinzând gâtul, Scarlet văzu un tânăr şi o femeie alergând spre ea. Lumina lunii se reflecta în pistolul femeii. Spaima lui Scarlet fu de scurtă durată; nu erau doi lunari dementi. Îşi întoarse atenţia asupra lui Wolf, căutând săgeata înfiptă în gâtul lui.

— Wolf! ţipă ea din nou, smulgând săgeata şi aruncând-o pe caldarâm.

— Eşti bine? strigă femeia.

Scarlet o ignoră până când cineva îi pronunţă numele, iar asta răzbi prin valul ei de panică.

— Scarlet? Scarlet Benoit?

Ridică din nou privirea când femeia încetini. Nu, nu era o femeie. Era o fată cu păr în dezordine şi trăsături fine, vag cunoscute. Scarlet se încruntă, sigură că o mai văzuse cândva.

Tânărul o ajunse din urmă, gâfâind.

— Cine sunteţi? întrebă ea şi îl cuprinse pe Wolf cu braţele, când cei doi se aplecară să-l tragă deoparte. Ce i-aţi făcut?

— Haide, spuse tânărul, apucându-l pe Wolf.

Încercă să-l dea la o parte, dar Scarlet îl ţinea strâns.

— Trebuie să plecăm de-aici!

— Încetează! Nu-l atinge! *Wolf!*

Îi cuprinse capul în palme şi îl întinse pe spate. Dacă n-ar fi avut colţi şi sânge pe bărbie, ar fi arătat de-a dreptul paşnic.

— Ce i-aţi făcut?

— Scarlet, unde-i bunica ta? E cu tine? întrebă fata.

Scarlet era din nou atentă la ea.

— Bunica mea?

Celălalt îngenunche lângă ea şi repetă:

— Ştii cumva unde se află Michelle Benoit?

Aproape că se bâlbâia, în graba ei de a vorbi.

Scarlet clipi. Îşi aduse aminte: chiar o cunoştea pe fata asta. Lumina se reflecta în degetele ei şi Scarlet îşi dădu seama că, de fapt, ceea ce văzuse nu era un pistol, ci o mână.

— Linh Cinder, şopti ea.

— Nu-ţi face griji, spuse bărbatul. Noi suntem băieţii buni.

— Tu eşti Scarlet, zise Cinder, apucându-l pe Wolf de umăr ca s-o despovăreze. Ştiu cum pare totul în înregistrarea aia de la palat, dar jur că nu suntem aici ca să-ţi facem rău. Trebuie să aflu unde e bunica ta. E cumva în primejdie?

Scarlet o avea în faţă pe prinţesa Selene, fata pe care o căutaseră şi din cauza căreia îi interogaseră bunica.

Michelle sacrificase totul pentru a o proteja.

Împreună, ea şi bărbatul îl ridicară pe Wolf, dându-i drumul pe jos.

— *Te rog*, stărui Cinder. Unde e?

— În interiorul Operei, răspunse Scarlet. A murit.

De milă – sau, poate, de dezamăgire –, fata rămase cu gura căscată. Ridicându-se în capul oaselor, Scarlet atinse pieptul lui Wolf şi simţi, cu uşurare, că băiatul respira.

— Te căutau pe tine, continuă să-i spună.

Uimirea lui Cinder luă imediat locul compasiunii.

— Haide, spuse bărbatul, aplecându-se şi luând-o pe Scarlet de braţ. Trebuie să plecăm.

— Nu! Nu-l las aici.

Se smulse din strânsoarea tânărului şi se târî spre trupul nemişcat al lui Wolf, cuprinzându-i capul cu mâinile. Cei doi străini o priveau de parcă era nebună.

— El nu e asemenea celorlalţi, le spuse Scarlet.

— E întocmai asemenea celorlalţi! exclamă tânărul. Voia să te mănânce!

— Mi-a salvat viaţa!

Străinii schimbară o privire neîncrezătoare, iar Cinder dădu din umeri, încurcată.

— Bine, spuse bărbatul. Ocupă-te tu.

O trase pe Scarlet de pe Wolf, iar Cinder îl apucă pe Wolf de încheietură şi îl ridică pe un umăr, gemând din pricina efortului.

Thorne îl apucă de picioare.

— Pe toate cărţile de pică din lume! icni el, cu răsuflarea tăiată. Din ce sunt făcuţi tipii ăştia?

Cinder porni încet spre clădirea Operei. Scarlet se strecură între ea şi Thorne, susţinând burta lui Wolf cât putea, în timp ce traversau împleticit scuarul.

Pe strada următoare se contura silueta strălucitoare a unei nave militare de transport.

Un urlet aproape c-o făcu pe Scarlet să-l scape pe Wolf din mâini. Nu credea cu putinţă să fie mai vulnerabilă de-atât: cu braţele cuprinzându-l pe Wolf, având burta şi pieptul expuse, mişcându-se ca melcul, transpirând, epuizată, cu trupul străpuns de dureri. Sângerând.

— Sper că ai pregătit tranchilizantele alea, spuse bărbatul.

— Pot să... pun doar... câte o săgeată pe rând...

Bărbatul blestemă în şoaptă, apoi strigă:

— Cinder, păzea!

Se un şuierat şi o săgeată străpunse pieptul unui bărbat aflat pe trotuar, în faţa teatrului. Se prăbuşi înainte ca Scarict să-i observe prezenţa.

— Hai să mărim pasul, propuse Thorne, în spatele ei. Câte săgeţi de-alea mai ai?

— Doar trei, gâfâi Cinder.

— Va trebui să facem rost de mai multe.

— Cum să nu! O să... mă duc la... magazin şi...

Nu apucă să-şi încheie ideea. Greutatea pe care o ducea era prea mare.

Cinder se împiedică şi se poticniră cu toţii, iar trupul lui Wolf căzu pe asfalt, cu o bufnitură surdă. Scarlet se strecură de sub el şi îi stătu inima în loc când văzu că rănile lui sângerau şi mai tare.

— Wolf!

Un urlet sinistru se înălţă în văzduh, înconjurându-i, mult mai aproape decât păruse înainte.

— Coboară rampa! strigă Cinder

— Avem nevoie de bandaje, spuse Scarlet.

Cealaltă fată se ridică în picioare şi-l apucă din nou pe Wolf de încheieturi.

— Avem bandaje în navă. *Haide!*

Thorne porni în fugă înaintea lor, strigând:

— Iko! Deschide trapa!

Scarlet auzi declicul maşinăriilor şi zumzetul curentului electric, iar trapa începu să se deschidă, dând la iveală interiorul primitor al navei. Se ridică în picioare şi tocmai îl apucase pe Wolf de glezne, când văzu un bărbat apropiindu-se în fugă, cu nările umflate, cu colţii dezveliţi. Era unul dintre cei care o duseseră prima oară în celulă.

Se auzi un şuierat, apoi o săgeată i se înfipse în antebraţ. Acesta răcni şi mai făcu doi paşi, pe urmă furia i se stinse şi el se prăbuşi, izbindu-şi faţa de asfalt.

— Aproape c-am ajuns, spuse Cinder printre dinţi, apucându-l iar pe Wolf de încheieturi.

Alte urlete îi întâmpinară din stradă, de pe alei şi din umbre. Siluete masive apăreau din întuneric.

Pe Scarlet o dureau spatele şi picioarele, iar palmele îi erau alunecoase. Se străduia să ţină mai departe gleznele lui Wolf.

— Se apropie!

— Am observat!

Scarlet căzu în genunchi. Se uită la chipul lui Wolf, la fata panicată şi o cuprinse frustrarea. Se sili să se ridice din nou, deşi picioarele i se înmuiaseră.

Apoi tânărul se întoarse, împingând-o spre navă.

— Du-te! strigă el şi îl apucă pe Wolf de glezne.

— Thorne! Tu trebuie să pilotezi nava, deşteptule!

Scarlet se răsuci spre trapa deschisă a navei şi anunţă:

— Pot s-o pilotez eu! Aduceţi-l înăuntru!

Fugi, deşi îşi reproşa că-l lăsa pe Wolf în urmă. Muşchii o usturau, iar capul îi bubuia. Nu se putea concentra decât la mişcarea propriilor picioare. Nu luă în seamă usturimea. Ignoră durerea ascuţită care o împungea în coaste. Sudoarea i se prelingea în ochi. Încă. Un. Pas.

Simţi cum ceva îi cresta spatele. Auzi materialul cămăşii rupându-se, un bufnet, iar apoi cineva o apucă de gleznă. Ţipă şi se prăbuşi lângă rampă. Unghiile cuiva i se înfipseră în pulpa piciorului şi ea urlă de durere.

Un şuierat. Un bufnet.

Mâna îi dădu drumul.

Scarlet îl lovi cu piciorul în mandibulă pe bărbatul prăvălit, pe urmă urcă rampa şi, în sfârşit, intră în navă. Se năpusti în cabina de comandă şi se aşeză pe scaunul pilotului. Nu opriseră motoarele iar nava huruia şi torcea în jurul ei. Mişcările fetei erau mecanice. De-abia mai vedea. Îşi simţea bătăile inimii asemenea unor copite de cai care îi alergau în piept.

Însă degetele ei ştiau ce aveau de făcut, în timp ce se agitau pe panou.

— Căpitane? Cinder?

Speriată, Scarlet se răsuci spre uşă, dar nu văzu pe nimeni.

— Cine-i acolo?

După clipi de tăcere, auzi o întrebare:

— Cine eşti?

Scarlet îşi şterse fruntea de sudoare. Nava îi vorbea.

— Mă cheamă Scarlet. Trebuie să ne pregătim pentru decolare. Poţi să...

— Unde sunt Thorne şi Cinder?

— Chiar în urma mea. Nava asta are decolare automată?

Un şir de lumini se aprinseră pe panou.

— Decolare automată şi stabilizatori magnetici.

— Bun.

Se întinse spre maneta de propulsie şi aşteptă să audă paşi pe rampă.

O picătură de sudoare îi alunecă pe tâmplă. Înghiţi, dar nu reuşi să-şi umezească gâtlejul, pe care îl simţea aspru ca şmirghelul.

— De ce durează atât?

Rotindu-şi scaunul, se repezi spre intrarea în cabina de comandă şi privi afară.

Trupul lui Wolf zăcea pe asfalt, la nici zece paşi de capătul rampei, iar Linh Cinder şi prietenul ei stăteau spate în spate.

Erau înconjuraţi de şapte agenţi lunari şi un taumaturg.

Patruzeci şi doi

Cinder îl simţi pe taumaturg înainte de a-l vedea – precum un şarpe ce i se strecura în minte. Îndemnând-o să nu mai alerge. Să rămână nemişcată şi să se lase prinsă.

Piciorul ei drept se supuse poruncii. Stângul continua să se mişte.

Cu un strigăt, fata se prăbuşi în patru labe. Tânărul inconştient – parcă Wolf îl chema – aproape c-o strivi căzând peste ea. Thorne se împiedică şi căzu, la rândul lui.

Cinder sări iar în picioare şi se întoarse.

Bărbaţii se iviră din umbre, de pe alei, de după colţuri, de după navă, toţi cu ochi luminoşi şi canini ascuţiţi. Numără şapte.

Îl zări pe taumaturg – chipeş, aşa cum erau întotdeauna taumaturgii. Avea păr negru, ondulat şi un chip cu trăsături bine definite. Purta o mantie roşie, indicând că era un taumaturg de rangul al doilea.

Păşind în spate, Cinder se izbi de Thorne.

— Deci..., murmură el. Câte săgeţi mai ai?

Irisurile întunecate ale lui Jael scânteiau în lumina lunii.

— Una.

Se îndoia că taumaturgul o auzise. Acesta îi zâmbi liniştit şi îşi vârî mâinile în mânecile stacojii.

— Bun, zise Thorne. În cazul ăsta...

Înşfăcă de la curea pistolul ofiţerului, pe care îl furase, şi îl îndreptă spre taumaturg. Apoi înlemni şi exclamă:

— Aoleu!

Cu coada ochiului, Cinder văzu braţul lui Thorne schimbând direcţia, până când ţeava armei ajunse la tâmpla lui.

— Cinder...

Vocea tânărului aproape că se frânse de panică.

În continuare, taumaturgul avea o expresie satisfăcută.

Cinder îşi ţinu respiraţia, îşi potoli nervii şi lansă ultima săgeată tranchilizantă spre piciorul lui Thorne. Zgomotul impactului o făcu să se schimonosească, dar peste câteva secunde pistolul căzu dintre degetele lui Thorne şi trupul lui se prăbuşi inert, peste Wolf.

Taumaturgul râse vesel.

— Salutare, domnişoară Linh! Mă bucur să te cunosc!

Cinder îşi îndreptă privirea spre cei şapte bărbaţi. Erau cu toţii ameninţători, înfometaţi, pregătiţi să sară pe ea şi s-o facă bucăţi la cea mai mică provocare.

Aproape că ar fi fost o soartă de preferat, ca să nu vadă expresia amuzată a lui Jael. Cel puţin intenţiile acestor bărbaţi nu puteau fi interpretate greşit.

Fata făcu involuntar trei paşi în faţă. Se opinti şi se chinui să-şi ţină picioarele nemişcate, tremurând o clipă. Apoi îşi regisi echilibrul şi rămase ferm pe poziţii. Elementele ei bionice detectau prezenţa clandestină.

A FOST DETECTATĂ MANIPULARE BIOELECTRICĂ. ÎNCEPE PROCEDURA DE REZIS...

Textul dispăru când Cinder recăpătă controlul asupra propriilor gânduri, asupra propriului trup. În creierul ei se dădea o bătălie: taumaturgul încerca zadarnic să o controleze, iar harul ei lunar lupta împotriva lui.

— Vasăzică e adevărat, spuse el.

Presiunea slăbi, fata auzi un pocnet în urechi şi, deodată, era iar stăpână pe propria minte. Gâfâia de parcă tocmai ar fi străbătut în goană tot continentul.

— Scuzele mele, zise Jael, dar trebuia să încerc.

Dinţii lui albi scânteiau. Nu părea deloc supărat că fata nu putea fi controlată la fel de uşor ca Thorne.

La fel de uşor precum cei şapte bărbaţi care o înconjurau.

Cu inima cât un purice, Cinder se uita la cel mai apropiat bărbat: avea păr blond-închis ţepos şi o cicatrice care se întindea de la tâmplă până la falcă. Se sili să fie calmă, porunci disperării să bată în retragere şi îşi îndreptă gândurile spre el.

Mintea lui nu semăna ddoc cu cele pe care Cinder le atinsese până acum cu farmecul său lunar. Nu era deschisă şi concentrată, ca a lui Thorne, nici rece şi hotărâtă, ca a lui Alak, nici pietrificată, ca a lui Émilie, nici nerăbdătoare şi mândră, ca minţile celor trei ofiţeri militari.

Acest bărbat avea minte de animal. Împrăştiată şi sălbatică, vuind de instincte primare. Pofta de a ucide, nevoia de a se ospăta, gândul constant al rangului său în haită şi dorinţa de a-l schimba cu un altul, superior. *Omoară. Mănâncă. Distruge.*

Cu un fior, Cinder îşi îndepărtă gândurile de el.

Taumaturgul chicoti din nou.

— Ce părere ai despre animalele mele de companie? Cât de uşor se pot integra printre oameni şi cât de rapid se transformă în bestii!

— Tu îi controlezi, spuse ea, găsindu-şi glasul.

— Mă măguleşti. Nu fac decât să le încurajez instictele înnăscute.

— Nu. Nicio persoană nu are astfel de instincte. Nici măcar animalele. Ele vânează şi se apără. Dar voi i-aţi transformat în monştri.

— Poate că am folosit şi câteva modificări genetice.

Jael îşi încheie spusele cu un alt chicotit, de parcă fusese surprins satisfăcându-şi o plăcere vinovată.

— Dar nu-ţi face griji, domnişoară Linh. Nu-i voi lăsa să-ţi facă rău. Vreau să-i ofer această plăcere reginei mele. Prietenii tăi, din păcate...

La unison, doi soldaţi păşiră în faţă şi o înşfăcară pe Cinder de coate.

— Duceţi-o în clădirea Operei, porunci taumaturgul. Îi voi da de ştire Maiestăţii Sale că, până la urmă, Michelle Benoit s-a dovedit utilă.

Însă temnicerii lui Cinder nu apucară să o îndepărteze nici doi paşi, când huruitul unui motor zgudui caldarâmul. Bărbaţii şovăiră şi Cinder privi în urmă: Rampion începea să se ridice de la sol, plutind la un metru deasupra asfaltului. Rampa era în continuare coborâtă şi Cinder vedea metalul vibrând. Lăzile de depozitare se ciocneau între ele.

Vocea lui Iko răzbi printre aceste zgomote:

— *Cinder!* Culcat!

Fata îşi lăsă trupul să atârne moale între cei doi soldaţi, iar nava ţâşni în faţă. Platforma coborâtă îi lovi pe bărbaţi. Îi dădură drumul lui Cinder, care căzu în patru labe şi ridică privirea. Rampa doborî şi restul soldaţilor. Doar unul fu suficient de isteţ şi se feri. Pe urmă rampa îl izbi pe taumaturg.

Acesta icni, surprins. Se agăţă de marginea rampei. Picioarele îi atârnau.

În timp ce corpul navei plutea în apropiere, Cinder se roti şi înşfăcă pistolul scăpat de Thorne. Se asigură că ţinteşte perfect, apoi trase. Glonţul pătrunse în coapsa taumaturgului. Jael ţipă, dădu drumul rampei şi căzu pe asfalt.

Calmul lui dispăruse, iar acum faţa îi era schimonosită de furie.

Soldatul blond apăru parcă din senin, doborând-o pe Cinder la pământ. Pistolul îi alunecă din mână. Fata se chinuia să-l împingă, dar bărbatul era prea greu şi îi ţintui braţul drept la pământ. Pumnul ei metalic ţâşni spre el. Auzi oasele sfărâmându-se, însă el nu-i dădu drumul.

Mârâi şi îşi dezveli dinţii.

Tocmai când gura soldatului cobora spre gâtul ei, nava se roti în aer. Trenul de aterizare îl nimeri pe soldat în şold, aruncându-l de pe Cinder. Fata se rostogoli, izbindu-se de trupurile inerte ale lui Thorne şi Wolf.

Nava se întoarse, măturând strada cu luminile sale de navigare. Rampa zgârie asfaltul când coborî din nou, la nici şase paşi de locul în care se afla Cinder. Capul lui Scarlet Benoit apăru în uşa cabinei de comandă.

— Haide!

Ridicându-se în picioare, Cinder îl apucă pe Thorne de cot şi îl trase de pe Wolf, dar imediat un urlet prelung îi dădu fiori pe şira spinării. Restul soldaţilor urlau şi ei, asurzitor.

Cinder se împletici la baza rampei şi privi în urmă. Cei doi soldaţi pe care nava îi izbise în plin zăceau nemişcaţi. Restul erau în patru labe, cu feţele întoarse spre cer, şi urlau.

Ceva mai încolo, taumaturgul se ridică, zâmbind diabolic. Deşi era prea întuneric pentru a desluşi sângele, Cinder îşi dădea seama că îşi cruţa piciorul rănit de glonţ.

Ştergându-şi sudoarea din ochi, Cinder se concentră asupra soldatului de lângă ea. Mintea ei cuprinse undele de bioelectricitate pe care le emana, înnebunite şi hămesite, şi îşi înnodă gândurile în jurul lor.

Unul dintre urlete se curmă brusc.

Pe Cinder începea să o doară capul din pricina efortului de a-l controla pe soldat, dar simţi imediat schimbarea. Violenţa şi foamea nu dispăruseră din mintea lui, dar acum nu mai era un animal sălbatic trimis să sfâşie pe oricine îi ieşea în cale.

Tu. Nu era sigură dacă rostise cuvântul cu voce tare sau dacă doar îl gândise. *Acum eşti al meu. Urcă-i pe cei doi la bordul navei.*

Ochii lui pâlpâiau plini de ură, dar supuşi.

Acum!

În timp ce soldatul înainta greoi spre ea, celelalte urlete încetară. Patru chipuri se întoarseră spre Cinder şi spre trădător. Taumaturgul se schimonosea de furie, dar fata abia dacă îl vedea. În faţa ochilor ei dansau puncte luminoase. Efortul de a

sta dreaptă şi de a menţine totodată controlul asupra bărbatului îi făcea picioarele să tremure.

Acesta îi apucă pe Wolf şi pe Thorne de încheieturile mâinilor şi începu să-i târască spre rampă, ca o marionetă agăţată de sforile fetei.

Dar Cinder simţea cum sforile se subţiau.

Sâsâind, căzu într-un genunchi.

— Impresionant!

Vocea taumaturgului răsuna înăbuşit în urechile ei. Lângă ea, pionul îi lăsă pe Wolf şi pe Thorne să cadă pe podeaua calei.

— Înţeleg de ce regina mea se teme de tine. Dar n-o să scapi controlându-mi unul dintre animalele de companie.

Aproape că reuşise! Mai rămânea să-l scoată pe soldat din navă şi să intre ea în locul lui.

Cinder izbuti să-l trimită înapoi la margine, chiar în capul rampei, apoi sforile de marionetă se retezară. Cinder se aplecă şi îşi luă capul în mâini. Simţea ca şi cum o sută de ace îi erau înfipte în creier deodată. Nu o duruse niciodată atât de tare când îi controlase pe ceilalţi. N-o duruse deloc.

Durerea începu să se stingă. Miji ochii. Taumaturgul îşi dezveli colţii la ea. Cu o mână se ţinea de burtă, acolo unde îl lovise rampa.

Restul soldaţilor pur şi simplu stăteau pe loc, cu ochii încă scânteind, dar cu chipuri inexpresive, şi Cinder îşi dădu scama că rănile taumaturgului erau prea grave pentru a-i manipula pe toţi. Controlul lui asupra lor era fragil.

Dar nu mai avea importanţă, fiindcă fata era stoarsă de puteri.

Se propti în călcâie, lăsându-şi braţele să atârne. Trupul i se clătina. Simţea că era pe cale să-şi piardă cunoştinţa.

Un zâmbet se strecură din nou pe buzele taumaturgului, dar de data asta era mai degrabă un surâs de uşurare decât unul amuzat.

— Troya, spuse el, du-te şi recupereaz-o pe *mademoiselle* Benoit. Încă nu m-am hotărât ce anume e de făcut cu alfa Kes...

Privirea lui ţâşni pe lângă Cinder şi în acelaşi moment tânăra auzi un foc de armă.

Taumaturgul se împletici în spate, cu mâinile la piept.

Lăsându-se la pământ, Cinder privi în urma ei şi văzu că Scarlet cobora pe rampă, cu o puşcă în mâini.

— *Mademoiselle* Benoit a fost recuperată, spuse ea, proptind un călcâi pe spatele soldatului ameţit, inexpresiv şi împingându-l de pe rampă. Nu-ţi face griji, te scăpăm noi de alfa Kesley.

Taumaturgul se prăbuşi. Printre degete începea să i se prelingă sânge.

— De unde ai puşca aia? rosti Cinder gâfâit.

— Dintr-o ladă, răspunse Scarlet. Haide, să mer...

Ochii ei reflectau un amestec de emoţii: furie, nedumerire.

Coborî încet ţeava puştii.

Cinder blestemă.

— Iko, rampa! strigă ea, târându-se în sus, pe rampă, şi se prăbuşi la picioarele lui Scarlet.

Întinse mâna şi înşfăcă puşca înainte ca taumaturgul s-o poată aţinti spre una dintre ele, iar rampa începu să se ridice, împingându-le pe amândouă în cală.

Răsună un strigăt de furie, iar apoi un alt cor de urlete. Era ultimul efort al taumaturgului de a-şi controla animalele.

Cinder o văzu pe Scarlet scuturând din cap pentru a-şi limpezi mintea, pe urmă se ridică în picioare.

— Ţine-te de ceva, dacă poţi! strigă Scarlet şi intră şchiopătând în cabina de comandă. Navă, porneşte elevatoarele magnetice şi propulsoarele din spate!

Epuizată, Cinder se prăbuşi pe podea, încă ţinând puşca în mâini. Câteva clipe mai târziu, simţi nava îndepărtându-se de Pământ şi ţâşnind spre cer.

Patruzeci şi trei

Kai se străduia din răsputeri să nu vomite. Ochii îl usturau, dar nu-şi putea lua privirea de la monitor. Era ca şi cum ar fi urmărit un film de groază prost, prea înspăimântător şi prea fantezist ca să fie adevărat.

Înregistrarea era transmisă din scuarul din centrul oraşului, unde târgul săptămânal şi festivalul anual avuseseră loc cu doar câteva zile în urmă, în ziua încoronării lui. Scuarul era plin de trupuri neînsufleţite. Sângele vărsat părea negru sub panourile publicitare ce pâipâiau. Majoritatea cadavrelor zăceau aproape de intrarea într-un restaurant, unul dintre puţinele care fuseseră deschise şi aglomerate la miezul nopţii, când începuse atacul.

I se spusese că în restaurant se aflase un singur atacator, însă, având în vedere baia de sânge, împăratul era convins că fuseseră mai mulţi. Cum era cu putinţă ca un singur om să producă atât de multe daune?

În locul filmării apăru o transmisiune dintr-un hotel din Tokio: un bărbat cu privire rătăcită tocmai azvârlea un trup inert într-un stâlp. Kai se crispă şi îşi feri ochii.

— Opreşte-l! Nu mai pot să mă uit. *Unde e poliţia?*

Din spatele lui, Torin răspunse:

— Poliţiştii fac tot ce le stă în putinţă pentru a opri atacurile, Maiestate, dar e nevoie de timp pentru a-i mobiliza şi a coordona riposta. Atacul a fost fără precedent. Cu totul... anormal. Aceşti indivizi se mişcă prea repede. Foarte rar rămân pe o singură stradă mai mult de câteva minute – suficient cât să omoare orice om din apropiere. Pe urmă se mută într-o altă zonă a oraşului...

Torin lăsă fraza neterminată, ca şi când auzea în propriile vorbe panica tot mai mare şi era nevoit să tacă, înainte să-l copleşească. Îşi drese glasul.

— Ecran, arată-ne cele mai importante ştiri globale!

Încăperea se umplu de glasurile celor şase crainici care relatau acelaşi lucru: atacuri bruşte, ucigaşi psihopaţi, monştri, numărul victimelor – necunoscut, haos la nivel global...

Patru oraşe din Comunitare fuseseră atacate: Noul Beijing, Mumbai, Tokio şi Manila. Încă zece erau atacate, în celelalte cinci ţări pământene: Ciudad de México, New York, São Paulo, Cairo, Lagos, Londra, Moscova, Paris, Istanbul şi Sydney.

Paisprezece oraşe în total şi, cu toate că era imposibil să se stabilească numărul exact al atacatorilor, conform declaraţiilor martorilor, în spatele atacurilor nu păreau să fi fost mai mult de douăzeci sau treizeci de oameni la fiecare post.

Kai se străduia să calculeze în minte. Trei sau patru sute de bărbaţi.

Era imposibil, pentru că numărul victimelor creştea încontinuu, iar oraşele afectate începeau să ceară ajutor de la vecini, trimiţându-i pe răniţi către alte spitale.

Aproximativ zece mii de morţi – susţineau unii –, în niai puţin de două ore. Iar uciderile erau opera a doar trei sau patru sute de oameni.

Trei sau patru sute de lunari. Kai era convins că Levana se afla în spatele acestei crize. În două dintre oraşele atacate, supravieţuitorii declarau că văzuseră printre ei un taumaturg regal. Deşi ambii martori aproape că delirau din pricina

hemoragiilor masive, Kai îi credea. Avea noimă că în aceste evenimente erau implicaţi cei mai preţuiţi supuşi ai reginei. La fel, avea noimă că aceştia nu participau la vărsările de sânge, ci doar orchestrau atacurile, prin propriii pioni.

Kai se îndepărtă de ecran, frecându-şi ochii.

Se întâmpla din cauza lui. Levana pusese totul la cale din cauza lui şi a lui Cinder.

— Ăsta e de-a dreptul război, spuse Camilla, regina Regatului Unit. Ne-a declarat război.

Kai se prăvăli peste biroul său. Erau cu toţii atât de tăcuţi, uluiţi de înregistrarea video, încât împăratul uitase că se afla într-o conferinţă globală, alături de ceilalţi lideri ai Uniunii.

Vocea lui Kamin, prim-ministrul Africii, răpună în difuzoare, clocotind de mânie:

— Mai întâi cincisprezece ani de molimă, iar acum asta! Şi pentru ce? Levana e supărată că o singură prizonieră a fugit? O simplă fată? O foloseşte ca pretext. Vrea să-şi bată joc de noi.

— Voi evacua de îndată cele mai mari oraşe, spuse Vargas, preşedintele Americii. Cel puţin putem încerca să oprim masacrul...

Bromstad, prim-ministrul Europei, adăugă:

— Înainte să porneşti pe acest drum, mă tem că trebuie să vă dau alte veşti tulburătoare.

Kai îşi coborî bărbia în piept, învins. Era ispitit să-şi acopere urechile şi să nu asculte. Nu mai voia să audă pe nimeni. În schimb, se pregăti sufleteşte pentru ce urma.

— Atacurile nu au avut loc doar în cele mai mari metropole, spuse Bromstad. Tocmai am fost informat că, în afară de Paris, Moscova şi Istanbul, a fost atacat şi orăşelul Rieux, o comunitate agricolă din sudul Franţei, cu o populaţie de trei mii opt sute de oameni.

— Trei mii opt sute! exclamă regina Camilla. De ce ar ataca Levana un oraş atât de mic?

— Pentru a ne deruta, răspunse Williams, guvernatorul-general al Australiei. Pentru a ne face să credem că aceste atacuri n-au nicio noimă. Ca să ne temem că ar putea lovi oriunde, oricând. Recunosc perfect stilul Levanei.

Huy dădu buzna în cabinetul lui Kai fără să bată la uşă. Acesta sări de spaimă, crezând pentru o clipă că un lunatic venea să-l omoare. Pe urmă bătăile inimii i se potoliră.

— Ai vreo veste?

Huy încuviinţă. Kai observă că faţa lui îmbătrânise în ultimele săptămâni.

— Linh Cinder a fost văzută.

Kai îşi stăpâni o exclamaţie şi se dezlipi de birou.

— Poftim? Cine a vorbit? întrebă Camilla. Ce e cu Linh Cinder?

— Trebuie să mă ocup de alte urgenţe, anunţă Kai. Încheie conferinţa!

Protestele celorlalţi fură curmate, iar Kai se concentră asupra preşedintelui, cu nervii în alertă.

— Ei bine?

— Trei ofiţeri ai armatei au reuşit s-o găsească prin intermediul unei identificări pozitive a surorii sale vitrege decedate, Linh Peony, exact aşa cum tutorele ei ne-a sugerat să încercăm. Am găsit-o într-un orăşel din sudul Franţei, cu câteva minute înainte de începerea atacului.

— În sudul...

Kai îl privi pe Torin exact când sfetnicul său închise ochii, copleşit de acelaşi gând.

— Orăşelul se cheamă cumva Rieux?

Huy făcu ochii mari.

— Cum de aţi ştiut?

Kai scoase un sunet exasperat şi dădu roată biroului, ajungând în spatele lui.

— Oamenii Levanei au atacat Rieux, singurul oraş mic din planul lor. Probabil c-au capturat-o şi pe Cinder. De-aia se aflau acolo.

— Trebuie să-i punem la curent şi pe ceilalţi lideri ai Uniunii, zise Torin. Cel puţin ştim că Levana nu atacă la nimereală.

— Dar cum au găsit-o? Cipul surorii ei era singura noastră pistă. Cum altfel ar fi putut ea să...

Tăcu, frecându-şi ambele mâini prin păr.

— Fireşte. Levana ştia despre cip. Ce *idiot* sunt!

— Maiestate?

Kai se răsuci spre Huy, dar Torin fu cel care îi atrase privirea.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că sunt paranoic, îl preveni împăratul. Levana *chiar* ne ascultă. Nu ştiu cum, dar ne spionează. Probabil că există receptori şi în acest birou. Aşa a ştiut de cip, aşa a ştiut când biroul meu era gol şi putea să dea buzna aici neanunţată! Aşa a ştiut când a murit tata!

Torin se înnegură, dar pentru prima dată nu făcu niciun comentariu ironic referitor la Kai sau la teoriile sale ridicole.

— Vasăzică... am găsit-o pe Cinder? vru Kai să ştie.

Huy avea o expresie stânjenită.

— Îmi pare rău, Maiestate! Odată ce a început atacul, a reuşit să fugă în învălmăşeală. Am găsit cipul de identitate într-o fermă din afara oraşului Rieux, aproape de nişte urme care indică decolarea unei nave. Ne străduim să-i adunăm pe toţi cei care ar fi putut s-o vadă, dar, din păcate... cei trei ofiţeri care au identificat-o prima oară au fost omorâţi în atac.

Kji începu să tremure, simţind că lua foc de nervi. Îşi ridică furios privirea spre tavan şi aproape că ţipă:

— Ei, ai văzut, *Maiestate?* Dacă n-ar fi fost atacul tău, am fi prins-o! Sper că eşti mulţumită!

Pufnind, îşi încrucişă braţele la piept şi aştepta să i se potolească bătăile inimii.

— Gata. Opreşte căutările!

— Maiestate? murmură Torin.

— Vreau ca toţi ofiţerii din armată şi din poliţie să facă eforturi pentru a-i anihila pe atacatori şi pentru rezolvarea acestei situaţii. E noua noastră prioritate.

Parcă uşurat de această decizie, Huy îl salută plecându-şi fruntea şi ieşi în fugă din birou, lăsând uşa deschisă.

— Maiestatea Voastră, spuse Torin, deşi sunt de acord cu acest curs al acţiunii, trebuie să ne gândim cum va reacţiona Levana. Ar trebui să luăm în considerare posibilitatea ca acest atac îngrozitor să fie doar un capriciu, în comparaţie cu ceea ce este într-adevăr capabilă să comită. Poate c-ar fi bine să încercăm s-o îmbunăm înainte să facă şi mai mult rău.

— Ştiu.

Kai se întoarse cu faţa spre ecran şi spre crainicii speriaţi, care vorbeau întruna.

— N-am uitat de pozele pe care le-a obţinut conducerea Republicii Americane.

Amintirea îl făcea să se înfioare: sute de soldaţi aranjaţi în formaţie, fiecare fiind o încrucişare între un bărbat şi o bestie. Colţi şi gheare imense, umeri gârboviţi şi un strat subţire de blană pe braţele lor vânjoase.

Indivizii care atacau Pământul erau cumpliţi, sălbatici şi brutali – asta era limpede –, şi totuşi doar bărbaţi. Kai bănuia că aceştia vesteau venirea adevăratei armate de bestii a Levanei.

Şi el, care crezuse că nu o putea urî mai mult, după ce regina tăinuise dinadins antidotul pentru letumoză! După ce atacase o slujitoare pentru a face o demonstraţie politică. Şi îl forţase s-o

trădeze pe Cinder din simplul motiv că fata fugise de pe Luna, cu mulţi ani în urmă.

Dar nu şi-ar fi putut închipui atâta cruzime.

Tocmai de asta avea să se urască toată viaţa pentru ceea ce urma să facă.

— Torin, te rog să să mă laşi singur câteva clipe.

— Maiestate?

Torin avea riduri adânci la colţul ochilor, ca şi când îi fuseseră săpate în piele. Poate că îmbătrâniseră cu toţii, pe nedrept, în această ultimă săptămână.

— Doriţi să plec?

Kai încuviinţă.

Torin strânse din buze şi trecură câteva secunde înainte să poată scoate un cuvânt. Kai citea pe chipul sfetnicului său că acesta îi ghicise planul.

— Maiestate, sunteţi sigur că nu doriţi să discutăm? Îngăduiţi-mi să vă sfătuiesc. Să vă ajut.

Kai încercă să zâmbească, dar nu-i ieşi decât o grimasă îndurerată.

— Nu pot să stau la adăpost aici, în palat, şi să nu fac nimic. Nu-i mai pot permite să omoare. Monştrii ăştia, refuzul de a ne oferi antidotul pentru letumoză... Cine ştie ce plănuieşte în continuare? Ştim amândoi ce-şi doreşte. Ştim amândoi ce va pune capăt acestei situaţii.

— Atunci, îngăduiţi-mi să rămân şi să vă ofer sprijinul meu, Maiestate.

Kai clătină din cap.

— Nu e o alegere bună pentru Comunitate. Deşi e *singura* alegere, nu e nicidecum bună.

Îşi aranjă gulerul, după care continuă:

— Comunitatea nu ar trebui să învinuiască pe nimeni altcineva decât pe mine. Te rog, pleacă!

Îl văzu pe Torin trăgând încet şi anevoie aer în piept, înainte să-şi plece fruntea.

— Voi fi afară, în caz că aveţi nevoie de mine, Maiestate.

Părând nespus de nefericit, Torin plecă, închizând uşa în urmă.

Kai se plimba prin faţa monitorului, foarte neliniştit şi cu inima strânsă. Îşi netezi cămaşa, boţită după o zi lungă. Bine că se aflase în birou când se dăduse alarma. Era convins că nu avea să mai doarmă, după ce avea de gând să facă.

Cu mintea lui răvăşită, nu se putea stăpâni se gândească la Cinder şi la bal. Câtă fericire simţise văzând-o coborând treptele sălii de bal! Cât de amuzat fusese când îi văzuse părul ud şi rochia şifonată! Îşi spusese că era o înfăţişare perfectă pentru cel mai renumit mecanic din oraş. Se gândise că probabil ea era imună la capriciile societăţii în ceea ce priveşte moda şi aparenţele. Se simţea atât de bine în pielea ei, încât venise la un bal regal, ca invitată de onoare a împăratului, având părul în dezordine şi pete de ulei pe mănuşi, dar ţinând capul sus.

Însă pe urmă Kai aflase că fata venise într-un suflet la bal pentru a-l avertiza.

Cinder îşi sacrificase propria siguranţă pentru a-l implora să nu accepte alianţa. Să nu se însoare cu Levana, deoarece, după ce nunta avea loc şi ea urca pe tronul Comunităţii Orientale, regina intenţiona să-l omoare.

I se făcea rău la gândul că Cinder avea dreptate. Ştia că Levana nu ar fi ezitat nicio clipă să se descotorosească de el îndată ce nu i-ar mai fi fost util.

Dar trebuia să pună capăt uciderilor. Trebuia să oprească acest război.

Cinder nu era singura capabilă să se sacrifice pentru un scop nobil.

Inspirând adânc, Kai se întoarse cu faţa spre ecran.

— Stabileşte o conexiune video cu regina Levana a Lunii.

Micul glob din colţul ecranului se învârti doar o dată, apoi pe ecran apăru imaginea reginei lunare, acoperită cu vălul său alb, din dantelă. Îşi imagină că faţa ei era îmbătrânită şi zbârcită sub văl, iar asta înrăutăţi situaţia.

Kai bănuia că Levana se aştepta la acel com. Bănuia că ascultase totul şi că ştia foarte bine care îi erau intenţiile. Bănuia că zâmbea cu superioritate în spatele vălului.

— Dragul meu împărat Kaito, ce surpriză plăcută! Cred că e destul de târziu în Noul Beijing. Două şi patruzeci şi cinci de minute dimineaţa, nu-i aşa?

Kai îşi reprimă cât mai bine dezgustul şi îşi deschise larg braţele.

— Maiestate, te implor! Te rog să opreşti acest atac. Te rog să îţi retragi soldaţii.

Vălul se mişcă arunci când Levana îşi înclină capul.

— Mă *implori?* Ce încântător! Haide, continuă!

Kai îşi simţea faţa cuprinsă de fierbinţeală.

— Mor oameni nevinovaţi, femei şi copii, trecători, oameni care nu ţi-au făcut niciun rău. Ai câştigat şi o ştii. Aşa că, *te rog*, pune capăt acum vărsării de sânge!

— Spui că am câştigat, dar care e răsplata mea, tinere împărat? Ai capturat-o pe fata cyborg, care e sursa acestor evenimente? Pe ea ar trebui s-o implori. Dacă mi se predă, atunci îmi voi retrage oamenii. Asta-i oferta mea. Dă-mi de ştire când eşti pregătit să negociem. Până atunci, noapte bună?

— Aşteaptă!

Levana îşi împreună mâinile.

— Da?

Pulsul lui Kai îi zvâcnea dureros în tâmple.

— Nu îţi pot da fata. Credeam că am capturat-o dar a scăpat din nou, aşa cum bănuiesc că ştii. Dar nu te pot lăsa să ucizi în continuare pământeni nevinovaţi cât timp încercăm să găsim o altă cale de a o prinde.

— Mă tem că asta nu este problema mea, Maiestate.

— Există şi altceva ce îţi doreşti, ceva ce îţi pot oferi. Ştim amândoi la ce mă refer.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Kai nu-şi dădea seama că îşi împreunase mâinile, practic implorând-o, până ce încheieturile degetelor începură să-l doară.

— Dacă oferta de alianţă matrimonială mai e valabilă, o accept. Răsplata pentru retragerea oamenilor tăi va fi Comunitatea.

Vocea i se frânse când rosti ultimul cuvânt şi strânse cu putere din dinţi.

Aşteptă cu răsuflarea tăiată, ştiind că fiecare secundă care trecea însemna şi mai multă vărsare de sânge pe străzile Pământului. După o tăcere chinuitoare, Levana chicoti.

— Dragul meu împărat! Cum aş putea rezista unei propuneri atât de încântătoare?

Patruzeci şi patru

Când nava intră pe orbita neutră, Scarlet suflă uşurată aerul din plămânii care o ardeau şi se trânti pe scaunul pilotului. Gemând, cu toate durerile şi rănile răscolite deodată, se întoarse spre cala navei.

Linh Cinder stătea pe jos, cu picioarele întinse în faţă. Wolf, inconştient, zăcea pe spate, cu braţele întinse în lături. Un firicel de sânge se întindea de la corpul lui până la rampă, pe unde fusese târât. Celălalt bărbat era trântit cu faţa în jos.

— Eşti pilot, îi spuse Cinder lui Scarlet.

Linh Cinder.

Prinţesa Selene.

— Bunica m-a învăţat să pilotez, zise Scarlet. A fost pilot în...

Cuvintele i se pierdură. O durea inima.

— Dar nava ta se descurcă foarte bine şi singură, adăugă Scarlet.

— Mă bucur că sunt de folos, spuse vocea imaterială. Eu sunt Iko. E cineva rănit?

— Toată lumea e rănită, mormăi Cinder.

Scarlet şchiopătă până la trupul lui Wolf şi se aşeză lângă el.

— Oare vor fi bine?

Aşa sper, răspunse Cinder, dar nu am rămas niciodată în urmă suficient de mult ca să văd efectele secundare ale săgeţilor.

Scarlet îşi descheie hanoracul sfâşiat şi legă cu el rana deschisă de pe braţul lui Wolf.

— Spuneai că ai bandaje? întrebă Scarlet.

Văzu groaza lui Cinder la gândul de a fi nevoită să se mişte din nou, dar curând fata se ridică şi dispăru în spatele unei uşi din capătul îndepărtat al calei.

Un geamăt îi atrase atenţia asupra celui de-al doilea tânăr. Acesta se rostogoli pe spate, schimonosindu-se.

— Unneaflăm? bâigui el.

— O, te-ai trezit deja! exclamă Cinder, care se întorcea aducând unguent şi tifon. Speram să rămâi inconştient ceva mai mult. Îmi cam plăceau liniştea şi pacea.

În pofida tonului folosit, Scarlet simţea uşurarea fetei. Aruncă un tub de unguent pe burta tânărului. Îi dădu tifonul lui Scarlet, împreună cu un alt tub de unguent şi un bisturiu.

— Trebuie să vă scoatem cipurile de identitate şi să le distrugem, înainte să vă depisteze.

Ridicându-se în şezut, tânărul îi aruncă lui Scarlet o privire năucită, bănuitoare, iar ea se gândi pentru o clipă că el uitase cine era. Pe urmă atenţia lui se îndreptă spre Wolf.

— Deci ai reuşit să aduci lunaticul la bord, zise Thorne. Poate găsim o cuşcă pentru el în una din lăzile alea. Nu mi-ar plăcea deloc să ne omoare în somn.

Scarlet se încruntă, desfăşurând o bucată de tifon.

— Nu e un animal, spuse ea, concentrându-se asupra urmelor de gheare de pe obrazul lui Wolf.

— Eşti sigură?

— Nu-mi place să fiu de acord cu Thorne, zise Cinder. Pe bune, *chiar* urăsc să fiu de acord cu el, dar acum are dreptate. Nu ştim dacă tipul ăsta e într-adevăr de partea noastră.

Scarlet strânse din buze şi rupse o bucată de leucoplast.

— O să vedem când se trezeşte, zise ea. El nu e...

Şovăi şi, o clipă mai târziu, constată că nici măcar pe ea însăşi nu se purea convinge că Wolf era de partea lor.

— Ei, comentă ironic tânărul, în cazul ăsta, mă simt mult mai bine.

Crestându-şi pantalonii, aplică unguentul pe rana produsă de săgeata tranchilizantă.

Scarlet rupse cămaşa lui Wolf şi întinse unguentul pe spintecăturile adânci de pe abdomen. Îndepărtându-şi câteva şuviţe de păr de pe faţă, se întoarse spre tânăr şi-l întrebă:

— Cine eşti?

— Căpitanul Carswell Thorne.

Punând la loc dopul unguentului, Thorne se ridică, sprijinindu-se de peretele calei, şi atinse puşca.

— De unde a apărut asta?

— Scarlet a găsit-o într-o ladă, răspunse Cinder, întorcându-se spre monitorul de pe perete. Ecran, porneşte!

Ecranul înfăţişa imaginea tremurătoare a unui bărbat însângerat, care fugea din toate puterile spre camera de supraveghere. Izbucniră ţipete, apoi imaginea se întrerupse. Un crainic aflat în spatele unui pupitru de ştiri apăru pe ecran. Era foarte palid.

— Secvenţele de mai devreme provin de la locul atacurilor din Manhattan, din această seară, iar sursele noastre ne-au confirmat că mai bine de douăsprezece oraşe din Uniune se află, de asemenea, sub asediu.

Scarlet se aplecă să scoată cipul de identitate implantat în încheietura lui Wolf. Cicatricea era proaspătă, observă ea, ca şi când nu trecuse mult timp de când cipul fusese introdus.

Crainicul continuă:

— Cetăţenii sunt sfătuiţi să rămână în casă, să încuie toate uşile şi să baricadeze toate ferestrele. Urmează o transmisiune în direct din capitală, unde preşedintele Vargas se va adresa publicului.

Un geamăt atrase atenţia tuturor asupra lui Wolf. Cu coada ochiului, Scarlet îl văzu pe Thorne ridicând puşca şi îndreptând teva spre pieptul lui Wolf.

Scarlet puse deoparte bisturiul şi cele două cipuri de identitate şi întoarse faţa lui Wolf spre ea.

— Te simţi bine?

El o privi cu ochi împăienjeniţi, pe urmă se întoarse brusc pe o parte, vomitând pe podeaua navei. Scarlet se strâmbă.

— Scuze! spuse Cinder. Probabil că e un efect advers al tranchilizantului.

Lui Thorne i se făcu greaţă.

— Pe legea mea, mă bucur că nu mi s-a întâmplat şi mie! Cât de stânjenitor!

Ştergându-şi buzele, Wolf se lăsă din nou pe spate, strâmbându-se de durere la fiecare mişcare. Se încruntă, apoi miji ochii spre Scarlet. Ochii lui erau iarăşi de un verde plin de viaţă şi în ei nu se mai citea setea de sânge.

— Trăieşti! exclamă Wolf.

Scarlet îşi dădu o buclă după ureche, perplexă în faţa propriei senzaţii de uşurare. Acesta era tânărul care o dăduse pe mâna monştrilor. Ar fi trebuit să-l urască, dar nu se putea gândi decât la disperarea lui când o sărutase în tren, când o implorase să nu pornească în căutarea lui Michelle.

— Da, mulţumită ţie.

Thorne pufni.

— Mulţumită *lui?!*

Wolf încercă să se uite la Thorne, dar nu reuşi să-şi răsucească gâtul suficient de mult.

— Unde suntem? întrebă el.

— La bordul unei nave de transport care orbitează în jurul Pământului, răspunse Cinder. Îmi pare rău pentru treaba cu săgeata tranchilizantă. Credeam că voiai s-o mănânci pe Scarlet.

— Şi cu credeam acelaşi lucru, recunoscu Wolf.

Chipul lui se înnegură când privi mâna metalică a lui Cinder.

— Cred că regina mea te caută.

Thorne ridică o sprânceană şi întrebă, plin de ironie:

— Replica asta ar trebui să mă facă să-mi pară bine că-l avem şi pe el la bord?

— Se simte mai bine acum, spuse Scarlet. Nu-i aşa?

Wolf clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să mă aduci aici. O să vă pun pe toţi în primejdie. Ar fi trebuit să mă laşi acolo. Ar fi trebuit să mă omori.

Thorne ridică piedica armei.

— Nu fi ridicol! spuse Scarlet. Ei ţi-au făcut asta. Nu e vina ta.

Wolf o privea de parcă i se adresa unui copil încăpăţânat.

— Scarlet... Dacă păţeai ceva din cauza mea...

— Intenţionezi sau nu să faci rău vreunei persoane de la bordul acestei nave? întrebă Cinder, întrerupând conversaţia.

Wolf se uită la ea, la Thorne, apoi la Scarlet. Ochii lui poposiră o vreme asupra ei.

— Nu, şopti el.

O secundă mai târziu, Cinder se relaxă.

— Spune adevărul, anunţă ea.

— Poftim?! făcu Thorne. Şi *asta* ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Kai urmează să facă un anunţ! explodă vocea lui Iko în interiorul navei, apoi volumul monitorului urcă.

Un crainic vorbea din nou:

— ...se pare că toate atacurile au încetat. Vă vom ţine la curent pe măsură ce primim veşti noi. Acum transmitem în direct din Comunitatea Orientală, de unde aşteptăm din clipă în clipă un anunţ de ultimă oră din partea împăratului Kaito...

Acum pe ecran se zărea sala de conferinţe a Comunităţii Orientale. Kai aştepta în spatele unui pupitru. Cinder strânse în pumni ţesătura pantalonilor săi.

— Cinder a făcut o mică pasiune pentru el, se prefăcu Thorne că şopteşte.

— Cine nu a făcut o pasiune pentru Kai? interveni Iko.

Pentru câteva clipe, Kai păru debusolat sub luminile puternice, dar îşi reveni şi îşi îndreptă spatele.

— Ştim cu toţii de ce am organizat această conferinţă de presă în toiul nopţii şi vă mulţumesc pentru prezenţă, deşi aţi fost anunţaţi din scurt. Doresc să răspund la o parte dintre întrebările care au fost adresate încă de când au început atacurile, în urmă cu trei ore şi jumătate.

Wolf sâsâi de durere când se ridică în şezut, pentru a vedea mai bine. Scarlet îl luă de mână.

— Vă pot confirma că aceşti bărbaţi provin de pe Luna, adăugă împăratul. O parte dintre savanţii noştri au început să efectueze teste pe unul dintre ei, omorât de un agent de poliţie din Tokyo, şi au confirmat că atacatorii sunt soldaţi modificaţi genetic. Sunt lunari ale căror structuri fizice au fost combinate cu sistemul de circuite neuronale al unui soi de lup hibrid. Pare limpede că atacul lor surpriză a fost orchestrat în aşa fel încât să

semene groază, confuzie şi haos în toate oraşele importante de pe Pământ. Pot să declar, fără teama de a greşi, că au reuşit. Mulţi dintre dumneavoastră sunt conştienţi că regina Levana a ameninţat să declare război Pământului încă din momentul în care a urcat pe tron. Dacă vă întrebaţi de ce a ales regina Levana acest moment pentru a iniţia atacul, după atâţia ani de ameninţări... să ştiţi că e din cauza mea.

Scarlet observă că Cinder îşi strângea genunchii la piept atât de tare, încât braţele îi tremurau.

— Regina Levana e furioasă din cauză că nu am aderat la un tratat între Luna şi Pământ stipulând că toţi fugarii lunari trebuie să fie arestaţi şi trimişi înapoi pe Luna. Regina Levana şi-a exprimat destul de clar aşteptările în această privinţă, iar eu nu m-am ridicat la nivelul acestor aşteptări.

Un sunet straniu scăpă din gâtul lui Cinder – un chiţăit sau un scâncet –, iar fata îşi duse mâna metalică la gură, pentru a-l înăbuşi. Kai continuă:

— Din cauza asta, am simţit că este responsabilitatea mea să pun punct atacurilor şi să previn un război la scară largă. Aşa că asta am făcut, în singurul fel care-mi stă în putinţă.

Pivirea lui sfredelea peretele din spatele sălii de conferinţă, parcă prea umilit pentru a-i privi pe jurnalişti în ochi.

— Am acceptat o alianţă matrimonială cu regina Levana a Lunii.

Şocată, Cinder ţipă şi sări în picioare.

— Nu. Nu!

— În schimb, continuă Kai, regina Levana a acceptat să oprească atacurile. Nunta a fost programată pentru următoarea lună plină, pe 25 septembrie, şi va fi urmată imediat de încoronarea reginei Levana drept împărăteasă a Comunităţii Orientale. Înlăturarea tuturor soldaţilor lunari de pe Pământ va începe imediat după aceea.

— Nu! scrâşni Cinder.

Scoţând un bocanc din picior, îl aruncă spre ecran.

— Idiotule! Idiotul naibii!

— Cabinetul meu şi cu mine vă vom ţine la curent în zilele următoare. Nu voi răspunde la nicio întrebare în această seară. Vă mulţumesc!

Chiar şi aşa, cei din încăpere începură să strige tot felul de întrebări, dar Kai le ignoră pe toate şi coborî de la pupitru precum un general învins.

Cinder se întoarse şi dădu un şut, cu piciorul metalic, în cea mai apropiată ladă.

— Ştie că ea e la mijloc, dar tot îi oferă ce vrea! Ea e responsabilă pentru moartea multor mii de pământeni si totuşi va fi *împărăteasă!*

Cinder zări cele două cipuri însângerate de lângă Scarlet şi le strivi fără milă făcându-le fărâme sub călcâi.

— Şi cât timp îi va fi tronul de ajuns Levanei? O lună? O săptămână? Şi doar i-am spus lui Kai! I-am zis că plănuia să se folosească de Comunitate drept punct de început pentru a purta un război cu restul Pământului, iar el tot are de gând să se însoare cu ea! Levana o să aibă control absolut asupra tuturor. Numai şi numai din vina lui!

Scarlet îşi încrucişă braţele la piept şi ridică tonul, la rândul ei:

— Mie mi se pare că va fi numai şi numai din vina *ta*.

Tirada lui Cinder încetă şi fata se uită cu gura căscată la Scarlet. Între ele, Thorne îşi sprijini bărbia în palmă, de parcă se uita la o emisiune de divertisment. Dar cu cealaltă mână încă ţinea puşca îndreptată spre Wolf.

— Ştii de ce a făcut Levana toate astea, îi reproşă Scarlet, ridicindu-se în picioare, în pofida muşchilor săi, care protestau. Ştii de ce te caută Levana!

Furia lui Cinder se risipi.

— Ţi-a povestit bunica ta.

— Da, mi-a spus tot. Şi mă scârbeşte că ai permis să se întâmple asta!

Cu o căutătura urâtă, Cinder se apleci şi îşi scoase celalalt bocanc. Scarlet se feri, dar nu era nevoie, căci Cinder îl azvârli într-un colţ.

— Şi ce-ai fi vuit să fac? Să mă predau pur şi simplu? Să mă sacrific, în speranţa că asta o va satisface pe Levana? Tot aici s-ar fi ajuns.

— Nu mă refer la arestarea ta de la bal. Înainte de petrecere, de ce n-ai făcut nimic ca s-o opreşti? Oamenii se bazează pe tine. Ei cred că poţi schimba situaţia, dar tu ce faci? Fugi şi te ascunzi! Bunica mea n-a murit ca tu să duci o viaţă de fugară, prea laşă pentru a acţiona!

— Ăăă, nu prea înţeleg, zise Thorne, ridicând un deget în aer. Despre ce vorbim?

Scarlet îi aruncă o privire căpitanului.

— Vrei, te rog, *să nu mai ţii puşca aia spre el?*

Tânărul aruncă arma deoparte şi îşi împreună mâinile în poală.

— Thorne nu ştie, aşa-i? întrebă Scarlet, răsucindu-se spre Cinder. I-ai pus viaţa în pericol, ne-ai pus pe toţi în pericol, iar el nici măcar nu ştie de ce.

— E mai complicat decât pare.

— Zău?

— Şi eu am aflat abia acum o săptămână! strigă Cinder. Am aflat cine sunt a doua zi după bal, când stăteam în închisoare şi mă pregăteam să fiu înmânată Levanei ca un trofeu. Aşa că, între evadarea din închisoare, evitarea întregii armate a Comunităţii şi încercarea de a-ţi salva *ţie* viaţa, n-am prea avut timp să răstorn un regim politic. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar ce-ai fi vrut să fac?

Scarlet bătu în retragere, simţind că o apuca durerea de cap:

— Cum e posibil să nu fi ştiut?

— Fiindcă bunica ta m-a trimis în Comunitate fără să se sinchisească să-mi spună adevărul.

— Dar nu de asta te-ai dus la bal?

— Pe stelele mele, nu! Crezi că aş fi fost atât de proastă încât s-o înfrunt pe Levana, dacă aş fi ştiut adevărul?

Şovăi, apoi continuă:

— Ei bine, nu ştiu. Pentru Kai, poate că aş fi făcut-o.

Îşi cuprinse capul în mâini.

— Nu ştiu. Nu ştiu!

Scarlet ameţi brusc din pricina furiei, a iureşului sângelui, a epuizării. Singurul răspuns pe care era în stare să-l îngaime a fost un „Oh!” uluit.

Thorne se lamenta:

— Eu tot n-am înţeles...

Oftând, Cinder se cocoţă pe o ladă, privind în jos, la mâinile sale, parcă desperecheate. Îşi schimonosi faţa, ca şi când se pregătea de o lovitură, şi murmură:

— Eu sunt prinţesa Selene.

Thorne pufni şi cu toţii se întoarseră încruntaţi la el.

— Ei, pe bune?!

— Pe bune.

Tânărului îi îngheţă zâmbetul pe buze.

Tăcerea apăsătoare fu urmată de o vibraţie sub picioarele lor şi de vocea lui Iko:

— Nu procesez.

— Nici eu, zise Thorne. De când?

Cinder ridică din umeri.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ţi spun, dar... Nu ştiam dacă pot avea încredere în tine şi mă gândeam ca, după ce o găseam pe Michelle Benoit, s-o rog să-mi explice câteva lucruri, să-mi spună cum am ajuns aici, cum am devenit *aşa...*

Ridică ambele mâini, apoi le lăsă să cadă, fără vlagă, în poală.

— ...atunci poate că aş fi înţeles. Iko, îmi pare foarte rău! Îţi jur că n-am ştiut mai devreme.

Thorne închise gura şi se scărpină în barbă.

— *Tu* eşti prinţesa Selene, zise el, parcă testând cuvintele. Cyborgul descreierat e prinţesa Selene.

— Harul tău e intact? întrebă Wolf.

Stătea strâmb, încercând să nu pună multă greutate pe şold.

— Aşa cred, răspunse Cinder, foindu-se stânjenită. Încă învăţ cum să-l folosesc.

— I-a controlat pe unul dintre... agenţii speciali, spuse Scarlet. Am fost martoră.

Cinder privi în podea şi zise:

— Foarte puţin. N-am putut menţine controlul.

— Ai reuşit să manipulezi un membru al haitei? În timp ce Jael era acolo? se miră Wolf.

— Da, dar nu mi-a ieşit bine. N-am putut să controlez decât unul şi aproape c-am leşinat...

Râsul ascuţit al tânărului o reduse la tăcere, pe urmă Wolf tuşi, cuprins de durere. Totuşi chipul său păstra o expresie amuzată.

— De asta te vrea Levana. Chiar *eşti* mai puternică decât ea. Sau... ai putea fi, cu puţină pregătire.

Cinder clătină din cap.

— Nu înţelegi. Taumaturgul ăla controla şapte oameni, iar eu abia am reuşit să stăpânesc unul singur. Nu sunt nicidecum la fel de puternică precum ei.

— Nu, *tu* nu înţelegi, spuse Wolf. Fiecare haită e condusă de un taumaturg care ne controlează când instinctele noastre animalice preiau frâiele, când nu ne putem gândi la altceva decât la a ucide. Ne-au manipulat harul lunar şi l-au folosit pentru a ne transforma în monştri, adăugând câteva modificări fizice. Dar totul e legat de maestrul nostru. Majoritatea lunarilor nu ne pot controla. Pentru ei, suntem ca nişte scoici. Nici măcar maeştrii noştri, care ar putea controla sute de cetăţeni obişnuiţi

deodată, nu pot ţine în frâu mai mult de doisprezece agenţi. De asta haitele noastre au foarte puţini membri. Înţelegi?

— Nu, răspunseră Cinder şi Thorne într-un glas.

Wolf zâmbea.

— Nici măcar cel mai talentat dintre taumaturgi nu poate controla mai mult de doisprezece agenţi, cel mult cincisprezece, şi asta după ani întregi de modificări genetice şi de antrenament. Şi totuşi tu ai reuşit din prima încercare să furi unul de sub nasul maestrului său? Atunci, dacă te-ai antrena...

Părea că-i venea să râdă.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar acum cred că Maiestatea Sa are un motiv întemeiat să se teamă de tine, prinţesă.

Cinder tresări.

— Nu-mi spune aşa.

Wolf continuă:

— Judecând după reacţia ta la anunţul împăratului, presupun că, desigur, intenţionezi să lupţi împotriva Levanei.

Cinder clătină din cap.

— Habar n-am cum aş putea să... Nu ştiu nimic despre cum să cârmuieşti, să fii conducător sau...

— Dar mulţi oameni cred că tu o poţi opri, spuse Scarlet. Bunica mea a murit pentru ca tu să ai această şansă. Nu pot îngădui ca sacrificiul ei să fie zadarnic.

— Iar eu te voi ajuta, adăugă Wolf. Îţi poţi exersa abilităţile pe mine.

Se lungi, prea obosit pentru a mai sta în capul oaselor.

— În plus, dacă într-adevăr eşti prinţesa Selene, înseamnă că eşti adevărata mea regină. Prin urmare, îţi sunt credincios pe de-a-ntregul.

Cinder clătină din cap şi coborî de pe ladă.

— Nu vreau loialitatea ta.

Scarlet îşi puse mâinile în şolduri şi întrebă.

— Atunci, ce vrei?

— Vreau... Vreau puţin timp ca să mă gândesc şi să-mi dau seama ce am de făcut în continuare, fără ca toată lumea să-mi spună ce să fac!

Cinder se îndreptă îmbufnată spre culoarul principal. Fiecare pas era însoţit de un zăngănit, când piciorul ei metalic lovea podeaua.

După ce se făcu nevăzută, Thorne fluieră încet:

— Ştiu, ştiu. Pare puţin cam...

Se uită cruciş şi roti sugestiv două degete în dreptul tâmplelor.

— ...dar face parte din farmecul ei, după ce ajungi s-o cunoşti.

Patruzeci şi cinci

Dăduse ordin să se construiască acel pod anume pentru ea, dintr-o sticlă cu totul specială, astfel încât să-şi poată urmări soldaţii de la înălţime – să-i privească antrenându-se, luptând, adaptându-se noilor mutaţii –, fără să fie observată. Acum o intriga o nouă haită, care îşi încheiase transformarea genetică în urmă cu vreo câteva zile. Membrii haitei erau foarte tineri. Nişte băieţi, niciunul peste doisprezece ani.

Era aproape adorabil felul în care unii se îndepărtau de grup, verificând constant blana fină care le acoperea încheieturile degetelor, ţopăind în sus şi-n jos pe noile lor membre restructurate, în timp ce alţii se încăierau şi se provocau unii pe ceilalţi.

Stabilindu-şi rangul. Alegându-şi ierarhia.

Exact ca nişte animale. Asta erau, la urma urmei.

Fiecare taumaturg le făcea semne propriilor supuşi, punându-i să se grupeze în diferite formaţiuni de luptă. Şi asta o fascina mereu: unii taumaturgi îşi impuneau controlul cu forţa, în timp ce alţii încercau să obţină rezultate cu vorba bună, ca nişte mame grijulii.

Levana urmărea cu plăcere crescândă cea mai tânără facţiune. Şapte băieţi se aliniaseră fără crâcneală, doar un pui rămăsese deoparte. Ghemuit în patru labe, mârâia la taumaturgul său, cu colţii dezveliţi. Dintre toţi, el semăna cel mai mult cu un lup. În ochii săi aurii se citea răzvrătire şi ură.

Acela avea să fie un alfa. Levana ştia deja.

— Maiestate.

Înălţă capul, dar nu-si desprinse privirea de la băiat.

— Sybil.

Tocurile întâiului taumaturg pocneau pe podeaua de sticlă. Regina auzi foşnetul materialului când Sybil făcu o plecăciune.

Jos, în peşteră, puiul dădea târcoale maestrei lui – o tânără blondă, care părea teribil de palidă, în contrast cu mantia

neagră. În expresia ei se zărea un strop de nelinişte, o urmă de îndoială că avea forţa mintală necesară pentru a-l controla.

— Toţi agenţii speciali au fost retraşi temporar din misiunile lor şi sunt iar sub acoperire, anunţă întâiul taumaturg. Estimăm 260 de agenţi morţi.

— Pământenii le vor observa curând tatuajele, dacă nu le-au văzut deja. Asigură-te că şi le ascund cum trebuie.

— Desigur, Maiestate. Mă tem că trebuie să vă informez şi despre moartea unui taumaturg.

Levana întoarse privirea, aşteptându-se pentru o clipă să zărească reflexia lui Sybil în sticlă, dar aşa ceva era imposibil. Nu avea cum să se oglindească în această fereastră. De altfel, în nicio altă fereastră de la palat. Levana se asigurase de acest lucru. Însă, chiar şi după atâţia ani, tot nu se obişnuise cu absenţa reflexiilor.

Ridică o sprânceană, îndemnând-o pe Sybil să continue.

— Taumaturgul Jael a fost împuşcat în piept.

— Jael? Nu-i stă în obicei să-şi abandoneze sanctuarul, nici măcar în timpul bătăliilor.

— Unul dintre agenţii beta m-a informat că Linh Linder şi-a făcut apariţia acolo. Se pare că Jael a încercat s-o captureze personal.

Nările Levanei fremătară şi regina îşi întoarse iar privirea spre terenul de antrenament, tocmai când puiul se năpusti la maestra lui. Fata ţipă şi căzu pe spate, dar în clipa următoare, tot trupul i se încordă. Chiar şi din locul în care se afla, Levana vedea picăturile de sudoare apărând pe fruntea fetei, alunecându-i pe tâmplă.

Puiul deschise botul, cu dinţii scânteind, apoi şovăi.

Levana nu ar fi putut spune ce anume lupta împotriva instinctului animalic: taumaturgul căzut, care se străduia să-l controleze, sau rămăşiţele unui băiat lunar, încă agăţate de gândurile din mintea puiului.

— Haita lui Jael s-a destrămat, cu excepţia unui beta, care a fost găsit în interiorul fortăreţei din Paris. Îl voi trimite pe taumaturgul Aimery să-i recupereze.

Puiul căzu de pe maestra lui, ghemuit. Tremura. Scâncea. Era limpede că avea dureri.

Nici fata nu era foarte sigură pe picioare. Taumaturgul se ridică şi îşi scutură de pe mantie praful negru de regolit. Acest praf se afla pretutindeni în aceste caverne. De fapt, cavernele erau tuneluri create de lavă şi pulberea de regolit nu avea să

dispară niciodată din ele, indiferent cât de mult ar fi construit lunarii în interiorul lor. Levana ura praful, faptul că i se lipea de păr şi de unghii şi îi umplea plămânii. Evita tunelurile ori de câte ori putea, preferând să rămână în domul luminos şi scânteietor care găzduia capitala Lunii si palatul ei.

— Maiestate? zise Sybil.

— Nu, nu-l trimite pe Aimery, răspunse ea, cu ochii la puiul care se zvârcolea de durere.

Băiatul încă lupta împotriva controlului exercitat de maestra lui. Încă se străduia să-şi păstreze mintea intactă. Dorea să fie un simplu băieţel. Nu un soldat. Nu un monstru. Nu un pion.

— Lasă-i pe cei din haita lui Jael să plece. Agenţii speciali şi-au îndeplinit scopul.

Într-un final, convulsiile puiului încetară. Blana fină de pe obrajii lui era udă de lacrimi, iar el zăcea întins, gâfâind.

Privirea maestrei era aprigă, la fel de animalică precum elevii ei. Levana aproape că auzea ordinele tinerei, deşi nu rostea niciun cuvânt. Îi poruncea să se ridice. Să li se alăture celorlalţi. S-o asculte.

Băiatul se supuse. Mişcându-se încet, anevoie, se ridică pe picioarele subţiri şi se târî spre ceilalţi, aşezaţi într-un şir. Ţinea capul şi umerii plecaţi.

Precum un câine muştruluit.

— Soldaţii ăştia sunt aproape gata, spuse Levana. Modificările lor genetice sunt depline, iar taumaturgii lor sunt pregătiţi. Data viitoare când atacăm Pământul, ei vor conduce atacul şi nu îi vom deghiza.

— Da, Maiestate.

Sybil făcu o plecăciune. De data asta, Levana simţi respectul pe care îl emana Sybil, la fel de limpede precum i-l auzea în glas.

— De asemenea, Regina Mea, vă felicit sincer pentru logodnă.

Levana îşi încovoie degetele mâinii stângi, trecându-şi policarul peste inelul din piatră şlefuită de pe deget. Îl ascundea mereu, cu ajutorul farmecului lunar. Nu credea că exista cineva în viaţă care s-o fi văzut purtându-l. Până şi ea uita uneori că inelul era acolo, însă în această seară îi scânteia pe deget, după ce împăratul Kaito acceptase alianţa matrimonială.

— Îţi mulţumesc, Sybil. Poţi pleca.

După o altă plecăciune, femeia se retrase.

Sub pod, facţiunile începeau să se risipească, întrucât antrenamentul din acea zi luase sfârşit. Taumaturgii îi conduceau

pe cadeţi prin peşteri separate, în labirintul natural aflat sub suprafaţa Lunii.

Era ciudat să-i privească pe aceşti bărbaţi şi băieţi, aceste creaturi care pe vremea părinţilor săi fuseseră doar un experiment, dar care deveniseră o realitate sub domnia ei. O armată mai rapidă şi mai puternică decât oricare alta. Inteligenţa oamenilor combinată cu instinctele lupilor şi cu maleabilitatea copiilor. O nelinişteau – o senzaţie pe care n-o mai trăise de mulţi ani. Atât de mulţi lunari, cu unde cerebrale atât de aparte, încât nici măcar ea nu îi putea controla pe toţi. Nu în acelaşi timp.

Aceste bestii – creaţii ale ştiinţei – nu aveau s-o iubească niciodată.

Nu aşa cum o iubea poporul lunar.

Nu aşa cum, în curând, aveau s-o iubească pământenii.

Patruzeci şi şase

În cabinele echipajului, Scarlet plânse câteva ore bune, ghemuită în patul de jos. Fiecare suspin pulsa prin muşchii ei inflamaţi, iar durerea o făcea să plângă şi mai tare, amintindu-şi cele întâmplate.

Agitaţia, furia şi negarea se risipiseră cât timp ea scotocise prin dulap şi găsise în sertarul de jos o uniformă militară împăturită grijuliu. Deşi uniforma americană era gri cu alb, în locul amestecului de nuanţe de albastru al uniformei piloţilor europeni, tot semăna foarte mult cu hainele pe care le purtase bunica ei pe vremea când lucrase în armată.

Scarlet strânsese tricoul alb la piept şi plânsese atât de mult, cu faţa îngropată în el, încât devenise aproape la fel de murdar ca hainele pe care trebuia să le schimbe.

Tot trupul îi zvâcnea, dar, într-un sfârşit, lacrimile începură să i se usuce, încercând să respire normal, se întoarse pe spate şi îşi şterse ultimele lacrimi cu ţesătura de bumbac. Dc fiecare dată când plânsetele începeau să se stingă, în cap îi răsunau cuvintele *bunica e moartă*, iar asta o arunca din nou în deznădejde. Însă cuvintele începeau să nu mai aibă semnificaţie, iar durerea se transformă în amorţeală.

Stomacul îi chiorăia.

Gemând, Scarlet îşi puse o mână pe burtă, întrebându-se: dacă închidea ochii şi se culca, oare corpul ei ar fi uitat că nu mai mâncase de mai bine de-o zi? Dar, în timp ce stătea întinsă, dorindu-şi ca amorţeala să-i aducă somnul, stomacul îi chiorăi din nou, mai tare.

Îşi trase nasul, enervată. Apucându-se de patul de sus, se ridică în capul oaselor. Deşi capul i se învârtea de ameţeală şi deshidratare, reuşi să se împleticească până la uşă.

Îndată ce o deschise, auzi un zgomot în bucătărie. Privind în lungul culoarului, îl văzu pe Wolf aplecat deasupra unei mese, ţinând în mână o conservă.

Păşind în lumina bucătăriei, Scarlet văzu că pe conservă era lipită o etichetă cu roşii desenate. Judecând după urmele de lovituri de pe metal, Wolf încercase s-o deschidă cu un ciocan pentru frăgezit carnea.

Ridică privirea spre Scarlet, iar ea se simţi bucuroasă că nu era singura cu faţa înroşită.

— De ce pun mâncare în chestia asta, dacă e aşa de greu de desfăcut? o întrebă el.

Fata îşi muşcă buza de jos pentru a-şi stăpâni un zâmbet slab – nu ştia dacă era de milă sau de amuzament.

— Ai încercat să foloseşti un desfăcător de conserve?

Când văzu expresia zăpăcită a lui Wolf, dădu ocol mesei şi începu să cotrobăie prin sertarul de sus.

— Noi, pământenii, avem tot soiul de ustensile speciale, spuse ea, scoţând desfăcătorul de conserve.

Îl fixă pe capacul conservei şi îl desfăcu încet.

Urechile lui Wolf căpătară o nuanţă rozalie. Tânărul îndepărtă capacul şi se încruntă văzând pasta de un roşu-aprins.

— Nu e ceea ce mă aşteptam.

— Nu sunt proaspete ca la fermă, aşa cum te-ai obişnuit, dar ne descurcăm şi cu astea.

Deschizând dulapul, Scarlet găsi o conservă de măsline şi un borcan cu anghinare marinată.

— Uite, o să pregătim un *antipasto*[1].

Simţi o atingere uşoară pe păr şi se feri. Wolf îşi coborî mîna imediat, apucând marginea blatului.

— Îmi pare rău! Aveai... Părul tău...

[1] Aperitiv alcătuit de obicei dintr-o combinație de alimente precum mezeluri, brânzeturi, pește și legume.

Punând borcanele pe masă, Scarlet îşi pipăi părul la spate găsindu-l înnodat şi încâlcit ca o căpiţă de fân. Împinse măslinele spre Wolf.

— Ce-ar fi să faci o încercare cu deschizătorul de conserve?

În timp ce îşi trecea absentă degetele prin părul încâlcit, fata îşi luă o furculiţă şi se aşeză la masa lungă. O grămadă de iniţiale ale personalului militar fuseseră scrijelite în lemn, iar asta îi aducea aminte de celula din subsolul Operei. Deşi faptul că se afla la bordul navei era o îmbunătăţire categorică faţă de captivitatea în acel subsol, spaţiul limitat al navei era apăsător, aproape sufocant. Ştia că bunica ei probabil servise pe o navă similară. Nu era de mirare că se retrăsese la o fermă, unde puteai vedea cerul şi orizontul după pofta inimii.

Spera că Émilie avea grijă de animale.

Când nu mai găsi niciun nod, Scarlet îşi netezi părul, apoi desfăcu borcanul cu anghinare. Ridicând privirea, văzu că Wolf încă ţinea conservele în mâini.

— Te simţi bine?

O străfulgerare în ochii lui. Panică, îşi zise ea. Poate frică.

— De ce m-ai adus aici? întrebă el. De ce nu m-ai lăsat în urmă?

Scarlet înfipse o furculiţă într-o bucată de anghinare şi, în timp ce privea uleiul scurgându-se înapoi în borcan, răspunse:

— Nu ştiu. Nu prea am avut timp să mă opresc şi să cântăresc aspectele pro şi contra.

Lăsă anghinarea să cadă înapoi în borcan.

— Dar nu mi se părea corect să te las acolo, completă fata.

Wolf se întoarse cu spatele la ea, punând conservele pe blat, şi luă desfăcătorul de conserve. La a treia încercare, reuşi să-l potrivească pe capacul conservei de măsline şi să-l răsucească de jur împrejurul lui.

— De ce nu mi-ai spus adevărul înainte să plecăm spre Paris? întrebă Scarlet.

— N-ar fi contat, răspunse Wolf, punând pe masă conservele desfăcute. Tot ai fi insistat să-ţi cauţi bunica. Mă gândeam să-ţi susţin cauza în faţa lui Jael şi să-l conving că nu ne eşti de niciun folos. Că ar trebui să te lase să pleci. Dar nu puteam s-o fac decât dacă ei credeau că încă le sunt loial.

Scarlet tăie anghinarea şi vârî bucăţile în gură. Nu voia să se întrebe cum ar fi fost dacă totul s-ar fi întâmplat altfel. Nu voia să zăbovească asupra posibilelor alegeri în urma cărora ea şi

bunica ei s-ar fi întors, în siguranţă, la fermă. Nici măcar nu ştia dacă asemenea alegeri existaseră.

Plecându-şi privirea, Wolf se aşează, pe banca din faţa ei, tresărind de durere la fiecare mişcare. Odată aşezat, luă o roşie din conservă şi o vârî în gură. Strâmbă din nas. Arăta de parcă înghiţise un vierme.

Scarlet strânse din buze, stăpânindu-şi un chicotit.

— Acum apreciezi roşiile mele de grădină, aşa-i?

— Am apreciat tot ce mi-ai oferit tu, îi răspunse tânărul, luând măslinele şi mirosindu-le, atent să nu se păcălească din nou. Deşi n-am meritat nimic, completă el.

Scarlet îşi muşcă buzele. Avea impresia că tânărul nu vorbea despre legumele ei.

Plecându-şi capul, băgă furculiţa în conserva de măsline pe care o ţinea Wolf şi reuşi să scoată două.

Mâncară în tăcere, iar Wolf descoperi că-i plăceau măslinele şi mai mâncă încă două roşii înmuiate, înainte ca Scarlet să-i ofere o anghinare. Combinaţia dintre cele două, descoperiră ei, era acceptabilă.

— Ar fi fost bine dacă am fi avut nişte pâine, spuse Scarlet, scrutând rafturile deschise din spatele lui Wolf.

În ele văzu farfurii şi căni de cafea desperecheate, pictate cu blazonul Republicii Americane.

— Îmi pare atât de rău! zise Wolf.

Cu pielea ca de găină, fata îndrăzni să se uite la el, însă tânărul privea fix conserva de roşii, aproape strivind-o în mâini.

— Te-am dus departe de tot ce iubeai. Iar bunica ta...

— Nu, Wolf. Nu spune asta. Nu putem schimba trecutul, iar... tu mi-ai oferit cipul ăla. M-ai salvat de Ran.

Băiatul îşi gârbovi umerii. Jumătate din părul lui era ciufulit şi în dezordine, iar cealaltă jumătate – încă turtit, plin de sânge închegat.

— Jael mi-a spus că voia să te tortureze. Credea că aşa avea s-o facă pe bunica ta să vorbească. Iar eu nu puteam...

Scarlet se înfioră şi închise ochii. Wolf vorbi mai departe:

— Ştiam că mă vor omorî când vor descoperi ce am făcut, dar...

Se străduia să găsească vorbele potrivite.

— Mi-am dat seama că prefer să mor fiindcă i-am trădat pe ei, decât să trăiesc fiindcă te-am trădat pe tine.

Scarlet îşi şterse degetele uleioase de jeanşi.

— Veneam să vă iau pe tine şi pe bunica ta când am văzut că erai urmărită de Ran. Mintea mi-era atât de învălmăşită, încât nu puteam gândi limpede. Sincer vorbind, nu ştiu dacă voiam să vă ajut pe amândouă sau să vă omor. Apoi, când Ran te-a izbit de statuie, ceva s-a...

Încheieturile degetelor i se albiră. Clătină din cap.

— Nu contează. Am ajuns prea târziu.

— M-ai salvat.

— Din cauza mea a fost nevoie să fii salvată.

— A, da? făcu Scarlet. Vrei să spui că, dacă nu te-ar fi ales să mă duci la ei sau să afli ce ştiu, ei m-ar fi lăsat în pace? Nu. Dacă în locul tău ar fi fost oricine altcineva, acum aş fi moartă.

Wolf se încruntă, cu ochii aţintiţi asupra mesei.

— Şi nu cred deloc că ai venit după noi ca să ne omori, adăugă ea. Indiferent cât de mult te controla taumaturgul ăla, tot tu erai acolo, înăuntrul tău. Nu voiai să-mi faci rău.

Wolf îi întâlni privirea, trist şi uluit.

— Sper din toată inima că nu va mai trebui să punem niciodată la încercare teoria ta, fiindcă nici nu ştii cât de aproape am fost să-ţi fac rău.

— Şi, cu toate astea, te-ai luptat cu pornirea ta.

Wolf se schimonosi, dar ea era bucuroasă că nu o contrazicea.

— În mod normal, nu m-aş fi putut opune taumaturgului. Ceea ce ne-au făcut nouă... Ce ne-au făcut minţilor noastre... a schimbat felul în care gândim despre anumite lucruri. Simţim furie şi violenţă cât ai pocni din degete, dar alte emoţii... Teoretic, nici măcar n-ar trebui să le trăim.

Mâna lui dădu să se apropie de Scarlet, dar se opri la jumătatea drumului. O retrase iute. În schimb, îşi făcu de lucru cu eticheta învechită a conservei de roşii. Scarlet îşi înălţă capul şi spuse:

— Ei bine, ce-ar fi dacă... Spuneai că taumaturgul vă controlează când instinctele animalice vă copleşesc gândurile, nu? Dar lupta şi vânătoarea nu sunt singurele instincte pe care le au lupii. În primul rând, lupii nu sunt cumva... monogami?

Obrajii fetei începură să ardă şi fu nevoită să-şi ferească privirea, scrijelind cu furculiţa o nouă pereche de iniţiale.

— Şi nu cumva masculul alfa e responsabil cu protejarea tuturor? completă Scarlet ideea. Nu doar a haitei, ci şi a perechii lui.

Punând furculiţa pe masă, ridică mâinile în aer.

— Nu spun că noi doi suntem... după doar... Şnu că de-abia ne-am cunoscut, iar asta... Dar nu-i aşa că nu iese din discuţie faptul că instinctul tău de a mă apăra ar putea fi la fel de puternic precum cel de a ucide?

Cu sufletul la gură, fata îndrăzni să ridice ochii. Wolf o privea cu gura deschisă şi, pentru o secundă, păru aproape stânjenit – dar apoi rânji, afişând o expresie caldă şi perplexă. Scarlet îi zări caninii ascuţiţi şi inima îi tresăltă.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse el. Are o oarecare noimă. Pe Luna, suntem atât de izolaţi de restul locuitorilor, încât nu prea avem ocazia de a ne îndrăgos...

Scarlet se bucura să constate că nu doar ea se îmbujorase.

Wolf se scărpină după ureche.

— Poate că asta e explicaţia. Poate că manipularea lui Jael s-a întors *împotriva* lui pentru că instinctele mele îmi spuneau să te protejez pe tine.

Scarlet afişă un zâmbet nonşalant.

— Vezi? Atât timp cât există o femelă alfa prin apropiere, n-o să ai probleme. Aşa ceva nu e greu de găsit, nu?

Expresia lui Wolf se întristă, iar băiatul privi în altă parte. Tonul lui era din nou stânjenit:

— Ştiu că nu vrei să ai de-a face cu mine şi nu te învinovăţesc.

Wolf îşi lăsă umerii să cadă şi întâlni privirea fetei, cu o expresie plină de regret.

— Dar tu eşti aleasa, Scarlet. Mereu vei fi aleasa.

Pulsul ei o luă razna.

— Wolf...

— Ştiu. Ne cunoaştem de mai puţin de-o săptămână şi în tot acest timp n-am făcut decât să te mint, să te înşel şi să te trădez. Dar, dacă-mi dai o şansă... Tot ce vreau e să te protejez. Să-ţi fiu aproape. Atât timp cât voi putea.

Muşcându-şi buza de jos, Scarlet întinse o mână, îndepărtându-i degetele de pe conservă. Descoperi că degetele lui neliniştite făcuseră eticheta fărâme.

— Wolf, îmi ceri cumva să fiu... femela ta alfa?

El şovăia.

Scarlet nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Ah... Scuze! Am fost răutăcioasă. Ştiu că n-ar trebui să te tachinez cu chestia asta.

Încă zâmbind, dădu să-şi retragă mâna, dar el o strânse brusc, refuzând să întrerupă contactul.

— Pari foarte speriat, de parcă o să dispar din clipă-n clipă. Suntem *într-o navă spaţială*, Wolf. Nu plec nicăieri.

Buzele băiatului tresărită. Neliniştea lui începea să se risipească, dar mâna lui rămase, încordată, peste a ei.

— Femelă alfa, murmură el. Îmi place cum sună.

Radiind, Scarlet dădu uşor din umeri.

— M-aş putea obişnui cu titlul ăsta.

Patruzeci şi şapte

Cinder stătea întinsă pe spate, zgâindu-se în măruntaiele motorului navei Rampion. Numai mâna ei bionică se mişca, rotind micul cip strălucitor COM-D pe deasupra degetelor, câte unul pe rând. Era vrăjită de felul în care luminile plăcii de bază de pe perete se răsfrângeau în materialul straniu al cipului, care le reflecta, făcând rubine şi smaralde să sclipească de-a lungul cablurilor, ventilatoarelor si convenorilor de energie zumzăitori. Însă fată nu le vedea cu adevărat. Gândurile ei erau la kilometri distanţă.

Pământul. Comunitatea Orientală. Noul Beijing şi Kai, de acum logodit cu regina Levana. Inima i se strânse şi îşi amintea întruna de veninul din glasul împăratului, când îi vorbise lui Cinder despre regină. Încerca să-şi imagineze prin ce trecea împăratul în clipa asta. Oare el ar fi putut să facă o altă alegere? Nu ştia. Ar fi vrut să spună că orice altceva – război, epidemie, sclavie – era preferabil decât s-o aleagă pe Levana împărătească, dar nu ştia dacă era adevărat. Nu ştia dacă el avusese vreodată de ales sau dacă această decizie fusese de la bun început inevitabilă.

Gândurile ei trecură de la Pământ la Luna. O ţară pe care nu şi-o amintea, un cămin pe care nu-l cunoscuse niciodată. Cu siguranţă că în clipa asta regina Levana îşi sărbătorea victoria, fără să se gândească deloc la vieţile pe care le curmase.

Regina Levana. Mătuşa lui Cinder.

Cipul COM-D se rostogolea cu mici ţăcănituri peste încheieturile degetelor de metal.

— Cinder? Eşti aici?

Îşi întrerupe jocul. Cipul stătea în echilibru pe degetul mic.

— Da, Iko. Sunt aici.

— Poate data viitoare când mergem pe Pământ o să-mi cumperi nişte senzori, da? Mi simt de parcă aş trage cu urechea, dacă ţin interfaţa audio pornită tot timpul. Începe să devină stânjenitor.

— Stânjenitor?

Luminile de navigare străluceau mai tare, aducându-i aminte lui Cinder de nişte obraji îmbujoraţi. Se întrebă dacă Iko o făcea dinadins.

— Scarlet şi Wolf îşi spun dulcegării în bucătărie, râse androidul. În mod normal, îmi plac dulcegăriile, dar e altceva când vorbesc oameni adevăraţi. Prefer replicile siropoase în serialele de pe reţea.

Pe neaşteptate, Cinder constată că zâmbea.

— Data viitoare când ajungem pe Pământ, o să mă străduiesc să cumpăr nişte senzori.

Îşi reluă jocul. Cipul se răsucea, scotea un *ţac*, se întorcea pe cealaltă parte, pe urmă se rostogolea.

— Cum te simţi, Iko? Te-ai obişnuit să fii sistemul de control automat al navei? Ţi-e mai uşor?

— Mi-am revenit din şoc, dar tot am senzaţia că mă prefac a fi mult mai puternică decât sunt în realitate şi că o să dezamăgesc pe toată lumea. E o mare responsabilitate.

Luminile galbene de navigare luminau podeaua.

— Dar m-am descurcat foarte bine în Paris, nu-i aşa? întrebă Iko.

— Ai fost genială!

Temperatura din camera motorului urcă deodată.

— Aşa-i! Chiar am fost genială.

— Dacă nu erai tu, acum am fi morţi cu toţii.

Iko scoase un zgomot neobişnuit de ascuţit, pe care Cinder îl interpretă drept un chicotit exaltat.

— Până la urmă, nu e chiar aşa de rău să fii navă. Ştii tu, atât timp cât ai nevoie să fiu aşa ceva.

Cinder surâse.

— E un gest... *imens* din partea ta.

Umil dintre ventilatoarele motorului îşi reduse viteza.

— Asta a fost o glumă, nu?

Râzând, Cinder învârti cipul în vârful degetului mic, ca pe o sfârlează. După câteva încercări, deprinse tehnica şi îl făcu să strălucească şi să danseze, fără prea mare efort.

— Dar tu? zise Iko, după o clipă. Cum te simţi ştiind că eşti o prinţesă adevărată?

Cinder tresări. Cipul i se rostogoli de pe deget şi aproape că-l scăpă.

— Deocamdată, nu e deloc aşa de distractiv cum îşi închipuie lumea. Ce spuneai tu, adineauri, despre faptul că ai prea multă putere şi responsabilitate şi ai impresia că îi vei dezamăgi pe toţi? Îmi sună destul de cunoscut.

— Mă gândeam eu.

— Eşti supărată pe mine fiindcă nu ţi-am spus că eu sunt prinţesa?

Urmă o tăcere îndelungată, iar Cinder aştepta răspunsul stând ca pe ace.

— Nu, răspunse Iko, într-un final, iar Cinder îşi dori ca detectorul ei de minciuni să funcţioneze şi în cazul androizilor – sau al navelor spaţiale. Dar îmi fac griji. Înainte să aflu, credeam că regina Levana se va sătura să ne caute şi că, la un moment dat, ne vom putea întoarce acasă ori cel puţin înapoi pe Pământ şi să ducem din nou o viaţă normală. Dar asta n-o să se întâmple niciodată, aşa-i?

Cinder îşi continuă jocul cu cipul.

— Nu cred.

Ţac, ţac, ţac.

Expiră prelung şi mai răsuci o dată cipul, strângându-l în pumn.

— Levana o să-l omoare pe Kai imediat după nuntă. Va fi încoronată împărătească, după care o să-l omoare şi va controla întreaga Comunitate. Pe urmă, nu după mult timp, o să invadeze restul Uniunii.

Îşi împinse la o parte părul de pe frunte.

— Cel puţin aşa mi-a spus fata aia, programatoarea reginei.

Îşi slăbi strânsoarea, temându-se ca, într-o clipă de neatenţie, să nu strivească cipul în pumnul ei metalic.

— Dar îmi place de Kai, zise Iko.

— La fel ca tuturor fetelor din galaxia asta.

— *Tuturor* fetelor? Deci, în sfârşit, te pui şi pe tine la socoteală?

Fata îşi muşcă buza de jos. Ştia că Iko se gândea la toate ocaziile când Cinder o necăjise pe Peony din cauza pasiunii ei fără speranţă pentru prinţ, pretinzându-se imună la asemenea lucruri absurde. Dar toate astea păreau să se fi întâmplat cu mult, mult timp în urmă. Abia şi-o mai amintea pe vechea Cinder.

— Pur şi simplu nu-l pot lăsa să se însoare cu Levana, spuse ea, pe un ton posomorât. Nu-l pot lăsa.

Apucă cipul între degetul mare şi arătător. Noua ei mână încă părea *prea* nouă. Atât de curată, atât de lucioasă! Miji ochii şi lăsă curentul electric să se răspândească din coloana ei vertebrală, încălzindu-i încheietura până când mâna căpătă un aspect uman.

— Sunt de acord, spuse Iko. Aşadar, ce-ai de gând să faci?

Farmecul ei lunar preschimbă iluzia. Mâna era iar din metal – nu ţitan imaculat, ci oţel simplu. Deteriorată de folosinţă îndelungată, cu murdărie strecurată în crăpături, un pic prea mică, un pic prea ţeapănă. Mâna bionică pe care o înlocuise. Cea pe care o ascunsese mereu – de obicei, sub mănuşa din bumbac gros, pătată de muncă. O singură dată fusese acoperită de mătase.

Pe atunci, fusese alta. Fata care mereu încerca să stea ascunsă.

O luminiţă portocalie îi pâlpâia în colţul ochiului. O ignoră.

— Wolf o să mă antreneze. O să devin mai puternică decât Levana.

Răsuci din nou cipul. La început, i se păru greu să mişte cum trebuie degetele din iluzie, aşa încât articulaţiile să se flexeze la timp.

— Am să-l găseac pe doctorul Erland, iar el mă va învăţa cum s-o înving pe Levana. Pe urmă o s-o găsesc pe fata care a programat acest cip, iar ea îmi va spune tot ce ştie despre Luna, despre măsurile ei de siguranţă şi despre secretele reginei.

Ţac, ţac, ţac.

— Iar apoi n-o să mă mai ascund.

Mulţumiri

E uimitor de câţi oameni e nevoie pentru a aduce o carte pe lume, iar cea de faţă nu este o excepţie.

În primul şi-n primul rând, doresc să le mulţumesc celor patru cititori beta ai mei pentru sclipirea de geniu, răbdarea, entuziasmul şi felul lor extraordinar de a fi. Jennifer Johnson, Tamara Felsinger, Meghan Stone-Burgess şi Whitney Faulconer, voi mă faceţi să fiu o scriitoare mai bună.

Editorului meu nemaipomenit, Liz Szabla, şi tuturor celor de la imprintul Feiwel and Friends, vă mulţumesc că, datorită vouă, fiecare pas din această călătorie este atât de distractiv! Rich Deas, Jean Feiwel, Elizabeth Fithian, Lizzie Mason, Anna Roberto, Allison Verost, Holly West, Ksenia Winnicki, Jon Yaged şi toţi ceilalţi care au avut impact asupra acestor cărţi: sunteţi grozavi şi mă mândresc că fac parte din familia voastră editorială.

Echipei mele de la agenţia literară – Jill Grinberg, Cheryl Pientka şi Katelyn Detweiler, care au lucrat asiduu ca aceste cărţi să ajungă în mâinile cititorilor din toată lumea – îi mulţumesc pentru că mă face să mă simt mereu cea mai norocoasă autoare de pe planetă.

Doresc să-mi exprim recunoştinţa deosebită faţă de Xavier D’Almeida, editorul meu de la Pocket Jeunesse, din Franţa, care a fost de acord să citească prima versiune a romanului şi să verifice detaliile legate de cadrul acţiunii, m-a ajutat să aleg locul perfect pentru Fermele Benoit şi, de asemenea, m-a împiedicat să otrăvesc bietele găini. Slavă cerului!

Spiritelor mele înrudite care au debutat odată cu mine, în anul 2012, The Apocalypsies, şi în special grupului de scriere creativă din oraşul meu – J. Anderson Coats, Megan Bostic, Marissa Burt, Daniel Marks şi Jennifer Shaw Wolf – le mulţumesc că mi-au oferit un an de milioane! De-abia aştept să văd cum vor înflori, în viitor, carierele voastre de scriitori.

Toată recunoştinţa din lume se îndreaptă spre prietenii şi familia mea, care mi-au fost alături la fiecare pas, fratelui meu, Jeff, fiindcă mi-a împrumutat cărţi despre nave spaţiale, şi minunatului meu soţ, Jesse. A trecut un an de când ne-am unit destinele şi mulţi alţii ne aşteaptă.

Le mulţumesc din toată inima cititorilor, profesorilor, librarilor, bibliotecarilor, criticilor şi bloggerilor care menţin vie dragostea pentru cărţi.

Cuprins

Cartea întâi....4

Unu....4

Doi....9

Trei....17

Patru....22

Cinci....28

Şase....35

Şapte....43

Opt....49

Nouă....57

Zece....67

Cartea a doua....74

Unsprezece....74

Doisprezece....80

Treisprezece....84

Paisprezece....90

Cincisprezece....98

Şaisprezece....106

Şaptesprezece....113

Optsprezece....118

Nouăsprezece....123

Douăzeci....131

Douăzeci şi unu....139

Douăzeci şi doi....146

Douăzeci şi trei.....152
Cartea a treia.....162
Douăzeci şi patru.....162
Douăzeci şi cinci.....170
Douăzeci şi şase.....176
Douăzeci şi şapte.....181
Douăzeci şi opt.....187
Douăzeci şi nouă.....193
Treizeci.....201
Treizeci şi unu.....206
Treizeci şi doi.....210
Treizeci şi trei.....216
Treizeci şi patru.....220
Cartea a patra.....224
Treizeci şi cinci.....224
Treizeci şi şase.....231
Treizeci şi şapte.....236
Treizeci şi opt.....241
Treizeci şi nouă.....246
Patruzeci.....252
Patruzeci şi unu.....257
Patruzeci şi doi.....261
Patruzeci şi trei.....267
Patruzeci şi patru.....274
Patruzeci şi cinci.....283
Patruzeci şi şase.....287
Patruzeci şi şapte.....292

Mulţumiri.....297

marissa meyer

locuiește în Tacoma, Washington, cu soțul ei și cele două fiice ale lor. Este o fană înfocată a *Sailor Moon* și *Firefly* și adoră să-și aranjeze rafturile de cărți după culori. S-a îndrăgostit de basme încă de când era mică, un lucru de care nu intenționează să se plictisească niciodată. E posibil sau nu să fie cyborg. *Cinder* este prima carte din seria *Cronicile lunare*, devenită la scurt timp după apariție bestseller *New York Times*. Seria mai cuprinde încă sase volume, ultimul fiind un roman grafic.

Pentru mai multe informații, vizitați **marissameyer.com**.

Cover illustration by Michael O © 2012, based on original artwork by Klaudia Jakubowska

Cover design by Rich Deas

„Fanii nerăbdători ai Marissei Meyer se vor cufunda cu plăcere în această carte ambițioasă și foarte reușită."
— PUBLISHERS WEEKLY

„Cititorii vor fi absorbiți permanent în noua aventură literară, care abundă în evenimente palpitante, cu acțiune bogată, ritm alert și răsturnări de situație surprinzătoare."
— THE HORN BOOK

„Un amestec captivant de basm și science-fiction. O combinație între *Cenușăreasa*, *Terminator* și *Star Wars*."
— ENTERTAINMENT WEEKLY

„Făt-Frumos printre cyborgi."
— THE WALL STREET JOURNAL

„Autoarea duce la un nivel superior suspansul și intriga din primul volum al seriei, iar cititorii îl vor aștepta cu nerăbdare pe următorul."
— SCHOOL LIBRARY JOURNAL

SF & fantasy pentru
adolescenți și tineri

www.edituraepica.ro

ISBN (general) 978-606-8754-33-8
ISBN (volum) 978-606-8754-70-3